KALP ATTIĞI SÜRECE

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

JENNIFER HARTMANN

PUKKA

Cora Lawson kız kardeşinin doğum günü partisine katıldığında, en fazla akşamdan kalma olmayı ya da utanç verici bir *ertesi gün* yürüyüşü bekliyordu. O gece cüzdanının çalınacağını ya da kız kardeşinin nişanlısı, baş düşmanı ve başının belası olan Dean Asher'a çaresizce muhtaç kalacağını hiç düşünmemişti.

Ve kesinlikle deli bir adamın bodrumunda zincirlenmiş bir halde uyanmayı beklemiyordu. Yanında Dean'in de kendi zincirlerine vurulmuş olduğunu gördüğündeyse içinde bulunduğu duruma inanamamıştı.

On beş yıl boyunca süren alaylar, hakaretler ve bitmek bilmeyen şakaların ardından en büyük şaka onlara yapılmış gibiydi. Her zaman birbirlerini öldüreceklerini düşünen bu iki insan, şimdi hayatta kalmak ve kaçmak istiyorlarsa birlikte çalışmak zorundaydılar.

Ancak Cora ve Dean, onları kaçıran kişinin ikisi için hazırladığı bir plan olduğunu bilmiyordu. Bu plan ilişkilerinin gidişatını değiştirecek, nefret ile aşk arasındaki çizgiyi bulanıklaştıracak ve zincirlerinden kurtulsalar bile onları birbirlerine bağlayacaktı. Artık bu işin içindeydiler, beklenmedik şekilde kurulan bağın onlara neye mal olacağının hiçbir önemi yoktu.

0499389 YDO THG

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

Çeviren: Dila Öz

PUKKA YAYINLARI

9 786259 520810

KALP ATTIĞI SÜRECE
Orijinal Adı: Still Beating
Jennifer Hartmann

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Dila Öz
Editör: Derya Sevim
Son Okuma: İrem Doruk
Orijinal Kapak Tasarımı: Catherine Imbeault
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Ekim 2024
ISBN: 978-625-95208-1
Sertifika No: 73186

Copyright © 2020 by Jennifer Hartmann
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
EUROMAT BASIM YAYIN AMBALAJ SANAYİ
VE TİCARET ANONİM ŞİRKETİ
İkitelli Osb Mah. Giyim Sanatkarları 5A-6A BLOK NO:315 K:3
Başakşehir / İstanbul
Sertifika No: 51036

KALP ATTIĞI SÜRECE

JENNIFER HARTMANN

Çeviren: Dila Öz

İÇERİK UYARISI

Bu kitap kaçırılma, tecavüz, tecavüze zorlama, öldürme, intihar, depresyon ve travma tetikleyici olaylar içeren sahneler barındırmaktadır. Eğer hassas bir ruh haline sahipseniz ya da yoğun duygusal yük taşıyan konulardan rahatsız oluyorsanız, bu kitabı başka bir zamana ertelemeniz tavsiye edilir.

"Kışın soğuğu ona tatlılık vermeden,
yazın sıcağı ne işe yarar ki?"
-John Steinbeck

Birinci Kısım

ÇÖPÇATAN

Cora

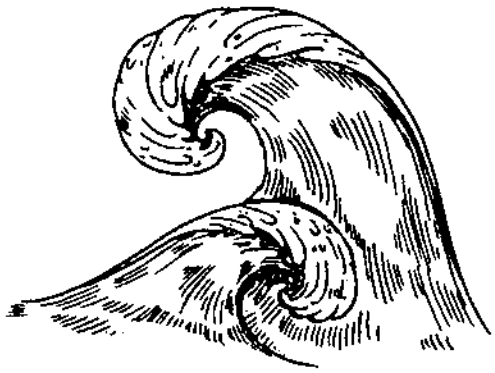

BÖLÜM BİR

"USLANMAZIN TEKİSİN."

Gözlerimi kısarak bu hayattaki en değerli hakaretime layık olan adama baktım.

Uslanmaz. Kahrolası derecede iyi bir kelimeydi.

Bahsi geçen adam kız kardeşimin pislik nişanlısı Dean Asher'dı.

Dean gözlerimdeki düşmanlık dolu bakışlardan etkilenmemiş bir şekilde güldü. Muhtemelen çoktan bu halime alışmıştı. "Bu da ne anlama geliyor?"

Tek kaşımı kaldırarak buzları erimiş kokteylimden bir yudum aldım. "Ayrıca aptalsın da."

On beş yıl. Dean'in alaycı tavırlarına, benimle dalga geçmesine ve kötü muamelesine maruz kaldığım *kahrolası* on beş yıl. Tam olarak kötü çocuk tanımının eşanlamıydı; kaslıydı, yüzünde daima somurtkan bir ifade vardı ve kokusu sigarayla derinin bir karışımıydı. Ayrıca acınası derecede yakışıklıydı.

Pislik herif.

Kız kardeşim Mandy onun tuzağına düşmüştü. Lisenin başından beri birbirlerine âşıklardı. Mandy lisedeyken beyaza yakın sarı saçları, Balo Kraliçesi unvanı ve *Abercrombie* mağazasını andıran gardırobuyla popülerliğin kelime anlamıydı.

Bense bunların hiçbiri değildim ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordum. Mandy'den sadece on ay küçük olmama rağmen daha farklı olamazdık. Mandy atletik, neşeli ve kibirliyken ben kendimden çok köpeğimize sevimli kıyafetler almayı tercih eden bir kitap kurduydum.

Mandy neşeliydi, ben ise huysuzdum.

O, Twitter'daki dedikoduları takip etmeyi severdi. Ben de bütün bir günümü *Shakespeare* okuyarak geçirmekten şikâyet etmezdim.

Ne kadar farklı olsak da kardeşlik bağlarımız yıllar içinde güçlenmişti. Bu yüzden gelecek ayki düğününde baş nedime olmaya hazırlanıyordum. Mandy'nin lise yıllarıyla ilgili her şeyi geride bıraktığını söylemek isterdim fakat otuzlu yaşlarına girmiş olmasına rağmen Dean Asher bir şekilde sıyrılmayı başarmıştı. Bir tür hastalık gibi ona yapışmıştı ve Mandy ondan kurtulamıyordu.

Ben ondan *kurtulamıyordum.*

Şimdi, dört kısa hafta içinde Dean'in baldızı olmak gibi ilahi bir ayrıcalığa sahiptim.

Kusacaktım.

"Bunun bir kelime olmadığına eminim."

Minik pipeti bardağımın içinde çevirirken, gözlerimi imzası haline gelen sırıtışıyla bana dik dik bakan adama çevirdim. Bakışları demir kadar sertti. Başımı iki yana salladım, bu adamın yakında ailem olacağını itiraf etmekten utanç duyuyordum. "Beni Google kullanmaya zorlama, Dean. Araştırma yapmaktan çekinmeyeceğimi biliyorsun."

Bu Mandy'nin otuzuncu yaş günü partisiydi. Kuzey Illinois'de, gölün hemen kenarındaki The Broken Oar adlı rahat bir bardaydık. Yanımda duran adama olan sevgim oldukça şüpheli olsa da kutlama yapmak için eğlenceli bir yerdi.

Dean birasından bir yudum aldı, açık mavi gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Pek de eğlenceli *olmayan* türden bir muziplikti. "Hep asosyalin tekiydin, Corabelle."

"Bana öyle seslenme."

Göz kırptığında ona ölümcül bir bakış attım. Ailem ve Dean dışında herkes bana Cora diye hitap ederdi. Tam adımdan *nefret* ediyordum. Dean elbette bunun farkındaydı ama beni rahatsız etmekten her zaman büyük bir zevk alıyordu.

Sohbetimiz doğum günü kızı olan kardeşim tarafından bölündü. *İçkiyi* abartmak deyimini uç noktalara taşımış durumdaydı. Mandy ikimizi kucakladı ve bizi kollarının arasında garip bir şekilde sıktı.

Bir düzine *Sex on the Beach* kokteyli içmiş olduğunu kanıtlayarak, "Sizi seviyoruuuum. Siz benim en en iyi arkadaşlarımsınız. Ve ben en iyi arkadaşımla evleniyorum," diye geveledi. Bakışlarını bana çevirdiğine başı omzuma düştü. "Ve *sen*, Cora. Çok, çok yakında *sen de* en iyi arkadaşınla evleneceksin."

Kucaklaşmadan kendimi kurtardım. Mandy'nin pahalı parfümü ve Dean'in viski kokan nefesi beni kusturacak gibiydi. "Asla evlenmeyeceğim, Mandy. Yapılacaklar listemde boşanmak yer almıyor. Belki başka bir hayatta."

Arkamı dönmeye başladığım anda Mandy beni durdurdu. Fransız manikürlü bir parmağını göğsümün ortasına bastırdığında, bıraktığı histen dolayı irkilerek geri çekildim. "Evlilik kutsaldır. Dean ve ben asla boşanmayacağız."

Muhtemelen haklıydı. Dean, kapalı kapılar ardında başka biriyle ilişkisini sürdürürken evli kalmaktan memnun olacak tiplerden biri gibi görünüyordu. Eh, Mandy de bunu kesinlikle görmezden gelebilecek biriydi. "Bir peri masalı. Kıskançlıktan ölüyorum."

"Aranızın iyi olması için *bir şans* verir misin? Lütfen?" Mandy dramatik bir şekilde ellerini havada sallayarak yalvardı. Sarhoşluğunda içinde bir nebze samimiyet de vardı.

İç çekip gözlerimi Dean'e çevirdim. Hâlâ sırıtarak bize bakıyordu. Parmaklarımı bardağımın kenarında gezdirip Mandy'nin ricasını dikkate alıyormuş gibi yaptım. "Yani, belki bunu yapabilirim... belki ama... *ayakkabımın içine örümcek koyma* olayını nasıl atlatabilirim? Normal bir insan neden böyle bir şey yapar?"

Dean hareketlerinden açıkça eğlenerek birasını yudumladı. "O harika bir fikirdi. Asla özür dilemeyeceğim."

"Gördün mü?" Serçeparmağımı havaya kaldırarak bardağımla oturduğu yeri işaret ettim. "İşbirliği yapmıyor. Denemediğimi söyleyemezsin."

Mandy nişanlısının göğsüne hafifçe vurdu. "Dean, küçük kız kardeşime karşı kaba olmayı bırak."

"Ne? Kendini savunabilir."

Ona dik dik bakarken gözlerimiz kısa bir an için buluştu. "Pekâlâ, bir konuda haklı." Ardından hızla yanlarından uzaklaştım ve bara yaklaşırken kötü kokteylimin kalan son birkaç yudumunu da bitirdim. Boş bardağı hızla tezgâha bırakıp tabureye oturdum ve barmene baktım. "Bir tane daha. Duble olsun."

Beni eve bırakmayı teklif ettiklerinde, bunu kabul etmeliydim.

Saat sabaha karşı biri geçmişti ve dünyadaki en sıkıcı adamla barda sıkışıp kalmıştım. Sarhoşluğum gittikçe azalıyordu; artık sadece yorgun ve huysuzdum. Dirseğimi bar tezgâhına dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. Solumdaki aptala baktım; avukat olmasından, havalı arabasından ve bir gündüz programının seçmelerinden bahsediyordu. Açıkçası, daha dudaklarını

bile aralamadan onun hakkındaki kararımı vermiştim. Çarkıfelek meyveli *peeling*im gibi kokuyordu ve bu *gerçekten* rahatsız ediciydi.

Sanki çok uykum gelmiş gibi bir esneme numarası yaparak başımı avucuma dayadım. "Harika, Seth. Kesinlikle harika."

"Seth değil, Sam."

"Ben de öyle dedim." Başımı kaldırırken parmaklarımı uzun, altın rengi saçlarımın arasından geçirdim ve zoraki bir tavırla gülümsedim. "Her neyse, gitmem gerek. Geç oldu."

Seth/Sam kaşlarını çattı, ince dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "O kadar geç değil. Sana bir içki daha ısmarlamama izin ver."

Hayır, teşekkürler. Muhtemelen kusardım. Aslında, o saçma süveterine kusacağımdan kesinlikle emindim.

Hızlı bir el hareketiyle, "Hayır, teşekkürler," diyerek onu reddettiğimi belirttim. "Gidiyorum."

"Seni bırakacak birine ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Gerçi fena fikir değildi. Beni buraya Mandy ve Dean getirmişti fakat Şeytan'ın kendisiyle bir araba yolculuğuna daha dayanamayacağım için beni eve götürme tekliflerini reddetmiştim.

Eh, Uber bugünler için vardı.

Bar taburesinden kalktığımda topuklularımın üzerinde sendeledim ve çantamı tezgâhtan aldım. "Görüşürüz."

Seth/Sam bir şeyler homurdanırken çantamın kayışını omzuma atıp dışarı çıktım. Akşam için her ne planladıysa hepsini mahvetmiştim ve bundan pek de şikâyetçi değildim. Sarhoşluk ve sorgulanabilir kararlarla dolu bir gece geçirmekten rahatsız olmazdım. Tanrı biliyordu ki vibratörüm benden bıkmış durumdaydı. Ancak Seth/Sam çekiciliğini Chicago Bears'ın bu yıl

Superbowl'a gitme şansını kaybettiğinden daha hızlı kaybetmişti. Bu da fena halde hızlı demekti.

Belki de fazla seçiciydim.

Mandy de her zaman fazla seçici olduğumu söylerdi.

Ah, pekâlâ. Görünüşe göre geceyi vibratörümle geçirecektim.

Barın yanından topuklularımın tıkırtısı eşliğinde yürürken serin rüzgâr ciğerlerime hücum etti. Hırkamı lacivert elbisemin etrafına sarıp soğuktan korunmaya çalıştım, ardından çantamdan telefonumu çıkarmak için elimi uzattım. Daha önce hiç Uber kullanmamıştım, belki bir taksi çağırmak daha az karmaşık olurdu. Taksiler hâlâ varlıklarını sürdürüyor muydu ki?

Çantamın ceplerini karıştırırken telefonumu buldum ama çantamın her zamankinden daha hafif olduğunu fark edince kaşlarım çatıldı. *Hah.* İçini iyice kontrol etmek için telefonumun ışığını yaktığımda midem endişeyle düğümlendi.

Eh, siktir.

Cüzdanım kayıptı.

Yoksa içerideki o pislik, geceyi birlikte sonlandıramayacağımızı bildiği için mi almıştı?

Kalbim kaburgalarımın altında vahşi bir kargaşaya sebep olacak kadar hızla çarparken bara geri döndüm. Kredi kartlarım, ehliyetim, yüz doların üzerindeki nakit param, fotoğraflar, sigorta kartlarım ve asla hatırlayamayacağım şifrelerim... Hepsi oradaydı.

Lanet olsun.

Elimi Seth/Sam'in omzuna vurup birkaç derin nefes aldım. Bana dönmesini bekleyemeden konuşmaya başladım. "Cüzdanımı mı çaldın?"

Yavaşça sandalyesinde döndü, yüzünde bir iğrenme ifadesi vardı. "Pardon?"

"Cüzdanım kayıp. Bu gece konuştuğum tek kişi sendin."

Seth/Sam homurdandı. "Aynen öyle. Tüm gece benimle konuşuyordun. Cüzdanını ne zaman çalmış olabilirim?" Bana başını sallayıp tekrar arkasına döndü ve birasını aldı. "Alkolden dolayı ne söylediğini bilmiyorsun; biraz uyusan iyi edersin, seni kaltak."

Hakareti görmezden geldim, şu anki sıkıntıma o kadar odaklanmıştım ki ona tokat atmaya bile gücüm yoktu. Mantıklı olduğu bir nokta vardı. Barda otururken yarı uykulu bir halde elime salyalar akıtıyor olsam da bütün zaman boyunca ona bakıyordum. Bu da çantamla uğraşsaydı bunu fark edeceğim anlamına geliyordu. Ve çantam bar tezgâhının üzerinde, sağ omzumun hemen arkasında duruyordu.

Yani cüzdanımı *arkamdaki* biri çalmıştı.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Bar neredeyse boştu. Barmene bir şeyler sorduğumda sadece omuz silkmekle yetinmişti. Öfkeyle dolu bir nefes alarak yanaklarımı şişirdim. Tekrar dışarı çıktığımda, parasız kaldığımdan dolayı birilerinin beni alması için onlara yalvarmaya kendimi zihinsel olarak hazırlamıştım.

Buna Mandy'le başladım ama uyurken telefonunu sessizde tuttuğunu zaten biliyordum.

Sesli mesaj.

En yakın arkadaşım Lily'yi denedim.

Doğrudan sesli mesaj.

Ailemizi aramam söz konusu bile olamazdı.

Rehberimdeki kişileri gözden geçirip üç ismi daha denedim.

Sesli mesaj, sesli mesaj, sesli mesaj.

Başka bir ismin üzerinde parmağım durdu ve burnumu kırıştırıp dudaklarımı büzdüm. Bunu düşünmek bile yeterince

ürkütücüydü. Yüksek topuklularla on bir kilometre yürümek, Dean Asher'la on dakikalık bir araba yolculuğundan daha cazip geliyordu.

Rüzgâr hızlanarak saçlarımı uçuşmaya zorladı. Soğuk neredeyse beni boğuyordu.

Adına dokunduğum anda bu geceye lanetler okumaya başladım.

"Corabelle?"

Telefonu açmasına sinirlenmiş miydim rahatlamış mıydım emin değildim. "Bana öyle seslenme."

"Neden gece yarısı sarhoş bir şekilde beni arıyorsun?" Dean'in sesi kısık ve uykuluydu. Muhtemelen onu uyandırmıştım. *Güzel.* Bu bir umut ışığıydı.

Durumumu açıklamak üzereyken araya girdi. "Tahmin edeyim, fazla *Fireball* içtin ve bana ölümsüz aşkını itiraf etmek için arıyorsun. Her zaman bana karşı hislerin olduğunu biliyordum."

Kararımdan büyük ölçüde pişman olarak dişlerimi sıktım. Gülümsediğini buradan bile hissedebiliyordum. "Biliyor musun? Boş ver gitsin. Yürüyerek dönerim."

Aramayı sonlandırmak üzereydim ki Dean araya girdi. "Bekle, bekle. Seni alacak birine mi ihtiyacın var? Uber çağırdığını sanıyordum."

"Evet, şey, şerefsizin biri cüzdanımı çaldı ve şimdi hiç param yok. Ama önemli değil. Yürümeyi tercih ederim." Yüzüne kapatmayı gerçekten çok istiyordum.

"Saçmalama. Eğer eve yürüyerek dönmene izin verirsem kız kardeşin beni öldürür."

"Empati yeteneğin beni şaşkına çeviriyor."

Alçak sesle güldü. "Duyarlı *ve* yakışıklı. Üç tane tehlikeli fonksiyonum var."

"İkili. Sadece iki şey söyledin."

"Ne?"

Burnumu sıkıp kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. *Derin nefes al.* "Önemli bir şey değil. Sadece acele et."

Pazar sabahı çalan alarmı kapatır gibi "aramayı bitir" butonuna bastım. Böyle anlarda sigara içmeyi diliyordum. Tekrar içeri girmeyi düşündüm ama içecekler için param yoktu ve Seth/Sam ile başka bir heyecan verici konuşmaya çekilmek istemiyordum. Bu yüzden sırtımı tuğla binaya yasladım.

Sadece birkaç dakika geçmişti ki aptalın teki yanıma yaklaşıp ateş istedi. Ona doğru bakmamla hızla geri adım atmam bir oldu. Karşımda göbekli, kel ve yanmış havuç gibi kokan bir adam duruyordu. Kusmamaya çalıştım.

"Sigara içmiyorum. Üzgünüm." Aramızdaki mesafeyi açmaya devam ettim ama adamın birkaç adım öteden bana baktığını hissedebiliyordum. *Tanrım.*

"Sana bir içki ısmarlayayım, kedicik."

Adamın dekolteme baktığını fark ettiğimde kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hayır, teşekkür ederim. Sadece aracımı bekliyorum."

"Sana binecek bir şey sağlayabilirim," derken ima ettiği şeyin nezaketle hiçbir alakası yoktu.

Kusma hissi devam ediyordu.

"Tekrar söylüyorum, hayır. İyi geceler."

Dean'in bir an önce buraya gelmesini dileyeceğimi asla düşünmezdim. Pis suratlı Dean bile elbisemin röntgenini çekiyormuş gibi beni izleyen John Wayne Gacy* görünümlü adamdan daha katlanılabilirdi.

Adam midemi bulandıracak şekilde konuşmaya devam etti. "Çok güzel bir şeysin."

* Amerika Birleşik Devletleri'nde 1970'lerde işlediği seri cinayetlerle tanınan Katil Palyaço lakaplı bir seri katildir.

İğrenç, iğrenç ve iğrenç. O kişisel alanıma doğru yaklaştığında bara geri dönmeye karar vermiştim ama Dean'in siyah Camaro'su canavar motoru ve güçlü lastikleriyle park alanına hızla girdi. Arabadan çıkarak önünde durdu ve anahtarlarını havaya fırlatıp diğer eliyle yakaladı. Ardından bana baktı, "vay canına" dememi ya da başka bir şey yapmamı bekliyor gibi bir hali vardı.

Hiç etkilenmedim.

Yanımıza yaklaşırken bakışları benimle Gacy arasında gidip geliyordu. Kollarım hâlâ savunmacı bir şekilde göğsümde bağlıydı. Beden dilim *senden nefret ediyorum* diye bağırıyordu ama bakışlarım beni buradan götürmesi için yalvarıyordu. Bu yüzden duygusuz bir şekilde, "Merhaba," diye mırıldandım.

Dean yanımdaki adama kaşlarını çattı, ben de sağa doğru bakıp adamın *hâlâ* memelerime şehvetli bir gülümsemeyle baktığını fark ettim.

Dean'in gözleri kısıldı, ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Hazır mısın? Çünkü çok yorgunum ve..."

"Senin kızın mı?" Gacy araya girdiğinde aynı anda başımızı ona çevirdik.

Dean hızlı cevap verdi. Fazla hızlıydı. "Tanrım, kesinlikle hayır."

Aman Tanrım. Sanki cüzzam, frengi ya da veba hastalığım varmış gibi davranıyordu. Ona bakıp kaşlarımı çattım, hakarete uğramış gibi hissediyordum. "Vay canına, teşekkürler."

"Ne?"

"Bir şey yok. Hadi gidelim."

Dean'in ayak seslerini arkamda hissederek yolcu tarafına ilerledim.

Gacy'nin vedası tüylerimi diken diken etti. "Siz ikiniz, akşamın tadını çıkarın."

Arabaya atladığım gibi kapıyı çarparak kapatıp hemen kilitledim. Dean de aynı şekilde içeri girdi. Gözleri benimle camın ardındaki havuç kokan pis adam arasında gidip geliyordu.

Gözleri hâlâ kısıktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "O sapık sana dokundu mu?"

Ne kadar çekici olduğuna öfkelenirken Dean'in yüzüne baktım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek birkaç günlük sakalını kaşıdı. Misk ile karışık sedir kokulu losyonunun ve teninin kokusunu alabiliyordum. Altdudağımı ısırıp koltuğa yaslandım. "Hayır. Hem umursayacağını da düşünmüyorum," diye mırıldandım ve düz bir şekilde ileriye baktım.

"Umursuyorum, Corabelle. Düğün partimize davetlisin, büyük günden önce doğranmış parçalar halinde o adamın döşemelerinin altında kalmanı istemem."

Başımı ona çevirdim ve o aptal, yakışıklı yüzündeki şakacı gülümsemeyi yakaladım. "Senden nefret ediyorum."

"Sadece dalga geçiyorum," derken göz kırptı.

"Yine de senden nefret ediyorum."

Dean'in gözleri beni değerlendirir gibi üzerimde gezindi, ardından kontağı çevirdi ve motor canlandı. "Bu şekilde giyindiğinde korkunç adamların dikkatini çekiyorsun." Bileğini direksiyonun üzerinde sallayıp arabayı vitese taktı.

Cümlesine karşılık olarak güldüm. "Mağduru suçlamak, ha?" Duraksadım. "Gerçekten mükemmel birisin. Kız kardeşim çok şanslı." Ona göz kırparak uzun kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırpıştırdım.

"Demek istediğim bu değil," diye karşı çıktı. "Sadece şunu söylüyorum, böyle göründüğünde adamların dikkatini çekersin."

"Nasıl göründüğümde? Fahişe gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

"İyi göründüğünü söylüyorum."

Bu tuhaf iltifat dudaklarından o kadar kayıtsız bir şekilde dökülmüştü ki, bir anlığına Dean'in ağzından çıktığını unutmuştum. Elbisemin kenarıyla oynadım ve bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Nasıl karşılık vereceğim konusunda kararsız kalmışken mağduru suçladığını ve bir pislik olduğu gerçeğini hatırladım. "Evet, şey, sen de bir... mankafa gibi görünüyorsun."

Ne?

Derin kahkahası motorun kükremesiyle karıştığında koltuğumda geriye yaslandım. "Elinden gelen sadece bu mu? Alkol seni etkiliyor olmalı. Artık içler acısı karşılıklar veriyorsun."

"Kapa çeneni."

Dean çenesini kaşıyıp birkaç saniyeliğine beni inceledi.

"Bu arada, buraya gelip seni kurtarmam konusunda kendini hiç borçlu hissetme."

Homurdandım, sanırım bunu bir alışkanlık haline getirmiştim. "Tek yaptığın, *maço* görünümlü arabanla gelip bir aptal gibi görünmek ve beni iğrenç bulduğunu ima etmek oldu." Ellerimi kalbimin üzerine yerleştirerek ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. "Kahramanımsın."

Derin bir nefes aldı. "O adam, bir ödül gibi gördüğü iç çamaşırlarını çalmak için tek bir cilveli bakışını bekliyordu. Kesinlikle hayatını kurtardım."

"*Cilveli* mi?"

Dean omuz silkti, bakışları benimle yol arasında gidip geliyordu. "Evet, ne var? Bunu Cora Lawson El Kitabı'ndan öğrendim. Yürüyen bir sözlüksün."

Söylediğini duymazdan gelerek, "O adama cilveli bakışlar falan atmadım," diye karşı çıktım. "O bakışım, kendi kusmuğumda boğulmamaya çalışırken ortaya çıktı." Kaşımı kaldırıp boğazımı temizleyerek ekledim. "Bu bakışa oldukça aşina olmalısın."

Gülümsemesini gizlemeye çalışsa da fark etmiştim. "O bakışlar yüzünden bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm."

Tanrım. Kendi gülümsememi bastırıp başımı iki yana salladım.

Dean koltuğunda kıpırdanarak orta konsoldan sigarasını almak için uzandı. "Biliyor musun, bu küçük tartışmalarımızı sona erdirebileceğimizi düşünüyordum. Bir ateşkes imzalayabiliriz. Veya onun gibi bir şey."

"Küçük tartışmalarımız mı? Sana son on beş yıldır duyduğum derin nefreti mi kastediyorsun?"

"Evet, kesinlikle."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Hayır."

"Neden olmasın?" diye sorarken sesi dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigaradan dolayı boğuk çıkıyordu. Sigarasının ucu parlak, yoğun bir turuncu ve kırmızı renkte yandı. Hemen cevap vermediğimde bakışlarını yüzüme yöneltti. "Mandy için. Arkadaş olmamızı istiyor."

"Kişilik nakli yaptırmayı planlamadığın sürece, seni arkadaş olarak düşünmem cehennemin donması kadar imkânsız." Dramatik olsa da yalan sayılmazdı.

"Sikeyim, Cora. O *kadar da* kötü değilim."

Söylediği şey karşısında koltuğumda dikleştim ve boynumu öfkeyle kıpırdattım. Şu anda ciddi miydi? Onunla aynı fikirde olmadığımı belirtmek için burnumdan bir ses çıkarttım. "Lisedeyken her gece partilemek yerine ders çalışmayı tercih ettiğim için bana 'Sıkıcı Cor'* dedin. Bana Kokuşmuş Steve'le kör bir randevuya ayarladın ve tepkimi videoya çekip MySpace**'e yükledin. İlk kez izlediğim gece *Halka**** filmini resmen canlandırmış ve beni o kadar korkutmuştun ki gerçekten bayılmıştım. Mandy öldüğümü sanıp panik atak geçirdi. Hâlâ odama televizyon almayı reddediyorum."

---

* Orijinali Core the Bore hitap, ana karakterin isminin kısaltması olan Cor ile Bore kelimesinin uyumu sebebiyle tercih edilmiştir.

** 2000'li yılların başında popüler olan sosyal ağ ve sosyal medya platformudur.

*** 2002 yılında gösterime giren korku filmi.

Dean kahkaha atıp, "Lisede olan şeyler işte. Yıllar önceydi," diyerek söylediklerimi reddetti.

"Bir defasında Mandy'yi almaya geldiğinde şeker kavanozumu tuzla değiştirmiştin, bu yüzden sabahıma başlamak için oldukça ilginç bir kahve içtim. Ve bu bahsettiğim şey dün oldu."

"Eh..." Dean yarı ağlamaklı, yarı eğlenmiş bir halde gür, kahverengi saçlarını kaşıdı. "Buna sen sebep oldun, Corabelle."

"Bana *Corabelle* diyorsun. Üstelik bundan ne kadar nefret ettiğimin de farkındasın." Saymaya devam edebilirdim. Gerçekten, daha söyleyecek çok şeyim vardı. İçimden devam etmek de geliyordu ama bu düşünce sadece öfkemin iyice artmasını sağlıyordu. Savaşacak gücüm yoktu. "Asla arkadaş olamayacağız."

Bakışlarımı tekrar önüme çevirdim ama göz ucuyla Dean'in gözlerinin üzerimde olduğunu görebiliyordum. O bakışlarda yumuşak bir şey olduğuna yemin edebilirdim. Rüzgârda dalgalanan küçük, beyaz bir bayraktı. "Ama bu senin adın."

"Benim adım Cora. En sevdikleri çocuğa güzel, normal bir isim verdikleri için bana da iğrenç bir isim verdiler. Corabelle."

Pekâlâ. Bu konuşma oldukça kişisel bir yere kayıyordu, durmalıydım.

"Dinle..." Dean cevap vermek üzereyken arkamızda yanıp sönen ışıklar belirdi ve aralıksız çakan flaşlarla bizi kör etti. Arabayı yavaşlatırken dikiz aynasına çevirdiği yüzü öfkeyle kasılmıştı.

"Kahretsin, Dean. Ne yaptın? Sadece eve gitmek istemiştim."

"Bir bok yaptığım yok. Hız sınırında gidiyordum. Plakamın süresi de dolmamıştı."

Çakıllı yolun kenarına çekip yumruğuyla direksiyona vurdu. "Saçmalık."

Araba tamamen durduğunda bıkkın bir iç çekişle deri koltuğa yaslandım. "Muhtemelen tutuklama emrin falan vardır. Belki

birini öldürmüşsündür. Cinayetten içeri girmeyeceğim. Ben senin suç ortağın değilim."

"Birini öldürebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Şey, aslında düşünmüyordum. "Muhtemelen. Ama bunu doğru yapamayacak kadar aptalsın ve şimdi de yakalandın. Bu da yetmezmiş gibi beni de kendinle birlikte bok çukuruna sürüklüyorsun. Harika."

"Tanrım." Dean başını sallarken avuçlarını yüzünde gezdirdi. "Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı."

Bu acıttı. Kelimelerin kalbimin en derinlerine işlemesine izin verdim ve kırılganlığımın her köşesine sızmasına göz yumdum. En zayıf noktamı biliyordu. Güvensizliklerimle alay etmekten ve onları dillendirmekten zevk aldığını düşünüyordum. "Canın cehenneme." Sesimde alaycılık ya da şakaya dair bir şey yoktu. Saf düşmanlıktan ibaretti.

Dean bana bir bakış attı.

Bakışlarına karşılık verdim.

Bununla birlikte yüzüme çarpan cam parçalarının kırılma sesini duydum ve çığlık attım.

Ben ne olduğunu anlayamadan iki iri el, yolcu tarafının kırık camından uzanıp boynumu kavradı. İçgüdüsel bir şekilde çığlık atmaya devam ettim, ayaklarımı kapıya yaslayarak beni dışarı çekmesini engellemeye çalışırken tırnaklarımla kollarını tırmalıyordum.

"Cora!"

Dean üzerime doğru eğildi, adamı yumrukladı ve adamın boynumdaki tutuşunu çözmeye çalıştı. Dean'e uzandım, ceketine tutunarak bu arabadan çıkmamaya ve çaresizce kaçırılmamaya çalışıyordum. Tamamen korkuyla boğulmuş bir şekilde, "Sür!" diye bağırdım.

Dean hâlâ beni tutan elleri boynumdan çekmeye çalışıyordu. "Sen olmadan gidemem!"

"Sadece... sür!"

Görüşüm bulanıklaşırken boynumdaki parmakların tutuşu sıkılaştı ama sonra ellerden biri üzerimden çekildi. İçimde ufak bir umut ışığı yandı. Belki Dean onu incitmiş, belki de korkutmuştu. Fakat sonra diğer el geri döndü, elinde parlak bir metal parçası tutuyordu. Bunun bir silah olduğunu düşündüm. *Tanrım.* Bunun bir silah olduğuna emindim.

Havada daha fazla çığlık yankılandı.

Bu çığlıkların bana ait olduklarını biliyordum.

Ardından o silahın namlusu, mide bulandırıcı bir sesle Dean'in başına çarptı.

"Hayır!" diye bağırdım, yalvardım ve dilendim. Dean bir oyuncak bebek gibi kucağıma düştüğünde koltuktan kaldırıldığımı, cam parçalarının elbisemi ve derimi yırttığını hissettim. Hemen sonra da pencereden dışarı çekildim. "Bırak beni!"

Benzin kokan iri el ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırdı ve yukarı baktığımda gözlerim büyüdü.

Oydu.

Barın dışındaki John Wayne Gacy görünümlü adamdı.

Hayır.

Boğuk hıçkırıklarım parmaklarının arasında kaybolurken beni çakıl taşlarının üzerinde sürükledi. Onunla savaşmaya devam ettim. Bacaklarım havayı tekmeliyor, çırpınıyor ve tırnaklarım etli kollarını kanatıyordu.

Birkaç saniye içinde ağzımı olabildiğince açıp parmaklarını ısırdım.

Sertçe.

Adam acıyla haykırdı, parmağındaki yara kanamaya başladığında kaçmayı denedim. Bir anlığına -sadece bir anlığına- kurtuldum ama sonra başıma bir şey çarptı...

...ve bununla birlikte her şey kararda.

BÖLÜM İKİ

ŞIP. ŞIP. ŞIP.

Rüya görüyordum.

Okyanusla ilgili bir rüya görüyordum.

Ben sekiz yaşındayken Disneyland'e gitmiştik. Mandy, annem, babam ve ben. Çok heyecanlıydım. Tuzlu denize ayaklarımı sokmak istediğimi hatırlıyordum. Bir araba kiralayıp öğleden sonra Pasifik Okyanusu'na doğru yola çıkmıştık. Görüş alanıma giren okyanusla birlikte kalbimin nasıl hızlandığı hâlâ aklımdaydı.

Ariel ve denizdeki kız kardeşlerinin suyun altında yüzdüklerini hayal etmiştim.

Orada sihir ve güzellik vardı.

Ve sonra boğulduğumu hissettim. Kalçam kuma düştü ve kız kardeşimle ebeveynlerimin sıçrayıp gülüşerek paylaştıkları anıları çaresizce izledim.

Fakat hareket edemedim. Kumsalda donup kalmıştım, kumdan kaleler ve tanımadık yüzlerle çevriliydim. Suya yaklaştığımda çok karanlık ve uğursuz görünmüştü. Okyanusun genişliği beni korkutmuştu ve sürüklenip gideceğimden endişe etmiştim.

Sonra da gitme zamanı gelmişti.

"Gerçekten ayaklarını suya sokmak istemiyor musun? Çok heyecanlıydın." Kum oyuncaklarını ve renkli plaj havlularını toplayan annemin ses tonu cesaret vericiydi.

Yutkundum, gözlerim dikkatlice içeri giren dalgaları değerlendiriyordu.

Belki, diye düşündüm. *Belki bunu yapabilirim.*

Ayağa kalkıp ayak parmaklarımı ıslak kuma gömdüm. Ardından ürkek adımlarla ve titreyen uzuvlarla dalgalanan denize ilerledim. Sahil şeridinin hemen önünde durup yukarıdaki gri bulutlara göz attım.

Babam uzaktan, "Hadi, Cora!" diye seslendi. "Yağmur yağmak üzere."

Bekle, bekle, hayır... Neredeyse varmak üzereyim. Sadece bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Derin, cesaret dolu bir nefes aldım ve yavaşça ilerlemeye devam ettim. İşte o zaman yağmur başladı. Damlaların okyanusa vurmasını, suyun suyla karışmasını izledim. Rüyam gözlerimin önünde yok olup gitmişti.

Şıp. Şıp. Şıp.

Yağmur hızla ve öfkeyle yağıyordu. Kaçmaya çalıştım ama güçlü bir el kolumun üstünü kavrayıp beni geri çekti.

"Gidelim, Corabelle. Çok kötü bir fırtına başlamak üzere."

Yutkundum, gözlerim dolduğu sırada babam beni geri çekti. Su bileklerime hiç çarpmadı. Deniz yosununun ayak parmaklarımı gıdıklamasını hiç hissetmedim. Babam ertesi gün geri döneceğimize söz verdi ama hiç dönmedik.

Bugüne kadar.

Şıp. Şıp. Şıp.

Gözlerim aralandı, damlaların ritmik sesi beni sonsuza dek peşimi bırakmayacak bir rüyadan uzaklaştırmıştı. Fakat duyduğum şey yağmur değildi. Ve sıcak yatağımda uzanıp İngilizce

öğretmenliği yapacağım lisede yeni bir güne hazırlanmıyordum. Başka bir yerdeydim. Soğuk, karanlık ve korkutucu bir yerdi burası. Kafamın arkasında hafif bir zonklama vardı, parmaklarımı acının kaynağına götürmeye çalıştım. İşte o zaman bileklerimin arkamda birbirine zincirlenmiş olduğunu, bir hayvan gibi prangalandığımı fark ettim.

Aman Tanrım.

Gözlerim hızla kocaman açıldı. Bakışlarımın dehşet dolu olduğuna emindim. Kelepçelere bağlı zincirlerimi salladım; nerede olduğumu anlamaya çalışıyor, buraya nasıl geldiğimi hatırlamayı deniyordum. Karanlıktı ama etrafı göremeyeceğim kadar da değildi. Gözlerim henüz etrafıma alışmamıştı. Kirpiklerimi hızlıca kırpıştırarak hapsedildiğim odayı taradım. Bir tür hücreye ya da zindana benziyordu. Belki de bir yerin bodrum katıydı. Gözlerimi kısarak karşımdaki küçük ve dar pencereye dikkatle baktım, içeriye hafif bir ışık sızıyordu. Güneş doğarken yeni kâbusumun içine ilişiyor, gerçekten uyanık olduğumu doğruluyordu.

O anda sesi duydum, içeride derin ve boğuk bir inleme yankılandı.

Boynumu acı içinde çevirdiğimde, Dean Asher'ın benimle aynı pozisyonda olduğunu gördüm. Başını sağa sola sallayıp gerçekliğe dönmeye çalışıyordu ve karşımdaki beton odanın köşesine zincirlenmişti.

Dünyada en çok nefret ettiğim kişiyle birlikte esir alınmış olmanın dramatik bir ironi olup olmadığını ya da yalnız olmadığım gerçeği karşısında bir rahatlama duyup duymadığımı bilmiyordum.

"Dean." Sesim boğuk ve zayıf çıkıyordu. Etrafımızı saran baş döndürücü sessizliği bozan bir fısıltı kadar bile yüksek değildi. Dean bakışlarımın altında başını kaldırıp sert bir direğe çarptı ve dudaklarından bir inilti daha kaçtı. "Dean," diye tekrarladım, bu sefer sesim biraz daha yüksekti.

"Hangi cehennemdeyim ben?" diye mırıldanırken bu bir sorudan çok bir ifadeyi andırıyordu. *Karşılık bulmayı umduğu bir talep.* Puslu karanlığın içinden gözlerini bana diktiğini görebiliyordum, varlığımı sorguluyordu. O anda zihninin ona bir oyun oynayıp oynamadığını düşünüyor, aklındaki *her şeyi* yerine oturtmaya çalışıyordu. "Cora?"

"Dean."

İsmi kurumuş dudaklarımın arasından neredeyse gıcırdayarak döküldü. İçimde yükselen korkuyla birlikte gözyaşlarımın gözlerimi acıtmaya başladığını hissedebiliyordum. Midem bulanıyordu. İçim bomboştu. Kelepçelerimi çekiştirmeye çalıştım. Çekiştirdim, çekiştirdim ve prangaları bağlı oldukları çelik boruya doğru salladım.

Dean hareketimi takip etti, ben avazım çıktığı kadar yardım için bağırırken onun kelepçeleri de boruya çarpıp duruyordu.

"Bu da ne sikim böyle? Neredeyiz biz?" Dean'in nefesi kesilmişti, soruları çılgınca bir çaresizlikle ağzından dökülüyordu. "Yaralandın mı?"

Sanırım sağlık durumumu merak etmesine şaşırmam gerekirdi ama dehşet ve ıstıraptan dolayı bunu düşünemeyecek kadar bunalmış durumdaydım. Sertçe yutkundum. "Başım..." Gözlerim dolduğunda daha fazla gözyaşı dökmeden önce söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Tıkanmıştım.

"Evet, benim de."

Kendimi toparlamaya çalışarak sıkılı dişlerimin arasından kesik nefesler aldım. Panik atağın yavaş yavaş içime işlediğini hissediyordum ama beni ele geçirmesine izin veremezdim. Umudumu kaybedersem paniğe kapılırdım. Tüm bu çabalarım sonuçsuz kaldığında, ölüme yaklaştığımda ve tüm seçenekler tükendiğinde mahvolurdum.

Şu anda odaklanıp aklımı toplamalıydım.

Bizi buradan çıkarmaya odaklanmam gerekiyordu.

Dean'in elleri arkasından kelepçelenmiş ve boruya zincirlenmiş bir şekilde ayağa kalkışını izledim. Bu sırada metaller birbirine çarparak gıcırdadı, ardından kelepçeleri tüm gücüyle çeliğe çarptı. *Tekrar ve tekrar.*

"Yardım edin! Bizi bu sikik yerden çıkarın!" diye bağırırken sesi rutubetli bodrumun karanlığında, zincirin şakırtılarıyla yankılandı.

Başımın yan tarafını yanımdaki duvara yasladım. "Sence bizden ne istiyor?"

Dean yüksek ve tiz bir sesle gürültü çıkarmaya devam etti. "Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum." *Klik. Klik. Klik. Klik. Tık. Tık. Tık.* "Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!" diye bağırdı.

"Onu öldüremeyeceğini biliyor. Bir boruya zincirlenmiş durumdasın."

Dean bodrumun diğer ucundan bana ters bakışlar atmak için bağırışına ara verdi. "Yani? Öylece pes edip burada çürümemi mi bekliyorsun? Bu asla olmayacak." *Klik. Klik. Klik.* "Yardım edin!"

"Sence seni mi istiyor, yoksa beni mi?"

Dean'in sıkıntıyla aldığı ağır nefesleri birkaç adım öteden duyabiliyordum. Cevap vermeden önce tereddüt etse de dudaklarından alçak bir mırıltı süzüldü. "Seni."

Tanrım.

Yeni bir gözyaşı dalgasını engellemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Birkaç damla, morarmış yanaklarımdan aşağı kaydı ve çenemin kenarında durdu.

Omzumla o yaşları sildim. "Sanırım sen şanslı olansın."

"*Şanslı* mı? Bir psikopatın bodrumunda lanet bir duvara zincirliyim. En azından senin bir değerin var. Ben onun gözünde ölü bir adamım."

"O psikopat için *değerli* olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?" Bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım, boğazımdan yükselen safranın tadını alabiliyordum. "Bana tecavüz edecek."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Eh, söylenecek ne vardı ki?

Hiç. Kesinlikle hiçbir şey yoktu.

İkimiz de olacakların farkındaydık ve bununla ilgili yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyorduk.

Dean'i neden kaçırdığından emin değildim. Yüzünü gördüğü için olabilir miydi? *Belki.*

Göğsümde biriken acı dolu öfkeyi bildiğim tek yolla dışa vurmak için, "Seninle birlikte burada öleceğime inanamıyorum," dedim. "Gerçekten de tanrıları çok kızdırmış olmalıyım."

"Sen ciddi misin?" Dean'in karşılığı gecikmedi. "Muhtemelen bağırsaklarımızı deşip bizi öldürecekler ve sen hâlâ lisede yaşadıklarımızı mı öne sürüyorsun? Tanrı aşkına, Cora."

Yüksek topuklularımın içinde titreyen bileklerimle dengemi sağlamaya çalışarak kendimi zincirlendiğim borunun yukarısına çıkarmaya çalıştım. Dizlerim titriyordu ve neredeyse tekrar betona çökmek üzereydim. "Neden gitmedin? Sana gitmeni söylemiştim." Yükselen gün ışığı, cehennem çukurumuza daha fazla ışık saçmaya devam ederek Dean'in yüzündeki öfkeyi aydınlattı. Çenemi sıkarak bakışlarımı kaçırdım.

"Tüm bunların benim hatam olduğunu mu söylüyorsun? Seni kurtarmaya çalışıyordum."

"Eğer basıp gitseydin adam beni bırakırdı ve sıcak yataklarımızda güvenli bir uyku çekiyor olurduk." İçimdeki öfke taşarak dökülüyordu. Belki Dean bunu hak etmiyor olabilirdi ama böylesi daha kolaydı. *Durumun gerçekliğini kabul etmekten çok daha kolay.*

Dean hakarete uğramış gibi başını salladı. "Gerçekten de bambaşka bir şeysin, Corabelle."

Devam etmesini, daha fazla şey söylemesini istiyordum. Korkusunu ve hayal kırıklıklarını küçük bir öfkeye dönüştürüp bana geri fırlatmasını dileyerek ona yem atıyordum. *İçindeki her şeyi kus, Dean.*

Fakat hepsi bu kadardı. Başka bir şey söylemedi ve böylece kendimi yeniden bomboş hissetmeye başladım.

Tekrar popomun üstüne oturdum. *Olanların* ağırlığı, vücudumdaki sızıyla birleşince dik duramaz hale gelmiştim. Dean birkaç dakika sonra bacaklarını önüne doğru uzattı ve gözlerini kapatıp boruya yaslanarak yere çöktü. Gözkapaklarım kurumuş ve yaralıydı, neredeyse asit gibi hissettiriyordu. Belki de limon kabukları demek daha doğru olurdu. Göz kırpmak bile acı veriyordu.

Aramızdaki sessizlik gittikçe uzadı. Artık güneş tamamen doğmuş, parlak ve mutlu ışınlarıyla zindanımızı aydınlatmıştı. İçinde bulunduğumuz durumun ne kadar dehşet verici olduğunu ortaya çıkardığını söylemek zor değildi Neredeyse karanlığı özlüyordum. Çoğu şey, karanlıkta saklanılabilirdi.

Çenemi göğsüme doğru eğmişken bir kapı gıcırtısı yükseldi ve hantal çizmeler, merdivenin basamaklarında birer birer yankılandı.

Pat. Pat. Pat.

Hızla başımı kaldırıp Dean'e baktım. Onun da gözlerinde aynı endişeli bakış vardı, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Tekrar ayağa kalkarken bakışlarımız asla ayrılmadı.

"Evcil hayvanlarım uyanmış." Adam merdivenin dibinde belirdi. Tişörtünün kısa eteğinden dışarı fırlayan göbeğini görebiliyordum, koltukaltları terle lekelenmişti.

Midem kusacakmışım gibi bulandı. Öğürmek istiyordum.

Dean, "Ne sikim istiyorsun?" diye bağırırken bir yandan da kelepçelerini çekiştiriyordu. "Param var. Hesabımdaki her şeyi banka hesabına aktarabilirim."

Kısa, şişko adam bir kahkaha patlattı, ardından eğilip hırıltılı bir şekilde nefes alana kadar öksürdü. Kendini topladığında doğrulup adımlarını bize yöneltti. Küçük gözleri Dean'in üzerinde pek oyalanmadan bana döndü.

Vücudumu baştan aşağı süzerken gözlerinde dün gece bana attığı sinsi bakışlar belirmişti. Gözleri göğüs dekoltemde oyalandığında omuzlarımı hareket ettirip kendimi örtmeye çalıştım ama çabam boşunaydı. Sadece memelerimin sallanmasına neden olmuştum ve bu da onu tahrik ediyordu. Sanki gidecek bir yerim varmış gibi geriye doğru adım attım; saklanacak bir yer arıyordum.

"Birlikte çok eğleneceğiz, kedicik." Sanki öpücük yollarmış gibi dudaklarını büzdü ve dudaklarının arasından mide bulandırıcı bir mırıltı çıktı.

Kararlılığımın baltalandığını hissedebiliyordum. Kalbim göğüskafesimi delecek kadar hızlı atıyor, oradan kaçmaya çalışıyordu. Ona sakin olmasını söylemem gerekiyordu, kaçacak bir yer yoktu.

Dean bakışlarını ruhsuz, gri gözleriyle beni soyan iğrenç domuza çevirdi ve dikkatini dağıtmak için zincirlerini yeniden hareket ettirmeye başladı. "Bu çok saçma, dostum. İkimizin de aileleri, işleri, arkadaşları var. Bizi aramaya başlayacaklar, asla kurtulamayacaksın."

Adam boğuk bir kahkaha attı, bakışlarını Dean'in yüzüne çevirme zahmetine bile girmemişti. Gözleri hâlâ memelerimdeyken ince dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardı. "Tessie Evans ve palyaço kılıklı üvey kardeşi de aynı aptalca şeyi söyledi," derken ileri doğru bir adım attı. Bana iyice yaklaşıyordu.

"Hemen sonra etleri ahırımda komposto oldu. Kemikleri köpeklerim için iyi birer oyuncak haline geldi."

Çığlık attım.

Gözyaşları gözlerimi dehşetten kör etmiş bir halde titrerken çığlık attım. "Lütfen. Lütfen yapma, ölmek istemiyorum," dedim güçlükle. Adam bana yaklaşırken bacaklarımı ona doğru savurdum. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen."

"Sikeyim!" Dean sanki işe yarayacakmış gibi odanın karşısından bağırdı ve zincirlerini delirmiş gibi çekiştirmeye devam etti. *Sanki bizi bu beladan kurtaracakmış gibi.*

Adam, "Kavganı sonraya sakla, koca oğlan," diye seslendi. Dikkati hâlâ benim üzerimdeydi.

Pis nefesinin yüzümü okşadığını hissedebiliyordum. Pişmiş havuç ve benzinle karışık iğrenç bir kokusu vardı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, omuzlarım hıçkırıklarla yukarı aşağı hareket ediyordu. Bana biraz daha yaklaştığını görebiliyordum...

Göz kırparak, "Bana birkaç saat ver, kedicik. Sana çok güzel zamanlar geçirteceğim," diye fısıldadı. Burnu neredeyse benimkine değecek kadar yakındı. "Önce ortadan kaldırmam gereken bir araba var."

Aman Tanrım.

Geriye doğru bir adım attı. Gözlerini benimle Dean arasında gezdirip bir ıslıkla merdivenden yukarı kayboldu.

Ağlayarak ve titreyerek kendimi *sertçe* yere bıraktım.

Bizi öldüreceğinden emindim. Önce eğlenecek, sonra boğazlarımızı kesecek ve cesetlerimizi köpeklerine yedirecekti.

"Lanet olsun. Sikeyim. Tanrım, kahretsin."

Dean yanımda mırıldanmaya devam ediyordu. Zincirlerin izin verdiği ölçüde birkaç adım attı ve durdu. Bununla birlikte borunun olduğu yerden kendini itti, bunu yaparak kurtulmayı umduğu belliydi. Öfkeyle hırlayarak zincirleri çekiştirdiğinde

zincirler öyle bir gerildi ki ellerinin bileklerinden ayrılmasından gerçekten endişe duydum.

Başımı bizi bu kâbusa bağlayan metal direğe yaslayarak, "Bunun bir faydası yok," dedim sessizce. Burası bizim hapishanemizdi. "Sıkışıp kaldık."

"Yine de pes edecek değilim."

Bulanık gözlerimin ardından onu inceledim, işe yaramadığı halde çabalamaya devam ederken inliyor ve küfürler savuruyordu. "Kendine zarar vereceksin."

Çekti. Büktü. Bağırdı. Lanetler okudu.

"Eminim sadece bunu düşünmek bile seni mahvediyordur," diye homurdandı.

Gözlerimi kapattım ve daha fazla yaş yanaklarımdan süzülürken titrek bir nefes aldım. "Birileri bizi aramaya başlamıştır, öyle değil mi?" derken aslında yüksek sesle düşünmüştüm. Gerçekten bir cevap beklemiyordum, bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Dean en sonunda kendini zincirden koparma girişimini durdurdu. Güneşin ilk ışıkları yüzüne yansıyarak tenindeki ter damlacıklarını ortaya çıkarmıştı. Bana baktı, gözlerimiz birkaç saniye boyunca birbirine kenetlendiğinde içinde bulunduğumuz durumun acısı kalbimize saplandı.

Bizi aramak için.

Arama ekiplerinin, izci köpeklerinin, haber bültenlerinin ve Investigation Discovery*'deki korkunç belgesellerin odak noktası olacaktık.

Ben ve Dean Asher.

Dean titrek bir nefes alarak omzunu direğe yasladı. "Biliyorsun, bir gün birbirimizi öldüreceğimize dair şakalar yapardım." Ayakkabısının yanındaki ufak bir taşı tekmeledi. "Sanırım içten içe birlikte öleceğimizi biliyordum."

* Investigation Discovery (ID), gerçek suç hikâyeleriyle adli olayları konu alan belgesel ve programların yayınlandığı bir Amerikan televizyon kanalıdır.

Ortamı neşelendirmeye çalıştığını biliyordum ama sözleri beni hazırlıksız yakalamış, karnıma bir yumruk gibi inmişti. Birden ciğerlerimdeki hava, nefes almamı engelleyecek kadar çekildi. *Nefes alamıyordum.*

Soğuk sert zeminde sessizce ağladım. Gözyaşlarım kuruyana, hareket edemeyene, yorgun ve bitkin düşene kadar buna devam ettim.

Fakat sonra Dean şarkı söylemeye başladı.

Son on yıldır evde düzenlediğimiz karaoke geceleri sayesinde Dean'in sesinin güzel olduğunu biliyordum. Tok ve kısık sesinden rahatsız olmuş bir halde kollarımı göğsümde birleştirir, hareket etmeden kanepede otururdum. Mandy ise buna bayılırdı. Ailem onu izlerken yüzlerinde gurur dolu bir ifade belirirdi. Hatta kahrolası köpeğimiz bile her mükemmel notaya karşı kuyruğunu sallar, hayranlıkla onu izlerdi. Şarkı bittiğinde ve Dean özellikle bana bakıp ukalaca göz kırparak hafifçe eğildiğinde ben hariç herkes alkışlardı.

Buna karşılık ya öfkeyle dilimi çıkarır ya da ona el hareketi çekerdim. Bazen Mandy dirseğiyle kaburgalarıma vururdu, bazen de annem tarafından azarlanırdım.

Ah. Bu çok kaba!

Asıl kabalık ise, hayatımı değiştirebilecek bir iş görüşmesinden önce arabamın tamamını jelatinle sarmaktı.

Sesini duymazdan gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım ama kısık sesli melodiler garip bir şekilde sakinleşmeme yardımcı oluyordu. Dean en sevdiğim şarkılardan birini, The Beatles'ın *Hey Jude* şarkısını söylüyordu.

Böylece korkuya, belirsizliğe, bacaklarıma batan taşlara ve kalbimi saran dehşete rağmen bir şekilde uyumayı başardım.

BÖLÜM ÜÇ

"UYANIN. HADİ."

Uyanmam çok zaman almadı ve o birkaç muhteşem saniye boyunca tüm bunların bir kâbus olduğunu düşündüm.

İğrenç, korkunç bir kâbustu. Ancak üzerime eğilmiş bir adam vardı. Nefesi tütün ve kirli çorap gibi kokuyordu. Ayrıca dudakları çirkin bir sırıtışla kıvrılmış durumdaydı. Kesinlikle bir kâbusun içindeydim ama bundan yakın zamanda uyanmam mümkün değildi. Bu daha başlangıçtı.

Soğuk çimento üzerinde geriye kayarken topuklarım zemine sürttü. Sanki bu, bana ulaşmasını engelleyecekmiş gibi direğin etrafında dönmeye çalıştım ama adam saçımı çekerek beni ayağa kaldırdı. Saç diplerim yanarken itiraz edercesine inledim.

Karşı köşeden, "Onun yanından siktirip git," diye bağırdı Dean.

Piç kurusunun dikkatinin kısa süreliğine dağılmasını fırsat bilip dizimle kasıklarına vurdum. Yenileceksem bile önce savaşacaktım. Adam acı içinde uluyup saçımı bıraktı. Fakat çok geçmeden elinin tersiyle çeneme sert bir tokat attı. Tüm başım acıyla sızladı, sanki beynim kulaklarımdan akacakmış gibi hissediyordum.

"Aptal küçük orospu," diye bağırdıktan sonra yüzüme tükürdü.

Salyası yanağımdan aşağı süzüldüğünde kusacağımı sandım.

"Dişli bir kediciksin, ha?" Çenemi parmakları arasında tutup zorla ona bakmamı sağladı.

Aynı şekilde karşılık verip yüzüne tükürdüm ve gözüne isabet ettiğini gördüğümde kendimi kaçınılmaz ceza için hazırladım.

Adam beş saniyeliğine donakaldı, tamamen şaşkına dönmüş durumdaydı. Gözündeki tükürüğü sildi ve bana baktı. İfadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Ve sonra gülmeye başladı.

Hatta kahkaha atmaktan iki büklüm oldu. Her gülüşüyle sesi tizleşip kırılıyordu ve tombul elleri dizlerinin etrafında kenetlenmişti. Göz ucuyla Dean'e baktım. Tedbirli bir merakla, bakışlarını adamın üzerinde tutuyordu. Bir yandan da çatık kaşlarla hâlâ kelepçelerini çekiştirmeye devam ediyordu.

"Kedicik oyun oynamayı seviyor."

Bana doğru atılıp elbisemi tam orta yerinden aşağı doğru yırttı.

Tanrım, hayır.

İğrenç elleri turkuaz dantelli sutyenimin içindeki memelerimi avuçlarken, "Earl'le oynamak için bekliyordun, değil mi?" diye devam etti.

Earl. Piçin adı Earl'dü.

Başım yana düşerken bakışlarım Dean'inkilerle buluştu. Earl bilimsel bir deneymişim gibi beni ellerken Dean dehşet ve çaresizlikle beni izliyordu. Earl bana tecavüz edecekti. Şu anda, tam burada, Dean Asher'ın gözleri önünde tecavüze uğramak üzereydim.

Midem bulanıyor, göğsüm sızlıyordu. Onu geri itmeye çalışırken gözlerimden yaşlar dökülmesine engel olamadım. "Lütfen yapma," diye inledim. Bacaklarımı ileri geri hareket ettirip onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Earl, iri ve şişko bedenini benimkine bastırarak hareket etmemem için beni direğe yapıştırdı. Parmakları yukarı kaymış, dantelin üstünden göğüs uçlarımı sıkmaya başlamıştı.

"Ne kadar da güzel bir kedicik..." diye mırıldanırken neredeyse göğsümün üzerine salyalarını akıtacaktı.

Dean'in boğazından hırıltılı bir nefes döküldü, zincirler büyük bir güçle boruya çarpıyordu. "Tanrı şahidim olsun ki, ona dokunursan seni öldürürüm. Buradan ayrılmanın bir yolunu bulur ve seni toprağın altına gömerim."

Earl kıkırdadı fakat gözlerini ona çevirme zahmetine girmedi. Bakışları göğüslerime odaklanmış durumdaydı. Kalın dilini onların aralarına sokarken eğildi.

Çığlık atarak ileri geri kıvrandım. Topuklularımla botlarına vurdum ama hiçbir faydası olmadı. Şu anda olanları durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Hayatım boyunca böylesine çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

Earl'ün elleri yırtık elbisemin eteğinin altına uzanıp bacaklarımdan yukarı kaydı. Kalçalarımı sıkıp ona karşı koymaya çalıştım. Tanrım, karşı koymak için çok uğraştım.

Kulağıma, "Bahse girerim güzel kediciğimin güzel de bir amcığı vardır," diye fısıldadı. Nefesi midemi bulandırıyordu. Zincirlerimi çekiştirip ayaklarımı yere vurdum. Kıvrandım. Ciğerlerim fiziksel olarak ağrıyana dek çığlık attım.

"*Lütfen*," diye yalvardım. "Gitmemize izin ver. Yemin ederim kimseye hiçbir şey söylemeyeceğiz. Sadece izin ver..." Tanrım, korkunç senaryosu olan bir suç dizisinin ana karakteri gibi

konuşuyordum. Bu zamana kadar kendimi bir tehlikenin içinde bulursam daha yaratıcı olacağımı düşünmüştüm. Daha ikna edici olacaktım.

Diğer yandan, bu adamla konuşmanın mantıklı hiçbir tarafı yoktu. Onunla kurabileceğim bir bağ ya da dikkatle planlayacağım sahte bir ilişkinin hiçbir faydası olmayacaktı. İçgüdülerim, onun çoktan zihninin derinliklerinde kaybolduğunu söylüyordu. Bu adamın ne vicdanı ne de ruhu vardı. Manipüle etmeye çalışabileceğim en ufak bir merhamet izi yoktu.

Earl, iç çamaşırımı kalçamdan çekip ayak bileklerime kadar indirdi. Tüm vücudum, gerçekleşmek üzere olan bu iğrenç eyleme direnmek için kasıldı.

Dean bir köşede hâlâ hırıltılı bir sesle konuşmaya devam ediyor, yaratıcı küfürler ve tehditler savurarak bağırıp çağırıyordu. Fakat bunların odağında duymayan kulaklar vardı. Earl onu bir anlığına bile umursamıyordu.

Her şey yavaş yavaş solmaya başlarken gözlerim tekrar Dean'e döndü. Zihinsel bir duvar ördüm, bir savunma mekanizması gibiydi. Adeta zihinsel bir blokajdı. Zihnimi tamamen kapatmıştım. Earl bana olabilecek en kötü şekilde saldırırken gözlerimi Dean'den ayırmadım. Dean ise bizi kurtarmak için var gücüyle çabalıyordu.

Dean, "Bana bak, Cora. Gözlerini benden ayırma. Sesime odaklan," diye emir verdi. Dikkatimi kendi üstünde tutmak için elinden geleni yapıyordu. Beni, gözlerinin önünde lekelenmekte olduğum gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Buradan çıkacağız, beni duyuyor musun? Seni buradan çıkaracağım. Sadece bana odaklan. Şu an sadece ben varım. Sadece sen ve ben varız, Cora. İkimiziz. Odaklan, tamam mı? Bana bak... sesime odaklan..."

Dean'in sesi aniden yok olmaya başladı, zihnim tamamen kapanıyor ve sisle kaplanıyordu. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım ama hareketleri dağınık ve kesikti. Ağzı hareket etmeye devam ediyordu fakat artık kelimelerini ayırt edemiyordum. Her şey bulanıktı. *Kafa karıştırıcı.* Su altında olduğumu, batmakta, boğulmakta ve kaybolmakta olduğumu sanıyordum...

Sanırım okyanus beni sonunda bulmuştu.

Ve sanırım burayı sevmiştim.

Şıp. Şıp. Şıp.

Sızdıran borudan gelen ritmik damla seslerini dinlerken, sert zeminde uzanmış yatıyordum. Başım solumdaki taş duvara yaslanmış, bacaklarım önümde uzanmış haldeydi.

On yedi dakika, yirmi iki saniye.

İşte, lekelenmemin ardından geçen zaman bu kadardı. Kullanılmış, bir çöp gibi yere atılmıştım. Damlamalarla mükemmel bir uyum içinde geçen her saniyeyi sayıyordum.

"Cora."

Dean'in sesi damlaların ritmik sesiyle karıştığında yavaşça kirpiklerimi kırpıştırdım ama bakışlarımın hâlâ bir odağı yoktu.

"Cora."

Şıp. Şıp. Şıp.

Hareket etmedim. Kendimi hayatta tutabilmek için sadece nefes almaya odaklanmıştım.

"Konuş benimle, Corabelle."

Ne demem gerekiyordu? Dean tam olarak ne olduğunu biliyordu. Olanların her anını izleyebilecek kadar yakınımdaydı. Sonunda başımı dik tutacak gücü kendimde bularak odanın karşı tarafındaki merdivenin basamaklarına baktım. Korkuyla

dolu bir şekilde o ağır, siyah botların yeni bir dehşet silsilesinin haberini vermesi için tekrar görüş açıma girmesini bekliyordum.

"İyi misin?"

Sonunda dikkatimi çekmeyi başardığında bakışlarımı sağ tarafa çevirdim. Dean arkasındaki direğe yaslanmış bir vaziyette tamamen bana dönük duruyordu. Kolları arkasından bir zincirle kavranmıştı. Gözlerim, açık gri koşu ayakkabılarından başının tepesindeki dağınık, koyu kahverengi saçlarının karmaşasına doğru ilerledi. Saçları kulaklarının hemen altında kıvrılmaya başlamıştı. Mandy'nin, saçlarının ne kadar uzadığından ve yakında kendisinin keseceğinden şikâyet ettiğini hatırladım.

Yutkunarak, "İyiyim," diye karşılık verdim.

Genellikle berbat bir yalancı olduğum için, sesimin kulağa bu kadar dürüst gelişi beni bile şaşırtmıştı. Elbette gerçeği söylüyor değildim. Bu, şimdiye kadar söylediğim en büyük yalandı. Dean de bunun tamamen farkındaydı. "İyi değilsin. Benimle konuşabilirsin."

Tembel bakışlarım onu değerlendirmeye devam ederken tek kaşım istemsizce havalandı. Bir noktada ceketini çıkarmıştı, bu yüzden üzerinde sadece gözleriyle uyumlu bebek mavisi bir tişört ve solmuş kotu vardı. "Seninle konuşabilirim, öyle mi?" Sırıttım. Boğazım işe yaramaz çığlıklarımdan dolayı tahriş olmuştu. "Çünkü biz oldukça iyi arkadaşlarız, değil mi?"

Kaşlarının çatıldığını, yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdiğini fark ettim. "Şu anda sahip olduğun tek arkadaş benim," dedi sertçe.

"Yalnız olmayı tercih ederim."

Bir başka muhteşem yalan daha.

Yalnız olmak istemiyordum. Fakat Dean buradaydı ve onu pek sevdiğim de söylenemezdi. Bu yüzden tüm korkumu ve

travmamı onun üzerine yıkmaya karar vermiştim. Şu anda sahip olduğum tek kontrol duygusu buydu.

Bu, benim tek gücümdü.

"Dinle," diye devam etti Dean. Sesi hem kısık hem de boğuktu. "Aramızda sorunlar olduğunun farkındayım ama birlik olmamız gerekiyor. Buradan siktir olup gittiğimizde bana tekrar nefretle bakmaya dönebilirsin ama şu anda savaş ya da öl tarzı bir durumun içindeyiz, Corabelle. Bana olan kahrolası kinini bir kenara bırak ve buna birlikte bir çözüm bulalım."

"Bana öyle seslenme." Gözlerimi kaçırırken çenemi eğdim.

Kulaklarımda alaycı kahkahası yankılandı. "Elbette takıldığın tek şey bu oldu, değil mi?" Gözümün ucuyla başını salladığını gördüm. Aniden zinciri boruya vurmasıyla yerimde sıçradım. "Gece yarısı kalkıp seni almaya gelmemi istedin ki zaten seni eve bırakmayı teklif etmiştik. Ama yine de geldim çünkü inan ya da inanma, Cora; kahrolası şekilde seni umursuyorum. Aile olacağız."

Söyledikleriyle gözlerim doldu ve gülmek istedim çünkü ağlayacak kadar gözyaşım kaldığını sanmıyordum.

"Seni sabahın neredeyse kahrolası ikisinde almaya geldim ve sonunda kendimi burada, lanet olası bir direğe zincirlenmiş halde buldum. Üstelik o herifin bizim için ne planladığını bile bilmiyordum. Ve şimdi bana böyle mi davranıyorsun?"

Sıkılı dişlerimin arasından, "Az önce *tecavüze uğradım!*" diye tısladım. Sesim yükselirken bir anda çatallaşmıştı. "O iğrenç domuz tarafından tecavüze uğradım. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyor musun?" Başımı yana çevirirken alaycı bir kahkaha attım. "Şu anda seninle baş edemem."

Bir anlığına sessiz kalarak söylediklerimi sindirdi. Ardından, "Sana söyledim," dedi. "Benimle konuşabilirsin."

"Seninle konuşmak istemiyorum! Senden hoşlanmıyorum bile!"

"İyi!" Öfkeyle zincirlerini çekiştirdi. "Lanet olsun. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Gözyaşlarımın serbest kalmasını önlemek için burnumu çektim. "Belki on beş yıl önce yardım etmeye başlasaydın -beni gerçekten umursadığını gösterseydin- sana bir şeyler anlatmaya daha yatkın olurdum. Ancak senin bugüne kadar yaptığın tek şey bana sataşmak, canımı acıtmak ve beni aşağılamak oldu. Şu anda sana güvenmek için hiçbir sebebim yok." Göğsüm inip kalkıyor, yanıyor ve sızlıyordu. Yıllar boyunca biriken öfke, acımla birleşmek için tam da bu zamanı seçmişti.

Dean uzun bir süre cevabımı düşündü. Aramızdaki boşlukta yankılanan tek ses, birbirine karışmış nefeslerimiz ve damlayan borunun sesiydi. Sonra, ayakkabısının tabanını tozlu zemine sürttü ve odanın diğer ucundan bana baktı. "Bu her zaman bizim olayımızdı," diye mırıldandı. "Ben sana, sen de bana sataşırdın."

"Hiçbir zaman bir seçeneğim olmadı," diye karşılık verdim. "Senin yanındayken kendimi savunmak için programlandım. Her zaman tetikte ve savaşmaya hazır olurdum."

"Çünkü bizim eğlence anlayışımız buydu."

"Hayır değildi. Bana karşı *bok* gibiydin."

Ona yandan bir bakış attığımda gözlerini kaçırdığını fark ettim. Ayakkabısını tekrar ileri geri sürttüğünde tabanın tozlu zeminde çıkardığı ses, bu boş odada o kadar gürültülü hissettirdi ki birden rahatsız oldum.

Hâlâ yan tarafa bakarken, "O zamanlar pisliğin tekiydim," diye cevap verdi sonunda. "Aptal bir ergendim. Artık öyle biri değilim. Seninle uğraşıyorum çünkü sen de aynı şekilde karşılık veriyorsun, bu zararsız bir şey. Aynı zamanda bizi *biz* yapan türden bir şey." Keskin mavi gözleri benimkileri buldu. "Yaptığımız

şakaları, atışmalarımızı ve bütün o saçmalıkları sevmediğini söyleyemezsin."

Cevabım fazla hızlıydı "Sevmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum, Dean. Benimle dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum. Senin yanındayken sürekli tetikte olmak zorunda kalmaktan ve ne gibi *aptalca şeyler* yapacağını merak etmekten hoşlanmıyorum." Söylediklerimin etkisini arttırmak için duraksadım ve bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Ya da bir sonraki ilişkimi nasıl sabote edeceğini merak etmekten hoşlanmıyorum."

Gözlerinde tam olarak çözemediğim bir şey parladı. Ne suçluluk ne de pişmanlığa benziyordu. Fakat keyif de olmadığı ortadaydı. "Her neyse."

Kaşlarım havalandı, bundan fazlasını söylemesini bekliyordum. "Bu kadar mı? Dört yıllık ilişkimi bitirmendeki rolünle ilgili söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Evet. Her neyse."

Alevlerin göğsümde hızla yayıldığını, boynumu, kulaklarımı ve dilimi yaktığını hissedebiliyordum. "Sen gerçekten de pisliğin tekisin." Vücudumu sola çevirdim ve Dean Asher'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım. Bedenimi duvara doğru kıvırdıktan birkaç saniye sonra kendi zihinsel hapishanemin içine çekildim.

Arkamdan iç çektiğini duydum ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ardından alçak bir sesle, "Şu anda sahip olduğun tek pislik benim," diye mırıldandı.

Yanılmıştım.

Yalnız olmayı tercih ederdim.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama güneş batıyor gibiydi. Tozlu pencerenin üzerinden içeriye turuncu bir parıltı sızmaya başlamıştı. Kendimi kelepçelerden kurtulup duvara tırmanırken, kararlı bir yumrukla pencereyi kırıp dar aralıktan dışarı çıkarken hayal ettim. Serbestçe koşacak, nereye gittiğimi umursamayacaktım.

Dışarıdaki herhangi bir yer, buradan daha iyi olurdu.

Dean'le tartışmamızdan bu yana tek kelime etmemiştik. Muhtemelen üzerinden birkaç saat geçmişti. Kısa bir süre sonra sırtını direğe yaslamış, başı omzuna düşmüş bir halde uyuyakalmıştı. Huzurlu görünüyordu, kendimi arada sırada ona bakarken yakalıyordum. Şu anda başka bir yerde olmasına imrendiğimi inkâr edemezdim. Tekrar uykuya dalamamıştım; gözlerimi her kapatışımda, bizi kaçıran adamın iğrenç nefesini yanağımda hissedip beni nasıl aşağıladığını hatırlıyordum.

Ayrıca gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu ve bununla ilgili ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Altımıza işememiz mi gerekecekti? Hayvanlar gibi zincire vurulmak, tecavüze uğramak ve işkence görmek o sapık herif için yeterince kötü değil miydi? Yakında başka bir seçeneğim olmayacağını bilerek bacaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Yalnızca bunu düşünmek bile yanaklarımın alev almasına sebep olmuştu.

Şu ana kadar daha aç olacağımı düşünmüştüm ama hissettiğim boşluk sadece midemin bulanmasına neden oluyordu. *Yine de bir su için neler vermezdim...*

Bir bardak buzlu suyu hızla içmeyi hayal ettim ve bu, mesanemi gıdıkladı. Kendimi derin ve sakinleştirici bir nefes almaya zorladım.

Birkaç saniye sonra bodrum kapısı hızla açıldı ve o kirli, keskin uçlu botlar gürültüyle üzerimize doğru geldi. Bu ses Dean'i uykusundan uyandırmaya yetmişti; arkamdaki zincirlerinin

şıngırdadığını duydum. Kendimi iyice köşeye doğru ittim ve ne tür dehşetlerin yaşanacağını bilmeden sinerek bekledim.

Earl haki renk pantolonunu şişkin göbeğinin üzerine çekerken, "Çiş molası," diye geveledi.

Bir umut dalgası içimde kıpırdanırken hemen doğruldum. Mesanem sevinçle titremeye başladı, bu çok da iyi bir şey değildi çünkü patlamaya hazırdım. "Tuvaleti kullanmamıza izin mi vereceksin?" Kıçımı direğin etrafında kaydırarak Dean'le göz teması kurabilmek için pozisyonumu değiştirdim. Dean çoktan ayağa kalkmıştı. Benim olduğum tarafa kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Earl'e döndü.

"Sırayla. Bir saçmalık yapmaya kalkmayın; yoksa tabancamı boğazınıza sokar, duvarlarımı kırmızıya boyayışınızı izlerim." Earl arkasından bir silah çıkarıp söylediklerini vurgulamak için havada salladı. "Bu tür şeyleri benim zeminime yapmanızı istemiyorum. Kötü kokuyor ve anı yaşamamı engelliyor. Anladınız mı?"

Anı yaşamak mı? Tanrım. Bizim acımız ve korkumuz onun için *anı yaşamak* anlamına geliyordu.

Ne kadar iğrendiğimi belli etmedim, fikrini değiştirmesinden korkuyordum. Başımı salladım ve yavaşça ayağa kalktım. Zayıf ve titrek bacaklarla ağırlığımı desteklemeye çalışıyordum. "Teşekkür ederim."

Earl bana doğru ilerlerken silahını pantolonunun beline geri soktu ve bir kahkaha patlattı. "Bana teşekkür etme, kedicik. Hâlâ seni öldürmeyi planlıyorum."

Gözlerim hızla Dean'e döndü. Tenimin bembeyaz kesildiğini, yeşil gözlerimin griye döndüğünü fark ettim. Dean bakışlarıma aynı umutsuzluk ve perişanlık ile karşılık verdi. Gözleri kapanırken yutkunuşuyla âdemelması belirginleşmişti.

Earl kaba homurtularla üzerime eğilip kelepçelerimi açtı. Kaçmayı denemeyi düşünmeden edemedim. Belki bir şekilde

avantaj elde edip silahını kapabilir ya da banyodan keskin bir nesne çalabilirdim. Bu şekilde onu alt etme şansı yakalardım. Fakat bu düşünce aklımdan geçer geçmez, kelepçelerim çözüldüğünde silahın namlusu şakağıma dayandı.

Kelepçeler zincirlere bağlıydı ve bu zincirler duvardaki metal halkalara sabitlenmişti, kelepçeler betona çarptığında çıkan ses bodrumda yankılandı.

"Saçma bir şey denediğin an o küçük, güzel kafan vücudundan ayrılır."

Earl, silahı yüzümün yan tarafına dayarken bileklerimdeki acıyı ovuşturarak geçirmeye çalıştım. Yırtık elbisemi memelerimi örtmek için çekip kendime sıkıca sarılırken, "Denemeyeceğim," dedim.

"İyi. Belki de kolayca eğitilebilirsin." Earl dişlerini sıkmış bir halde bizi izleyen Dean'e baktı. "Sonra sıra sende olacak, yakışıklı. Merak etme."

Dean'le göz göze geldik, ardından iri bir el tarafından ileriye itildim. Bu neredeyse topuklularımın üstünde tökezlememe neden olacaktı.

"Cora..."

Merdivenlere varmadan önce omzumun üzerinden ona baktım. Dean zincirlerini çekiştirirken sanki bir şekilde bana ulaşmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Gözleri endişe ve huzursuzlukla doluydu. Bu, onun hayatımın en kötü anını atlatmam için benimle konuşurken ve elinden geldiğince beni rahatlatmaya çalışırken gördüğüm bakışın aynısıydı.

Bakışlarımız bir kere daha buluştuktan sonra soğuk silah sırtımın ortasına çarpıp beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi. Zeytin yeşili halılar ve eski duvarlarla kaplı küçük evin içinde yürürken Dean'in sözlerini düşünmeden edemedim.

İnan ya da inanma, Cora; kahrolası şekilde seni umursuyorum.

BÖLÜM DÖRT

O GECE BANA TEKRAR ZARAR VERMEDİ ve bu ufak da olsa bir teselli yerine geçti.

Bodrum katı gittikçe kararıyordu, öyle ki etrafımda bulunan her şeyi gölgeler sarmıştı. Dean'in borunun yanında oturmuş siluetini görebilmem biraz zaman aldı. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı, bu da günlerden pazartesi olduğu anlamına geliyordu. Eğer insanlar bizim kaybolmamızı sorgulamaya başlamadıysa bile, kısa süre içinde başlayacaklardı. Nadiren işi arayıp gelemeyeceğimi söylerdim, asla haber vermeden işe gitmediğim de olmamıştı. Bu, çalışanlar ve iş arkadaşları için büyük bir uyarı işareti olacaktı.

Dean yol inşaatındaki sendikada çalışan saygıdeğer bir elemandı. İlk vardiya ona aitti. Bugün işe gitmediğinde kesinlikle sorular sorulmaya başlanacaktı.

Dean'in ayağı zeminde kayarken onu gerçekten göremesem bile gözlerim istemsizce ona yöneldi. Yerini değiştirip rahatlamaya çalışırken iç çektiğini duydum.

"Uyanık mısın?"

Onun sesi, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir teselli sundu. "Evet."

Başımı direğe yaslayarak sağa sola salladım ve çıplak ayak parmaklarımı zıt ritimlerde tıklattım. Earl beni tuvalet molasından sonra aşağıya geri getirdiğinde topuklularımı çıkarmıştım. Ne yazık ki mola kısa sürmüştü. Beni, kokusuyla dolu büyük bir tişörtle birlikte küçük bir banyoya itmiş, ardından üzerimi değiştirmemi emretmişti. Parçalanmış elbisemi çıkarıp beyaz tişörtü giymiştim. Daha sonra işimi halledip benim için bıraktığı pembe diş fırçasıyla dişlerimi fırçalamış, birkaç dakika sonra da onunla koridorda buluşmuştum. Bana bir hindi sandviç ve bir bardak su vererek üç dakikam olduğunu söylemişti. Zaman tutan oydu. Bunun ardından beni tekrar bodruma sürüklemiş, direğe kelepçelemiş ve aynı şeyi Dean'e de yapmıştı.

O zamandan beri geri dönmemişti.

Karanlığın içinden gözlerimi kısarak Dean'in silüetini seçmeye çalıştım. Bana dönük halde, bacaklarını öne uzatmış gibi görünüyordu. Acaba beni, benim onu görebildiğimden daha iyi görebiliyor muydu? Boğazımı temizleyip dilimi üstdudağım boyunca kaydırdım. "Sana daha önce yalan söyledim," derken sesim ağlamaktan, bağırmaktan ve yeterince su içememekten kısılmıştı.

Dean alçak bir mırıltı çıkardıktan hemen sonra, "Ne konuda?" diye sordu.

"Yalnız olmayı tercih ettiğimi söylerken yalan söylüyordum."

Uzun bir duraksama oldu, ikimiz de derin bir sessizliğe gömülmüştük.

Yanağımın içini ısırırken cevap verip vermeyeceğini merak ediyordum. Etrafta odaklanacak bir şey bulamadığım için gözlerimi karanlık boşluğa dikip bekledim.

Dean sonunda iç çekti. "Bize yemek ve su vermesi iyi bir işaret. Bu, bizi bir süre daha burada tutacağı anlamına geliyor."

Konuyu değiştirmesine şaşırarak ona baktım. Diğer yandan bu durumdan memnundum. Duygulara, eski konulara ve ilişkimizin geçmişine dalmak istemiyordum. Sadece bunu bilmesini istemiştim. Her ne sebeple olursa olsun... bunu bilmesi önemliydi.

Her ne kadar beni göremese de başımla onayladım. "Sanırım haklısın. Yine de bizi öldüreceğinden eminim."

"Belki. Ama en azından bir şeyler planlamak için birkaç günümüz var. Bir plana ihtiyacımız var."

Bir plan. Burada, bağlı ve kısıtlanmış bir haldeyken ne tür bir plan yapabilecektik ki?

Zihnim taklalar atarken iki yıl önce yaptığımız son *planı* düşünmeden edemedim. Annem, Mandy'nin yirmi sekizinci yaş günü için sürpriz doğum günü partisi düzenlememizi istemişti. Özel olmasını istemişti.

Bu, annemin ilk hatasıydı: *Benim ve Dean Asher'ın birlikte çalışarak ortaya özel bir şey çıkarabileceğimizi düşünmesi.*

"Ne?"

Sesi düşüncelerimi böldüğünde çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. "Neyi kastediyorsun?"

Sanırım omuz silkmişti. "Sessizleştin. Bu genellikle derin düşüncelere daldığın ya da yaratıcı bir hakaret uydurmaya çalıştığın anlamına gelir."

Onun tarafına baktım, büyük olasılıkla gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyorduk ama bunu kesin olarak söyleyemediğim için bakışlarımı kaçırmadım. "Birkaç yıl önce Mandy'nin doğum günü partisinde yarattığımız karmaşayı hatırladım ve buradan çıkmak için yapabileceğimiz her planın aynı şekilde sonuçlanacağını düşündüm."

Gerçek ve içten bir kahkaha atmasını beklemiyordum. Beni hazırlıksız yakalamıştı.

Sanki bu konuyu daha önce milyonlarca kez tartışmışız gibi, "Davetiyelerden sorumlu olan kesinlikle sendin," diye bir hatırlatmada bulundu.

"Yalanlar... Asla itiraf etmeyeceksin, değil mi? Davetiyelerden *özellikle* seni sorumlu tuttum çünkü onun sosyal hayatıyla daha fazla ilgileniyordun. Ayrıca ben zaten yemek şirketi, pasta ve DJ ile ilgilenecektim."

"Alkolle ilgili sorumluluk da benim üzerimdeydi. Bariz bir şekilde, sorumluluklar altında eziliyordum ve aşırı stres altındaydım."

Kaşlarım şüpheyle havalandı.

Dean, "Annenin neden bize, herkes gibi bir Facebook etkinliği oluşturmamıza izin vermediğini hâlâ anlamıyorum," diye ekledi.

İç çekip gözlerimi devirdim. Her ne kadar *birisi* davetiyeleri göndermeyi unuttuğu için partiye kimse gelmemiş olsa da, şömine etrafında Çin yemeği ve korku filmleriyle geçirilen o gece hâlâ unutulmazdı. Eskiyi hatırlamak yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu. "En azından bu yıl kutlayabildi, şeyden önce..." Sesim kısılırken başka yöne baktım. İçinde bulunduğumuz durumun tekrar aklıma gelmesiyle hafifleyen atmosfer kayboldu. Bacaklarımı göğsüme çekip yanağımı dizlerime yasladım.

"Uyumaya çalışacağım. Yarın benim için ne planlanmış olursa olsun, zihinsel olarak tükenmiş hissedeceğimden eminim."

Earl'ün bacaklarımın arasına girip insanlığa olan inancımı nasıl çaldığını hatırlayınca titredim. Eğer bu işkencenin bir sonu varsa, sonunda içimdeki ışığın tamamen söneceğinden emindim. Eski halime geri dönmem imkânsızdı.

Dean kelimelerimin havada bıraktığı uğursuz soğukluk içindeki karanlıktan fısıldadı. "İyi geceler, Cora."

Nefesim içime kaçtı. "İyi geceler."

Dakikalar geçip gidiyordu. Onları saydım.

Altı dakika otuz beş saniye.

Sessizlik, beynimin gürültülü ve huzursuz olmasına ortam sağlıyordu. Dinlenmeyi reddediyordu ve aslında onu suçluyor değildim. Gururumu yutup yüzümü dizlerimin arasındaki boşluğa biraz daha gömdüm. "Dean?"

"Evet?"

Dudaklarımı ıslatıp gözlerimi kapattım. Ona bunu sorduğuma inanamıyordum ama karanlıkta ve... *kaybedecek hiçbir şeyiniz olmadığında* savunmasız olmak daha kolaydı. "Bana şarkı söyler misin?"

Göğsümde sinirlerim yüzünden bir hareketlenme oldu ve isteğimin fazla samimi olup olmadığını merak ettim. *Fazla cesur.* Belki de arkadaşım bile olmayan birinden çok fazla şey istiyordum. Yine de sesinin o hırıltılı ve sert tınısıyla en sevdiğim şarkıyı söylerken uykuya dalmamı sağlaması daha önce beni rahatlatmıştı. Şu anda da birkaç saat huzur bulmak için çaresizdim. Bu hapishaneden kendimi rüyalarıma kaçırmam gerekiyordu.

Dean birkaç kalp atışlık süre boyunca sessiz kaldı. O sırada beni görmezden geleceğinden endişelendim. Beni reddedeceğinden korkuyordum. Özür dilemek, geri adım atmak ve ona unutmasını söylemek üzereydim ki sesi yükseldi.

"Özel bir isteğin var mı?"

Rahatlatıcı bir his vücudumu sararken kaslarım gevşedi. "İstersen *Hey Jude*'u tekrar söyleyebilirsin. O favorim."

Yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Biliyorum."

Biliyor muydu? Hiçbir zaman birbirimize favori şarkılarımızı söylememiştik. Onun herhangi bir şeyde favorisi olup olmadığını öğrenmek hiç umurumda olmamıştı ve onun da benimkini umursadığını düşünmüyordum. Diğer yandan sanırım birini

on beş yıldır tanıyorsan, onu sevip sevmemen önemli olmaksızın, yıllar boyunca bazı küçük şeyleri öğrenmen kaçınılmaz oluyordu.

Sesi karanlığı delip sessizliği zengin bir müzikle doldurduğunda, neredeyse anında uzaklara sürüklendiğimi fark ettim. Bu tanıdık bir histi. Güzel bir şeydi. Tutunabileceğim, içine çekilip kaybolabileceğim türden bir iyilik haliydi. Uyku beni ele geçirip başka bir yere götürene dek onunla birlikte dizlerime sarılarak şarkının sözlerini mırıldandım.

Rüyamda yine okyanusu gördüm.

Su ayak parmaklarıma vuruyor, beni mıknatıs gibi içine çekiyordu. Derinliği ve gizemiyle beni çağırıyordu. Hayat enerjisiyle beni cezbediyordu.

Suya atladım.

Ve yüzerek uzaklaştım.

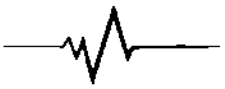

Uyanmaya, yüzümün köşesine değen güneş ışığıyla başladım. Boynum düğüm düğüm olmuştu ve ağrıyordu. Başımı dizlerimden kaldırırken acıyla neredeyse haykıracaktım. İçgüdüsel olarak elimi kaldırıp ağrıyı hafifletmek istedim ama kelepçelerim direğe takılınca bu ayrıcalıktan mahrum kaldığımı hatırladım. İçinde bulunduğum durumun -*bu cehennemin*- acımasız bir hatırlatıcısı gibiydiler.

Boynumu sağa sola çevirdim. Gözkapaklarımı araladığımda Dean'in köşesinden bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğini gördüm. Yüzümü buruşturdum. "Beni uyurken mi izliyordun?"

Omuz silktiğinde zincirleri şıngırdadı. "Meşgul olacak daha iyi şeylerim olduğu söylenemez," derken o gülümseme hâlâ yüzündeydi.

İçinde bulunduğumuz duruma rağmen Dean'in gülümsemesi tuhaftı. Zincirlerim çözülüp özgürlüğüm tekrar ellerime verilene kadar gülümsemem mümkün değildi.

Peki ya... gerçekten özgür olacak mıydım?

Bu karamsar düşünceleri bir kenara atarak bacaklarımı uzattım ve doğruldum. Hareketimle birlikte kaslarımın çığlık atması irkilmeme neden oldu. Zemin soğuk ve acımasızdı, çıplak bacaklarımın altındaki rahatsızlığı daha da arttırıyordu. Gözlerimi Dean'e çevirdim. Gülümsemesi solmuştu ama üzerimdeki bakışları hâlâ yumuşaktı. "Nasıl uyudun?" diye sordum. Cevabı zaten biliyordum ama başka ne diyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Konuşacak pek fazla konumuz olduğu söylenemezdi.

Bugünkü tuvalet molası için heyecanlı mısın? Earl'ün beni nasıl taciz ettiğini izleyecek misin? Cesetlerimizi ne zaman bulacaklarını düşünüyorsun?

Kendi karanlık düşüncelerimden dolayı titredim ve onları içime gömdüm. "Senin kadar iyi değil," dedi Dean. Gözlerindeki belirgin parıltı, çoktan özlediğim gülümsemesiyle uyum içindeydi. "Işıklar kapandıktan sonra derin bir uykuya daldın."

"Salya akıttım, değil mi?"

"Sırrın benimle güvende."

Neredeyse gülümseyecektim. *Neredeyse.* Bunun yerine çenemi eğip dudaklarımı birbirine bastırdım ve pembe tırnaklarıma baktım. Mandy'yle hafta sonu kutlamalarını başlatmak için cuma günü iş çıkışı pedikür yaptırmıştık. O anda bugünün onun gerçek doğum günü olduğunu fark ettim. Kız kardeşim, dünyadaki en sevdiği iki insanın kaybolduğunu öğrenecekti... hem de doğum gününde.

İyi ki doğdun, kardeşim. Sana bir Fitbit aldım.*

* Fitbit, adım sayma, kalori yakma, uyku düzeni izleme gibi aktiviteleri takip edebilen, popüler bir akıllı bileklik markasıdır.

Dean'in aklımdan geçenleri okuduğunu düşünüyordum çünkü başını yana eğerek beni neredeyse sevgi dolu bir ifadeyle inceledi. "Bugün o dondurma külahı için heyecanlıydı," derken ses tonu kulağa hayalperest geliyordu.

Gözlerim doldu, dudaklarımı ısırırken yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Mandy'yle her doğum günümüzde şehir merkezindeki bir kafeye gider, günü bir dondurma külahı ile kutlardık. Gizli el sıkışmamızı yapar, dondurmacının önünde fotoğraf çekilir ve yakında olan bir parktaki salıncaklarda otururak dondurmalarımızı yerdik. Bu, çocukluğumuzdan beri süregelen bir tür gelenekti. Gerçi o zamanlar ailemiz bizi götürürdü. Mandy'nin doğum günü kasım ayındaydı, bu yüzden genellikle Eskimolar gibi sarınıp, karla kaplı salıncaklarda otururken garip bakışlara maruz kalırdık.

Yine de bunu seviyorduk.

Ve şu anda orası dışında başka hiçbir yerde olmak istemezdim.

Hatıralar, birkaç sessiz gözyaşını yanaklarımdan aşağıya süzülmeye zorladı. Onları omuzlarımla sildim ve sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım.

Dean hâlâ bana bakıyor, duygularımı bir film gibi izliyordu. "O dondurma külahını alacaksın. Sana söz veriyorum."

Neden bana karşı bu kadar nazik olduğunu anlamıyordum. Bu durum kafamı karıştırıyor, içimde bir huzursuzluk uyandırıyordu. Ona nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Biz savaşmak için yaratılmıştık; çelik kılıçlar, ağır zırhlar ve kanatıp acıtan sözlerden ibarettik. Gardımı indirmek, teslim olmuşum gibi hissettiriyordu.

Ne diyeceğimden emin olamadan sadece kaşlarımı çattım.

Dean hafif bir yenilgiyle gözlerini gri zemine indirdi. Tekrar bana baktığında gözlerindeki ışıltı gitmiş; yerini bu dört duvar

arasında, üzerimize kapanan umutsuzluğa bırakmıştı. "Ben senin düşmanın değilim, Corabelle." Kelimeler alışılmadık bir ağırlık taşıyordu ve beni silahsız bırakmaya devam ediyordu.

"Seni başka nasıl görmem gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Dean gözlerini benden ayırmadan bakışlarımı kaçırmaya zorladı. Ardından o ışıltı yeniden belirdi ve, "Çünkü bu eğlenceli," dedi.

"Hayır, değil."

Silahım yeniden elimde belirdiğinde buna minnettar oldum, onunla savaşmak çok daha kolaydı.

Rahatlatıcıydı.

Ama eğlenceli değildi.

"Tam bir yalancısın," diyerek üstüme gelmeye devam etti. "Ve inatçısın."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Dişlerim, Dean Asher ile ne zaman savaşmaya hazırlansam yaptığım gibi sıkılıyordu. Ayak bileklerimi çaprazlayıp direğe yaslandım. "Gerçekten hastalıklı bir *eğlence* anlayışın var."

Dean beni alt etmeye hazırlanırken dilini damağında gezdirip derin bir nefes aldı. Hançerinin göğsüme dokunduğunu neredeyse hissedebiliyordum. Başını yana eğdi, gözleri parlak bir maviyle alevlenmişti. "Üniversiteden bir arkadaşım şehre gelip beni içmeye götürdüğünde ne yaptığını hatırlıyor musun? Adama, ondan içten içe hoşlandığımı söylemiştin."

Ah, siktir.

"Sonra içeceğime kahrolası Viagra* koydun ve tüm gece boyunca aletimi bar peçetesinin arkasında saklamak zorunda kaldım. Yine de bunu fark ettiğini düşünüyorum çünkü o günden

* Cinsel uyarılma sorunları için kullanılan bir ilaçtır.

beri ondan haber almadım ve Facebook'tan beni sildi." Dean yüz ifademi büyük bir dikkatle izliyordu. "Bu saçmalıklardan hoşlanmadığını söyleyemezsin."

Kahretsin. Gülümseme dudaklarımın kenarına yerleştiğinde kendimi tamamen ele verdim. Günlerdir ilk kez gülümsemiştim. Kızgın mı olmalıydım, suçlayıcı mı, yoksa gülümsemeye devam mı etmeliydim karar veremiyordum.

Yine de Dean çoktan kazandığını biliyordu. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Başımı yana çevirip beni elen veren o gülümsemeyi saklamaya çalıştım fakat olan olmuştu. Beni görmüştü.

Tam o sırada aramızda çirkin bir varlık belirdi.

Tak. Tak. Tak.

O botlar, daha merdivenlerin dibine bile varmadan üzerimden geçti. Kalbim göğsümde direnirken yerimden kalktım. Çoktan titremeye, korkuyla sarsılmaya başlamıştım. Dean yavaşça ayağa kalktı, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ama saniyeler önce gördüğüm o oyunbaz parıltı kaybolmuştu.

O parıltıyı geri istiyordum.

"Günaydın, evcil hayvanlarım," dedi Earl. Koca karnını zorla saran siyah bir polo yaka giymiş, onu pantolonuna zar zor sokuşturmuştu. "Kediciğim nasıl?" Siyah gözleri Dean'e kaydı. "Ve pis köpeğim."

Yutkundum. "Eve gitmek istiyoruz."

Ağzından çıkan kaba kahkahalar yüzüme tükürük serpintisi halinde yayıldı. Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Kahkahaları dindikten sonra, "Artık evdesiniz. Sizin efendiniz benim," dedi. "Kediciğim oynamaya hazır mı?"

Hayır, hayır, hayır.

Earl kemer tokasını gevşetirken mide bulandırıcı ve şehvet dolu bakışlarını vücuduma dikerek üzerime yürümeye başladı. Geri çekilmeye çalıştım. Bacaklarım havayı tekmelerken ve başım ileri geri sallanırken karşı koymaya çalıştım.

Dean zincirlerini hızla çekiştirdiği sırada, "Pislik herif," diye hırladı. "Bundan asla kurtulamayacaksın." Konuştukça boynundaki damarlar şişiyordu. "Eğer ona bir daha dokunursan, buradan çıktığımız anda seni köpek maması yaparım. Sana bunun *sözünü* veriyorum."

Earl bu tehditten etkilenmemiş gibi kıkırdadı. "Kıskanma, köpekçik. Senin de sıran gelecek."

Bu da ne anlama geliyordu? Dean'e doğru başımı çevirdim, onun da Earl'ün iğrenç eylemlerine maruz kalıp kalmayacağını merak ettim. *Aman Tanrım.* Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Bana ne istersen yapabilirsin. Onu rahat bırak."

Dean'in sözleri içimdeki huzursuzluk düğümünü daha da sıktı. Kendini neden benim için tehlikeye atıyordu ki?

Benden nefret ediyordu. Ben de ondan nefret ediyordum. Fakat bu kafa karışıklığını çözmeye vaktim yoktu çünkü Earl, tişörtümün eteğini yukarı çekip terli avuçlarıyla çıplak memelerime dokunmaya başlamıştı.

"Hayır... lütfen," diye fısıldadım. Sesim zayıf, direnişim ise boşunaydı. Vücudum Earl'ün yaklaşımlarına elinden geldiğince karşı koydu ama sonunda gevşeyip hissizleştim. Gözlerim Dean'i bulmak için içeride dolandı.

Dean tıpkı geçen seferki gibi konuşarak bana destek oldu.

Bana bak, Cora. Bana odaklan. Başka hiçbir şey gerçek değil. Sadece sen ve ben varız.

Bir kez daha suyun altına battım ve boğulmak için kendime izin verdim.

"Üşüyorum."

Güneş battı ve tek ışık kaynağımız yavaş yavaş ortadan kayboldu. Soğuk, kemiklerime kadar işliyordu. Bunun çıplak tenime karşı gelen soğuk çimentodan mı, yoksa gerçeğin beni buz sarkıtları gibi bıçaklayarak damarlarımı dondurmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Muhtemelen her ikisiydi.

Direğe yaslanmış, halsiz ve felç olmuş bir halde yatıyordum. Son kırk sekiz saat ve daha gelecek uzun, korkutucu saatler beni tüketmişti. Zihinsel olarak tükenmiştim.

Ayrıca çok ama çok üşüyordum.

Dean de benzer şekilde solgun ve yorgun görünüyordu ama tüm gününü benimle konuşarak, bana hikâyeler anlatarak ve moralimi yükseltmeye çalışarak geçirmişti. Onun bu farklı yanıyla birlikte, katılaşmış duvarlarımın yavaş yavaş çökmeye başladığını fark etmiştim.

Gözlerinde merhamet dolu bir bakışla çıplak bacaklarım boyunca beni süzdü. Çenesindeki kaslar gerilmişti. "Söylediğimde ciddiydim," derken sesi hem alçak hem de sertti. "Bizi buradan çıkaracağım. Sonra da sana zarar verdiği için onu öldüreceğim."

Böylesine cesur bir vaade karşı ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden gözlerime ulaşmayan zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Gerçekten buradan çıkacağımıza inanıyor musun?" diye sordum ürkek bir sesle.

"Çıkacağımızı biliyorum," dedi.

Dean'in bunu bilmesinin imkânı olmadığını, sadece bana umut vermek için söylediğini biliyordum. Yine de bu sözlerin tüm kırılgan çatlaklarıma ve boşluklarıma işlemesine izin verdim. Elimde kalan son gücümle bu sözlere tutundum.

Cevap verme fırsatı bulamadan Dean'in ayakkabılarını çıkarmaya başladığını gördüm. Sol ayağının parmağıyla ayakkabısını sağ topuğundan sıyırarak önce birini, sonra diğerini çıkardı. Spor ayakkabıları çıkarıldığında, onları çorapla kaplı ayaklarıyla bana doğru itti. "Muhtemelen spor salonu dolabı gibi kokuyorlardır ama sıcaklar. Biraz yardımcı olabilir."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve aramızda alışılmadık şefkatli bir şeyin alışverişi oldu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarım ayakkabılar ve Dean'in kırılgan ifadesi arasında gidip geliyordu.

Dean bana aynı derecede şefkatli bir gülümseme gönderdi ve böyle bir zamanda dudaklarının nasıl bu tarz bir gülümsemeyle kıvrıldığını merak ettim. "Eğer onları giyebileceğini bilsem sana çoraplarımı da verirdim."

Belki de kız kardeşimin Dean'de her zaman gördüğü şey buydu.

"Dean o kadar da kötü biri değil, Cora. Ona bir şans ver. O iyi bir adam."

Genelde Mandy'nin yüzüne gülerdim çünkü Dean bana asla o "iyi" yanını göstermemişti. Nedenini asla anlayamamıştım.

"Eğlenceli."

"Bu zararsız bir şey. Aynı zamanda bizi biz yapan türden bir şey."

"Sen de aynı şekilde karşılık veriyorsun, Corabelle."

Gün akşama dönerken ve güneş ışığı bizi tamamen terk ederken, "Teşekkür ederim," dedim.

O akşam sarsılmış, şaşkın, bitkin ve kullanılmış bir halde uykuya daldım. Fakat içimde derinlere gömülmüş, yüzeye çıkmak için çabalayan bir umut kıvılcımı belirmişti.

Ve her şeyden önemlisi, artık üşümüyordum.

BÖLÜM BEŞ

GÜNLER YAVAŞ ve işkence dolu olsa da bir şekilde geçiyordu.

Hâlâ hayattaydık. Bu, tutunduğum bir gerçekti.

Dean ile zaman geçirmek için "Yirmi Soru" oynuyorduk. İki oyun önde olduğu için bu durum beni rahatsız ediyordu. Ben bir öğretmendim ve söz konusu Dean olduğunda rekabetçi bir yapım vardı. Bunu, yetersiz beslenmeye ve yaşadığımız travmatik koşullara bağlıyordum.

Her gün tecavüze uğruyordum.

Artık bu beklediğim bir şey haline gelmişti, bu yüzden yaşadığım o ilkel, kör edici korku mümkün olduğunca azalmıştı. Zihinsel olarak uzaklaşmak ve bunu kapatmak konusunda giderek daha başarılı oluyordum. Bu neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi. Dean her seferinde bana konuşarak destek oluyordu ve onun sesi, oradan uzaklaşırken zihnimin arka planında çalan bir teselli kaynağıydı.

Earl işten geldikten sonra, her gün saat beş civarında tuvalet molalarımız oluyordu. Dişlerimizi fırçalamamıza izin veriyordu, ardından beyaz ekmekle yapılan *Miracle Whip*li* hindili sandviçlerimizi ve bir bardak dolusu suyumuzu veriyordu.

* Mayoneze alternatif olarak geliştirilen bir tür salata sosu.

Ardından tekrar bodruma gönderiliyor, kendi direklerimize zincirleniyor ve karanlıkta bir geceyi daha hayatta kalarak geçirmeye zorlanıyorduk.

Dean her gece beni şarkı söyleyerek uyutuyordu ve bu, heyecanla beklediğim tek şey haline gelmişti.

Üzücü bir şarkıyla her şeyi daha iyi yapmayı başarıyordu.

BÖLÜM ALTI

YEDİNCİ GÜNDE GÜNEŞ DOĞUP tam bir haftayı geride bırakırken, özgürlüğe bir adım dahi yaklaşamamıştık. Bu barbarca bodrumdan çıkıp eve gitmenin bir yolunu bulamıyorduk.

Ev.

Bazen evin nasıl göründüğünü unutuyordum.

Yatak odamın lavanta rengi duvarlarını, cumba penceremi ve büyükannemin bana bıraktığı antika aynayı hayal etmeye çalışıyordum. Sadece yüz yirmi metrekarelik iki odalı şirin bir evdi ama bana aitti. Onun için çok çabalamış ve sonunda oraya yerleşmiştim.

Yerel hayvan barınaklarından bir köpek sahiplenmek için araştırma yapıyordum. Bu, bir yıldır yapmak istediğim bir şeydi ama hiç doğru zaman gibi hissetmemiştim. Geçen cumartesimi, mükemmel bir arkadaş bulmak için sevimli yüzlerin ve şirin köpek biyografilerin arasında geçirmiştim. Kendime uygun iki aday bulmuştum ama hepsi beni hüzünlü gözleri ve iç ısıtan hikâyeleriyle çağırıyor gibiydi.

Ancak Jasmine ve Buffy, pazar günü tanışmayı planladığım iki köpekti. Fotoğraflarının çıktısını alıp bu büyük hayat değişimi için heyecanla buzdolabıma asmıştım.

Evet, değişiklik olmuştu. Fakat hiç beklemediğim bir şekilde gerçekleşmişti.

Ve içimin bir parçası; evde beni bekleyen, nereye gittiğimi merak eden, benden alamayacağı şeyler bekleyen bir evcil hayvanım olmadığı için minnettardı.

Çünkü artık evcil hayvan olan bendim.

Dean'in başı direğine yaslanmıştı ama gözleri, tanışma fırsatı bulamadığım iki köpeği düşündüğüm sırada üzerimdeydi. "Düşüncelerin için bir peniye ne dersin?'"

Ona bir bakış atıp bacaklarımı kendime çektim ve karşısında bağdaş kurarak oturdum. "Hiç penin yok. Bu adil bir takas değil."

Gözlerini kırpıştırdı ve ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "O zaman ne istediğini söyle."

"Verecek hiçbir şeyin yok. Düşüncelerimin oldukça değerli olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Dean, "Eminim öyledir," diye cevap verdi, hafta boyunca verdiğimiz mücadeleden sonra olabilecek en canlı halindeydi. Başını yana eğip dudaklarını büzdüğünde pazarlık yapmayı düşünüyor gibi görünüyordu. "Pekâlâ, Corabelle. Senin düşüncene karşılık benimki."

Bahsi yükselttim. "Peki ya bir itirafa karşılık bir itirafa ne dersin?"

Dean'in kaşı ilgiyle havaya kalktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu eğlenceli olabilir," diye göz kırptı. "Ayrıca tehlikeli."

"Tehlikeli mi?" Altdudağımı çiğnedim, göğsümde uzun süredir unuttuğum türden bir heyecan belirmişti. "Ne tür itiraflar düşündün? *Pizza kuryesini kazıkladım* gibi mi, yoksa Hail Mary

* İngilizcede yaygın bir deyim olan *penny for your thoughts* ifadesi, bir kişinin ne düşündüğünü sormak için kullanılır.

ve Günah Çıkarma Duası gerektiren türden, rahibin karşısında yapman gereken bir itiraf mı?"

Dean boğuk bir kahkaha atarak oturduğu yerde hareketlendi ve dizlerini kendine çekip omuz silkti. "Pizza kuryelerini asla kazıklamam. Affedilemez bir şey olurdu." Sorum üzerinde düşündü, beni izlerken başı hâlâ yana eğikti. "Ama kesinlikle ikinci olanı kastediyorum. Hadi tam anlamıyla Son Ayinler kısmını gerçekleştirelim."*

Son Ayinler'e layık bir itiraf bulmaya çalışırken ona baktım. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da ilginç biri değildim. Vergilerimi öder, hız sınırına uyardım ve kimseye borcum yoktu. Hiç kimseyi aldatmamış ya da hırsızlık yapmamıştım. Ayrıca tuvalet kağıdını *her zaman* kâğıt üstten koparılacak şekilde yerleştirirdim. "Peki. Ama benimkiler biraz sıkıcı, bu yüzden önce sen başla. Belki bilinçaltımda gömülü kalmış ahlaksız ve müstehcen bir şeyleri ortaya çıkarırsın."

"Tamam." Dean'in ifadesi ciddileşti, düşüncelerini ölçüp biçerken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Son bir hafta içinde kirli sakalı uzayıp şekillenmişti. Koyu renk saçları çenesini ve çene hattını çevreleyerek ona daha sert bir görünüm kazandırmıştı. Mandy, Dean'in çok az bile olsa sakal bırakmasından hoşlanmazdı. Bunun onu bir mağara adamına benzettiğini söylerdi. O zamanlar pek dikkat etmezdim ama şimdi yüzü dışında bakacağım başka bir şey olmadığından, kız kardeşimle aynı fikirde olmadığımı söylemeliydim. Bu hali erkeksiydi. Sertti.

Eğer bu yüz Dean Asher'a ait olmasaydı belki biraz da çekici olabilirdi.

* Katolik Kilisesi'nde Last Rites (Son Ayinler) terimi, bir kişinin ölüm döşeğinde, ruhunun Tanrı'ya huzur içinde gitmesi için yapılan son dinsel ayinleri ifade eder. Bu ayinler arasında günah çıkarma da yer alır.

Birkaç dakika daha geçtiğinde meraktan ölmek üzereydim. Dean, itiraf edeceği gerçeği sorguluyormuş gibi ya da tüm bu itiraftan pişman oluyormuş gibi bana bakıyordu. "Hadi ama, Dean."

Derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Tamam." Gözleri benimkilere kilitlenince bir anda daha da mavi göründü. "İlk önce sana karşı bir şeyler hissetmiştim."

Ne?

Sanki boğazıma bir şey takılmış gibi öksürdüm. Öksürmek boğazımı tıkadığında gözlerimi ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Neyden bahsediyorsun?"

Dean kayıtsızca omuz silkip dudağını dişledi. "Mandy'yle çıkmaya başlamadan önceydi. Birinci sınıftayken Bay Adilman'ın sınıfına o dar kot eteğin ve mor blazer ceketinle girdiğinde... Saçların uzun ve altın rengindeydi, çiçeğe benzer bir toka takıyordun. Gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm."

Kalbim göğsümde tepinirken dudaklarım gülünç bir çizgi film karakteri gibi aralanmıştı. Sanırım ilk kez, kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu, hatta nefesim bile kesilmişti. Dean birkaç adım öteden bana baktığı sırada yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Gözleri üzerimde dans ederken cevabımı bekliyordu.

Fakat cevap veremedim. Gerçekten nutkum tutulmuştu.

En sonunda, "Şimdi sıra sende," dedi. Sesi kulağa yumuşak ve melodik geliyordu.

Düşüncelerimi kelimelere dökmek için yavaşça gözlerimi kırptım, ardından başımı salladım. "Hâlâ senin sırandayız. Kesinlikle senin sırandayız. Neyden bahsediyorsun? Yoksa adam hindili sandviçine uyuşturucu mu koydu?"

Dean gülerek yerdeki çoraplarını kaydırdı ve uzun bacaklarını uzattı. Gülümseyerek, "Bu sırrı mezara kadar taşıyacağımı

sanıyordum," dedi. "Ama senden nefret ettiğimi düşünmene izin veremezdim. Bu gerçeklerden çok uzaktı."

"Beni kandırdın. Tanrım, herkes buna inanıyordu. Neden bana bu kadar kaba davrandın?"

Gülümsemesi kayboldu. "Sana söylemiştim. Bir çocuktum ve aptal erkek çocuklar, bir kızdan hoşlandıklarında böyle yaparlar. Onlarla uğraşırlar."

"Bunu asla anlayamayacağım."

"Evet, aptalca," diye onayladı. "Daha sonra ikimiz de büyüdük ve birbirimizi zorbalamak kimliğimizin bir parçası haline geldi. Bunun geri dönüşü yoktu." Dean'in üstümdeki bakışları neredeyse bilgeceydi. "Ve ne kadar inkâr edersen et, başka türlü olmasını istemezdin."

Çenemi sıktım, duygularım fırtınayı andıracak kadar karmaşıktı. Dean'in itirafıyla ne yapacağımı bilemiyordum. Onu zihnimde bir yere oturtamıyordum. Bu, bizimle ilgili düşündüğüm her şeye tamamen ters düşüyordu.

Ne kadar çok soru sormak istesem de onları yok sayarak konuyu değiştirdim. Dean'in ortaya attığı bomba, bazı ahlaksız anıları tetiklemişti. "Bekâretimi Bay Adilman ile kaybettim."

Dean dehşetle bana baktı. "Ne sikimden bahsediyorsun?"

Burnumu kırıştırdım, bu durumdan pek de gurur duymuyordum. "On dokuz yaşındaydım. Mandy ile birlikte sahte kimlikle girdiğimiz bir barda onunla karşılaşmıştık. Beni eve bıraktı, olaylar gelişti ve..." On yıl boyunca kendime sakladığım bu anıyı hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. "Devamını tahmin edebiliyorsundur."

Dean manşetleriyle oynayarak derin bir nefes verdi. "Vay canına, Cora. Bekâretini lisedeki İngilizce öğretmenine mi verdin? Mandy, Brandon'ın senin ilk sevgilin olduğunu söylemişti."

Brandon'ın adını duyunca gözüm seğirdi, ilk uzun süreli ilişkim onunla olmuştu ve şu anda karşımda duran adamla aramızda büyük bir tartışma kaynağı olmuştu. "Bunu kimseye söylemedim. Mandy'ye bile." Gözlerimi kıstım, kız kardeşime karşı duyduğum öfke yüzeye çıkıyordu. "Benim seks maceralarımı sana anlatmasına inanamıyorum. *Iyyy.*"

"Bana her şeyi anlatır."

Ona öfkeyle baktım. "Sıra sende."

Dean dudaklarını araladı, bir şey söyleyecek gibiydi ama tereddüt etti. Gözleri buğulandı, yüzüne belirsiz bir ifade yayıldı. Yutkunduğunu görebiliyordum ve bana daha ne söyleyebileceğini merak ettim.

"Şey... Brandon'la ilgili."

Bir anda donakaldım. "Brandon'la ilgili ne?"

Dean ayak bileklerini sanki gerginmiş gibi yana doğru sallıyordu. Bakışlarımız buluştuğunda, "Seni aldatıyordu, Corabelle," dedi.

Ona boş bir ifadeyle baktım, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Ne?"

"Seni aldatıyordu. Onu The Oar'ın dışında dilini bir kadının boğazına sokmuş halde yakaladım. Biraz hırpaladım ve ona senden ayrılmazsa yüzünü dağıtacağımı söyledim."

Bakışlarım aynı şekilde üzerinde kalmaya devam etti.

"Bunun seni mahvedeceğini biliyordum, bu yüzden ona suçu benim üstüme atmasını söyledim. Zaten benden nefret ediyordun. Kendinden nefret etmenden ya da o dallamanın senin için yeterince iyi olmadığını düşünmenden daha iyiydi."

Hâlâ ona öylece bakmaya devam ediyordum.

Dean uzun bir iç çekti, gözlerini bir anlığına kapatıp ardından tekrar cesaretle bakışlarıma karşılık verdi. "Bir şey söyle, Cora."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama zayıf bir cıyaklamadan başka bir şey çıkmadı. Dean'in ağzından dökülen gerçekler karşısında kelimenin tam anlamıyla ezilmiştim. Üç yıl boyunca Dean'in sadece beni incitmek için ilişkimi sabote ettiğini düşünerek sadakatsiz bir adamın peşinden koştuğuma mı öfkelenmeliydim, yoksa Dean'in kendi çarpık yöntemleriyle beni korumaya çalıştığını öğrenmekten mi etkilenmeliydim bilemiyordum.

Dean'e, on beş yıldır kendimi *onun* dostluğu, saygısı ve dürüstlüğü için yeterli görmediğimi düşündüğümü söylemek üzereyken bu sözlerimi dile getiremedim çünkü Earl'ün çizmeleri gıcırdayan bodrum merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Evet, üst üste yedinci kez tecavüze uğramak üzereydim. Dean ve ben, üzerimize şeytani bir sırıtışla ilerleyen sadist pisliğe döndük.

Earl, "Bugün evcil hayvanlarım için bazı yeni numaralarım var," derken ellerini birbirine vurdu ve avuçlarını ovuşturdu.

Aman Tanrım. Bizim için ne hazırlamış olabilirdi? İşkence mi? Sodomizasyon* mu?

Midem bulandı.

Earl'ün her sabah işe gitmeden önce yaptığı gibi ağır ağır bana doğru yürümesini bekledim ama bunun yerine Dean'e yaklaştı. Midemde kaynayan endişe dalgalarıyla ayağa kalktım.

Earl, Dean'e hırlayarak, "Eğlenmeye hazır mısın, pis köpek?" dedi.

Zincirlerimi sallamaya başladım, bunun düşüncesi bile beni hasta etmişti. "Hayır! Onu rahat bırak."

Dean ifadesiz bir yüzle oturmaya devam etti. "Git kendini becer."

* Sodomy, cinsel ilişki türlerinden biri olup genellikle cinsel organlar dışında başka bir organ veya obje kullanılarak gerçekleştirilen anal ilişkiyi tanımlar. Hukuki ve dini bağlamlarda geçmişte sıkça kullanılan bir terimdir ve çoğunlukla homoseksüel ilişkilere veya heteroseksüel anal ilişkilere atıfta bulunur.

Earl, "Düşündüğün şey değil," derken ellerini havaya kaldırmıştı. Kafasını çılgın bir kahkaha eşliğinde sağa sola salladı. Ardından tabancasını çıkardı ve namlusunu Dean'in alnına dayadı. "Homo falan değilim. Şimdi kalk, evcil hayvanım."

Dean ayağa kalktı. Şaşkın bakışlarla birbirimizi izledik, ikimizin de kafası karışmıştı. İkimiz de yorulmuştuk.

"Şimdi seni zincirlerinden kurtaracağım," dedi Earl, silahı hâlâ Dean'in başına sıkıca dayalıydı. "Yanlış bir hamlede seni paramparça ederim. Kedicik için de yeni bir köpek bulurum. Beni anladın mı?"

Dean başını salladı.

"İyi." Earl cebinden bir anahtar çıkarıp Dean'in kelepçelerini açtı. Kelepçeler yere düştü ve Dean şişmiş bileklerini ovuşturarak yeni emirleri bekledi.

Earl bir süre sessiz kaldı, Dean'in ani bir hamle yapamaması için üç adım geri çekildi. Tombul, kızarmış yanaklarına yayılan neşeli bir gülümseme vardı ve yüzündeki ifade endişemi iyice arttırıp midemi bulandırdı. Ne planladıysa, kesinlikle iyi bir şey olmadığına emindim.

Earl tatminkâr bir ifadeyle nefesini bıraktı. "Kızı sik."

Hava aniden ciğerlerimi terk etti.

Oda etrafımda dönmeye başladı.

Gözlerimin önünde sarsılan ve gözle görülür bir şekilde solgunlaşan Dean'e baktım.

"Ne?" Dean'in sesi gergin bir fısıltıdan öteye geçemiyordu.

Earl kıkırdıyordu, küçük gözleri kötülükle doluydu. "Kekeledim mi?" Silahıyla önce beni, sonra Dean'i işaret etti. "Kızı. Sik."

Dean inanamayarak başını salladı, tamamen dehşet içineydi. "Hayır."

Earl, "Hayır mı?" diye tekrarladı.

"*Hayır.*"

"O halde öleceksin. Üç, iki, bi-"

"Hayır!" diye haykırdım. "Hayır, hayır, lütfen. Sadece yap gitsin, Dean." Göğsüm hızla inip kalkıyor, imkânsızlığın altında eziliyordu.

Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bu kahrolası şey gerçekleşiyor olamazdı.

Dean'in kocaman açılmış gözleri bana doğru bakarken içleri çelişkilerle doluydu ve kaşları çatılmıştı. Şakaklarındaki belirgin damarlar sessiz bir öfkeyle atıyordu. "Bunu sana yapmayacağım. Ölmeyi tercih ederim." Bunu söylerken ciddiydi. Tanrım, yemin ederim ki öyleydi. Earl, Dean'i tişörtünün önünden tutup olduğum yere doğru sürüklerken silahı göğüskafesine dayanmıştı. "Kedicik seni istiyor. Şimdiden senin için mırlıyor."

Dean bana doğru itilip tökezlediğinde, yüzlerimiz çarpışmadan önce kendini durdurmayı başardı. Bu anın elle tutulur korkunç gerçekliği, solmuş kemiklerimizi paramparça ederken gözlerimiz güçlü bir bağ ile birbirlerine tutundu. Dean'in sıcaklığının içime yayıldığını hissedebiliyordum, elleri ilk kez bana dokunmak için uzanmıştı.

Avuçlarını omuzlarıma koyup hafifçe sıktı. "Yapamam, Cora. İzin ver beni öldürsün. Lütfen."

"Kes şunu," diye karşılık verdim. Yorgun gözlerim yaşlarla dolmuştu ve içgüdüsel olarak ona yaslanmıştım; sıcaklığını arzuluyor, daha fazla temas istiyordum. "Ölmene izin vermeyeceğim. Bitir şu işi."

Onun yerine seni tercih ederim.

Yine de kelimeleri tam olarak çıkaramamıştım.

Dean ellerini indirip parmaklarını kollarımın üst kısmına bastırdı. Sert, acılı bir nefes verirken başını iki yana sallıyordu. "Sikeyim..."

"Hadi, Romeo. Earl'ün yapacak işleri var. Sabırsızlanıp tetiği çekmeme az kaldı."

İkimiz de bakışlarımızı Earl'e doğru çevirdik, ardından tekrar birbirimize döndük. Göz teması kaldırabileceğimden fazlaydı, bu yüzden başımı sağa çevirdim ve gözyaşlarının kirli elmacık kemiklerimden aşağı dökülmesine izin verdim.

Dean acıyla, "Cora," diye fısıldadı. Sesi sakin olsa da ardında çok fazla şey gizliyordu. Çenemi sert parmakları arasına alıp bakışlarımı ona çevirmeye zorladı. "Cora, bana bak."

Tanrım. Gözyaşlarım hızlandı ve dudaklarım aralandı. Dean gözlerini ağzıma çevirdi, âdemelması inip kalkıyordu. Birkaç saniye sonra bana doğru eğildi.

Ah, hayır. *Hayır, hayır, hayır.*

Beni öpecekti.

Başımı yana çevirip öpücükten kaçındım. "Hayır," dedim çatlamış bir sesle. Saçlarım artık gözyaşlarıma yapışmıştı. "Bunu olduğundan başka bir şeye dönüştürme."

Dean kesik bir nefes aldı ve ileriye doğru hareket etmeyi bıraktı. Başını hafifçe salladı, anladığını bana gösterdikten sonra zincirlenmiş bileklerimden birine uzandı. Kaşlarımın hafifçe çatıldığını hissettim, kafam karışmıştı. Başparmağını nabız noktam boyunca masaj yaparcasına gezdirdi, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Bunu hissediyor musun?"

Yutkundum. Boğazımdaki yumru kuru ve kırılgandı, aşağı inerken canımı acıttı. "Evet," diye fısıldadım. Hareketi, içinde bulunduğumuz koşullara rağmen bir nebze olsun rahatlatıcıydı.

Dean dairesel hareketlerle masajına devam etti, nasırlı başparmağı neredeyse sevgi dolu bir şekilde bileğime sürtündü.

"Ona odaklan. Gözlerini kapat ve buradan uzaklaş. Tek hissetmeni istediğim şey başparmağımın bileğine yaptığı masaj."

Daha çok ağlamak istedim. Korktuğum için, yorgun, ağrılı ve *tükenmiş* hissettiğim için ağlamak istedim. Bu olanlara inanamadığım için ağlamak istedim. Bir hafta önce nefret ettiğim kız kardeşimin nişanlısının, birkaç metre ötede duran bir ucubenin mastürbasyon yaparken izlemesi için beni becermek üzere olduğuna inanamadığımdan ağlamak istedim.

Ağlamak istedim çünkü bu *çok ama çok korkunçtu.* Yine de Dean hâlâ bunu benim için daha iyi hale getirmeye çalışıyordu.

Çenemi eğip gözlerimi sımsıkı kapattım ve onaylarcasına başımı salladım. Dean'in iç çekişini duydum, bu içimde beyaz bir bayrak gibi dalgalandı. Bu ses, bir tür teslimiyetti. Bunu kemer tokasının açılması ve pantolonunun soğuk betona düşmesi izledi.

Tanıdık, hırıltılı bir ses anı delip geçti. "Evet, işte bu. Onun için güzelce sertleş."

Gözlerimi daha sıkı yumdum ve Dean'in başparmağının bileğimin hassas noktasına yaptığı temastan başka her şeyden kopmaya çalıştım. Hareketleri yumuşak ve akıcıydı. Asla yaptığı işe ara vermiyordu. Diğer eliyle ne yapıyorsa -*Tanrım*, bilmek bile istemiyordum- bileğimdeki hareketini etkilemiyordu. Titrek, uzun ve yavaş bir nefes aldım.

Earl bodrumun bir ucundan, "Senin neyin var böyle, sikik herif?" diye bağırdı. "Karşında ateşli bir piliç var. Hadi, siksene onu."

Sesinin keskinliğinden irkildim ve gözlerim hafifçe aralandı. Bakışlarımı Dean'in yüzüne çevirdim. Gözlerinde boş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sorun değil. Yap, lütfen," dedim aceleyle, bu işin bir an önce bitmesini istiyordum. Daha sonra utanç içinde kıvrılıp uykuya dalabilirdim.

Sonsuza kadar.

Dean'in çenesi gerildi ve burun delikleri genişledi. "Sanırım bunu yapamayacağım."

Earl yine araya girdi. "Ne boklar dönüyor? Yoksa siki olanlardan mı hoşlanıyorsun?"

Dean başını hızla sağa çevirip, "Ben kadınlara tecavüz etmekten zevk alan iğrenç bir psikopat değilim. Bu bana göre değil," diye karşılık verdi.

Ve sonra Dean'in şakağına bir tabanca namlusu dayanmasıyla çığlık attım.

"Bunun pek bir yardımı olmayacak," diye tısladı Dean. Koyu saç çizgisinde biriken ter damlalarını görebiliyordum. Sakin olmaya çalışıyordu ama gözlerindeki korku fark edilebilir türdendi. Bunun kokusunu bile alabiliyordum.

"Üç saniyen var. İşe yarayacak bir şey bul, yoksa bu kaltak ben ondan sıkılıp onu öldürene dek beyninin parçaları arasında yüzecek."

Boğuk bir hıçkırık ağzımdan kaçarken zincirlerimi salladım ve Dean'in hâlâ bileğimi bırakmadığını fark ettim. Başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek aniden, "Öp beni," dedim.

Dean buz mavisi, rahatsız ve kanlanmış gözleriyle bana baktı.

"Öp beni, Dean," diye tekrarladım. "Lütfen."

Durumumuzun Earl için Dean'i yeterince hızlı "havaya sokmadığı" belliydi, bu yüzden belki biraz zoraki bir yakınlık işe yarayabilirdi. Gözlerimi yavaşça Dean'in başından geri çekilen tabancaya çevirdim. İçimden çıkan hafif rahatlama nefesini engelleyemedim.

Dean'in ağzı hafifçe aralandı, gözleri morarmış dudaklarıma kaydı. Tekrar bana baktı, onayımı ister gibiydi: *Emin misin?*

Korkumu bastırdım ve hızla başımı salladım, bu duygunun tadını neredeyse dilimde hissedebiliyordum. "Yapmanı istiyorum."

Bana doğru eğildiğinde derin bir nefes aldım ve beklentiyle gözlerimi kapattım. Dudaklarımız temas edince hafif bir nefes verdim. Dean de aynı şekilde beni takip etti. Ona bunun başka bir şeye dönüşmesini istemediğimi söylemiştim ama belki de bu şekilde davranmamız gerekiyordu. Belki de içinde bulunduğumuz durumu atlatmanın tek yolu buydu. Dilinin içeri girmeye çalıştığını hissettiğimde ona izin verdim. Vücudum Dean'i daha fazla karşılamak için öne eğildi ve ağzımı biraz daha açarak onu teşvik ettim. "Gözlerini kapat ve buradan uzaklaş." Sıcaklığına karşı derin bir nefes alarak söylediğini tekrarladım. "Beni öpmeye odaklan."

Sözlerim onu bir şekilde harekete geçirmiş gibi görünüyordu. Dean sağ elini yüzümü kavramak için kaldırdı, diğeri ise bileğimdeki tembel hareketlerine devam ediyordu. Hepimizin bir dayanağı ve hayatta kalma taktiği vardı. Onun dokunuşuydu, benim de öpücüğüm. Gitgide derinleşen, bizi ele geçiren ve bu anı gerçekte olduğundan farklı gösteren bir öpücük. Dilim onun perdesiydi, saklandığı siyah pelerindi.

Aynı zamanda onu ateşleyen şeydi. Farkında olmadan eli yanağımın altından aşağıya, belime, kalçama ve bacağıma doğru kaydı, ta ki bacaklarımı nazikçe ayırana kadar. Aletinin ucunu girişimde hissettiğimde her şey fazlasıyla gerçek bir hal aldı. Tarif edemeyeceğim bir ses çıkardım, belki bir inlemeydi. İçimde dönen inançsızlık girdabından kopup gelmiş gibiydi.

Ağzımdan uzaklaşırken, "Çok özür dilerim," dedi ve kafasını omzuma yaslayarak içime girdi. "Çok ama çok özür dilerim."

Parmağı orada dolandı, dolandı ve dolandı.

Sola, ardından sağa ilerledi. Yavaş, dikkatli ve nazikti.

Yukarı ve aşağı.

Parmakları damarımı takip ediyordu.

Sanat gibiydi.

Bunun güzel bir şey olduğunu hayal edebilirdim.

Dean dudaklarımı yeniden öperken aleti beni dolduruyor, aceleyle içeri ve dışarı hareket ediyordu. Büyük ve kalın hissettiriyordu, dün iğrenç Earl'ün bana zorla girmesi gibi değildi.

Dolandı, dolandı ve dolandı.

Dillerimiz tüm yaşananları -olan biten her şeyi- silmek için çaresiz bir savaşa girmişti. Sadece *her şeyi* unutmak istiyorduk. Dean'in sağ eli bacağımı kaldırmış, kalçasının üzerine yerleştirmişti. Parmakları bacağımın yumuşak yanına gömülüyor, hafifçe sıkarak içimde hareket ediyordu. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

Dolandı, dolandı ve dolandı.

Yanımızdaki kokuşmuş canavarın ağır ağır nefes aldığını, gösteriden zevk alarak inlediğini duyabiliyordum. Sağladığımız sikik eğlenceden keyif alıyordu.

Tekrar dolandı, dolandı ve dolandı.

Odaklanmam gerekiyordu. Earl'ü, bu bodrumu ve kokuyu yok saymam gerekiyordu çünkü havada ölümün yaklaştığına dair bir his vardı.

Dean.

Sadece Dean vardı.

Ve içimde olması, derinlerime ulaşması ve boğazımın ardından küçük iniltiler çıkmasına neden olması önemli değildi. Buradaydı. Yaşıyordu. İkimiz de yaşıyorduk.

Bu işte beraberdik.

Hâlâ beni öpüyor, hamleleri hızlandıkça dilinin hareketleri daha da sakarlaşıyordu. Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Boşalmak üzereydi.

Dolandı, dolandı ve dolandı.

Gözlerimi kapalı tuttum. Bu anı yaşarken onun yüzünü görmek istemiyordum. Zevk alışına şahit olmak doğru hissettirmiyordu. Ve bunun sebebi, ona kızgın olmam ya da suçlamam değildi. Ona imreniyordum. Paylaştığımız bu kâbusun ortasında mutluluk, neşe ya da gerçek bir huzur bulabildiği için ona imreniyordum. Evet, ikimiz de bu işin içindeydik. Ama bir an için -birkaç göz kamaştırıcı, güçlü saniye için- birbirimizden dünyalar kadar uzak olacaktık.

Dean'in eli uyluğumdan yukarı kayarak çıplak kalçamı kavradı, diğer eli ise bileğimde fısıltılar ve özürler bırakmaya devam etti.

Dolandı, dolandı ve dolandı.

Daha sonra, zevk iniltilerini bastırmaya çalışarak yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Orgazm sonrası sarsıntılar sırasında sanki değerli bir sevgiliymişim gibi bana tutundu. Ama değildim. Ben sadece Earl'ün oyunundaki piyondum. İkimiz de öyleydik.

Dean derin bir nefes aldı, neredeyse bu nefesin ağırlığı altında boğulacak gibiydi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Bu sözleri tekrar tekrar söyledi, kelimelerin ardı pişmanlıkla dolup taşıyordu. Orgazmın coşkusu, yerini pişmanlığa bırakmıştı ve benim kıskançlığım da kaybolmuştu. Sıcak gözyaşlarının köprücükkemiğime düştüğünü hissettim.

Earl nerede olduğumuzu ve burada neden bulunduğumuzu hatırlatmak için o anı seçti. *Sanki unutma ihtimalimiz varmış gibi.* "Bu çok güzeldi. O kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm." Boğuk kahkahası midemi bulandırdı.

Dean hâlâ içimdeydi, aleti yumuşamıştı ama henüz beni bırakmamıştı. Belki hâlâ rol yapıyordu.

Onu suçlamıyordum.

"Zamanın doldu, âşık çocuk," dedi Earl.

Earl'ün iğrenç kokusu içime işledi ve nihayet gözlerimi açtığımda silahıyla bize doğru yaklaştığını gördüm. Dean içimden çıksa da sol eli hâlâ bileğimdeydi ve sağ kalçamdan kayıp bacağıma indi. Hâlâ beni tutuyor, olabildiğince içine çekmeye çalışıyordu. Başını omzumdan kaldırdığını hissettim ama vücudumu yana çevirdim. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Henüz değildi.

Belki de hiçbir zamandı.

"Bu romantik bir günün ertesi sabahı değil, aptal herif. Ben seni gebertmeden önce hemen köşene geç."

Earl'ün sesi göğsümde bir yangın başlattı ve içim boş bir çukur haline geldi. Ancak Dean'in bileğimi bırakıp benden uzaklaşmasından daha büyük bir boşluk hissetmedim. Onun dokunuşu hâlâ tenimdeydi, damarımı okşarken geride bıraktığı izi hissedebiliyordum. Bileğim onun yokluğunun ardından karıncalandı ve titreşti.

Nihayet Dean'e bakmaya cesaret ettiğimde, pantolonunu tekrar üzerine çekmiş olduğunu ve Earl'ün zincirlerini taktığını gördüm.

Eski pozisyonlarımıza geri dönmüştük.

Fakat yapışkan bir sıcaklık uyluklarımdan aşağı akarken ve Dean'in gözyaşları tenimdeki terle karışırken, artık aynı olmadığımızı biliyordum.

Bir daha asla aynı olmayacaktık.

BÖLÜM YEDİ

"DEAN."

İsmi hem dilimde hem de sessiz odada yüksek ve rahatsız edici bir tınıyla yankılandı ama Dean beni duymazdan geldi. Ne hareket etti, ne göz kırptı, ne de irkildi. Sadece orada, boruya yaslanmış bir halde, benden olabildiğince uzak bir yöne bakarak oturmaya devam etti.

"Dean," diye tekrarladım.

Hiçbir şey söylemedi.

Çenemi göğsüme yaslayarak iç çektim ve gözlerimi kapattım. Muhtemelen bir saat olmuştu... şey, o olaydan beri. Dean karanlık köşesine çekilmiş, sonra da kendi içine kapanmıştı.

Hiçbir şey söylememişti. Hatta bana bakmamıştı bile.

"Lütfen benimle konuşur musun?" diye denedim. Yaşadıklarımı anlayan tek kişiden kopuk ve yalnız bir şekilde günün geri kalanını geçirmeyi hayal dahi edemiyordum.

Dean en sonunda omuzlarını hafifçe oynatarak yumuşak bir mırıldanma çıkardı.

En azından bir yaşam belirtisi göstermişti.

"Sana kızgın değilim, Dean. Yapman gerekeni yaptın ve ben anlıy-"

"Yapamam, Cora. Lütfen."

Sesindeki hüzün neredeyse beni paramparça edecekti. İlk kez yenik düşmüş gibiydi. "Beni dışlama. Bunu tek başıma yapamam." Son kelimeyi söylerken boğazım düğümlendi ve içimdeki bağı sürdürme arzusu göğsümü yaktı.

Ondan başka hiçbir şeyim yoktu.

Dean yavaşça başını sallayıp gözlerini yere indirdi. "Sana bakamıyorum bile."

Düzensiz bir nefes aldım. Şu anda ona ulaşamayacağımı biliyordum. Kendi şeytanlarında, pişmanlıklarında ve imkânsız kararlarında kaybolmuştu.

Ona gerçekten de kızgın değildim. Alnına bir silah dayanmıştı ve ikimizin de hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Tek bir çıkış yolu vardı ve ona bu yolu seçmesini söyleyen bendim.

Ve belki de biraz uyuşmaya başlıyordum.

Gözlerimi kapatıp sırtüstü uzandım ve ona ihtiyaç duyduğu alanı vermek için kendimi zorladım. Hazır olduğunda konuşmak için zamanımız olacaktı.

Zamandan başka sahip olduğumuz ne vardı ki?

Akşam çöktüğünde ışığımız da yok olmuştu.

Saatler geçmişti. *Saatler.*

Üstelik Dean hâlâ benimle konuşmayı reddediyordu.

Sessizlik katlanılmaz bir hal almıştı; bu yüzden karanlıkta, kelimenin tam anlamıyla *yalnız* başıma otururken sessizliği bozmayı düşündüm. Gölgelere doğru, "Bir köpek evlat edinmek üzereydim," diye fısıldadım. Onu zar zor görebiliyordum ama ufak bir hareket fark ettim, bu da uyanık olduğunun işaretiydi. "Az önce ne düşündüğümü bilmek istemiştin. Geçen pazar hiç tanışamadığım o iki köpeği düşünüyordum. Acaba hangisine âşık olurdum diye merak ediyordum."

Sessizlik.

Sözlerim karanlıkta asılı kaldı, aramızda süzüldü ve acımasızca görmezden gelindi. Dizlerimi kendime çekip çenemi onların arasına koydum. Ayak parmaklarımı Dean'in bana çok büyük gelen gri spor ayakkabıları içinde kıpırdattım. Fakat ayakkabılar bana, özellikle de şu anda ihtiyaç duyduğum sıcaklığı ve huzuru veriyordu.

Gözlerimi kapatıp, "İyi geceler," diye fısıldadım.

O gece Dean bana hiç cevap vermedi.

Şarkı da söylemedi.

Onun sesini özleyerek, huzursuz ve çalkantılı bir uykunun içinde kaybolup gittim.

BÖLÜM SEKİZ

10 YIL ÖNCE

"DEAN, ARABAYI DURDUR!"

Yoğun karla kaplı kavşakta yaralı bir köpek duruyordu. Topallıyordu, neredeyse yere yığılacak gibi görünüyordu. Arabalar yanından hızla geçerek kirli çamuru üstüne sıçratıyor, onu donarak ölmeye terk ederken korkudan titremesine neden oluyorlardı.

"Aklını mı kaçırdın, Corabelle? Dışarıda tipi var ve zaten kahvaltıya yirmi dakika geç kaldık."

Mandy yolcu koltuğunda oturduğu yerden başını arkaya doğru uzatarak mükemmel çizilmiş kaşlarıyla bana baktı. "Yoksa çantanı mı unuttun?" diye sordu.

Başımı salladıktan sonra emniyet kemerimi çözerek öne eğildim ve parmağımı ikisinin arasından uzattım. "Orada bir köpek var. Yaralı."

Mandy gözlerini köpeğe çevirirken, "Duramayız, kardeşim," dedi. "Çok tehlikeli. Ayrıca büyükannemiz muhtemelen neden geç kaldığımızı merak ederken kalp krizi geçiriyordur."

"Restorana vardığımızda hayvan kontrol merkezini arayabiliriz," diye onayladı Dean.

Mandy başını sallayıp Blackberrysini kaldırdı. "Seni rahatlatacaksa, hemen şimdi bile arayabilirim."

"Siz ciddi misiniz? Zavallı şeye muhtemelen bir araba çarptı. Tekrar çarpacak!" diye itiraz ettim, göğsüm korkuyla sıkışmıştı. "Arabayı durdur, Dean."

"Kenara çekilecek yer yok..."

Adrenalin ve bu hayvanı kurtarma ihtiyacıyla sarhoş bir isyankâr gibi, "Tamam. Burada inerim," diyerek kapı koluna uzandım.

"Tanrım, bekle." Dean silecekler daha fazla kar biriktirirken yoğun trafiğin olduğu yolda kenara çekti.

Araba henüz park edilmemişken arka kapıyı tekmeleyerek açtım ve şapkamı kulaklarımın üzerine çektim. Buz gibi rüzgâr nefesimi kestiğinde irkildim. Bir araba hızla yanımdan geçtiğinde geriye doğru sıçradım ve bir saniyeliğine bu fikrin aptalca olup olmadığını merak ettim. On beş santimlik ağır karın içinden zorlanarak geçtim ve caddenin kenarında durup her iki yana baktım. Saatten dolayı yoğun bir trafik akışı vardı. Kar taneleri sertçe yere düşüyor, far denizinin altında aydınlanarak başımı döndürüyordu. Tepeden gelen arabalardan daha hızlı olabileceğimi düşünerek harekete geçmeye karar verdim. Otoyola doğru fırladım, kalbim boğazımda atıyor ve damarlarımdaki kan yerinde durmuyordu. Buzlu bir yama yüzünden neredeyse kayacakken ortadaki şeride güvenle ulaştım. Güvenli bir noktaya ulaştığımda nefesimi toplamak için eğildim ve çınlayan kornaları görmezden geldim.

Köpek karnının üzerine yatmıştı, ıslak ve titreyen bedeni kaldırıma yaslanmıştı.

"Hey, buradayım. Yardım etmek için geldim. Sana zarar vermeyeceğim." Ellerimdeki eldivenleri çıkarıp ceketimin ceplerine soktum. Sonra parmaklarımı yavaşça ve nazikçe uzatarak krem rengi köpeğin beni koklaması için harekete geçişini izledim. "İşte böyle. Çok yakında güvende ve sıcak olacaksın."

Köpeğin ensesinden tutmak için ilerlerken, aniden bir başka varlık tarafından irkildim.

"Aptalın tekisin. Senin sorunun ne böyle?"

Başımı sağa çevirdim Dean'in karın içinde öfkeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Kapüşonunu başının üzerine çekerken ona öfkeli bir bakış attım. "Senden başka mı?"

"Komiksin, Corabelle," diye homurdandı. "Kendini öldüreceksin."

"O halde şanslı günündesin."

"Şuna bir son verir misin?"

İkimiz de ayaklanıp kaçmaya çalışan köpeğe baktık, muhtemelen Dean'in kaba tavırlarından korkmuştu. "Onu korkutacaksın," diye azarladım. "Bu işi ben halledeceğim."

Dean iç çekip derin bir nefes verdiğinde, soluğu soğuk Midwest havasında duman gibi göründü. "Onu nasıl arabaya geri götürmeyi planlıyordun? Buraya bile ezilmeden zar zor geldin. Ve hayvan en az elli kilo."

Eh...

O kadar ilerisini düşünmemiştim.

"Beni yalnız bırak. Bir yolunu bulurum." İki şeritli yolun karşısına baktım, Mandy arabadan kocaman gözlerle bizi izliyordu. "Eminim ablam sen kol mesafesinde olmadığın için çıldırıyordur."

Dean rüzgârın uğultusu ve geçen motorların gürültüsü arasında, "O idare eder," dedi. "Ama senin hakkında şüphelerim var."

"Asıl benim senin hakkında şüphelerim var," diye karşılık verdim. Bu şimdiye kadar ki en zavallı cevabım olabilirdi. Yine de soğuğu suçluyordum. Köpeğe biraz daha yaklaştım, görünüşüne bakılacak olursa Golden Retriever kırmasıydı. Bu kar fırtınasının ortasında, pazartesi sabahı trafiğinde, onun güvenini kazanmaya çalışarak daha fazla tatlı sözler mırıldandım.

Dean, "Onu kucaklayacağım," dedi ve beni geçerek korkmuş hayvana doğru zerre kadar incelik göstermeden ilerledi.

"Dean!"

"Buraya gel, dostum!"

Köpeğin yanına yaklaşmasıyla hayvanın kaçması bir oldu.

Karşı şeride doğru koştuğunda neredeyse dört arabalık bir zincirleme kazaya neden oluyordu.

Panik ve öfkeyle ağzım açık bir şekilde Dean'e bakarken göğsüm hiddetle yükseliyordu. "Ne yaptığını gördün mü?! Bu işi halledeceğimi söylemiştim!"

"Ah, lanet olsun," diye homurdandı. Ona daha fazla küfretmeme fırsat vermedi. Trafikte küçük bir boşluk bulduğunda, karla kaplı bir yamaca doğru köpeğin peşinden koştu. Ortadaki şeritte -içimdeki endişeyle ve karnımda kabaran bir hisle-, Dean'i ya da köpeği göremeden kaldım. Arabalar yavaşlayıp bana bakıyorlardı. Baktıklarında gördükleri karla kaplı bir kavşakta titreyen genç bir kızdı. Donmuş parmaklarımı ısıtmak için eldivenlerimi tekrar giydim ve ayağımı çamurlu betona vurup bekledim. Endişem arttıkça göğsüm sıkışıyordu.

Sonra onları gördüm. Dean elli kiloluk hayvanı kollarında taşıyarak zorlukla dik yamaçtan yukarı tırmanıyordu. Rahatlatıcı bir nefes verdim ve bedenim gevşedi; ta ki Dean otoyolda cesurca koşarken, farları kapalı bir halde hızla gelen bir arabayı fark etmeyene kadar.

"Dean!" diye bağırdım ve tam zamanında dikkatini çektim. Az daha araba ona çarpacaktı.

Dean'in gözlerini kapatıp derin bir nefes almasını izledim, muhtemelen az önce ölümle burun buruna gelişini sindirmeye çalışıyordu. Sonra yola devam etti, yaralanmadan karşıya geçti ve şeritte durarak bana o meşhur ifadesiyle baktı. Kaşları çatıktı,

nefes nefese kalmıştı ve yanakları rüzgâr yanığıyla pembeleşmişti. "Senden gerçekten nefret ediyorum, Corabelle."

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. "Ben senden daha çok nefret ediyorum."

Arabaya güvenli bir şekilde ulaştık ve Dean köpeğin arka koltuğa atlamasına izin verdi. Kendimi toparladım, ısınmaya çalışarak gülümsedim. Köpek sanki dünyada en sevdiği yermiş gibi kucağıma kıvrıldığında yüzümde geniş bir gülümsemeye engel olamadım. Köpek derin bir nefes vererek çenesini dizime yasladı. Nihayet güvendeydi.

"Sana Blizzard adını veriyorum," dedim tüyleri matlaşmış ve patisi burkulmuş köpeğe. "Annem ve babam seni sahiplenmeme izin verseler iyi olur."

Dean arabayı sürüşe geçirdiğinde ve ana yola döndüğünde, dikiz aynasından bana baktığını fark ettim. Gözlerinde alışılmadık bir yumuşaklık, bir tür şefkat vardı. Daha önce görmediğim türden bir şeydi.

Fakat o ifade geldiği hızla kayboldu ve yerini muzip bir parıltı aldı.

Ona dilimi çıkardım.

O da bana ortaparmağını gösterdi.

Sekizinci gün, canlı mandalina rengi gün ışığıyla içimdeki kasvetli ve huzursuz umutsuzluk hissine keskin bir tezat oluşturacak şekilde bizi selamladı.

Sekiz gün.

Daha uzun gibi geliyordu. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Acaba günleri tamamen kaybettiğimde, her şeyin tek bir sonsuz kâbusa dönüşeceği an ne zaman gelecekti?

Dean'e baktım ve bana dönük olduğunu görünce şaşırdım. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Yanakları çökmüştü, gözlerinin etrafı koyu halkalarla çevriliydi. Sağlıklı altın bronz teni tebeşirimsi beyaz bir tona dönmüştü. Görünüşü sadece yirmi dört saat içinde dramatik bir şekilde değişmişti.

Ancak hâlâ gördüğüm en mavi gözlere sahipti ve benimkilere sabitlenmiş durumdaydı.

Ona *günaydın* demek, nasıl uyuduğunu sormak ve biraz sohbet etmek üzereydim ki Dean benden önce davrandı. "İkisini de alırdın."

Sesi kulağa yıpranmış gibi geliyordu. Ona bakarken kirpiklerimi kırpıştırdım, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Kelimeler her zamankinden daha uzun sürede kafama oturdu ve bunun yorgun olduğumdan mı, yoksa Dean'in bir daha benimle konuşmayacağına dair içimdeki şüpheden mi kaynaklandığına karar veremedim. Yutkundum, boğazımın düğümlendiğini hissediyordum.

"İki köpeği de sahiplenirdin çünkü kalbin sadece birine yetecek kadar küçük değil."

Daha fazla gözyaşı dökemeyecek kadar bitkin ve susuz kaldığımı sanıyordum ama gözlerimin dolmaya başlaması beni bile şaşırtmıştı. Bakışlarımı Dean'den ayırmadım, bu bağı koparmaktan korkuyordum. Geri çekilip beni tekrar yalnız bırakacağından endişeleniyordum. Küçük bir gülümsemeyle ona baktım. Ardından kısık bir sesle, "Kalbim olduğunu hiç fark etmediğini sanmıştım," diye yanıtladım.

Bu ağır bir itiraftı ve bunun doğru olmasından nefret ediyordum.

Dean'in yorgun yüzü, sözlerimi sindirirken daha da yorgun göründü. "Fark etmemek imkânsız, Cora."

Sonunda gözlerimi yere indirip çenemi dizlerime yasladım. Damlayan borunun sesini artık duymuyordum ve dışarının o kadar soğuk olup olmadığını, boruların donup donmadığını merak ettim. Geçen hafta bir soğuk hava dalgasının geleceği söylenmişti.

Sessizlik dayanılmaz hale gelince bakışlarımı tekrar Dean'e çevirdim. Hâlâ ifadesiz bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu. Yüksek sesle, "Biz neyiz?" diye düşündüm. Sözcüklerin ağzımdan çıkmasını beklemiyordum ama günlerdir aklımı kurcalıyorlardı. Dean hayatımda her zaman çok belirli bir kalıptaydı. Alçak Dean. Ablamın aptal sevgilisi Dean. Ezeli düşmanım Dean.

Ama...

"Artık düşmanım gibi hissettirmiyorsun," dedim.

Hayat çizgim gibi hissettiriyorsun.

Beni incelerken kaşlarının hafifçe çatıldığını hissettim. Saniyeler geçip dakikalara dönüştü. Bakışlarımız kaydı ve çarpıştı. *Kaydı ve çarpıştı.* Düşünüyordu. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi merak ediyordu.

En sonunda, "Bilmiyorum," diye yanıtladı, her kelimesi belirli bir hüzün kokuyordu. "Ama sanırım haklıydın... asla arkadaş olamayacağız."

BÖLÜM DOKUZ

BEŞ YIL ÖNCE

"Bunun nasıl yapılacağını nereden öğrendin? Neyse, unut gitsin... Öğrenmek istemiyorum."

Dean eski, terk edilmiş bir evin asma kilidini küçük bir nesneyle açmaya çalışıyordu. Elindeki şey belki bir tel toka, belki de şeytan boynuzunun bir parçasıydı. Emin değildim.

Brandon belime sarılı kolunu sıkılaştırdı ve vücut ısısıyla beni ısıtmaya çalıştı. Henüz ekim ayının ortasındaydık ama hava inanılmaz derecede soğuktu, bu da perili ev maceramıza mükemmel derecede ürkütücü bir hava katıyordu. Mandy, Dean'in yanına sokulmuş bir halde kilidi açmasını izliyordu. Kollarını etraflarına sıkıca sarmış, dizlerini yukarı aşağı hareket ettiriyordu.

Sert bir sesle, "Hadi, bebeğim. Biri bizi görecek," diye fısıldadı. "Ayrıca kıçım donuyor."

Dean, "Neden pantolon giymedin?" diye sordu. "Hava sıfır dereceye yakın."

"Elbisemle uymadılar. Gördüğün gibi."

Elbette harabe haldeki üç katlı Viktorya tarzı bir evde tamamen yasadışı bir gece için süslenmek kız kardeşime göreydi. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. "Kimi etkilemeye çalışıyorsun, kardeşim? Bay Garrison'ın hayaletini mi?"

Alaycı bir sesle, "Ha-ha," diye cevap verdi. "Bazı insanların aksine, her ne olursa olsun en iyi şekilde görünmekten keyif alıyorum."

Mandy eski kot pantolonuma, bol kapüşonluma ve yıpranmış botlarıma eleştirel bir bakış attı. Ben de dağınık topuzumu hızlıca düzelttim, görünüşümün toplumun standartlarına uymadığını ima eden bakışı görmezden geliyordum.

Zorla bir yere girip içeri sızmak, gün içinde yapılacaklar listemde -ya da açıkçası, hiçbir listemde- yer almıyordu. Fakat Mandy bir şekilde beni buna ikna etmişti. Garrison evi, özellikle yılın bu zamanında kasabamızda birçok korkunç hikâye ve söylentinin konusuydu. Ayrıca Brandon da ürkütücü evde geceyi geçirmek konusunda fazla hevesliydi ve onun gözünde korkak gibi görünmek istememiştim.

Tabii ki korkağın tekiydim. Şu an korkudan neredeyse altıma yapacaktım.

Gözlerimi Dean'in içeri sızma girişimine çevirdim, bu sırada sabırsızlıkla botumun ucunu yere vuruyordum. "Bunun kolay olacağını söylemiştin," diye mırıldandım. "Berbat bir suçlusun."

"Neredeyse bitti."

Klik.

Kilidin açılmasıyla Dean bana zafer dolu bir şekilde göz kırptı. "Bir şey mi diyordun?"

Burnumu kırıştırıp yanından geçerek ilerledim. Brandon sırtıma hafifçe dokunarak beni yönlendirdi.

Brandon telefonundaki feneri karanlık girişe tutarak. "Bu harika," dedi ve boynumla omzumun arasına bir öpücük kondurdu. "Korktun mu, bebeğim?"

Ürperdim.

Elbette sebebi öpücüktü. Yoksa elli bin örümceğin saklanmak için kaçıştığını ve uyuduğumuzda kulaklarımıza girip orada kasabalar kuracaklarını düşünmemle alakası yoktu.

"Korkmadım. Sadece üşüyorum," diye yalan söyledim.

Yalan söylemekte berbat olduğumdan, Brandon beni hemen çevirip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Korkmakta sorun yok. Zaten eğlenceli tarafı da bu."

Dean yanımıza sokulup aptal kaşlarını oynatarak bizi böldü. "Evet, eğlenceli, Corabelle. Kitaplarında eğlenceyle ilgili bir şeyler okumuşsundur, değil mi?"

"Dur bir dakika. Kitapların ne olduğunu biliyorsun, öyle mi?"

Mandy beyaza yakın sarı saçlarını sağa sola silkelerken koluma hafifçe vurdu. "Duvarlardaki iblis ruhların bizi ele geçirmesinden endişeleniyordum ama sanırım ondan önce Dean'le birbirinizi öldüreceksiniz."

Omuz silktim.

Muhtemelen haklıydı.

Boynumun arkasında bir şey kaşınıyordu. Muhtemelen ya bir kurt örümceği ya da Paranormal Activity'deki o iblis üzerime nefesini üflüyordu. Boynuma vurdum, sonra tüylerim diken diken olurken başımı ileri geri salladım. İğrenç. Uyku tulumumu açmayı bitirmek için aşağıya baktığımda ruhumu emmeye hazır üç büyük, kıllı örümceğin pamuklu malzemeden çıktığını fark ettim ve çığlık attım.*

Yüksek sesle.

Ardından boynumda bir kaşınma daha hissettim ve ayağa fırladım. Zıplıyor, kollarımı, saçlarımı ve kıyafetlerimi silkeliyordum. Titreyen bacağımla uyku tulumuna tekme atıp hızla geri çekildim ve sert bir bedene çarptım. Yeniden çığlık attım.

Tanıdık bir kahkaha kulaklarımı tırmaladı.

* *Paranormal Activity*, 2007 yılında Oren Peli tarafından yazılan ve yönetilen, düşük bütçeli bir korku filmi serisidir.

Arkamı döndüğümde elindeki tüyü gördüm ve hemen yumruklarımı öfkeyle göğsüne vurmaya başladım. "Seni pislik!" diye bağırdım, kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu. "Senden nefret ediyorum!"

Dean bileklerimi tutup saldırımı çabucak durdurdu. "Evet, evet, evet. Ben senden daha çok nefret ediyorum."

Göğsüm hâlâ hızla inip kalkmaya devam ederken gözlerimi kısmış bir şekilde ona baktım. "Hayır, etmiyorsun. Benim senden daha fazla nefret ettiğime eminim. Aksi imkânsız." Kollarımı hızlıca geri çektim.

Söylediğime cevap vermedi çünkü haklı olduğumu biliyordu.

Dean'in yüzü geniş ve şeytani bir gülümsemeyle aydınlandı. "Örümcekleri beğenmedin mi?"

Kafamı çevirip korkunç yaratıklara baktım ve gerçekten sahte olduklarını fark ettim.

Pislik, pislik, pislik.

Tekrar ona döndüğümde ellerini kaldırdı. "Bunu çok kolay bir hale getiriyorsun, Corabelle."

Ona bir kez daha bakmadan ikinci katı keşfetmek için Brandon'ın yanına doğru hızla yürüdüm. Ona karşılık vermem uzun sürmeyecekti.

Ve bu, bir yemindi.

"Bir tane ister misin, Corabelle?"

Bir yığın mumun önünde oturuyor, battaniyelere sarılmış halde viskiyle ısınmaya çalışıyordum. Mandy banyoda saçını kabartmakla meşgulken Brandon ise diğer odada yeni HTC telefonuyla oynuyordu.

"Bana öyle seslenme." Solumda beliren Dean'e doğru baktım ve elindeki pudra şekerli donut kutusunu gördüm.

Pudra şekerli donutları severdim.

Gözlerimi kısarak onu izledim ama yüzü ifadesiz ve okunmazdı. O mavi gözlerinde yaramazlık ya da kötü niyet parıltısı yoktu. Kırmızı-siyah kareli battaniyenin altından bir kolumu çıkarıp kutudan bir donut aldım.

Isırık aldığım gibi ağzıma bir avuç dolusu mısır nişastası doldu. Hızla tükürdüm.

Kahrolası pislik.

Dean kahkahalara boğulurken ona küfürler etmeye, belki yine yumruklamaya başlamayı düşünüyordum ama aklıma gelen fikirle hızla harekete geçtim.

Ellerimi boynuma doladım ve öksürmeye başladım. Gözlerimin yaşarması uzun sürmedi, tüm vücudum titriyordu. "M-mısır nişastasına... alerjim var..." diye hırıltıyla mırıldandım. Bu sırada boğazımı tırmalayarak nefes almakta zorlanıyormuş gibi yaparken gerçekçi bir şekilde iki büklüm oldum.

Dean'in yüzü bembeyaz oldu, yanıma çömelip sırtıma vurmaya başladı. "Lanet olsun, Cora. Bilmiyordum. İyi misin?"

Başımı salladım, hava almakta zorlanıyormuş gibi şiddetle soludum. "N-nefes... alamıyorum..."

Omuzlarımı sarsarak, "Sikeyim... kahretsin!" diye bağırdı, gözleri korkuyla açılmıştı.

Sırtüstü bir halde uyku tulumunun üzerine düştüm, ellerim hâlâ boynuma dolanmıştı. Pes ediyormuş gibi davrandım. Gözkapaklarım titreyerek kapandı ve başım yana düştü, vücudum gevşedi.

Gülme. Gülme.

"Tanrım... Cora!" Beni sarsmaya devam ediyordu. "Cora!"

Şu anda yüzündeki ifadeyi görebilmeyi çok isterdim.

"Mandy!" diye bağırdığında birkaç ayak sesi duyuldu, o seslerin sahipleri koşarak odaya geldiler.

Dean yüzümü elleriyle kavrayarak başımı yukarı kaldırdı, başparmakları soğuk yanaklarımı okşuyordu. Bu garip ve nazik bir hareketti, ayrıca nefesimi tutarken beni huzursuz etmişti.

"Az önce bayıldı, Mandy. Her şeyi mahvettim. Tanrım, Cora!" Kekeliyordu. "Cora!"

Brandon'ın yanımıza yaklaştığını, "Burada ne sikim oldu?" demesiyle anladım.

Mandy paniğe kapılmaya başlamıştı. Kuş gibi kollarını çırptığını hayal ettim ki bu tam olarak sinirlendiğinde yaptığı bir şeydi. Dean'e, "Kardeşimi öldürdün mü?" diye bağırdı.

"Mısır nişastasına alerjisi olduğunu bilmiyordum!"

Birden sıcak bir ağız benimkinin üzerine kapandı ve bu ağız, Brandon'a ait değildi. Brandon'ın dudaklarının nasıl hissettirdiğini ezbere biliyordum. Çatlamış ve pürüzlüydü, üstdudağı inceydi. Hayır, bunlar dolgun ve yumuşaktı. Nane ve burbon tadındalardı.

Dean bana suni teneffüs yapıyordu.

Şakamın tadını çıkarmak ne kadar eğlenceli olsa da Dean Asher'ın dudaklarıyla arama bir sınır çekmem gerektiği ortadaydı. Ayrıca, Brandon ve Mandy de işin içine dahil olmuştu; bu onlara haksızlık olurdu.

Gözlerimi açtım.

Dean göğsüme baskı yapmaya, ağzıma hava üflemeye devam ediyordu, alnı terle kaplanmıştı. Aralanmış dudaklarım, onun dudaklarına doğru gülümsediğinde beni fark etti ve geri çekilip yüzüme baktı.

Gülümsemem genişledi ve kontrolsüzce kahkahalara boğuldum. "Seni hazırlıksız yakaladım."

Dean yerinden fırladı ve ayağa kalkıp yüzünü iki avucuyla ovaladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip bana bakarken, ben de yan tarafıma yuvarlanıp eğlence içinde boğuluyordum.

"Ciddi misin sen?"

Kahkaha atmaktan kendimi alamıyordum.

"Öldüğünü sandım!"

Birkaç defa burnumdan hırıltılar çıktı ve nefesimi kontrol edemedim. Bu sefer gerçekten bayılmaktan korkuyordum.

Mandy kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. "Hiç hoş değil, kardeşim."

"Evet, bebeğim, bizi çok korkuttun." Brandon yanıma çömelmiş, elini omzuma koymuştu.

Kahkahalarım yavaş yavaş dinerken, ellerimin üzerine doğruldum ve gözlerimi hayal kırıklığı içinde bana bakan Dean'e diktim. "Seni fena yakaladım ve bunu hak etmiştin. Yüz ifaden paha biçilemezdi."

Dean bana bakmaya devam etti, soğuk gözlerle beni delip geçerken omuzları inip kalkıyordu. Belli ki benimle aynı şekilde eğlenmiyordu. Aslında bana daha önce hiç böyle bakmamıştı; dağılmış, öfkeli, belki de biraz kırılmış.

Her neyse.

Üzgün değildim.

"Kahrolası bir sigara içmem lazım," diye sert bir tonla mırıldandı ve ceplerini karıştırıp bir sigara paketi çıkardı. Bana son bir ölümcül bakış attıktan sonra bitişik odalardan birinde gözden kayboldu. Her adımında eski zemin gıcırdıyordu.

Gece çok daha az heyecanla devam etti. Brandon'ın göğsüne sokulup bir kokteyl yudumlarken, mumların etrafında hayalet hikâyeleri anlattık. Patlamış mısır ve çikolatalı kurabiye yedik. Her tuhaf ve ürkütücü seste gülüşüp çığlık attık.

Eğlenceli bir geceydi. Unutulmazdı.

Fakat ters giden bir şeyler vardı.

Belki de rahatsız edici uyku düzenindendi. Belki havadaki soğuktandı. Belki de yediğim abur cuburlardan kaynaklanan mide

ağrısındandı. Gölgelerde pusuda bekleyen, beynimizde yuva kurmak için fırsat kollayan örümceklerden de olabilirdi.

Belki de... Dean'in gece boyunca bana tek kelime bile etmemesindendi.

Bu dehşet evinde bir haftadan fazla zaman geçmişti.

On altıncı gün doğumu, buz gibi pencereden alayla bizi selamladı.

Yirmi soru oyunu. Hindili sandviçler. Tecavüz. Açlıktan dolayı çekilen acı. Kalp ağrısı. Şarkılar. Hikâyeler. Çaresizlik. Dean ile seks.

Dean ile seks.

Bu hâlâ zihnime oturtamadığım türden bir şeydi. Şu ana kadar dört kez olmuştu. *Dean Asher ile dört kez seks yapmıştım.* Ve bu tecavüz değildi. Buna asla tecavüz demezdim. Her seferinde iznim vardı. Dean her seferinde *hayır* dersem ölmeye hazırdı.

Ve her seferinde bir parçası daha ölüyordu.

Earl ve Dean, sanki lanet olası bir program oluşturmuş gibi günleri dönüşümlü olarak paylaşıyorlardı. Artık bedenim bana ait değildi. Fakat Earl bana kirlenmiş ve atılacak bir çöp gibi davranırken, Dean bileğimi ovalayarak acıyla başa çıkmama yardım ediyor, utancını kulağıma fısıldıyor; zincirlenip geri sürüklenmeden önce gözyaşlarını boynuma akıtıyordu.

Bugün Dean'in günüydü ve bunun için minnettardım.

Dean bileğimi parmakları ve başparmağı arasında tutuyor, içime girip çıkarken etrafında sürekli daireler çiziyordu. Bana bakmıyordu. Artık neredeyse gözlerimin içine bakmaz olmuştu. Orada ne bulacağından korktuğunu düşünüyordum.

"Aferin, akıllı köpekçik." Earl birkaç adım ötemizde iğrenç iniltiler çıkarıp emirler veriyordu. "Kedicik buna bayıldı."

Derin bir nefes alıp başımı diğer tarafa çevirdim. Dean geri çekildi, bacağımı bıraktı ve elini yüzümün yanına kaldırdı. Aramızdaki boy farkı yüzünden yere yığıldığımda içimden çıktı. Beni diğer eliyle destekleyebilirdi ama yapmadı. Bileğimi bırakmadı. Yanağımdaki dokunuşu nazik ve şefkatliydi, tüylerim diken diken olmuştu. Fark etmemesini umuyordum. "İyi misin?" diye sordu.

Earl araya girdi. "Sana onu bırakmanı söylemedim, aptal köpek."

Dean'e hızlıca bir bakış attım ve başımı sallayarak gerçek cevabı içime gömdüm: *İyi değilim. Hiçbir zaman iyi olmayacağım.*

Dean iç çekip yavaşça gözlerini kırptı. İkna olmamıştı ama yapabileceği bir şey olmadığının farkındaydı. Beni isteksizce tekrar kaldırdı ve kendini yeniden içime yerleştirdi. O beni doldururken küçük bir nefes verdim. Bacaklarımın arasında onu hissetmek garip ve rahatsız edici bir rahatlama hissi uyandırdı. Belki bu, Stockholm Sendromu'nun çarpık bir haliydi. Belki de aklımı kaçırmıştım. Ya da Dean sıcaktı, güvenliydi ve tanıdıktı. Tutunabileceğim tek şey de buydu.

Ne bulursam onu alacaktım.

Dean işini bitirdiğinde, her zaman yaptığı gibi, içimden çıkıp yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, Cora." Nefesi kulağımı gıdıkladı ve gözyaşları tenimi ıslattı. "Lütfen beni affet."

Affediyordum. Hep affedecektim.

Dean, bir köpek gibi köşesine itildi ve zincirlendi. Bu genellikle Earl'ün işe gitmek için ayrıldığı andı ama arkasını döndüğünde bir an duraksadı. Karanlık gözlerini üzerime diktiğinde ürperdim.

"Benim sıram, kedicik."

Ne?

Hayır. Lütfen, hayır.

"Şey... senin sıran yarın değil miydi?" diye zorla kekeledim, geriye doğru kayarken direğe karışıp yok olmayı diledim.

Earl öne doğru atılıp yüzüme bir tokat savurunca dudaklarımdan bir çığlık kopmasına neden oldu.

Dean zincirlerini salladı, öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. "Hey!" diye bağırdı.

"İstediğimi istediğim zaman alırım, seni aptal sürtük. Anladın mı?" diye tısladı Earl.

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken başımı salladım, çenem zonkluyordu.

Earl kemerini sertçe çekip çıkardı... ve tokası halkalardan hızla geçerken küçük bir parçanın koptuğunu fark ettim. O kadar küçüktü ki, Dean'in ayağının dibine düştüğünde neredeyse hiç ses çıkarmadı ama Dean fark etti. Ortalığı karıştırmamaya ya da bizi ele vermemeye çalışarak gözlerimi Dean'e kilitledim ve onun metal tokayı çorabının altına sakladığını gördüm.

Bu parçanın ne anlama geldiğini ya da amacının ne olduğunu bilmiyordum ama yine de bir önemi vardı.

Sahip olduğumuz tek şeydi.

BÖLÜM ON

"ONU ÖZLÜYOR MUSUN?"

On sekizinci günde güneş pencerenin arasından bize göz kırptı. Karşılıklı köşelerimizde oturuyorduk, bacaklarımız önümüzde uzanmış, ayak parmaklarımız *neredeyse* birbirine dokunacak kadar yakındı. Dean borusuna yaslanmış, gözleri omzumun hemen üzerinde bir noktaya sabitlenmişti.

Dalgın bir sesle, "Kimi?" diye sordu.

Kimi kastettiğini biliyordu ama yine de cevap verdim. "Ablamı."

Dean tembelce göz kırptı. Yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı ve aramızdaki sessizliğin akışıyla birlikte, zihninde anıları film şeridi gibi gözden geçirdiğini düşündüm. Sonunda başını bir kez, yavaşça salladı.

"İki hafta içinde evlenecektik. Mandy kadife şallarla, at arabasıyla ve beyaz Noel ışıklarıyla bir kış düğünü istiyordu."

Mandy'yle düğün planlamalarımızı hatırlarken yüzümde nostaljik bir gülümseme belirdi. Yakut kırmızısı nedime elbiselerimiz ve kar beyazı şallarımız vardı. Büyülü bir şeydi.

Büyülü bir şey olacaktı.

Sessizce bana bakması için yalvararak bakışlarımı Dean'e çevirdim. Beni *görmesi*, bana hâlâ gerçek olduğumu söylemesi için.

"Seninle evlenmek için çok heyecanlıydı," derken sesim bir fısıltıyı andırıyordu.

Amanda Asher.

Mandy hakkındaki son anım, o talihsiz gece barda gelecekteki imzasının nasıl olacağına karar vermeye çalıştığı zamana aitti.

Dean'in çenesi sözlerime tepki olarak kasıldı ve gözleri kapandı, sanki Mandy'yle asla evlenemeyeceğini kabul ediyordu. Belki de hiç evlenemeyeceğini. Hiç çocuk sahibi olamayacağını. Bir daha futbol maçı izleyemeyeceğini. Orta pişmiş bir biftek yiyemeyeceğini. Bir köpeği okşayamayacağını. Ya da lanet bir yatakta uyuyup sabah alarmının ona, "*Günaydın. Saat henüz çok erken ve bugün on saat boyunca ağır iş yapacaksın ama en azından temiz havayı soluyup cildinde güneşi hissedebileceksin,*" diyeceği bir hayata sahip olamayacağını düşünüyordu.

Dean başını tekrar boruya yaslarken gözleri hâlâ kapalıydı. Ancak gözlerini açtığında, bakışları sonunda yüzümü buldu. *Üzgün, yeşim taşı rengindeki gözlerimi.* Solgun cildimi ve birbirine yapışmış saçlarımı. Beni gördü ve bu, küçük bir mucize gibi hissettirdi.

Gerçektim. *Biz* gerçektik.

"Bugün buradan çıkıyoruz."

Bu sözleri söylediği anda kalbim hızlandı ama Earl'ün botlarının tahta merdivenlerde yankılanan sesi dikkatimi dağıttı.

Bugün Dean'in günüydü. *Tanrı'ya şükür.*

"Kalkma zamanı, evcil hayvanlarım. Yeni bir güne hazır mısınız?" derken Earl'ün yüzü şeytani bir keyifle ışıldıyordu.

Dean'e doğru ilerledi, çelik uçlu botlarının betona çarpan sesi her zamanki gibi yüksek ve kışkırtıcıydı. Earl kelepçeleri açtı, ardından doğrudan Dean'in kafasına doğrultulmuş bir silahla geri çekildi.

Ancak her zamanki gibi bana yürümek yerine Dean olduğu yerde kaldı. Tamamen hareketsizdi, yüzü ifadesizdi ve Earl'e ölümcül bakışlar atıyordu. Alçak ve sabit bir sesle, "Sen şişko, lanet olası bir piçsin," dedi.

Earl hareketsiz kalırken önümdeki sahneyi korku içinde sessizce izliyordum, parmaklarım borumu kavrayıp sımsıkı sarıldı.

Ardından Earl yumruğunu Dean'in çenesine indirdi.

İrkilerek karşı çıkarcasına çığlık attım, Earl'ün dikkatini bana çekmek için zincirlerimi çekiştirdim. Dean yavaşça dizlerinin üzerinde doğrulurken yumruğu sıkı sıkıya kapalıydı, avucunda küçük bir hazine saklıydı.

Earl silahın namlusunu Dean'in sırtına bastırdı ve onu bana doğru itti. "Beni zorlama, çocuk. Bir dahaki sefere yüzüne yumruğum yerine mermi girer," diye uyardı Earl. "Zamanın tükeniyor."

Dean bana yaklaşıp yüz yüze gelmemizi sağlarken nefesim hızlandı. *Mavi gözlerine karşılık benim yeşillerim.* Gözlerim şimdiden şişmiş ve kana bulanmış dudağına kaydı. Derin bir nefes aldım, neredeyse nefesim boğazımda takılıp kalacaktı. Hemen sonra Dean bana doğru eğildi. O dolgun dudaklarını benimkilere bastırdığında dilinden metalik, bakır tadını almam uzun sürmedi. Ter ve diş macunundan gelen hafif nane kokusuyla karışmıştı. Ağzımı açarak dilinin içeri süzülmesine izin verdiğimde derin -*çok derin*- bir nefes aldı, sanki hayatta kalabilmek için benim hayat gücümü emiyordu.

Dean beni öpmeye devam etti. Kolunu bedenimin etrafından doladığını ve parmaklarının kelepçeli bileklerimi bulduğunu hissedebiliyordum. Fakat her zamanki gibi başparmağını nabzımın üzerine koymak yerine duraksadı. Dudaklarını benimkinden ayırdı ve onları hafifçe sağ yanağıma değdirerek kulağıma doğru yaklaştı. Sıcak nefesinin verdiği ürpertiyle titredim.

Sonra çatallı bir sesle, "Kelepçelerini bırakma," diye fısıldadı. "Yere düşmelerine izin verme."

Boğazım yeni bir nefesle daha sıkıştı, içgüdüsel olarak parmaklarımı metalin etrafına sıkıca sardım. Dean bir anlığına durdu, kemerini çözdü ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi. Ardından beni iki eliyle yukarı kaldırdı.

"Bacaklarını etrafıma sar," diye emretti.

O sözlerin içimde uyandırdığı tuhaf hisleri görmezden gelerek dediğini yaptım. Ben gövdemi yukarıda tutarken Dean de kelepçelerimi kemer tokasıyla açmaya çalışıyordu. Bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu ama *Tanrım*, daha önce hiçbir şeyin gerçekleşmesini bu kadar dilediğimi hatırlamıyordum.

Dean içime girdiğinde her zamanki gibi gözlerini benden kaçırdı, verdiğim tepkiyi izleyemeyecek kadar korkunç bir zarar olarak gördüğü bu duruma tanık olmayı reddetti. Onunla aynı fikirde olmam gerekiyordu, gerçekten gerekiyordu ama gözlerimin başka bir şey söylediğini tahmin edebiliyordum.

Bakmaması daha iyiydi.

Rahat bir ritim tutturduğumuz anda Dean'in parmakları yine bileklerimi buldu ve çenesini sağ omzumun kıvrımına bastırarak yüzünü Earl'den sakladı. Odadan bakıldığında Dean'in beni direğe doğru sertçe vurduğunu düşünüyor olabilirlerdi ama işin özünde beni özgürlüğe kavuşturmak için uğraşıyordu. Bugün bileğimi ovalamasını özlememiştim çünkü tüm ilgim kaçma düşüncesine, bu hapishaneden kurtulma fikrine odaklıydı.

Lütfen işe yarasın. Lütfen, lütfen işe yarasın.

Yüzümü ifadesiz ve odaklanmış tutmaya çalışarak içimden saniyeleri saymaya başladım. Sanki her zamankinden daha fazla zaman geçiyordu ve göğsümde bir panik dalgası kabarmaya başlamıştı. Nefeslerimi düzenli, gözlerimi kapalı tutmaya çalıştım. Bekledim, bekledim ve bekledim.

Kısa bir süre geçtikten sonra Dean dudaklarını kulağıma geri getirip yumuşakça, "İnlemeni istiyorum, Corabelle," diye fısıldadı.

İnlemek mi?

Emin olamayarak yutkundum.

"Lütfen," diye fısıldadı ve kulağımda yankılanan bu rica içimin biraz daha ürpermesine neden oldu.

Başımı salladım ve en ikna edici inlememi taklit ettim. Bu sırada arkamdaki kelepçelerin açılma sesini ve kazandığımız bu büyük zaferin izlerini saklıyordum.

Siktir, başarmıştı. Dean başarmıştı.

Metal parçayı elimde sımsıkı ve dikkatli bir şekilde tuttum. Yere düşmemesi ve bizi ele vermemesi için dua ediyordum. Dean bir anlığına duraksayıp *görevine* odaklandı ve bir dakika sonra içime boşaldı. Bu sefer özür dilemedi. Ağlamadı ya da onu affetmem için yalvarmadı.

Geri çekildi ve bana göz kırptı.

Bekledik; sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, gerçekte ise muhtemelen bir saatten az bir süre bekledik. Earl'ün işe gittiğine emin olana kadar bekledik.

Earl'ün bir rutini vardı. Pazartesiden cumaya kadar çalışır, sabahları çıkar ve günbatımından kısa bir süre sonra geri dönerdi. Bugün perşembeydi, bu yüzden çoktan iş yolunda olmalıydı; yani bize buradan defolup gitmek için sekiz saatten az bir süre kalmıştı.

Heyecan ve endişeyle kalbim göğsümde patlayacak gibiydi. Her şey buna bağlıydı. *Her şey*. Dean'i zincirlerinden nasıl kurtaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden biraz zaman

alacaktı. Hayatımda hiç kilit açmamıştım, üstelik profesyonel düzeydeki kelepçelerden bahsetmiyordum bile.

"Şimdi gitmiş olmalı," dedi Dean sağ tarafımdan. Göğsümde gergin bir düğüm oluştu. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes verdim. "Hazırım." Sonunda metal parçayı bıraktım ve kelepçelerin bileklerimden kaydığını hissettim. Başta gerçek gibi gelmedi, bu yüzden sadece oturdum. Adeta nasıl hareket edebileceğimi unutmuş gibiydim. Yürüyebilirdim. İstesem bir mutluluk dansı bile yapabilirdim. Kendimi dengesiz ayaklarımın üzerine çektim ve bakışlarımı Dean'e diktim.

Sonra ona doğru koştum.

Dean tam karşımda duruyordu; gözleri büyük ve beklenti doluydu, göğsü ise endişeli nefeslerle inip kalkıyordu. Kendimi ona doğru fırlattım, kollarımı boynuna doladım ve haftalardır ilk kez ona gerçekten dokundum.

Birine dokundum. Ellerim benimdi. Bedenim bana aitti.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, hafifçe çekiştirerek yumuşak tellerin avucumda bıraktığı histen keyif aldım. Dean acele etmemi ya da harekete geçmemi söylemedi. Hayır, bana bu anı verdi. Avuçlarımı boynundan omuzlarına, ardından tekrar göğsüne kadar kaydırmama ses çıkarmadı. Ellerimi bir süre orada tuttum, kalbinin aceleci atışlarını hissettim.

Sıcak, güvende ve hayatta olduğunu hissettim.

Bu gerçekten oluyordu.

Duyguların yoğunluğuyla bakışlarımı onunkilere diktim. Bana bakan gözler de benzer duygularla doluydu ve neredeyse nefesimi kesiyordu. Kendimi toparladım, ellerimi Dean'in göğsünden çektim ve bir adım geri gittim. "Seni bu zincirlerden nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Sana ne yapman gerektiğini anlatacağım. İğneyi direğinin arkasına düşürdüm. Onu buraya getir, sonra sana ne yapacağını söyleyeceğim."

Başımı salladım ve kâbuslarla dolu köşeme geri yürüyüp ellerimi tozlu zeminde sürükledim. Küçük altın iğneyi ararken gözlerim her santimi tarıyordu. Onu fark ettiğimde parmaklarımın arasında sıkıca tutarak aldım ve Dean'in yanına geri koştum. Vereceği talimatlara tamamen hazırdım.

Dean tekrar oturma pozisyonuna dönerken ellerini avuçlarıma aldım. Adım adım bana ne yapmam gerektiğini anlatmaya başladı ama zihnim bulanıktı, odaklanmakta zorlanıyordum ve ellerim titriyordu. Bu yüzden tokayı sürekli düşürüyordum. Bana tekli kilitlerden, çiftli kilitlerden, durma noktalarından bahsetti. Saat yönünde, saat yönünün tersinde, yaylar ve çubuklarla ilgili bir şeyler anlattı.

Her şey çok fazlaydı. Çok çok fazlaydı.

"Y-yapamıyorum, Dean." Panikliğimi hissettim, metal parmaklarımın arasında titriyordu. "Bu konuda berbatım. Çok özür dilerim."

"Hey, dur bir saniye. Bu kolay bir şey değil. Harika gidiyorsun."

Kaşımdan ter akarken kendime küfrederek devam ettim. En az otuz dakika geçti, bu da kaygımın iyice yoğunlaşmasına neden oldu. Alnımdaki teri silerken bir yenilgi çığlığıyla kıçımın üstüne düştüm. "Bunu yapamıyorum."

Dean bir anlığına sessiz kaldı, omuzlarının hafifçe çöktüğünü izledim. Onu hayal kırıklığına uğratmış olmalıydım.

Omzunun üzerinden beni görmeye çalıştı. "Sorun değil, Cora. Endişelenme." Birbirimizi görebileceğimiz şekilde öne doğru kaydım. "Buradan çık ve yardım getir."

Dehşetle ona baktım. "Ve seni burada yalnız mı bırakayım? Nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz. Ya kaybolursam? Ya yardım bulamazsam ve o kaçtığımı fark ederse?" Nefes nefese konuşuyordum. "Seni öldürür!"

"Ben iyiyim," dedi Dean. "Sadece buradan çık. Ana yolu bul ve birinin polisi aramasını sağla."

"Peki ya..."

"Git, Cora. Lütfen."

Sözleri zihnime sızıp her parçama yapışırken gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Korkularımı, endişelerimi ve kendime olan güvensizliğimi yutup başımı onaylarcasına salladım. "Tamam." Ayağa kalktığımda Dean de aynı şekilde kalktı. Dizlerim zayıf ve titrek halde ona bir kez daha sarılmak için eğildim, teninin kokusunu aklıma kazıdım. "Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldadım boynuna doğru.

Göz temasımız birkaç saniye daha sürdü, sonra uzaklaştım ve merdivenlere doğru koştum.

"Cora."

Sesini duyunca durdum ve arkama baktım. "Efendim?"

Dean dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı, söyleyeceği şeyi düşünüyor olmalıydı. Âdemelmasının inip kalkışını izledim, uzun saçları alnına yapışmıştı. "Buradan çıktığımızda benden yeniden nefret etmeye başlayabileceğini söylemiştim," dedi endişeli bir sesle. "Ama gerçekten bunu yapmanı istemiyorum."

Aramızda ağır ve yoğun bir sessizlik oluştu.

Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Ardından gülümsedim. "Ama bu eğlenceli," diye yanıt verdim.

Dean'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, uzun zamandır inkâr ettiğim sözleri idrak ediyordu. O gülümsemeye

tutundum, bundan güç alarak tahta merdivenlerden yukarı çıkarken, bodrum kapısının kilitli olmaması için dua ettim. Eğer kilitliyse, son iki buçuk haftadır bana meydan okuyan o küçük pencereden kendimi sıkıştırmak zorunda kalacaktım. Dudaklarımı ısırdım, tereddütle kapı tokmağına doğru elimi uzattım.

Tokmak döndü. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir Tanrı vardı. Gerçekten bir Tanrı vardı.

Yavaşça nefes verirken vücudum biraz gevşedi. Bodrumdan çıkmıştım. Zindandan. *Cehennemden.*

Şimdi... tenimde o keskin kasım havasını hissetmek için sabırsızlanıyordum. İçime çekmek, her şeyi silip süpürmesine izin vermek istiyordum. Her tecavüzü ve uykusuz geceyi. Her açlık sancısını ve doyumsuz susuzluğu. Her gözyaşını, her kâbusu, her boş düşünceyi.

Dikkatlice dar koridordan yürüdüm, soldaki küçük banyoyu geçerek ana oturma odasına doğru ilerledim. Evin içi küf ve idrar kokuyordu. Duvarları süsleyen birkaç eğik fotoğraf, bu canavarın aslında bir canavar olmadığını gösteriyordu. *Bir insan.* Bir hayatı ve bir ailesi vardı. Sadece onlar, onun neye dönüştüğünden habersizdi.

Yürümeye devam ederken sağda 1970'lerden kalma bir mutfak ve solda tozlu bir oturma odası fark ettim. Oturma odasının hemen dışında meşe bir kapı vardı. Kaçış yolum oydu. Ancak tam çıkmak üzereyken takvim dikkatimi çekti. Kırmızı bir raptiye ile önüme asılmıştı. 8 Kasım'dan başlayarak dün olan 25 Kasım'a kadar, tarihlerde büyük bir siyah kalemle yapılmış çarpılar vardı. Sekizinci tarihin yanındaki karalamada *Yeni Evcil Hayvanlar* yazıyordu. Tüylerim diken diken oldu, adımlarım takvime doğru ilerlemeye başladı. Neredeyse bütün bir ayın esaret altında geçtiğini düşünmek gerçek dışıydı.

Merakım beni ele geçirince önceki aylara göz atmaya başladım. Sekiz gün öncesine kadar olan tarihler boştaydı ve son çarpı 29 Ekim'e atılmıştı. O gün başka bir çiftin muhtemelen öldüğünü fark ettiğimde midem düğümlendi. Önceki çarpıları saydım: yirmi iki tane vardı. Bizden önceki çift bodrumda yirmi iki gün dayanmıştı.

Bizim vaktimiz neredeyse dolmuştu.

Ağzımdan boğuk bir ses çıktı, midemdeki bulantıyı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Hasta gibi hissediyor, kusmak, ağlamak ve çığlık atmak istiyordum.

Fakat yapmadım. Neredeyse başarmıştım. Neredeyse dışarıdaydım.

İçgüdüyle mutfak masasında duran bir yığın mektuptan birkaçını kaptım.

Hepsi *Earl Hubbard*'a gönderilmişti. Adresi de vardı.

Mükemmel.

Etrafımda döndüm, Dean'in bana büyük gelen ayakkabılarını ve dizlerime bile ulaşmayan bir tişört giydiğimi umursamıyordum. Tek umursadığım şey Dean için yardım bulmak ve bu kâbusu sona erdirip Earl'ü hayatının geri kalanında parmaklıklar ardına koymaktı.

Ön kapıya koştum ve hızla açtım. Soğuk hava üzerime hücum etti, tahmin ettiğimden çok daha soğuktu. Muhtemelen dondurucu soğuklardaydı. Etrafa bakındım, muhtemelen bir çiftliğin ortasında ve medeniyetten çok uzakta olduğumuzu fark ettim. Araziler gözlerimin göremediği noktalara kadar uzanıyordu. Bir yanım, donarak ölmeden önce ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordu.

Hayır.

Dean bana güveniyordu. Hayatı bana bağlıydı.

Bunu yapabilirdim.

Ağaçların arkasında bir yol ya da kasaba olduğuna inanarak kapıdan dışarı fırladım ve doğruca koşmaya başladım. Buz gibi yapraklar ayaklarımın altında çıtırdarken, soğuk rüzgâr şimdiden uzuvlarımı dondurmaya başlamıştı.

Kaçışım, bir elin ağzımı kaplayıp kalın bir kolun belime dolanarak beni geri çekmesiyle son buldu. Zarfalar elimden düştü.

Hayır, hayır, hayır.

Earl, kulağımın dibinde hırlarken ben tekmeler atıyor ve çığlıklarımla, onun kirli avucunu boğuyordum. "Güzel denemeydi, kedicik. Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Hayır!" diye bağırdım. Defalarca çığlık attım ama sesim Earl'ün avucunun altında kaybolmuştu. Beni eve doğru sürüklerken, yanda bir kömür mangalı fark ettim. Üstünde bir hindi duruyordu. Gözlerimi kırptım, acımasız kaderin kötü şakasıyla altüst olmuştum.

Bugün Şükran Günü'ydü.

Ulusal tatildi.

Kaçış planımızı, onun çalışmak zorunda olmadığı tek günde yapmıştık.

Gözlerim yaşlarla dolarken, elimde kalan tüm gücümle mücadele ettim. Earl beni kapı eşiğinden geçirip oturma odasına çektiğinde, uzak duvarda bir sabit telefon gördüm.

Tanrım.

Neden bir telefon aramayı akıl etmemiştim? Ceptelefonuma o kadar alışkındım ki... Artık kimsenin sabit telefonu yoktu. Eğer dikkat etseydim, polisi arayıp kurtarılmayı bekleyebilir, bu felaket kaçış girişiminden kaçınabilirdim. Şimdi, yeniden başa dönecektik.

Yakında ölecektik.

Earl beni koridora doğru çekerken, başımı bir sağa bir sola salladım ve ağzımı açmayı başardım. Küçük bir fırsat yakalayıp elini ısırdığımda kan akmaya başladı. Earl acıyla haykırdı ve içgüdüsel olarak beni bıraktı, bu da telefonu almak için bir fırsat vermişti.

Telefona ulaştım.

Titreyen parmaklarımla tuşları çevirmeye başladım.

9-1-

"Lanet olası sürtük." Earl telefonu elimden savurdu ve son rakamı çevirmeme izin vermeden kafama metal bir boruyla vurdu. Sersemlemiş bir halde mutfak zeminine düştüm, o ise kaburgalarımı tekmelemeye başladı. Acıyla, korkuyla, umutsuzlukla bağırıyordum. Dean'in aşağıdan bana seslendiğini duyabiliyordum, ben ise kirli sarı fayansların üzerinde kıvrılıp kalmıştım. Earl'ün çelik burunlu botları kaburgalarımı ikiye bölüyordu.

Bayılmanın eşiğinde olduğumu hissettiğimde, Earl saçlarımdan tutup beni koridorda sürüklemeye başladı. Tırnaklarımı koluna geçirip direnmeye çalıştım ama bir faydası yoktu. Bodrumun kapısını açtı ve beni merdivenlerden aşağı fırlattı.

Başımın betona çarptığını ve Dean'in adımı haykırdığını duyduğumda her şey aniden kararda.

BÖLÜM ON BİR

SANIRIM DALGALAR ADIMI FISILDIYORDU. Bana şarkı söylüyorlardı ve belki de adım, okyanusun en sevdiği şarkıydı.

"*Cora.*"

Muhteşem denizin ağzından çıkınca kulağa çok güzel geliyordu. Her harf mükemmel nota... Her hece bir melodiydi, uyumlu ve saftı.

Ancak su ayak parmaklarıma değdiği anda uğultulu bir rüzgâr esiyor ve adımı okyanusun derinliklerinden çekip alıyordu. Şarkı sertleşiyor, gürültüye dönüşüyor, kulağımda bir davul gibi patlıyor, kaburgalarımı eziyor ve başımı sıkarak çığlık atmama neden oluyordu. Canımı yakıyordu... *çok acıtıyordu.*

Bu kadar acıtmamalıydı.

"Cora."

Gözlerimi yavaş, acılı kırpışlarla açtığımda etrafım şekil almaya başladı.

Gerçekliğim.

Başarısızlığımın kanıtı.

Anında ağlamaya başladım. Yanağım pürüzlü betona yaslanmış, ellerim arkamda acı verici bir şekilde kelepçelenmişti. Histerik ve zayıf bir halde hıçkırdım, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Kahrolası ağlamayı bile beceremiyordum.

"Cora... siktir, Cora, öldüğünü sandım," dedi Dean. Sabırsız sesi bir rahatlamayla doluydu. "Konuş benimle, Corabelle. İyi olduğunu söyle."

Ağlamaya, titremeye ve inlemeye devam ettim. Bedenim umutsuzlukla, sindiremeyeceğim kadar büyük bir acıyla sarsıldı. Dizlerimi ağrıyan göğsüme çekerken, "Başarısız oldum," diye hıçkırdım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok özür dilerim." Hangisinin daha fazla kırıldığından emin değildim; kaburgalarım mıydı, yoksa kalbim miydi? "Özür dilerim, Dean. Sadece ölmek istiyorum."

"Sakın böyle şeyler söyleme," derken sesi çaresizlikle dolu bir yalvarışı andırıyordu. "Bu senin suçun değil. Henüz bitmedi. Lütfen pes etme, Corabelle. Sana ihtiyacım var."

Ona bakmaya dayanamıyordum. O, ölümcül hatamın canlı kanıtıydı.

"Blizzard'a araba çarptığı günü hatırlıyor musun? Sana ne demiştim?" diye devam etti Dean.

Burnumu çektim, çenem dizlerime yaslı haldeydi ve yerde cenin pozisyonunda yatıyordum. "Onun ölmesi halinde başka bir köpek alabileceğimi söylemiştin."

"O kısmı değil." Dean derin bir iç çekti, zincirlerinin şıngırtısını duydum. "Sana onun kalbinin hâlâ attığını söylemiştim. Kalbi attığı sürece, iyi olacağını söylemiştim."

Bunu hatırlıyordum.

Dört yıl önceydi. Blizzard'ı yürüyüşe çıkarmak için öğle arasında ailemin evine uğramıştım. Bir şekilde tasması kopmuştu ve bir sincabı kovalamak için sokağa fırlamıştı. Hissettiğim suçluluk sayesinde neredeyse yerle bir olmuştum; öleceğinden emindim ve tüm suç benim olacaktı.

Ancak Dean veterinere gelen ilk kişi olmuştu. Bunun sebebinin yıllar önce bir kar fırtınasında Blizzard'ı kurtarırken ona karşı

geliştirdiği yakınlık olduğunu düşünmüştüm ama o gün olağandışı bir şekilde nazikti. Ablam ve ailem gelene kadar yanımda oturmuş, beni sakinleştirmeye çalışmıştı. Sırtımı bile ovmuş, gözyaşlarımı dindirmişti. Bu yabancı halinin beni kederimden uzaklaştıracak kadar garip olduğunu hatırlıyordum ve söylediği sözler hep aklımda kalmıştı. "*Sadece anı yaşamalısın*," demişti o alışılmadık, yatıştırıcı sesiyle. "Kalbi hâlâ atıyor... kalbi attığı sürece, o iyi olacak. Sadece bir saniye dur ve düşün, Corabelle. Blizzard iyi ve onun iyi olmadığı bir dünyada değilsin."

Blizzard hayatta kalmıştı. Dean de ertesi gün eski huysuz haline, biz de eski alıştığımız atışmalar ve tartışmaların olduğu rutine geri dönmüştük. "Şefkatli Dean" kısa sürede unutulmuş bir anıdan ibaretti. O hafta Mandy'nin Dean'e fazla baskı yapmasından dolayı nazik davrandığını düşünmüştüm. Özellikle de öğretmenlik mülakatımı mahvedecek olan arabamı plastikle sarma olayından sonra.

Keskin nefeslerimi kontrol altına almaya çalışırken, onun rahatlatıcı sözlerini şimdiki ana uyarlamak için çabalıyordum. Henüz bitmemişti. İkimiz de hâlâ hayattaydık ve hayatta olduğumuz sürece umut vardı.

Anı yaşamalıydım. Şu anda kalmalıydım.

Henüz bitmemişti.

Kendimi oturur bir pozisyona gelmek için zorladım, dişlerimi sıkarken acının beni sardığını hissedebiliyordum. Kaburgalarımın çatladığından ve bir sarsıntı geçirdiğimden emindim.

Ama ölmemiştim. Hâlâ buradaydım ve iyiydim.

En sonunda Dean'e baktığımda mahvolmuş bedenimdeki yanıcı rahatsızlığı yok saymaya çalışarak derin nefesler aldım. Konuşmadım ama onun gözlerinde yumuşayan bir ifade fark ettim... *yenilenen bir umut.* Hiçbir şey söylememe gerek yoktu; dik durmaya geri döndüğümü, kendimi toparladığımı anlamıştı.

Son nefesimize kadar savaşacaktık.

BÖLÜM ON İKİ

YİRMİNCİ GÜN GELMİŞTİ ve zamanımız hızla tükeniyordu.

Earl önceki gün bize yiyecek ya da su vermemişti; sadece tuvaleti kullanmamıza ve dişlerimizi fırçalamamıza izin vermiş, ardından beni deri kemeriyle döverek zaten kırık olan bedenimi daha da kötüleştirmişti.

Bu, *yaramazlığımın* cezasıydı.

Dişlerimi fırçalarken lavabodan avuç dolusu su içmiştim, bu yüzden henüz susuzluktan ölmeyeceğimi biliyordum. Yine de her geçen dakikayla birlikte vücudumun daha da zayıfladığını hissedebiliyordum.

Benden önceki çiftin yalnızca yirmi iki gün dayanabildiğini düşünmeye devam ederken bunun ölümcül bir sayı olup olmadığını merak ettim. Sonra bu verimsiz düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya zorladım çünkü bugün yirmi ikinci gün değildi. Yirminci gündeydik.

Ve iyiydik.

Dean'le bir sonraki tuvalet molasında kaçış planımızı tartışıyorduk ki o lanet botların merdivenlerden inip üzerimize doğru yaklaştığını duydum. Her adım, midemde bir bulantı dalgası yaratıyordu.

Earl, "Kedim, köpeğinin kemiğine hazır mı?" diye iğrenç bir espri yaptıktan sonra boğuk bir kahkaha patlattı. Hastalıklı zihni, aptal şakasından keyif almıştı. "Umarım evcil hayvanlarım bugünün keyfini çıkarır çünkü belki de bu son seferlerdir. Asıl köpeklerim taze et için acıkmış durumda."

Aman Tanrım.

Korkuyla atacağım çığlığı bastırmaya çalıştım.

Henüz bitmedi. Biz iyiyiz. Henüz bitmedi.

Dean zincirleri çıkarıldıktan sonra bana doğru yaklaştı; bitkin, yorgun ve bir zamanlar tanıdığım adamdan tamamen farklı görünüyordu. O muzip ışıltıyı, kışkırtıcı ve sinirlerimi zorlamayı seven bakışlarını eskiden ne kadar nefret ederek izlesem de... şimdi o bakışları geri getirmek için her şeyi yapacağıma emindim.

İçimden bir ses buradan sağ çıkmayı başarsak bile, o bakışları bir daha asla göremeyeceğimi söylüyordu.

Earl sanki o ana kadar ne yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi bodrumun diğer tarafından emirlerini sıralamaya başladı. Parlak silahını sallasa da ağzından çıkan hiçbir kelimeyi duymadım. Sanki suyun altındaymışım gibi her şey boğuk ve uzak geliyordu.

Sadece Dean'e odaklanmıştım.

Onun dışında hiçbir şey yoktu.

Dean yaklaşıp bileğime uzandı ve parmağını tenimin üzerinde yavaş, dairesel hareketlerle gezdirmeye başladı. Ardından diğer elini göğsüme bastırdı ve alnının benimkine değmesine izin verdi. Bu hareketi beklemediğim için keskin bir nefes aldım. Çünkü samimi bir tarafı vardı ve öncekilerden farklıydı. Gözlerimi güçlükle kapattım, böylesine garip ve kişisel bir pozisyondayken ona bakamıyordum.

Daha önce *içimde* olduğu düşünülürse bu garipti. Bundan daha kişisel bir şey olamazdı.

Elini göğsümün üst kısmına bastırdı ama bu dokunuşun cinsel bir tarafı yoktu. O kadar derin bir nefes aldı ki, adeta içimde yankılandığını hissettim. "Hâlâ atıyor," diye fısıldadı, sözleri dudaklarıma yumuşak bir öpücük gibi konmuştu. "Kalbin attığı sürece iyisin."

Eli kalbimin üzerinde ve başparmağı nabız noktamda gezinirken bana doğru eğildi. Onunla yarı yolda buluştum; sıcaklığını hissetmeye hevesli, bu insani temas için çaresizdim. Bu *bağlantıyı* arıyordum. Dili ağzımın içini istila ederken öpüşmemiz her zamankinden daha aç hissettirdi. Bu rutinden daha fazlasıydı. Hayatta kalmaktan daha ötesiydi. Belki o da en az benim kadar bu bağlantıyı arzuluyordu.

Dean elini yavaşça göğsümden aşağı indirip parmaklarını karnımda gezdirdi. Dokunuşu ağrıyan kaburgalarıma karşı nazik ve yumuşaktı, sanki bir gıdıklama gibiydi. Boğazımdan küçük bir inilti kaçtı ve içgüdüsel olarak bacağımı beline dolamak için kaldırdım, dillerimiz çılgın bir dansın içindeyken dudaklarımız birbirlerini yutuyordu. Dean'in eli kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı çekmek için benden ayrıldı. Ardından onu içimde hissettim, sıcaklığımdan daha fazlasını arıyordu.

İkimiz de sıcaktık, nefes alıyorduk, canlıydık ve bu sarhoş ediciydi. Günden güne ölümün eşiğine geldiğinizde *hayatın* kendisi sarhoş edici oluyordu.

İçime girdiğinde keskin bir soluk aldım ve ellerim direği kavradı. Gözlerim bu andan uzaklaşmaya çalışırken hâlâ kapalıydı. Her zamanki mutlu yerime, oradan çok ama çok uzakta olan yere gitmeye çalışıyordum.

Ancak bir şey, sürekli beni Dean'e geri çekiyordu.

Bugün varlığının oldukça farkındaydım, içimi dolduran ve bana hayat veren başka bir insan bedeninin verdiği hisle oldukça

sarhoştum. Alnı tekrar benimkine dokunduğunda aleti derinlerime kaydı ama ona bakmaktan korktuğum için gözlerimi kapalı tuttum. Mavi gözlerinin o anda hissettiğim her şeyi yansıtıp yansıtmadığını görmekten çok korkuyordum.

Hareketleri her zamankinden daha yavaştı. Yavaş ama istikrarlıydı. Yoğundu.

Genelde hızlı ve aceleci olur, bir an önce bitirmeye çalışırdı. Ancak bugün öyle değildi. Bugün farklıydı, sanki her santimimin tadını çıkarıyor gibiydi. Nedeninden emin değildim ve büyük ihtimalle asla bilemeyecektim ama vücudum tepki vermeye başladı.

Dean dışında her şeyi yok saydım ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık havuzu oluştuğunu hissettim... eski bir zevk vızıltısını andırıyordu.

Zevk.

Bir bodrumda zincirlenmiştim ve bir eliyle silahını sallayıp diğer eliyle mastürbasyon yapan bir şerefsizin gözleri önündeydim. Ve yakında ablanın eşi olacak adam seni bir direğe yaslamış becerirken ne hissedebilirdin ki?

Yine de bu hissi kabul ettim.

Kabul ettim çünkü içten içe ölüyormuşum gibi hissetmekten daha iyiydi.

Sanırım Dean de fark etmişti. Bir eliyle tişörtümün altından kıçımı avuçladı, yıkanmamış saçlarım bir perde gibi yüzümüzün etrafına düşüyordu. Hem kirli hem de iğrençtim ve muhtemelen lağım gibi kokuyordum ama bu Dean'in yüzünü boynuma gömüp kokumu güzel bir oksijenmiş gibi içine çekmesini engellemedi. Hızını arttırdığında diğer bacağımın ona dolandığını, kendimi tuttuğumu ve aleti içime girip çıkarken onu kendime çektiğimi fark ettim.

Başını kaldırdı.

Bana baktığını, beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerimi açmam için yalvarıyordu.

Gözlerimi açtım.

Gözkapaklarım titreyerek açıldı ve bakışlarımız buluştuğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Bana dünyadaki kahrolası tek şeymişim gibi bakıyordu ve sanırım o anda öyleydim.

Dudaklarından yumuşak bir inilti yükseldiğinde tadının nasıl olduğunu bilmek istedim. Bu yüzden ağzını başka bir yakıcı öpücükle yakalamak için öne eğildim. O da beni elinde kalan her şeyle -yaşamın ve umudun son zerresiyle- öptü, dili umutsuzca benimkine karıştı.

Ardından başparmağı bileğimdeki sakinleştirici desenlerini durdurdu.

Güvenli battaniyem gitmişti. Çıkış yolum tuzla buz olmuştu.

O anda bunu fark etmedim bile.

Umurumda bile değildi çünkü içimde akan, beni bütünüyle yutan garip ve güçlü duygulara kendimi kaptırmıştım.

Dean elini kolumda gezdirdikten sonra boynuma sarıldı, gözlerimi tekrar bulmak için ağzımdan çekildi. Bu sefer bana bir kaçış fırsatı vermek istemiyordu. Orada, *-o anda-* onunla birlikte olmamı istiyordu. Aletinin her sert darbesiyle boğazımdan küçük sesler çıkarken nefesim ağırlaşıyordu. Ona ulaşmak istiyordum. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak istiyordum. Tenini parmak uçlarımın altında hissetmek, gerçek olduğunu kanıtlamak istiyordum.

Yalnız değildim. Yalnız değildim.

Dean'in eli boynumdan çıkıp aramıza girdi ve ne yaptığını fark ettiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu. Bileğimde gezinen ve beni rahatlatan başparmağını şimdi klitorisime bastırıyor, bedenlerimiz birbirine çarparken beni okşuyordu.

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. Benim gözlerim de onunkileri terk etmiyordu. Birbirimize kilitlenmiştik, aramızda sessiz ve konuşulmayan ama her şeyi tüketen bir şey geçiyordu.

Belirgin kıvılcımların dağılmaya ve tırmanmaya başlaması uzun sürmedi, bir orgazm inşa ediyorlardı. Nefesim küçük soluklar ve iniltilerle kesildi. Tanrım, Dean'in boşalacağımı anladığında yüzünde beliren ifade...

Şok. İnançsızlık.

Gözlerinin arasındaki boşluk kırıştı, kaşları çatıldı, gözbebekleri büyüdü. Bakışları genişledi ve çözmeye bile başlayamadığım bir şeyle doldu.

Sonra orgazm olduğumu, doruğa ulaştığımı hissettim. Beni öperek iniltimi ağzıyla yuttu ve kendi orgazmı bastırmadan önce üç kez daha içime girdi. Hemen sonra dudaklarından ilkel bir inilti çıktı, titredi ve boşalırken parmaklarını kalçamın alt tarafına gömdü.

Ardından her şey bitti.

İkimiz de zirveden aşağı indik. Dudaklarımız ve dişlerimiz birbirine kenetlenmişti; nefes alış verişlerimiz kısık ve yavaştı. Dean'in beni kavrayışı gevşediğinde bacaklarım kalçalarından yanına düştü. Ona bakmaya korktuğuma emindim, az önce olanlardan kısmen iğrenmiştim ama çoğunlukla kafam karışmıştı. Ağızlarımız ayrılır ayrılmaz başımı eğdim ve utancımdan dolayı akan sıcak gözyaşlarını zorlayarak geri çektim.

Bu da neydi böyle?

Yanı başımızda, adeta içimde yankılanan yavaş bir alkış sesi duyulduğunda onun orada olduğunu bile unuttuğumu fark ettim.

"Bravo. Küçük oyuncaklarım muhteşem bir şov yaptı," diye alay etti Earl ve gürleyen bir kahkaha patlattı.

Dean hızla içimden çıktı. Geriye doğru adım atarken çenesinin göğsüne dayandığını görebiliyordum. O da bana bakamıyordu. Earl öne atılıp silahın namlusuyla onu karşı köşeye ittiğinde pantolonunu çekmeye çalışıyordu.

Dean fermuarını yukarı çekerken, "Kola zamanı," dedi Earl.

"Siktir git... seni aşağılık, iğrenç, *insanlık dışı* pislik."

Aradan bir kalp atışlık saniye geçti.

Aman Tanrım, Dean. Ne yapıyorsun?

Dean ölmek istiyor olmalıydı çünkü konuşmaya devam etti. "Sen hasta, sapkın bir pisliksin. Bundan asla kurtulamayacaksın çünkü bunu yapmaya devam edeceksin. Kadınları kaçırmaya devam edeceksin çünkü senin küçük, iktidarsız aletine dokunması için bir kadına *para ödeyebileceğin* tek bir paralel evren bile yok. Yakalanacaksın ve bir hapishane hücresinde çürüyeceksin, Carl da sen ölene kadar her gece kocaman sikini kıçına sokacak, seni şişko, *sikik* herif."

Earl bir anlığına sessiz kaldı, tabancasını Dean'in göğsüne dayamıştı. Beklerken kalbimin duracağını sandım, içim korkuyla dolmuştu.

Onu öldürecekti.

Onu kesinlikle öldürecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Tetik çekilip bir el ateş edilmeden ve Dean gözlerimin önüne düşmeden önce güçlü, tiz bir çığlık attım ve aynı anda zincirlerimi salladım. Bu, sessizliği delmeye ve Earl'ün dikkatini kısa bir anlığına bana yöneltmeye yetti.

Dean'e hamlesini yapması için küçük, çok önemli bir fırsat vermeye yetti.

Bu oradan canlı çıkmak için tek şansımızdı ve Dean bunu kullandı.

Verdiği sözü tuttu.

Dean gırtlaktan gelen bir hırıltıyla Earl'e saldırdı ve onu ayaklarından yere düşürdü. İkisi de sert zeminde geriye doğru yuvarlandılar. Dean üstteydi, bu sırada Earl şişko pençesinden kayan tabancasını yakalamaya çalışıyordu. Dean hızlı davranıp elinin tek bir hareketiyle tabancayı itti. Silahın Earl'ün asla ulaşamayacağı bir noktaya doğru kaymasını izledim.

Dean tükürürcesine, "Seni orospu çocuğu," diye bağırıp bir avucunu Earl'ün boynuna doladı. Ardından dizlerinin üzerinde yükselip bizi esir tutan adamın üstüne oturarak diğer yumruğuyla durmaksızın ona vurdu. Dean onun yüzünü tanınmayacak hale getirmişti. Şiddetli, öfkeli ve tamamen kendinden geçmişti. "Seni hasta pislik. Bu, iğrenç ellerini onun üzerine koyduğun için."

Pat. Pat. Pat.

Hem Dean'i hem de etrafımıza kan sıçrarken yumruklarının Earl'ün yüzüne çarpışını izledim. Çıkan ses mide bulandırıcıydı. Nefesimi tuttum, direği tüm gücümle kavradım ve önümde gelişen korkunç sahneye bakakaldım.

"Seni piç kurusu. Seni lanet olası piç." Dean odaklanmış durumdaydı. Kararlıydı. Şimdi iki yumruğunu da kullanıyor, canavar tanınmaz hale gelene kadar Earl'ün yüzünde tahribat yaratıyordu. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin, ha? Sikik hayatını elinden alacağım."

Pat. Pat. Pat.

Kan, et, kemik, her yerdeydi. Earl'ün uzuvları şok içinde titrerken dövüşü kaybetti ve betona yığıldı.

"Sen öldün. Sikik hayatın *bitti*." Dean dişlerinin arasından tükürükler saçıyordu, yumrukları sert ve acımasızdı. Kontrolden çıkmış bir hayvanı andırıyordu. "Seni öldüreceğim."

Ama zaten çoktan öldürmüştü. Bitmişti.

Her şey bitmişti.

Kafatasının mide bulandırıcı çatırtısını duydum ve gözlerimi sıkıca yumarak, "Dean, dur!" diye bağırdım.

"Siktir git, orospu çocuğu."

Pat. Çat. Pat.

"O öldü, Dean!" diye bağırdım. "O öldü. O öldü. Lütfen dur."

Sesim en sonunda Dean'i tüketmiş olan intikam ateşiyle dolu sisi delip geçmeyi başardı. Dean'in yumruğu havada asılı kaldı; göğsü ağır nefeslerle şişiyor, vücudu öfkeyle titriyordu. Önündeki kanlı sahneyi ve kendi elleriyle yarattığı korkunç, çirkin karmaşayı görünce gözleri büyüdü. *Alınan bir hayat.*

Filmin sonu.

Dean görüntü kafasında netleşince kendini geriye doğru itti, kanlar içindeki cesetten uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Kahretsin... Tanrım..." Ellerini önünde birleştirirken kan gölüne bakıyor, bununla birlikte nefes alış verişi giderek düzensizleşiyordu.

Yanına koşmak, onu bir şekilde teselli etmek istedim ama hâlâ bu lanet olası direğe zincirlenmiş haldeydim. Kelepçelerimi çekiştirdim. "Dean, lütfen beni bunlardan kurtar. Eve gitmek istiyorum."

Başını kaldırdı, o anda yüzünde beliren dehşet ifadesi sonsuza dek aklımda kalacaktı. Dean ellerine baktıktan sonra onları kot pantolonunun ön kısmına sürtmeye başladı. "Evet, tamam. Siktir... tamam..." Kafası karışmıştı; daireler çizerek volta atıyor, saçlarını çekiştiriyordu.

"Dean." İsmi dilime dolandığında dizlerimi aşağı yukarı salladım, çaresizce özgürlüğü arzuluyordum. "Lütfen."

Dean sertçe yutkundu, başını sallamadan önce bana göz kırptı. "Özür dilerim... evet, tamam..." Hemen harekete geçti ve biz oradan çıkana kadar korkunç gerçekliği bir kenara itti.

Earl'ün cansız bedenine bakmak için kısa bir süre duraksadı ve bir anlığına ona kelepçelerin anahtarını aramak için dokunacağını düşündüm. Onun yerine koşarak direğine geri döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve elleri çılgınca çimentonun üzerinde kayarak kemer pimini bulmaya çalıştı. Bulduğunda teni kanla lekelenmişti. Vahşi gözleri üzerimdeyken tökezleyerek bana yaklaştı. "Bu birkaç dakika sürebilir."

Earl'ün önümde yatan parçalanmış bedenine bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatarak başımı salladım. Dean'in titreyen elleri beni çözmeye çalışırken titrek nefeslerinin saçlarıma değdiğini hissedebiliyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu bekledim. On, belki de on beş dakika. Fakat sonunda kelepçeler gevşeyip çimento zemine çarptığında, bir rahatlama çığlığıyla kollarımı borudan kurtardım. İğnenin küçük bir tıngırtıyla düştüğünü duydum. Dean kendini toparlamak için bir anlığına alnını yanımdaki direğe dayadı. Ona döndüm ve nefes alışını düzene sokmaya çalışırken gözlerinin kapanışını izledim. Yapışkan elleri boruya yapışmıştı; *yaklaşık üç haftadır beni bu kâbusun içinde tutsak eden boruya.*

Uzanarak kararsız elimi omzuna yerleştirdim ve neredeyse tamamen temas edene kadar öne doğru adım attım. Dean başını yana çevirirken çenesini sıkıp gevşetiyordu. Hâlâ direğe yaslanmış vaziyette bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Elimi sırtında gezdirdim, tıpkı Blizzard ile veterinerde geçirdiğimiz o kasvetli öğleden sonra bana yaptığı gibi ona dokundum. Onu içten içe parçaladığı belli olan şeytanları yatıştırmaya çalışırken gözlerimiz kilitlendi.

Bunun ardından Dean doğrulmadan önce hızlı bir hareketle beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladı. Kolları beni

tamamen sarmıştı, sanki bırakırsam her şey yok olacakmış gibi sıkıca tutuyordu.

Ben de kendi kollarımı onun beline doladım ve yüzümü hızla atan kalbine bastırdım. Havada kan, korku, dehşet ve zafer kokuları birbirine karışıyordu. Kucağımda titrediğini, vücudunun büyük adrenalin dalgalanmasından dolayı pes ettiğini hissedebiliyordum. Bana daha sıkı ve *çok* daha sıkı sarıldı, kaburgalarım acı içinde çığlık atsa bile umursamadım. Bana asla yeterince sıkı sarılamayacak gibi hissediyordum.

Duygularımız yatışmaya başlayınca yavaşça birbirimizden ayrıldık. Elimi tutup beni merdivene doğru götürmeden önce gözlerimiz bir süre daha birbirimizde kaldı.

Cesedinin yanından hızla geçerken Earl'e ya da ondan geriye kalanlara son bir kez dahi bakmadım. Hayatımın bir saniyesine daha değmezdi.

Biz kazanmıştık.

Dean mutfak lavabosunda ellerini ve kollarını kıllı bir fırçayla ovarak Earl'ün tüm kalıntılarını teninden sildi. Acımasız ve sertti; teni pembe ve çiğ olana kadar yıkıyor, tenini temizliyordu. Gözleri lazer gibi görevine odaklanırken akan kırmızı suyu izledim. Tüm kan kanalizasyonda kaybolduğunda bile ovalamaya devam etti.

Ovala. Ovala. Ovala.

Nazikçe arkasından yaklaşıp dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Dean," dedim

Beni duymadı.

Ovala. Ovala. Ovala.

"Sorun yok, Dean."

Ovalamaya devam etti. Dean sadece cildini temizlemeye değil, ruhunu da temizlemeye çalışıyordu.

Kollarının yüzeyinde küçük kan lekeleri oluşmaya başladığında uzanıp elimi omzuna koydum. "Dean, dur. Kendine zarar veriyorsun."

Sözlerimle duraksadı ve gözlerini kanla kaplı teniyle benim aramda gezdirdi. Sertçe yutkundu. "Üzgünüm, ben sadece..." Dean sözünü yarıda kesti ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

İkimiz de ne yaptığını çok iyi biliyorduk.

Uzaktan polis sirenleri duyulduğunda sıçradım ve hiç vakit kaybetmeden mutfağın arka kapısına koştum.

"Cora, bekle. Bizi almak için içeri gelecekler," dedi Dean. Kan lekeli bir tişörtten başka bir şey giymeden dondurucu soğuğa atılmamı engellemeye çalışıyordu.

Fakat mantığımı dinleyemedim. Güvenlik sadece birkaç yüz metre ötedeydi ama çok çaresizdim, bu yüzden söylediklerini umursamadım, insanlığın varlığını hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Bekleyemezdim. Beklemekten bıkmıştım.

Kapıyı kırarak açtığımda duvara çarptı ve buz gibi hava anında yüzüme çarptı. Soğuğun şiddetinden nefesim kesildi ama bu bile ayaklarımın beni ileri itmesini, özgürlüğe yaklaştırmasını engelleyemedi. Evin arkasında toprak bir yol vardı. Eğer o kapıdan iki gün önce çıkmış olsaydım, nasıl başarılı bir kaçış olacağını düşünmemeye çalıştım.

Ailelerimizle birlikte olurduk ve sıcak yataklarımızda, gerçek yemek yiyerek fazladan iki gün daha geçirebilirdik.

Dean'i hayatının geri kalanında taşıyacağı suçtan kurtarabilirdim.

Ama bu düşünceleri bir kenara ittim. Artık bu *eğer*lere hayatımda yer yoktu.

Yavaşlamam için bana bağıran kaburgalarımı tutarak tökezledim ama ilerlemeye devam ettim. Vücudum parçalandı, uzuvlarım soğuktan uyuştu. Zar zor birkaç metre ilerleyebilmiştim. Yine de ileride yanıp sönen ışıkları gördüm; çok caziplerdi, çok yakınlardı. Devam etmek zorundaydım.

Buz tutmuş otların arasında ilerlerken acı dolu çığlıklarımı bastırarak devam ettim. İşte o zaman onun arkamdaki varlığını hissettim, sıcaklığı ellerinden önce bana dokunuyordu.

"Yanındayım." Dean ceketini omuzlarıma örtüp beni yerden kaldırdı. Bir kolunu sırtıma dolarken diğerini de dizlerimin altına koydu. Bir anlığına duraksadık ve göz göze geldik. Ardından kollarımı boynuna dolayarak beni yolun geri kalanında taşımasına izin verdim.

Başımı omzuna yasladım, o anda uyuyakalabileceğime emindim. Yarı çıplak, yara bere içinde, kan, kir ve diğer her şeye bulanmış olsam da -kız kardeşimin nişanlısının kollarında bir arazide taşınıyor olsam da- kendimi huzurlu hissediyordum. Güvende hissediyordum. Bitkin düşmüştüm.

Ruhum yorulmuştu.

Dean beni arazide taşırken zorlukla aldığı nefesleri dinledim, kalp atışlarına odaklandım; hızlı ve ritmikti. Geleceğin bizim için neler getireceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Bundan geri dönüş yoktu. Artık aynı insanlar değildik.

Dean'in en karanlık yanlarını görmüştüm. Onu ağlarken, öldürürken ve boşalırken görmüştüm.

İçime girmişti.

Sonunda polis araçlarının, ambulansların ve medya araçlarının sıralandığı trafiğe kapalı yola ulaştığımızda başımı Dean'in omzuna biraz daha gömdüm. Üç hafta sonra, birlikte cehennemden kurtulduktan sonra, kâbusun ötesindeki hayatı nasıl yaşayacağımı bilmediğimi fark ettim.

Dean beni nazikçe yere bırakınca bir süre orada durup yeni gerçekliğimizle birlikte yüzleştik.

Yeni bir başlangıç. İkinci bir şans.

Yanıp sönen ışıklar, gürültü, kameralar ve bizi asla anlamayacak insanlar.

Aynı anda hem panik hem de rahatlama duygusuyla titrek bir nefes aldım.

Ardından parmak eklemlerinin yumuşak bir öpücük gibi benimkileri sıyırdığını hissettim; bilerek yapılan bir dokunuş, bir sözdü bu. Acil yardım ekipleri ve polis memurları ağır çekimde bize doğru ilerlerken parmakları benimkilerle birleşti ve orada el ele durduk. Ona tutundum. O hâlâ benim hayat çizgimdi. Hâlâ sahip olduğum tek şeydi.

Bu işte beraberdik.

İkinci Kısım

BİRBİRİNE GEÇMİŞ ZİNCİRLER

Dean

BÖLÜM ON ÜÇ

AYAKKABIMIN UCUNDA DOLAŞAN siyah bir karıncaya baktım. Koyu süet üzerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Karışık daireler çizerek dolanıyor, yönünü bir türlü bulamıyor gibiydi. Bağcıklarımın arasından dans edercesine geçiyor, muhtemelen yiyecek ve sıcaklık arıyordu. Bu sert kış soğuklarında nasıl hayatta kaldığını merak etmeden duramadım. O kadar küçük ve kırılgandı ki... Çok önemsizdi. Hiç şansı yoktu.

"Dean."

Cora ve ben bu karınca gibiydik. Küçük ve kırılgandık. *Soğuk, korkutucu bir dünyada kaybolmuş.* Başarısızlığa mahkûmduk.

En azından birbirimize sahiptik.

Karınca ise tamamen yalnızdı.

"Dean."

Adımın sert bir rüzgârın içinde uçup gittiğini fark ettim, neredeyse beni sarsarak dengemi bozuyordu. Kaldırımda oturduğum yerden başımı kaldırdığımda, Mandy'nin endişeli gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Son iki haftadır bu bakışa fazlasıyla aşina olmuştum. "Efendim?"

"İçeri girmeye hazır mısın?"

Yapılı kaşları endişeyle yukarı kalkmıştı ve ailesinin evinin önünde karıncayla empati kurarak dalıp gittiğimi fark ettim.

Aşağıya, karıncaya baktım ama o çoktan ayakkabımdan inip betonun çatlaklarına doğru kaybolmuştu.

Umarım hayatta kalabilirdi.

Başımı salladığımda Mandy'nin kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi, ardından elimi tutmak için yanıma geldi. Eli sıcaktı ama yine de içimde bir ürperti dolaşmasına sebep olmuştu.

"Her şey yoluna girecek." Parmaklarımızı birbirine geçirirken direncimi hissetmiş gibiydi. "Biraz normalleşmek iyi gelecek."

Normalleşmek. Son beş hafta boyunca hiçbir şeyin normallikle alakası olmadığı kesindi. Ve ailesiyle geçireceğimiz bu zorunlu aile yemeğinin de normal hissettireceğini sanmıyordum. "Evet, sanırım."

Mandy takma kirpiklerini kırpıştırdı, dudaklarındaki gülümsemeyle endişesini gizlemeye çalışıyordu. "Birkaç dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Birkaç dakika hiçbir şeyi değiştirmezdi. Birkaç dakika sebep olunan hasarı yok etmezdi. Birkaç dakika beni kendi yatağımın güvenliğine ışınlamaz, rahatça şu anki gerçekliğimden kaçmamı ve kendi içimdeki şeytanlarla yalnız savaşmamı sağlamazdı. "İçeri girelim."

İlerledim çünkü başka seçeneğim yoktu. Fotoğraflarda kusursuz görünen mahallede, parlak mavi, koloni tarzındaki bir evin taş yolunda yürüdük. Bu patikadan daha önce binlerce kez yürümüştüm ama bugün evin önündeki çalı sırasının yanında duran küçük bir cüce heykeli fark ettim. Paslanmış gibi görünüyordu, doğanın etkisiyle yıpranmıştı. Verandanın basamağına ulaştığımızda, "Bu yeni mi?" diye sordum Mandy'ye.

"Cüce Richard mı?" Burnunu kırıştırdı. "O yaklaşık yirmi yıldır orada, Bay Dikkatli." Mandy oyunbaz bir tavırla bana göz

kırptı. "Cora ona Richard ismini verdi çünkü Richard Marx'a benzediğini söyledi."

Yanağımın içini kemirdim. Günlük hayatta gözümün önünden geçip gitmesine rağmen hiç fark etmediğim ya da düşünmediğim başka neler olduğunu merak edemeden duramadım.

Fazlasıyla tanıdık olan evin içine adım attık. Bizi sarımsak, biberiye ve hafif bir çam kokusu karşıladı. Sol taraftaki oturma odasında muhteşem, taze bir ağacın süslendiğini gördüm. Altın ve kırmızı süslerle, paha biçilemez el yapımı süs eşyalarıyla dekore edilmişti.

Çoğu zaman günlerin hangisi olduğunu bile bilmezken, neredeyse Noel'in geldiğini fark edememem normaldi.

"Ah, Dean."

Başımı hızla kaldırdım ve Bridget ile Derek Lawson'ın mutfaktan hızla bana doğru geldiğini gördüm. Bridget'ın uzun, kahverengi eteği arkasında sürükleniyor, yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Cora'nın gözleriyle çarpıcı bir benzerliği vardı. Sarı saçları kısa kesilmişti, göz kenarındaki kırışıklıklar beni kaygı ve sevgiye boğarken daha da belirginleşiyordu.

Derek ise hemen onun arkasındaydı. Genç görünümüne rağmen aralarına beyazların süzüldüğü koyu kahverengi saçları yaşını belli ediyordu. Mandy'nin gözlerine sahipti, fındıkkabuğu rengindeki gözleri daha çekikti ve etrafı kalın kahverengi kirpiklerle sarılmıştı.

Onlar benim ikinci ailemdi. Babam yaklaşık on iki yıl önce kalp krizi geçirerek vefat etmiş, annem ise Sunrise Huzurevi'nde demans bölümünde kalıyordu. Lise yıllarımın çoğunu burada Mandy'yle ders çalışarak, masa oyunları oynayarak, karaoke gecelerinde gülerek ve ev yapımı yemekler yiyerek geçirmiştim. Bridget ve Cora yemek yapmayı severdi. Onların köfte tarifleri favori yemeklerimden biriydi.

Bridget şefkatli ellerini yanaklarıma koyup yüzümü sanki kendi oğluna bakar gibi okşadı.

Beş gün önce oğlu olmalıydım. 5 Aralık, bizim düğün günümüz olacaktı ama ben o günü yatağımın içinde gömülü olarak geçirmiştim. Mandy'nin telefonlarını yok saymış, sadece tuvalete gitmek ve bayat tuzlu krakerleri atıştırmak için kalkmıştım.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Bridget, yaşlı gözlerinin ardında bu belli belirsiz yalanı gizleyerek gülümsedi.

Lawsonlar beni kurtarıldıktan sonraki o garip ve bulanık kırk sekiz saatlik sürede hastanede ziyaret etmişti ama o zamandan beri onları görmemiştim. Mandy hariç kimseyi görmemiştim. Mandy evime haber vermeden istediğimden daha sık uğruyordu. Elinde evimin anahtarı olduğu için yapabileceğim pek bir şey yoktu. O anahtarı çalıp tuvalete atmayı düşündüğümü ona asla söyleyemeyecektim.

"Biraz daha iyi hissediyorum. Hâlâ alışma sürecindeyim." Yalanın devamını getirdim. Bunu söylemesi daha kolaydı. "Bizi bu akşam ağırladığınız için teşekkür ederim."

"*Anne.* O sergilenen bir eser değil." Mandy beyaz kürklü beresini başından çekip çıkarırken saçları elektriklenmiş halde karışıyordu.

Bridget gönülsüzce geri çekildi. Derek ise yanıma gelerek omzuma sevgi dolu, güçlü elini yerleştirdi. "Seni ayakta görmek harika. Kızlar favorin olan köfteyi yaptı."

Kızlar mı?

Arka taraftaki verandadan o tanıdık kapı sürüklenme sesini ve ardından parke üzerinde hareket eden kaygan patileri duydum.

Blizzard beni hissetmiş olmalıydı çünkü büyük bir hızla bana doğru koştu. Altmış beş kiloluk gövdesiyle ayaklarımın üzerine yuvarlanarak karnını okşamamı bekledi. Eğilip karnını kaşıdım ve haftalardır ilk kez içten bir şekilde gülümsedim. Blizzard'ın

kuyruğu heyecanla sallanıyordu. Bu yaşlı kızın hâlâ bu kadar enerji dolu olmasına inanamıyordum, artık on iki ya da on üç yaşında olmalıydı. Buna rağmen on yıldır beni her gördüğünde yaşadığı heyecan asla azalmamıştı. Hem de hiçbir şekilde.

Ayağa kalkarken gözlerim mutfakta duran gölgeye kaydı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Corabelle.

Mandy montunu asarken annesine doğru eğilip boğuk bir sesle, "Cora'nın bu gece gelmeyeceğini söylemiştin," diye mırıldandı. Saçlarını düzelttiği sırada bakışları özür dilercesine bana doğru kaydı.

Onunla yüzleşmeye hazır değildim, bu doğruydu. Belki de asla hazır olmayacaktım.

"Üzgünüm, tatlım. Fakat kız kardeşin bana birkaç saat önce mesaj atıp fikrini değiştirdiğini söyledi."

Onların konuşması gittikçe uzaklaşırken, benim gözlerim koridorun karşısında duran Cora'nın gözlerine kenetlenmişti. İçimde hafif bir huzursuzluk ve büyüyen bir panik vardı. Buna rağmen aynı zamanda kalbimi delen derin bir rahatlık da hissettiğimi inkâr edemezdim. O, yaşamın ve hayatta kalmanın bir simgesiydi. Saçları altın sarısıydı, parlaktı ve sağlıklıydı, gevşek dalgalar halinde ince omuzlarına dökülüyordu. Her zaman narin bir yapısı vardı ama koyu mor elbisesinin içinde daha da zayıf ve kırılgan görünüyordu. Elbisenin yakası düşüktü, zayıf köprücükkemiğini ve hâlâ soluklaşmamış birkaç morluğu açığa çıkarıyordu.

Cora saçlarını omzunun üzerine attığında gözlerim boynundaki o açıkta kalan yere kaydı. O boyun, üzüntü dolu öpücüklerle kapladığım ve utanç gözyaşlarımı döktüğüm boynun aynısıydı.

Çenem kasılırken kalp atışlarım hızlandı. Ellerim terlediği için onları mavi kot pantolonumun önüne doğru kaydırdım. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim, bu yüzden sadece ona hızlıca bir baş selamı verdim ve söyleyemediğim tüm şeyleri yutmayı tercih ettim.

Fakat o, gözlerinde beliren incinmeyi ve reddedilmeyi gizlemeye çalışmadı. Arkasını dönüp mutfakla ilgilenmeye devam etti.

Mandy beni düşüncelerimden uzaklaştırarak kışlık paltomun kolunu çekiştirirken irkildim. Gülümseyerek, "Paltonu çıkarıp biraz bizimle kal," dedi ve ardından ailesinin peşinden oturma odasına geçip kuafördeki vardiyası hakkında konuşmaya başladı. Sanki Normalville'de sıradan bir gündeymiş gibi davranıyordu.

Cora'nın mutfak tezgâhına eğdiği sırtına bakarak kardan adamlı karşılama paspasının üzerinde kök salmış gibi kalakaldım. Başını eğmişti, sırtı bana dönüktü. Omuzları gergindi. Tezgâhın kenarını sımsıkı tutuyor, saçları dalgalar halinde yüzünün yanlarından dökülüyordu.

Ona koşmak istiyordum. Onu kollarıma almak, kulağına her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyordum. Savaşmıştık. Bitmişti.

Fakat yapmadım.

Mandy'ye, ailesine, arkadaşlarıma, patronuma ve terapistime yalan söyleyebilirdim... ama ona söyleyemezdim.

Resmi yemek masasında hep birlikte otururken bir an için her şey eskisi gibi hissettirmişti. Dört duvar arasında güzel boyalarla süslenmiş dantel perdeler, gizli aydınlatmalar ve etrafa serpilmiş tatil süsleri arasında, her şeyin normal olduğunu varsaymak kolaydı. Son on beş yıldır önem verdiğim ailem, politika

ve gündem olan Netflix dizileri hakkında hiçbir şey yaşanmamış gibi tartıştıkları sürece, her şeyin yolunda olduğunu hayal etmek kolaydı.

Ama bakışlarım karşımda oturan Cora'ya kaydığında yüzümdeki maske çatlamıştı. Çatalının ucuyla köfteyi tanınmaz bir hale getirirken, mum ışığı gözlerinin altındaki karanlık halkaları aydınlatıyordu. Kendi yumuşamış köftemi püre haline getirdiğimi fark ettim, onunla aynı şekilde içini dikiliyordum. Blizzard'a akşam yemeğimi vermek için masanın altına uzanmak, sanki gerçekten yemeği yiyormuşum gibi görünmemi sağlıyordu. *Muhtemelen çok lezzetli olan yemeği.*

"...şu hamilelik konusunda işte."

Mandy'nin sesi içinde bulunduğum sisi delip geçmişti. Başımı kaldırıp ona çevirdim. *Hamilelik mi?* Masada bir sessizlik olduğunda kendimi tamamen olayların dışında hissettim. "Ne?" Bakışlarımı tek tek bütün yüzlerde gezdirdim ama herkes tabaklarına sanki heyecan verici bir bulmaca çözüyormuş gibi bakıyordu. Gözlerim tekrar Cora'ya kaydı ama o tabağına bakmıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve suçlayıcı bir şekilde mahcup görünen Mandy'ye odaklanmıştı.

Mandy dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı, saçını tek bir omzunda toplamıştı. "Özür dilerim. Şey, bunu birden söylemek istememiştim. Kuzenimizin yeni bebeğinden bahsediyorduk ve bu sadece... biliyorsun, tetikledi... Düşünmeden konuşmama konusunda çok kötüyüm."

Gözlerimi kırpıştırdım. Cora'nın çatalı tabağına düşmüş, elleri kucağında birleşmişti ama gözlerime bakmayı reddediyordu. Sanırım ilk bakışmamızdan sonra bana bir kez bile bakmamıştı. Dilimi damağımda gezdirdim, parçaları birleştirmek midemde sert bir düğüm oluşmasına sebep oldu. "Hamile misin, Cora?"

Başını nihayet bana doğru çevirdi, haftalar sonra onunla ilk kez konuştuğumdan dolayı sesim onu irkiltmişti. Gözlerinde tonlarca duygunun karışımına şahit oldum. *Keder, kafa karışıklığı, üzüntü ve ona benzer şeyler...* Yine de göz temasımız uzun sürmedi, kirpikleri titrerken başını eğdi. "Hamileydim," diye fısıldadı, o kadar yavaş ve sessiz söylemişti ki neredeyse duyulmamıştı. Ardından gözlerini tekrar Mandy'ye dikti. "Bu konu hakkında konuşmak istememiştim. Bu konunun hiçbir noktası hakkında konuşmak istemedim."

Cora masayı geriye itti ve bileğini kaşıyarak hızla yemek odasından merdivene doğru kaçtı.

Garip ve uygunsuz görünmesine aldırmadan peşinden gittim, içgüdülerim onu takip etmem gerektiğini söylüyordu.

Sırtıma saplanan bakışları hissedebiliyordum, Mandy'nin kız kardeşinin peşinden neden merdivenleri çıktığımı anlamaya çalışıyorlardı ama *bilmeleri* gerekiyordu.

Artık farklı insanlar olduğumuzu bilmek zorundalardı.

Cora'yla el ele tutuştuğumuz, üzerimizin kan lekeleri ve toprakla kaplı olduğu bir fotoğrafımız vardı. Aynı uzak bakışlara sahip olduğumuz o görüntü internette dolaşıyordu. Aslında, fotoğraf medyada yayımlanır yayımlanmaz viral olmuştu. İki milyondan fazla paylaşımı ve yüzbinlerce yorumu vardı. Kimisi, *"Bu zavallı ruhlar için dua ediyoruz,"* derken kimileri de, *"Bu sanki bir Quentin Tarantino filmi afişi gibi görünüyor,"* ya da, *"Gelecek düğün duyurusu için takipteyim,"* diyordu. Mandy bana fotoğraf hakkında nazikçe sorular sormuş, Cora ile paylaştığımız kâbus hakkında bilgi edinmek istemişti. Cevaplar aradığını biliyordum ama ona verebileceğim hiçbir şey yoktu. O bodrum katında neler yaşandığını tüm detaylarıyla bilmiyordu, sadece haber makaleleri ve televizyon yayınlarında gördükleri kadarını biliyordu.

Mandy'ye sadece hayatta kalmak için; korku, sıkıntı ve yalnızlıktan doğan bir arkadaşlık kurduğumuzu söylemiştim. Bu gerekliydi. Kaçınılmazdı. Sahip olduğumuz tek şeydi.

Diğer yandan, Mandy o bodrum katında yapmak zorunda kaldığım şeyleri, aşılan sınırları ya da ölene dek taşıyacağım suçluluk duygusunu asla bilemeyecekti.

Ve son gün o sınırların nasıl garip bir şekilde bulanıklaştığını da asla öğrenmeyecekti.

Merdivenleri iki adımda çıkıp çatı katından geçerek her odaya tek tek başımı uzattım. Onu eski odasının misafir yatağının kenarında, örtüleri bembeyaz parmaklarının arasında sıkarken buldum. Nefesi düzensizdi ve saçı yüzünü örtüyordu.

"Cora."

Onu takip ettiğime şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı. Gözlerinde karmaşık duyguların parlayıp söndüğünü, beni okumaya çalıştığını gördüm. Neden karşısında kendisi kadar kaybolmuş ve savunmasız halde durduğumu anlamaya çalışmasını izledim.

Cora ayağa kalkmadan önce üzerine biraz büyük gelen elbisesinin kumaşını düzeltti, ardından saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Gözlerim yüzünde gezindi, pembe yanaklarını ve olması gerekenden daha iyi tanıdığım o yumuşak, dolgun dudaklarını inceledim.

Ardından bir adım daha attık. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Düşündüğümüz şeyleri ya da bir sonraki hareketimizi tartışacak zaman bulamadan kollarımız birbirine sarıldı. Sıcak nefesi boynuma çarparken nergis gibi kokan saçları burnumu gıdıkladı. Onu kendime çektim, her zerresini içime çekerek sıcaklığının tadını çıkardım.

Yuva gibi hissettiriyordu.

"Dean," diye fısıldadı, adımı söylerken sesi parçalanmış gibi çıkmıştı.

Onu daha sıkı sardım. Elim başının arkasını kavramış, parmaklarım saçlarına dolanmıştı. Derin ve yavaş nefesler alıp veriyor, o bodrum katına geri dönmemek için kendimi zorluyordum. Orada, ona tutunmaktan başka hiçbir şeyim yoktu. "Seni aramadığım için özür dilerim," derken kelimeleri *gerçekten* kastediyordum. "Ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

Son iki haftayı telefona bakarak, numarasını tuşlamayı ya da ona kısa bir mesaj atmayı düşünerek geçirmenin ne kadar utanç verici olduğunu düşündüm. Sadece ona nasıl olduğunu sormak istemiştim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istemiştim. Ama bunun yerine korkaklık etmiş, içerideki bilgileri Mandy'den almış ve Cora'dan kaçınmıştım. Tıpkı hayatımdaki her şeyden kaçındığım gibi.

Cora geri çekildiği sırada elleri boynumdan indi. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken aramızdaki bağ hâlâ hissedilir durumdaydı. Yüzündeki ifade fazlasıyla tanıdıktı, o son günün -her şeyin değiştiği anın- hatırasını çağrıştırıyordu. O an, ilişkimizin ya da dostluğumuzun -ya da her ne halta sahipsek- en yalın gerçeklere ve cevapsız kalan sorulara indirgenmiş olduğu zamandı.

Onunla tekrar karşı karşıya gelmemek için sırtımı döndüm, ellerimi başımın arkasında birleştirirken kafamın içinde dönen karmaşıklığı çözmeye çalışıyordum. Tekrar ona doğru döndüğümde Cora kollarını göğsünün üzerine çaprazlamıştı. Zırhını kuşanmış, gözlerini yeni boyanmış ayak tırnaklarına dikmişti. Derin bir nefes aldım. "Hamile miydin?"

Cora altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bileğini kaşıyarak bana yandan bir bakış attı. Cevap verirken gergin görünüyordu. "Evet."

Derin bir nefes verdim. "Tanrım. İyi misin?"

Sadece bir kez omuz silkti. Verdiği tek cevap bundan ibaretti.

"Cora..."

"HCG seviyelerim hamile olduğumu gösterecek kadar yüksekti. Ama ultrasonda bir şey yoktu, bu yüzden ya kimyasal bir gebelik ya da erken düşük olduğunu söylediler. Muhtemelen Earl kaburgalarımın altısını kırana kadar beni tekmeleyip, ardından bir çöp torbası gibi merdivenlerden aşağı attığında oldu."

Bileğini kaşımaya devam ediyordu.

"Kahretsin, Corabelle..." Yüzümü sıvazladım, geçirdiğimiz üç haftalık cehennemin ne kadar kısa süreli olursa olsun bir *hayat* yarattığı bilgisini sindirmeye çalışıyordum. Aklıma gelen düşünceyle, "Bunun... benim olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Omzumun arkasına doğru boş bakışlar atarken yanaklarının kızardığını gördüm, bir dizini yukarı aşağı sallıyordu. "Hayır. Bunu bilmenin bir yolu yok." Gözlerime bakmayı reddediyor, bu sorunun ima ettiği şeyi kabul etmiyordu. "Zaten canlı değildi."

Gözlerimi krem rengi halıya diktim, onunla uyumlu bir köpek tüyü topağına odaklanırken, "Bunu öğrendiğinde bana söylemeliydin," dedim.

Yine gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama yukarı bakmadım.

"Sana mı söylemeliydim? Ne zaman, Dean?" Sesi gergindi, kulağa suçlayıcı geliyordu. "Beni dışladığın zaman mı? O kadar şey yaşadıktan sonra beni yalnız başıma bırakmaya karar verdiğin zaman mı?"

"Sadece zamana ihtiyacım vardı, Cora."

"Ne kadar zamana? Bu gece mutfakta durduğumu fark ettiğinde yüzündeki beliren ifadeyi gördüm. Hayalet görmüş gibiydin," dedi öfkeyle. "Burada olmamı istemedin."

"Bu doğru değil..."

"Doğru. Muhtemelen beni sonsuza kadar görmezden gelecektin."

Omzumun üzerinden kapıya doğru hızlı bir bakış attım, dış tarafta kimsenin durmadığından emin olduktan sonra bir adım öne çıktım ve sert bir şekilde, "Sana tecavüz ettim," diye fısıldadım.

Cora dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri dolmuştu. "Bizi oradan çıkarmak için gerekeni yaptın. Sana yapmanı ben söyledim. Bu tecavüz değil."

"Bunu *istemedin*. Tecavüz *tam olarak bu*," diye karşılık verdim.

İkimiz de aramızdaki o bariz gerçeği görmezden geldik: Belki de o son gün bunu istemiş olabileceği gerçeğini.

Alçak sesle, "*Yaşamak* istedim," diye ısrar etti Cora. Bana bir adım daha yaklaşmıştı. "O noktada hayatta kalmak için neredeyse her şeyi yapardım."

"Her şey yolunda mı?"

Birbirimizden uzaklaşarak aceleyle arkamıza döndüğümüzde kapı eşiğinde duran Bridget'ı gördük. Bir elini kapı çerçevesine dayamış, odaya doğru eğilmişti. Yutkunup başımı eğdim.

Cora boğazını temizledi. "Sadece arayı kapatıyorduk, anne. Aniden kalktığım için özür dilerim... Bir dakika içinde aşağı ineriz."

Çenemi kaldırıp Bridget'a baktım. Bize tek çizgi halini almış dudaklarıyla gülümserken o "endişeli anne" bakışını atıyordu. Birkaç saniye sonra koridorda uzaklaştı.

Arayı kapatmak.

Sanki iki eski arkadaş margarita eşliğinde yeniden bağ kuruyormuş gibi.

Oysaki tecavüz, istismar ve düşükler hakkında konuşuyor, bu durumu nasıl atlatabileceğimizi ve tekrar nasıl "biz" olabileceğimizi merak ediyorduk.

Cora derin bir iç çekti, kollarının serbestçe aşağı düşmesine izin verip bana baktı. "Yemeğe dönmeliyiz. Eminim Blizzard, parçaladığım köfteye göz dikmiştir."

Tam da, *"Şimdi ne olacak? Buradan sonrası nasıl devam edecek? Tekrar ne zaman konuşabiliriz?"* diye sormak üzereydim.

Fakat o yanımdan süzülüp geçti. Nergisler, çarkıfelek meyvesi ve daha birçok bilinmeyen kokuyu da tenimde bıraktı. Kapıdan çıkışını dişlerimi sıkarak izledim, damarlarımda umutsuzluk dolaşıyordu.

Birbirimize yaslanmıştık, zincirlenmiştik ve bağlıydık. Travmamızla kenetliydik.

Bu işte birlikteydik.

Buna rağmen daha önce hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyordum.

BÖLÜM ON DÖRT

BUZDOLABININ İÇİNE BAKARKEN dalıp gitmiştim. Bakışlarım az önce Mandy'nin bıraktığı taze market alışverişlerinin üzerinde geziniyordu. Ona buna gerek olmadığını söylemiştim; kendi sorumluluklarımı halledebilirdim, işime geri dönmediğim için yapacak başka bir şeyim de yoktu. Ancak o ısrar etmiş, kollarının altına sıkıştırdığı iki kahverengi kâğıt torbayla içeri girmişti. Torbalar ağzına kadar doluydu.

Şimdi de tezgâhlarımı siliyor, bana bir sandviç hazırlıyordu. "Nasıl hissediyorsun? Doktor Dryden ile olan randevun iyi geçti mi?"

Sarı ışığa bakıp gözlerimi kırpıştırdım, sorusunu tam olarak algılayamasam da duymuştum. Brokoliye bakarken Pat Sajak'ın* silik bir siluetini gördüğümden emindim. Başımı biraz sola eğsem...

Acaba hâlâ hayatta mıydı? Ya da "Wheel of Fortune" hâlâ *yayında* olabilir miydi?

"Dean, beni duydun mu?"

Gözlerimi ona doğru çevirdim. Mandy önümde durmuş, elinde bir kâğıt tabakla sandviç tutuyordu. Yoğun makyajlı

* Ünlü televizyon sunucusu.

gözleri kısılmış, endişeyle beni süzüyordu. Buzdolabını kapatıp zoraki bir gülümseme takındım. "Evet, iyi geçti."

Derin bir nefes verdi, endişeli ifadesi yerini kocaman bir sırıtışa bırakmıştı. "Güzel. Ona karşı dürüstsün, öyle değil mi?"

Dürüst mü? Eh, düpedüz yalan söylemiyordum. Ama her şeyi de açığa çıkardığım söylenemezdi. Doktor Dryden bir adam öldürdüğümü biliyordu. Fakat o öldürücü, vahşi darbeleri atarken *Cora'nın* yüzündeki ifadeyi düşündüğümü, onurunun parça parça yok edilişini hayal ettiğimi ve darbelerin sebebinin bu olduğunu bilmiyordu. Cora'nın tecavüze uğrayıp istismar edilişini izlemek zorunda kaldığımı biliyor ama kafama bir silah dayanarak ona tecavüz etmeye zorlandığımı bilmiyordu.

Doktor Dryden pek çok şeyi biliyor olabilirdi ama beni geceleri uykusuz bırakan gerçek hayaletlerden habersizdi.

Yani bir şeyleri eksik söyleyerek yalan söylüyordum.

Uzattığı tabağı alırken, "Evet," dedim. "Dürüstüm."

Şimdi de nişanlıma yalan söylüyordum.

Mandy başını salladı, mükemmel bir şekilde taranmış saçları kaşmir kazağının üzerinde hafifçe sallanıyordu. *Daha fazla rahatlama. Daha fazla gülümseme.* "Seninle gurur duyuyorum, Dean. Biliyorum, bu kolay değil-"

Sandviçten aldığım parça dilime değer değmez hemen tükürdüm ve tabağı düşürüp elimle ağzımı sildim. "Bu hindi mi?"

Mandy şaşkınlıkla bana bakakaldı, parlatılmış dudakları korkuyla aralanmıştı. "E-Evet. Hindi seviyorsun."

"Hindi sevmiyorum."

"Düşündüm ki..."

Gözlerimi kapattım, acı veren anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak başımı salladım. "Artık sevmiyorum." Küçük mutfaktan geriye doğru adımlar atarken nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. "Sanırım biraz uyumam gerek."

"Dean..." Mandy kanepede yanıma oturmak için beni takip etti, bana istediğimden daha yakın bir mesafede durdu ve devasa, pençeye benzeyen tırnaklarını dizimin üzerinde gezdirdi. "Senin için buradayım, bebeğim. Senin için ne yapabilirim?"

Aklımdan yapabileceği birçok şey geçiyordu ama hiçbirini beğenmeyeceğini biliyordum.

Evine git.

Orada kal.

Bana kahrolası biraz alan tanı.

Burnumun kemerini sıkarken suçluluk içimde dalgalar halinde yükseliyordu. On beş yıllık kız arkadaşımı itiyor olmaktan nefret ediyordum. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Beni önemsediğinin ve iyileşmemi istediğinin farkındaydım. Ama kendimi tamamen farklı bir adam gibi hissediyordum ve bu adamın artık bu kadınla evlenmek isteyip istemediğinden bile emin değildim.

Lanet olası şekilde bozulmuştum.

Bu düşünce bir hançerin ucu gibi içimi acıtıyordu, bu yüzden başımı deri kanepeye yasladım. Mandy'nin yanıma daha da yaklaştığını hissettim, eli giderek yukarı doğru kayıyordu ve...

Gözlerindeki reddedilişin ağırlığı altında çökmemeye çalışarak, elini istediği yere varmadan yakaladım.

"Dean... lütfen. Yaklaşık altı haftadır hiçbir şekilde yakınlık kurmadık." Gözleri dolarken tırnakları avucuma batıyordu. "Seni özlüyorum."

Tanrım, kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordum. Mandy ve benim her zaman oldukça normal bir cinsel hayatımız olmuştu, biraz sıradandı ama şikâyetçi değildim. O seksi, istekli ve benimdi ama... bunu yapamıyordum.

Henüz hazır değildim.

Onu olabildiğince nazik bir tavırla geri çevirmeye çalışarak, "Biraz zamana ihtiyacım var," dedim. Ne kadar daha zamana ihtiyacım olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim, henüz çok erken olduğuydu.

Çünkü yapamıyordum.

Mandy öfkesinin reddedilişe dönüştüğünü belli ederek geri çekilirken çenesi gerildi. "Haftalarca cinsellikten uzak kaldıktan sonra üstüme atlarsın diye düşünmüştüm."

Boynumun arkasında bir sıcaklık yükseldi ve kulaklarımda birikti. *Siktir.*

"Orada sadece üç hafta kaldın, Dean," diye devam ederken hâlâ gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "İyileşirsin sanmıştım."

Sadece üç hafta.

Bir defasında Mandy ile Cancun'a üç haftalık bir tatil yapmıştık. Komikti ama neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Bunun sınırsız içki paketleri ve birkaç günümü mahveden bozuk pozole* ile bir ilgisi olabilirdi ama... anılar belirsiz ve bulanıktı. Sadece bazı parçalar aklımda kalmıştı.

O bodrumun her ayrıntısını hatırlıyordum.

Damlayan boruyu. Sağımda duran taş duvardaki çatlakları ve çıkıntıları. Tavan kirişlerinin arasından sarkan pembe köpük yalıtımını. Gün doğumunun zindanımıza parlak bir ışık huzmesiyle vurduğu anı, havadaki küçük toz parçacıklarını büyüterek gözler önüne serdiğini. Bir sabah onları saymaya çalışmıştım ama ışık sürekli hareket ettiğinden her defasında kaçta olduğumu kaybetmiştim.

Hiç kıpırdamayan uzun bacaklı örümceği köşedeki ağda görüp öldüğünü sanmıştım, ta ki ince bacaklarından birinin en ufak bir hareketini yakalayana kadar. Acaba ne kadar süre

* Meksika mutfağına özgü geleneksel bir yemek.

yiyeceksiz kalabileceğini merak etmiştim. O da muhtemelen benim için aynı şeyi düşünmüştü.

O küflü banyodaki gösterişli, çiçekli duvar kağıdını hatırlıyordum.

Her köşeden soyulup dökülüşünü, çürümüş duvarları ve su hasarını açığa çıkardığını anımsıyordum. Tozlu aynaya baktığımı ama yansıyan adamı tanıyamadığımı hâlâ unutmamıştım.

Cora.

Zaman geçirmek için oynadığımız "Yirmi Soru" oyunu sırasında dudaklarını nasıl kemirdiğini düşünmek zor değildi. Sanki ucunda ucuz bir televizyon şovunun büyük ödülü varmış gibi oyunu ciddiye almıştı.

Onun zümrüt rengi gözlerindeki altın ışıltıların her geçen gün biraz daha solduğunu hatırlıyordum.

Arada bir yüzüne bir gülümseme kondurmayı başardığımı anımsıyordum. O gülümsemeler öyle büyülü, öyle güzel bir şekilde ortama aykırıydı ki... Orada geçirdiğimiz yirmi gün boyunca kurtuluşa en yakın hissettiğim an, Cora'nın gülümsediği anlardı.

Yanağını, kalçasını ya da bacağını nazikçe okşadığımda teninde oluşan ürpertileri hatırlıyordum. O anlarda olabildiğince çok şefkatli davranmaya çalışmıştım. Kendi kendime *sadece soğuktan* olduğunu söylemiştim. Ama bazen o ürpertilere küçük bir ses ya da hafif bir titreme eşlik ederdi ve böylece kendini ele verirdi.

Sadece üç haftaydı ama o günler her hücreme, her damarıma, ruhumun kirlenmiş her köşesine kazınmıştı.

Sonsuza kadar.

Ve söz konusu Cora olduğunda da durum farklı değildi.

Cumartesi sabahı mahvolmuş durumdaydım, bu yüzden ona mesaj attım.

Ben: Birlikte kahve içebilir miyiz?
Konuşmamız gerek.

Sadece eşofmanımla oturma odamda bir ileri bir geri yürüyordum. Bir yandan telefon ekranına bakıyor, bir yandan da boynumun arkasını kaşıyordum. Gerçekten bir tıraşa ihtiyacım vardı.

Mesajı oldukça hızlı okumuştu. Nefesimi tutarak kendimi reddedilmeye hazırladım.

Cora: Sanırım. Ama sadece şu anda
ön kapının önünde durduğum için.

Gelen cevaba gözlerimi kırpıştırıp söylediklerini anlamaya çalıştım.

Pekâlâ, kahretsin.

Evimin önüne doğru koşarak kapıyı açtım ve karşımda kar taneleriyle kaplanmış, elleri ceplerinde duran Cora'yı buldum. Bakışları vücuduma kayarken soğuk rüzgâr yüzüme vurdu ve o an üstümde bir tişört olmadığını fark ettim.

Bakışlarını çıplak göğsümden uzaklaştırırken sertçe yutkundu. "Gömleğini unutmuşsun."

"Sen de habersiz geleceğini söylemeyi unutmuşsun."

"O zaman habersiz olmazdı."

İkimizin yüzüne de hafif bir gülümseme yayıldı, neredeyse nasıl güldüğümüzü unutup tekrar hatırlamaya çalışıyor gibiydik. Bir adım geri çekilip içeri girmesi için onu teşvik ettim. Cora bir anlık tereddütten sonra öne doğru hareket edip karla kaplanmış botlarını kapı paspasıma sürttü. Saçlarından kar tanelerini silkelerken birinin kirpiğine yapıştığını fark ettim.

Eğilip onu silmek istedim ama kollarımı yanımda tuttum. "Seni buraya getiren ne?" Ellerimi eşofmanımın ceplerine sokup ayaklarımın üzerinde sallandım.

"Sanırım senin bana mesaj atmana neden olan şeyle aynı sebepten." Cora montunun fermuarını açıp botlarını çıkardı, parmaklarını nemli saçlarında gezdirirken koridorumda tereddütlü adımlarla ilerliyordu. Bakışları cips poşetleri, bira şişeleri, rasgele yerleştirilmiş çamaşır yığınları ve kanepede dizi izlerken uyuyakaldığım için kullandığım yorganımla dağınık olan oturma odasında gezindi. Montunu çıkarırken gözlerini bana doğru çevirdiğinde bakışları merhametle doluydu.

Ceketini alıp berjerimin arkasına astım. "Dağınıklık için özür dilerim." Çenemdeki sakalı kaşıdım, hâlâ tıraş olmamıştım. "Misafir beklemiyordum."

Cora omuz silktiği sırada gri renkli bol kazağı omuzlarından birinin üzerinden sarkıyordu. Bakışlarıyla odayı incelemeye devam etti. Gözleri yan sehpadaki kitabın üzerinde durdu, onu Miller Lite'ım için bardak altlığı olarak kullanıyordum. "Fareler ve İnsanlar," diye mırıldandı sessizce.

Bakışlarımız buluştu ve o kadar uzun süre birbirimize baktık ki neredeyse gözlerimizi ayırmak imkânsızlaştı. Yine de başını ilk eğen ben oldum, elimi boynumun arkasına götürüp oraya masaj yaptım. Cora birkaç adım uzaklıkta beni izlerken, şükürler olsun ki sadece sedir ağacı deodorantım gibi kokan rasgele bir tişört buldum ve onu giydim. Ardından boğazımı temizleyerek, "Kahve?" diye sordum.

Başını salladı. "Olur."

Birkaç dakika sonra mutfaktan iki fincan kahveyle döndüm ve Cora'yı kanepemde, ayaklarını yukarı çekmiş halde buldum. Kitabı karıştırıyordu ama ben yaklaştığımda yerine koydu.

Sıcak seramiği iki avucuna alarak, "Teşekkür ederim," dedi. Ben yanına otururken birkaç saniye hareketsiz kalıp kupanın kenarından beni izledi. "En çok küçük şeyleri bile özlediğimi düşünüyorum. Sıcak kahve. Köpeğimin salyalı öpücükleri. Müzik listem. Güneşin tenimdeki ısısı." Cora bir yudum aldıktan sonra iç çekip yastıklara yaslandı.

Fincanımı bacağımın üzerine koyarak ona döndüm. Söyledikleri fazlasıyla tanıdıktı. "Garip," dedim. "Evime döndüğümde yapacağım ilk şeyin *cheeseburger* ve patates kızartmasına abanmak olacağını sanıyordum. Yağlı *fast food.* Oradayken canım deli gibi *Big Mac* çekiyordu." Bakışlarını bana doğru çevirirken dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm. "Ama şimdi pek iştahım yok. Bütün gün berbat atıştırmalıklar yiyip bira içiyorum. Sürekli açım ama içten içe bir rahatsızlık da var... anlıyor musun?"

"Aynı şekilde. Bu tuhaf, boş bir his. Doyurulması gereken aç bir boşluk gibi ama bunun cevabı herhangi bir yemekte yok." Cora, onu yakalayamadan önce gözlerini omzumun biraz ilerisindeki bir noktaya kaçırarak içinde bulunduğumuz andan uzaklaştı. Yaklaşık on saniye sonra tekrar odaklandı, kanepede hareketlenerek kazağının eteğiyle oynamaya başladı.

"Bir terapiste gidiyor musun?" diye sordum.

Başını salladı ama bakışlarını hâlâ kaçırıyordu. "Sanırım terapistimin şu anda bir terapiste ihtiyacı var."

Dudağının iç kısmını kemirdiğini ve uzağa bakarken bileğini kaşıdığını gözlemledim. "Ona... her şeyi anlattın mı?"

Kız kardeşinin nişanlısının seni altı kez becermeye zorlandığını ve o seferlerden birinde boşaldığını anlattın mı?

Bu berbat gerçekleri kendime sakladım. O başını sallayıp, "Kısmen," diye yanıt verdiğinde hangi kısmı atladığını merak ettim ama sanırım çoktan biliyordum.

Cora konuyu değiştirdi. "Arabayı bulabildiler mi?"

Lanet olası arabam. O pisliği tekrar öldürmeyi başarabilseydim, sanırım yapardım. İki yıl boyunca rüya arabam olan, tüm donanımlara sahip Camaro için peşinat biriktirmiştim ama o arabayı sadece üç ay kullanabilmiştim. Ta ki Earl onu *yok edene* kadar. Başımı salladım, öfke içimde kaynıyordu.

"Hayır. Sigorta şirketimle yapabilecekleri bir şey var mı diye sürekli konuşuyorum. Terapist randevularına Uber ile gidip geliyorum."

"Kötüymüş. Üzgünüm."

"Evet ama sonuçta o zamanla değiştirilebilir. Senden çok daha fazlasını aldı." O karanlık bulutun bir dakika üzerimizde dolaşmasına izin verdik ve bir an için söylediklerimi geri almak istedim. Onun yaralarını tekrar açmak istememiştim. Cora zihinsel olarak geri çekilmiş görünüyordu ve ne düşündüğünü hayal edebiliyordum.

Yaşadıklarımız sırasında onunla konuştuğumu, onu sakinleştirdiğimi, sadece bana odaklanmasını, beni görmesini, beni duymasını istediğimi düşünmesini umuyordum...

Fakat öyle olmadığını biliyordum.

Sesi titrerken, "Daha fazla ceset arıyorlar," dedi Cora. "Onun arazisinde gömülü bir sürü kemik bulmuşlar. Kurbanları teşhis etmeye çalışıyorlar."

Gözlerimi kapattım. "Lanet olsun..." Gelişmeleri takip etmiyordum. Başa çıkmak için fazla geliyordu. Çok erkendi, çok tazeydi, çok kişiseldi. Hikâyeyi zaten polise, doktorlara ve terapistime anlatmıştım. Dedektifler, bana karşı cinayet davası açılıp açılmayacağını araştırırken beni sorguya çekmişlerdi. Durumun açıkça meşru müdafaa olduğu belliydi ama temiz bir kurşun yarası ya da kalbe saplanan bir bıçak yoktu. Hayır, o piçi ellerimle paramparça etmiştim. Bu şiddetli, vahşi ve kontrolsüzdü.

Diş kayıtlarıyla teşhis edilmek zorunda kalmıştı.

Diğer yandan koşullar göz önüne alındığında, bana karşı herhangi bir suçlama getirilmedi. Tanrı'ya şükür. Son istediğim şey, bir hapishaneden çıkıp diğerine gitmekti.

Yine de... her zaman bir tür hapishanede olup olmayacağımı merak ediyordum.

Kahvesini yanındaki ahşap sehpaya bırakırken, "Bu çok berbat," diye devam etti Cora. Gözleri yaşlı bir şekilde bana bakarken tekrar sırtını döndü. "Neredeyse *biz de* onlardan olacaktık, Dean. Bu..."

Sesindeki paniği duyabiliyordum. Bu yüzden iri, yeşil gözlerinde bakarak kanepede ona doğru yaklaştım. "Şşt, hey... ama biz değildik. Oradan kaçtık ve hayatta kaldık." Parmaklarımı yanağına hafifçe sürtüp bir gözyaşının kayarak parmağımın üzerine düşüşünü izledim. Cora gözlerini kapatıp titrek nefesler alırken, "Hayattayız, nefes alıyoruz ve bir daha oraya asla dönmeyeceğiz," dedim.

Cora elini benimkine uzatıp parmaklarımı nazikçe tuttu. Bu temas göğsümde bir şeylerin yerinin değişmesine neden olmuştu. İçimi titretmiş ve beni rahatsız etmişti. Dişlerimi sıktığım sırada utanmazca yüzünü elime sürterken sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi hissettirmişti. Avuç içimin altını öptüğünde neredeyse kendimi kaybediyordum. "Her gece oraya geri dönüyorum."

Tanrım. Onu kendime çektim ve göğsüme, yolunu kaybetmiş bir sevgili gibi kıvrılmasına izin verdim. Her iki kolumu da etrafına sararken parmaklarımı ipeksi saçlarına dolayarak onun tanıdık, sakinleştirici kokusunu içime çektim. "Bu iyi mi?"

Başını tişörtüme yaslayarak onaylarken kolunu da belime doladı. "Evet." Cora uzun bir süre sessiz kaldı, nefesi daha düzenli

ve sabit bir hale gelmişti. Mırıldanışını duyana kadar uyuduğunu düşünmüştüm. "Noel gibi hissettirmiyor."

Parlak saçlarını okşamaya devam ettim, parmak uçlarımla saç derisine masaj yaparak acısını dindirmeye çalıştım. Diğer elimi eşofmanımın cebine soktum ve telefonumu çıkarıp radyoları karıştırmaya başladım. İstediğim kanalı bulana kadar ekranı kaydırdım. Ardından sesi biraz açıp geri yaslandım. Cora'yı kollarımda tutarken telefonunun hoparlöründen gelen Noel müziği bize bir tür serenat yapmaya başlamıştı.

Onun neredeyse anında rahatladığını, gözyaşlarına bulanmış yanağını göğsüme daha fazla gömdüğünü hissettim.

Cora birkaç dakika sonra, *I'll Be Home for Christmas* şarkısının ruhlarımızı ısıtıp acılarımızı dindirdiği bir anda gözlerini kapattı... O anda Noel için alabileceğim tek şeyin bu olmasında bir sakınca görmüyordum. Bu bile beni mükemmel bir şekilde mutlu ediyordu.

BÖLÜM ON BEŞ

1 YIL ÖNCE

"Muhtemelen tuhaf olduğumu düşüneceksin ama sana bir Noel hediyesi aldım."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken gözlerim meraktan ve yumurta liköründen kamaştı. Sonra kendimi kocaman bir pislik gibi hissettim çünkü ona hiçbir şey almamıştım. Cora ile daha önce hiç hediye alışverişinde bulunmamıştık; tabii bir yıl ona Noel Baba şeklinde, titreştikçe "Ho, Ho, Ho" diyen bir vibratör vermemi saymazsak. O da omzuma sert bir yumruk atarak hediyesini bu şekilde vermişti. "Kahretsin, Corabelle. Sana hiçbir şey almadım."

Cora kanepede otururken bronz bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı, elinden şampanya kadehi sarkıyordu. Ben de onun karşısında yerde oturmuş, ellerimin üzerine yaslanmıştım. Kırmızı kokteyl elbisesinin pulları Noel ışıklarının altında parıldıyor, parlak yeşil gözlerini göz kamaştırıcı bir şekilde tamamlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar güzel görünmesi gerçekten sinir bozucuydu.

"Muhtemelen almamış olman en iyisi."

Yanakları pembeleştiğinde ikimizin de de Noel Baba vibratörünü düşündüğünden emindim.

Ona sinsi bir sırıtış attım. "Peki, ver bakalım. Bu bir araba mı? Bana araba olduğunu söyle."

Mandy sivri tırnağını koluma batırdı. "Cora sana neden araba alsın ki?"

"Çünkü beni seviyor."

"İğrenç." Cora şampanyasını önündeki sehpaya bıraktı ve tehlikeli derecedeki göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar eğildi. Başka tarafa baktım. "Aşkla nefreti ancak sen karıştırırsın. Eminim senin o minicik bezelye beyninin bu ikisini algılaması fazla karmaşık hissettiriyordur."

Mandy yavaş bir nefes alarak, "Siz ikiniz saçmalıyorsunuz," diye mırıldandı. "Daha fazla brownieye ihtiyacım var."

Mandy topuklularının üzerinde sallanarak ayağa kalktığında bütün gece ailesinin oturma odasında neden ince topuklu ayakkabı giydiğini merak etmekten kendimi alamadım. Beni daha sinir bozucu olan kız kardeşle yalnız bırakarak mutfağa gitti.

Umursadığımdan değildi. Cora Lawson ile tartışmak tercih ettiğim aktiviteler listesinde oldukça üst sıralardaydı.

Benim bir aptal olduğumu düşünüyordu ve ben de öyle düşünmesine izin veriyordum. Ne zaman aptalca bir şey söylesem ya da yapsam gözlerindeki kuşkulu bakıştan zevk alırdım. Bu oyunumuzun bir parçasıydı.

"Her neyse, Corabelle. Elinde ne olduğunu göster."

"Bana öyle seslenme." Cora bana klasik, sinirli bakışını attı ve sonra da ağacın altına saklanmış bir hediyeyi almak için koltuğun kolçağına doğru eğildi. "Yakala."

Rengârenk parıldayan ışıklara sarılmış hediye paketini fırlattığında ustalıkla yakaladım ve açmaya başlarken ona göz kırptım. "Paketlemede oldukça iyisin. Bu konuda ders aldın mı?"

Yine ters ters baktı.

Kâğıdı sıyırmaya devam ettim ve içinde bir kitap buldum. Okuyan biri değildim, daha çok podcastleri ve sesli kitapları tercih ederdim. Önemli olanın ana fikir olduğunu düşünüyordum.

Şarap kadehine uzanıp kenarını dudaklarına götürerek, "Fareler ve İnsanlar," dedi Cora. "İkinci sınıf İngilizce dersinde zorunlu olarak okutuluyordu ama sanırım hiç okumadığını varsayabiliriz. İyi bir kitaptır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu konuda haklıydı. Hiç okumamıştım. "Peki, teşekkürler. Aslında bu çok hoş..." Sayfaları çevirmeye başladığımda sesim kesildi.

Sayfaların hepsi boştu.

Her biri.

Başımı kaldırdım ve kitabı evirip çevirdim, basım hatası olan bir kitap sipariş ettiği için kendimi kötü hissediyordum. "Ufak bir sorun var," dedim.

Cora'nın duruşu dikleşirken yavaşça gözlerini kırpıştırdığına şahit oldum. Kafası karışmış gibi görünen bir ifadeyle bana baktıktan sonra, "Kahretsin. Fark edeceğini düşünmemiştim," dedi.

Ah, siktir.

Bir sonraki Yılbaşı mı? Ben hazırdım.

"İyi geceler Bay ve Bayan Lawson. Mutlu Noeller," Kolumu Mandy'nin beline dolayarak ikinci ebeveynlerime el salladım. "Harika yemek için teşekkürler."

Ve inanılmaz miktarda rom içeren lezzetli yumurta likörü için.

Mandy beni sabit tutmaya çalışırken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyordum. Ön kapıya doğru ilerlerken ailesine ben kullanıyorum dediğini gördüm.

Cora'nın kışlık montunu giydiğini ve bizi takip ederken hediye çantasını topladığını fark ettim. Yanımızdan geçip gitmeden önce dev çantadan bir şey çıkardı ve göğsüme vurdu.

"Senin için," diye mırıldanırken yüzü ifadesizdi.

Kitaba baktım. Fareler ve İnsanlar. Tek fark bu defa kelimeler vardı.

"Oku onu. Hoşuna gidebilir." Cora bana son bir kez baktı, ardından kapıya doğru ilerlerken Mandy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu Noeller."

Dışarıda kayboldu, şekerli kurabiye gibi kokan bir bulut da arkasından onu takip ediyordu.

Mandy dudaklarını büzerek elimdeki kitabı inceledi. "Onu bağışlayabiliriz. Asla haberi olmaz."

Parmaklarımı kitabın kapağında gezdirdim ve Cora Lawson'dan aldığım ilk Noel hediyesine gülümsedim. Omuz silkerek, "Hayır," dedim. "Sanırım bunu okuyacağım."

Annesine jambonu dilimlemekte yardım ederken mutfak tezgâhının karşısından ona baktım. Saçları sırtına şampanya dalgaları misali iniyor, zümrüt yeşili elbisesi dizlerinin biraz üstünde duruyor ve sağ eli tırtıklı bir bıçakla birlikte titriyordu.

Bridget, "Bitirmemi ister misin, tatlım?" diye sorduğunda onun da benimle aynı şeyi görüp görmediğini merak ettim.

Cora başını sert bir şekilde sallayarak bu teklifi reddetti. "Ben hallederim."

Kes. Kes. Kes.

İleri geri. Dikkatli ve yavaş.

Arkadan ona yaklaşıp kollarımı ince beline dolamak, kulağına her şeyin yolunda olduğunu fısıldamak istiyordum. Fakat bunu yapamazdım çünkü nişanlım yanımda duruyor ve Facebook'ta

Noel ile ilgili esprili paylaşımlar yapıyordu. Bu durumu anlaması mümkün değildi.

"Aman Tanrım! Allie nişanlanmış!" Mandy heyecanla parıldayarak telefonunun tuşlarına basarken, geyik boynuzlu saç bandı kabartılmış saçlarının üstünde sallanıyordu. "Umarım beni nedime olarak seçer."

Kes. Kes. Kes.

"Ahh. Allie'nin erkek kardeşi bekâr, sence Cora'yla nasıl olurlar?"

Bakışlarım Cora'nın kestiği parçalardan Mandy'nin elindeki tatil içkisine kaydı. "Ne?"

"Jason. Onun Süper Kupa partisine gitmiştik, hatırlıyor musun? O zamanlar bir kızla çıkıyordu ama yemin ederim ki sürekli kız kardeşimi kesiyordu." Mandy kırmızı bir pipetle içkisini yudumladı. "Cora onun tatlı olduğunu düşünmüştü."

Çenem gerilene kadar onu ne kadar sıktığımı fark etmemiştim. Fakat o kadar sıkmıştım ki artık ağrımaya başlamıştı. "Sence de biraz erken değil mi?"

"Cora üç yıldır bekâr, Dean. Ayrıca neredeyse otuz yaşına geldi."

"Evet ama hâlâ bir travmayı atlatmaya çalışıyor. Muhtemelen flört etmek istemiyordur." Yanaklarımın içini ısırırken gözlerimi tekrar Cora'ya çevirdim. Jambonları başarıyla dilimlemişti ve şimdi onları şenlikli bir servis tabağına yerleştiriyordu. "Biraz daha zamana ihtiyacı var."

Mandy telefonundan ve kokteylinden başını kaldırarak alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Artık onu koruyorsun, değil mi? Bu çok tatlı. Endişeli bir ağabey gibisin." Hülyalı bir iç çekişle devam etti. "Sorunlarınızı çözeceğinizi her zaman biliyordum."

Lanet olsun. Ağabey kelimesi midemi bulandırmıştı. "Evet, sanırım öyle."

"Ben de kız kardeşi ve en iyi arkadaş olarak, ona birilerini ayarlayacağım. Belki onu alıştırmak için çifte randevu yaparız."

Çenem hâlâ titriyordu ve onu susturmak istiyordum. "Jason'dan pek hoşlandığımı sanmıyorum." Aslında Jason'ı hiç hatırlamıyordum ama ondan hoşlanmadığımdan emindim.

Mandy göğsümü şefkatle okşadı. "Onu sevmen gerekmiyor. Sonuçta soyunacak olan sen olmayacaksın." Göz kırpıp içkisini tek dikişte bitirdi.

Kusacak gibiydim, zihnimde Cora'nın o herifle soyunurkenki görüntüleri canlanıyordu. Gerçekten çok erkendi. Belki de onu korumaya çalışıyordum ama nasıl *korumazdım* ki? O cehennemde geçirdiği üç hafta boyunca neler yaşadığını anlayan tek kişi bendim. Biri onu kollayacaksa bu ben olmalıydım ve bunun için özür dilemeyecektim.

Bir kâse alkollü meyve kokteyli ve romlu yumurta likörü ile süslenmiş alkol arabasına doğru ilerledim. Mandy ve Cora'nın küçük kuzenleri etrafta koşuşturuyor, kırmızı ve yeşil renkte parlayan çubuklarla birbirlerini kovalıyorlardı. Yetişkinler ise oturma odasında konuşarak akşam yemeğini bekliyordu. Kepçeyle kendime biraz kokteyl koydum ve bardağın tamamını dört yudumda bitirdim. Ardından kendime bir bardak daha servis ettim, sonra bir bardak daha. Bunu yemeğin bitimine ve hediye alışverişi için Noel ağacının etrafında toplandığımızda kafam iyice güzel olana kadar sürdürdüm.

Mandy arkamda oturup omuzlarımı ovarken yere oturup bacaklarımı öne uzattım ve sırtımı kanepeye yasladım. Altıncı ve umarım sonuncu kokteylimi yudumlarken, Cora'nın karşımdaki hediyelerden birini açışını donuk gözlerle izliyordum.

Bir kazaktı.

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. Benden başka kimse fark etmemiş gibiydi.

Sonra hediye açma sırası bana geldi.

O da bir kazaktı.

Ben de zorla gülümsedim.

Küçük kuzenlerden biri hediye poşetini yırttı ve içinden bir polis memuru kostümü çıkardı. Elindeki mendili sallarken aşağı yukarı zıplayarak bağırdı. "Havalı! Kelepçeler!"

Bakışlarım Cora'ya takılınca midem bulandı. Bileğini kaşımaya ve sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. Gözleri bana kaydı ama sadece kısa bir an sürmüştü. Hemen ardından bakışlarını önündeki manzaradan ayırıp merdivenlerde gözden kayboldu.

Kahretsin.

Onu takip ettiğim belli olmasın diye birkaç dakika bekledikten sonra Mandy'ye tuvaleti kullanmam gerektiğini söyledim. Ancak Mandy teyzesiyle birlikte battaniyeler hakkında bir sohbete dalmıştı, bu yüzden oradan kaçışımı fark etmedi.

Cora'yı tekrardan karşılaştığımız gece olduğu yerde buldum; çocukluk odasındaki misafir yatağının kenarında oturmuş, yorganı yumruklarının arasına sıkıştırmıştı. Ben konuşmadan önce beni fark etti ve onu buraya kadar takip edeceğimi tahmin edip etmediğini merak ettim.

"Ben iyiyim, Dean."

Kapı aralığında dururken dişlerimi sıktım. Bakışlarını bana çevirmiyordu. Yaklaşmaya karar verip yatak odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bu ses irkilmesine neden oldu. "Mutlu Noeller," dedim alçak bir sesle.

Yanına oturduğumda ve yatak ağırlığım altında çöktüğünde, gerginliğinin bir kısmının gittiğini neredeyse hissedebiliyordum. Cora sonunda başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çattı. "Votka ve Skittles* gibi kokuyorsun."

* Skittles, Mars ve Wrigley şirketi tarafından üretilen meyve aromalı şeker.

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Kokteyli denemedin mi?"

"Hayır. Fakat senin denediğini görebiliyorum." Sanki gömleğimdeki çizgiler son iki saat içinde kaç kadeh içtiğimi ortaya çıkaracakmış gibi beni baştan aşağı süzdü. "Dikkatli ol. Berbat görünüyorsun."

Bir elimi kahverengi saçlarımın arasında gezdirirken gömleğimin üst iki düğmesinin açık olduğunu ve sadece bir kolunun dirseğimi geçecek şekilde kıvrılmış olduğunu fark ettim. Mandy'nin bana Noel Baba papyonu taktırdığını hayal meyal hatırlıyordum ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Üzgün görünüyorsun," diye karşılık verirken boş gözlerine baktım, çok sevmeye başladığım o ışıltıyı özlüyordum.

"İyi olduğumu söyledim."

"Belki de iyi olmaktan daha fazlasını yapmana yardım edebilirim." Kendi omzumla onunkini ittim. "Sana bir Noel hediyesi aldım sayılır."

Gözleri şaşkınlıkla açılırken dudakları pembe ve parlak bir şekilde ayrıldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü geçen yıl sen bana bir şey almıştın. Şimdi sıra bende."

Cora çenesini göğsüne indirdi ve yorganın üzerindeki iplikleri çekiştirdi. "Bu yıl pek alışveriş yapmadım, o yüzden sana bir şey almadım. Kendimi pislik gibi hissediyorum."

"Sorun değil. Önümüzdeki yıllardan birinde şans yüzümüze gülecek ve ikimiz de birbirimize aynı anda bir şeyler alacağız."

Dudağını dişlediğinde bakışlarım içgüdüsel olarak ağzına kaydı, hemen sonra tekrar yüzüne odaklandım. Birdenbire çıplak kalçasının pantolonuma nasıl temas ettiğinin farkına varmıştım. Muhtemelen uzaklaşmalıydım ama alkol beni yerimde sabit tutuyordu.

Elimi cebime atıp küçük bir kutu çıkardım. "Ambalajı seninki kadar iyi değil. Beni yargılama."

"Ben hep yargılarım." Cora hediyeyi elimden alırken gülümsemesi kayboldu. "En azından utanç verici bir seyahat boy vibratör olamayacak kadar küçük."

"Öyle mi?"

Güldü. Kahrolası bir kahkaha attı ve bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeydi.

Kucağının üstündeki kutuyu ellerinin arasında çevirip, "Yüzüme bir şey fırlayacak mı?" diye sordu. "Isırıyor mu?"

"Hayır ve hayır."

Cora ikna olmuş görünmüyordu ama dikkatli parmaklarıyla kâğıdı köşelerinden soymaya başladı. Küçük beyaz kutunun kapağını açtığında, pamuk dolguya bakarken nefesi kesildi. O içindeki hediyeye bakarken ben de ona odaklanmıştım. Duyguların önce göğsüne, sonra boynuna yükselişini, oradan boğazına inişini ve yumuşak bir iç çekişle serbest kalışını izledim. Kırmızı tırnaklı parmakları altın bir zincire bağlı kalp kolyeyi sıyırdı.

"Bu çok güzel, Dean. Bu... çok fazla." Cora buğulu gözlerle bana baktı, ardından bakışlarını tekrar kolyeye çevirdi. Kolyeyi kutudan çıkardı, narin zincirin parmaklarının üzerinden kaymasına izin vererek kolyeyi havaya kaldırdı ve yaldızlı kalbe baktı.

"Aç onu. Bu bir madalyon."

Cora şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kalp şeklindeki iki altın parçasını çözüp bakışlarını içindeki yazıya odaklarken parmaklarının titrediğini gördüm.

Kalbin Hâlâ Atıyor.

Hiçbir şey söylemedi. Acaba anlamadı mı diye düşünerek açıklamaya başladım. "Hayatta kaldığın her şeyi sürekli hatırlatması için bunu kalbinin üzerine takabileceğini düşündüm. Hâlâ atmaya devam ettiği sürece iyisin demektir."

Sessiz kaldı.

Hediyeden şüphe etmeye başlamıştım. Birden çok mu kişisel, çok mu tetikleyici diye düşünmeden edemedim.

Fakat sonra Cora kendini kucağıma attı, kolları boynuma dolandı ve gözyaşlarının gömleğimin yakasının altından kaydığını hissettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti. "Bu mükemmel."

Gözyaşları sert ve amansız bir şekilde akmaya devam ederken kolye avucunun içinde kaldı. Göğsünde saklamak için çok uğraştığı acıyla vücudu sarsıldı.

Yine de bana karşı rol yapmasına gerek yoktu. Saklanmasına gerek yoktu.

Oradaydım ve onu görmüştüm. Her yarasına, her kusuruna, her kırık ve boş parçasına şahit olmuştum.

Ve onu anlıyordum.

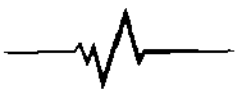

Kan. Her yerde kan vardı.

Çok fazla lanet olası *kan*.

Kanın tenime sıçradığını hissettim, ağzımda tadını aldım ama hareketlerime devam ettim. Uçan yumruklar, çatlayan kafatası, beyin parçaları... Korkunç, acı dolu inlemeler... ve ölüm. Ona yaptıklarının bedelini ödemeliydi. Ölmesi gerekiyordu. Cora'ya dokunduğu için o değersiz hayatına son vereceğime dair kendime söz vermiştim ve tam olarak bunu yapıyordum.

Pişmanlık yoktu. Geri dönüş yoktu.

Bitmişti.

Ardından sesini duymuştum, uzaklardan beni geri çağırıyordu.

"Dur. O öldü."

Cora'nın sesi içime yerleşti ve az önce işlediğim tüyler ürpertici suça bakarken gerçeklik dişlerini tenime sapladı. Tanrım, manzara korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu.

Dehşet verici hikâyeye uygun bir son.

Bunu ben yapmıştım. Kahrolası şeyi ben yapmıştım. Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmüştüm ve elimde sadece yırtılmış tenim, kirli yumruklarım vardı.

Bunu hak etmişti.

Kan gölünden olabildiğince uzaklaşmak için geri sıçramak üzereydim ki gözleri irileşerek açıldı. Korkunç beyaz gözlerindeki irisleri o kadar siyah ve korkunçtu ki, neredeyse canlı canlı derimi yüzeceklerini düşündüm. Earl kendini yukarı kaldırdı, geniş ve şişkin gözleri yüzündeki parçalanmış ete gömülmüştü.

Ardından uzanıp ellerini boğazıma doladı. Kavrayışı mengeneye benziyordu, kurtulmam imkânsızdı. Kırık dişlerinin arasından hırladı, beni boğarken kan yüzümü buğulandırdı.

"Bu çok kötü bir köpek."

Henüz bitmemişti.

Asla da bitmeyecekti.

Kendimi anında oturur pozisyona getirdim, tepeden tırnağa ter içinde kalmıştım. Nefeslerim hem hızlı hem de düzensizdi. Bacaklarımı yatağın kenarına attım, titreyen ellerimle çarşafları sıktım. Uzaktan belli belirsiz çalan telefonu duydum, ses beni gerçekliğe geri çekmişti. Başımın hâlâ alkolden döndüğünü fark ettiğimde, nemlenmiş çarşafların arasında bir yerlerde kaybolmuş olan telefonumu aradım. Mandy beni saat on bir civarında bırakmıştı ve gece yarısından sonra sızmadan önce hemen çeyrek şişe votka içmiştim.

Kahretsin, kendimi bok gibi hissediyordum.

Çalan telefonu buldum ve ekranda Cora'nın adının yandığını gördüm.

Ayrıca saat sabahın ikisiydi.

Aramayı kabul ederken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ahizeye doğru geveleyerek konuştum. "Cora? Neredesin?"

"Dean."

Kahretsin. Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. "İyi misin, Corabelle?"

Diğer taraftan burnunu çektiği belli oluyordu, buna küçük iniltiler de eşlik ediyordu.

"Korkunç bir kâbus gördüm. Kendime gelemiyorum ve çok korkuyorum."

"Bana ihtiyacın var mı?"

Tereddüt bile etmedim. Eğer bana ihtiyacı varsa, orada olacaktım.

Nefesi kesildikten sonra, "Evet," diye karşılık verdi.

"Bana on beş dakika ver."

On beş dakika sonra Uber'den inmiştim. Cora'nın küçük bungalovunun önünde, taş yürüyüş yolunda beceriksizce koşarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Alnım turkuaz kapıya çarptı ve yumruğumu kapıya vurmaya başladım. "Cora, benim. Aç kapıyı."

Diğer taraftan ayak seslerini duydum ve kapıyı açtığında neredeyse öne doğru düşüyordum. Kendimi pervaza yasladım. Üzerinde beyaz bir atlet ve pamuklu bir külot vardı. Sutyen giymemişti. Yine de benim önümde yarı çıplak olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Beni içeri almak için geri çekildi; gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, adımları da benimkiler kadar dengesizdi. Kapıyı arkamdan kapattım, bakışlarımın çok iyi tanıdığım bedenin üzerinde gezinmesine engel olamadım.

Saklanmaya çalışmadı.

Onu bundan çok daha fazla çıplak gördüğümü biliyordu.

Ama beni asıl etkileyen şey gözleri oldu. Cam gibiydi, cansız ve tamamen kaybolmuş görünüyorlardı.

"Corabelle..."

Birbirimizden sadece birkaç metre uzakta dururken altdudağı titriyordu. "Uyku hapları aldım. Kendimden geçmeme ve unutmama yardımcı olmaları gerekiyordu... Fakat kâbuslar, Dean. Yapamıyorum... Ben... Tanrım, çok korkunçlar."

Ona doğru ilerlemeye başladım, gözyaşları kalbimi kendisine doğru çekiyordu.

"Buraya gel."

Cora tereddüt dahi etmedi. Bana doğru koştu, aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını boynuma doladı.

Ben de bir anlığına bile tereddüt etmedim. İçgüdüsel olarak, sanki yapılacak tek şey buymuş gibi kalçalarının altına uzandım ve bacaklarını belime sarana kadar onu kaldırdım, yüzünü boynumun kıvrımına gömdüm. Ardından yürümeye başladım, onu karanlık odalardan ve kısa koridordan geçirerek yatak odasına götürdüm. Hemen yatağa yığıldık; hâlâ birbirimize tutunuyor, sadece birlikteyken alevlenen o sıcaklık kıvılcımına umutsuzca ihtiyaç duyuyorduk.

Orta boy yatağa yerleştik ve kollarım onu tekrar sarmadan önce battaniyeleri bedenlerimizin üzerine çekmek için onu bıraktım. O uyku haplarıyla kafayı bulmuştu, ben ise zil zurna sarhoştum. Fırtınayla savaşırken birbirimize tutunan dağınık, hasarlı insanlardık ama sorun değildi çünkü *birlikteydik*.

Cora göğsüme kıvrıldı, uykuya dalarken kalp atışlarımın ona doğru yayıldığını hissedebileceğinden emin olduğum kadar yakındı. Ne kadar kırık olduğunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

Alkolün sersemletici etkisi üzerime çöktüğünde ve kendimden geçmeye başladığımda eğilip alnına bir öpücük kondurdum. Parmaklarımla saçını okşadıktan sonra yanağından, boynundan ve göğsünün ön kısmından aşağıya doğru nazikçe indirdim.

Ardından elimde onun kalp kolyesiyle birlikte uykuya daldım.

BÖLÜM ON ALTI

EARL TİMOTHY HUBBARD.

Sonunda davayı araştıracak gücü kendimde bulabilmiştim.

Davamı.

Bizim davamızı.

Uluslararası manşetlere çıkmış, Earl'e *Çöpçatan* lakabı takılmıştı. Geniş arazisinin altında gömülü on bir ceset bulunmasının ardından ünlü bir seri katil olarak tarihe geçmişti. Kurbanları her zaman kan bağı ya da romantik bir bağ olmaksızın kadın ve erkek olarak çiftler halinde öldürülüyordu. Earl'ün tavan arasında Cora'nın cüzdanı, benim deri ceketim ve arabamın anahtarları da dahil olmak üzere kutular dolusu değerli eşya, ıvır zıvır ve kanıt vardı. Her bir "çift" için ayrılmış günlük kayıtları vardı ancak ayrıntılı içeriklerin hiçbiri medyaya açıklanmamıştı.

Günlüklere dayanarak Earl'ün kurbanlarını birbirlerine karşı bir şeyler hissetmeleri için yönlendirdiği ve başarılı bir şekilde âşık olduklarına inandığında da onları soğukkanlılıkla öldürdüğü iddia ediliyordu. Kurbanlarının, sevgilileri işkenceyle öldürülürken yas tutmalarını izlemekten zevk alıyordu.

Hastalıklı, iğrenç pislik.

O kader gecesini düşündüm, yanlış yaptığım her küçük şeyi tekrar ettim. Her yanlış dönüşü. Her ölümcül dil sürçmesini.

"Senin kızın mı?"

Earl'ün sorusu o anda zararsız görünmüştü. *"Tanrım, kesinlikle hayır,"* diye kesin bir cevap verdiğimde kaderimizi mühürleyeceğimi bilmiyordum.

Yalan söylemem gerekirdi ama Cora'yı kızdırmak daha önemliydi. Onu kızdırmak daha eğlenceliydi.

Tabutlarımıza çivi çakacağımdan haberim yoktu.

Earl'ün bir polis olmadığı ortaya çıkmıştı. Elektrikli aletler üreten bir şirkette sıradan bir satış memuruydu. İlk başta onun kötü bir polis olduğunu düşünmüştüm ama aracındaki yanıp sönen ışıklar sadece bir oyundan ibaretti. Kurbanları kenara çekebilmek için yaptığı bir numaraydı.

Bu tür şeyler suç dizisi belgesellerinde yer alırdı, gerçek hayatta olabileceğini hayal etmek mümkün değildi. Tenim endişeyle ürperirken haber makalelerini kapattım. Kendimi fiziksel olarak hasta hissettim, bu saçmalıkları okuduğum için kendime lanet ettim. Hazır olmadığım açık ve netti, yaralar hâlâ çok tazeydi. Çok ilkeldi. Ayrıca Cora'nın bunların hiçbirini okumadığını umuyordum.

Kanepenin minderlerine yaslanıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Binadan iki köpeğe el konulmuştu ve hayvan kontrol merkezinde tutuluyorlardı. Biri Alman Çoban Köpeği, diğeri ise Yorkie karışımı bir köpekti. Fotoğraflarda iki köpek de tehditkâr görünmüyordu. Daha çok korkmuş ve kötü beslenmiş görünüyorlardı, iskeletlerimizi kemirdiğini hayal ettiğim kuduz canavarlardan çok farklıydılar. Earl'ün bu zavallı hayvanları ne tür dehşetlere maruz bıraktığını merak ettim.

En azından birbirlerine sahiplerdi.

Titremeye başladığında yan masadaki telefonumu aldım ve Mandy'nin adının bana baktığını görünce pek de heyecanlanmadım. Bu beni hâlihazırda hissettiğimden daha da kötü hissettirdi.

Mandy: Seni görmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim. Beni yedide al. :) :)

Mandy bu gece her yıl yaptığı gibi yılbaşı partisi düzenliyordu. Genellikle, onun iki yatak odalı mütevazı dairesinden daha büyük olduğu için partiyi benim şehir merkezindeki evimde düzenlerdik. Ancak şu anki üzücü sefalet durumum göz önüne alındığında, ikimiz de bu yıl kutlamaları onun üstlenmesinin daha iyi olacağına karar vermiştik. Açıkçası gitmeye hiç niyetim yoktu, geceyi bir şişe votka ve *progresif rock* çalma listemle geçirmek kulağa çok daha çekici geliyordu.

Fakat Cora orada olacaktı.

Onu o kafa karıştırıcı, akşamdan kalma Noel sonrası sabahından beri görmemiştim. Buna rağmen o zamandan beri her gece telefonda konuşmuştuk.

Birbirimizin kollarındayken ve bacaklarımız inanılmaz bir şekilde birbirine dolanmışken elim onun atletinde uyandığımızdan bahsetmemiştik.

O sabahın erken saatleri zihnimde en iyi ihtimalle pusluydu. Kurt Cobain olduğuna ikna olduğum bir şoförle yaptığım Uber yolculuğunu hayal meyal hatırlıyordum, -sürekli imzasını istemiştim- ardından Cora'nın nergis saçlarının kokusu şeytanlarımı susturmuş ve boynuma değen sıcak nefesi beni uyutmuştu. Bir kâbusun beni uyandırdığını ve sonunda neredeyse iki aydır gördüğüm en rahat uykuya daldığımı hatırlıyordum... Üstelik öğlen saatlerinde yaşadığım şiddetli migren ağrısına rağmen.

Cora nihayet kollarımdan kurtulduğunda ve gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarında bir daha asla bu konu hakkında konuşmayacağımıza dair sözsüz bir yemin vardı.

Böylece konuşmadık.

Bazen hiç konuşmuyorduk; sadece diğerinin hattın diğer ucunda olduğunu, nefes aldığını, hayatta olduğunu, güvende ve sıcak olduğunu bilmek bile başlı başına bir teselliydi.

"Aman Tanrım, Dean!"

"Harika görünüyorsun!"

"Tanrı'ya şükür iyisin!"

Harika göründüğümü söylemek pek mümkün değildi ama geçen haftaki gibi kokmayan temiz bir gömlek bulmayı başarmış, sonunda tıraş olmak için çaba sarf etmiştim. Çenemde sadece hafif bir kirli sakal vardı.

Ayrıca *iyi* olduğumu söyleyemezdim. Yine de burada, sahte bir gülümsemeyle etrafıma bakıyordum ki sanırım bu doğru yönde atılmış bir adımdı.

Tanıdık yüzler ile meraklı yabancılar, soruları ve iltifatlarıyla etrafımı sararken elimdeki birayı sıkıyor, sadece tutuşumla bardağı kırıp kıramayacağımı merak ediyorum.

Ne de olsa ellerim çok daha kötülerini kırmıştı.

O sırada Mandy arkamdan gizlice yaklaşıp kollarını belime dolayarak beni sıkıca sardı. Sırtımın ortasına yumuşak öpücükler kondurduğunu hissederken boştaki elimi kaldırıp onun avuçlarını okşadım. "Güzel bir parti," derken sesim bir mırıltıyı andırıyordu.

Yalan söylüyordum. Parti berbattı, başım dönüyordu ve sanki etrafımdaki her şey dönüyormuş gibi hissediyordum. Eskiden iyi arkadaşım dediğim insanlar buradaydı ama son yedi haftadır onları bir kez bile düşünmemiştim. Onlar benim arkadaşlarım mıydı? Yoksa insan ilişkilerine karşı tamamen hissizleşmiş miydim?

Cora'nın kapıdan arkadaşı Lily'yle birlikte içeri girdiğini gördüm. Üzerinde parıltılı gümüş renk bir bluz ve dar kot pantolon vardı, saçları yeni yaptırdığı röflelerle ışıldıyordu ama gözlerindeki ifade köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanı andırıyordu. Kalbim garip bir şekilde göğsümde kıpırdadığında duygularımın *tamamen* körelmediğini anladım.

Cora eşiği geçtikten sonra durdu ve Lily'nin elini tutup onu geri çekti. Müzik o kadar yüksekti ki ne söylediklerini duymak imkânsızdı ama Lily'nin elini Cora'nın kolu boyunca yukarı aşağı sürttüğünü gördüm, onu bir şekilde rahatlatmaya çalışıyordu. Muhtemelen, "O kadar kötü değil, her şey yoluna girecek," diyordu.

Yalan söylüyor, Cora. Bu bir tuzak.

Mandy kız kardeşinin gelişini fark etti ve kollarını belimden çözüp, çakırkeyifliğin verdiği coşkuyla Cora'ya doğru koştu. Cora hâlâ girişte donmuş, solgun bir şekilde duruyordu. Biranın tadını çıkararak sahneyi uzaktan izledim. Mandy'nin Cora'yı hayatına güneşli günler ve sevimli köpek yavruları yağıyormuş gibi sarılışını gördüm.

Cora'nın gözleri Mandy'nin omzunun üzerinden benimkileri buldu. Biramı indirip ona küçük, anlayışlı bir gülümseme sundum. O da bana aynı şekilde karşılık verdi. Fakat ona yaklaşıp selam vermeden önce, eski arkadaşlarımdan biri olan Reid'le bir sohbete daldım. Omzuma vurdu, beni gördüğüne gerçekten mutlu görünüyordu ve yaklaşık on beş dakika boyunca sohbet ettik. Demek istediğim, aslında o *bana* olup bitenleri anlattı. Reid'in ekimden beri neler yaptığımı duymak gibi bir isteği olduğundan şüpheliydim.

Sohbetten sıyrılıp yeni bir bira almak için uzaklaştım. Bu sırada Cora'yı mutfakta kırmızı plastik bardağına sıkıca tutunmuş olarak buldum. Lily ve tanıdık görünen bir adamla, sanırım adı

Jason olan biriyle konuşuyordu. Soğutucudan taze bir bira çıkarıp onlara doğru baktım ve tamamen haklı olduğuma karar verdim: Jason'dan hoşlanmıyordum.

Tanrı aşkına, adam balıkçı yaka kazak giyiyordu.

Ve Jason sürekli ona dokunmak için elini uzatıyordu. Koluna, eline, hatta kalçasına... Saçından görünmez bir tüy bile almıştı. Cora ise gülümseyip kibarca başını sallayarak ona karşılık veriyordu ama bardağı daha sıkı kavradığını ve dizinin sürekli yukarı aşağı hareket ettiğini fark ediyordum. Lily ise Jason'ın söylediği saçmalıklara gülüyordu. Aslında düşündüğümde, Lily ve Jason'ın birbirleri için mükemmel bir çift olabileceklerine karar vermiştim. *Hadi, bunu gerçekleştirelim.*

O anda sohbete müdahale etmeye karar verdim.

Cora'nın gözleri bana kaydı, ben onların küçük üçlü dairelerine doğru ilerlerken gözlerinde bir parıltı belirdi. "Dean." Mükemmel, kiraz rengi dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı.

Lily bir koluyla bana sarılırken diğeriyle içeceğini tutuyordu. "İşte buradasın," dedi. "Cora senin de muhtemelen burada olacağını söylemişti. Nasılsın?"

"İyiyim. Her şey daha iyiye gidiyor." Sürekli yalan söylediğinizde, bu gittikçe kolaylaşıyordu. "Sen nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Lily eczane teknisyeni olarak işinden bahsetmeye devam ediyordu ama benim gözlerim sürekli Cora'ya kayıyordu. Jason bira içerken telefonuyla oynuyor, arada bir başını kaldırıp gülümseyerek Lily'nin söylediklerini onaylıyordu. Lily'yi yarım yamalak dinlerken birdenbire, "Cora ilgilenmiyor," dedim net bir şekilde. Lily konuşmayı bıraktı. Herkes bana bakıyordu.

Jason boğazını temizleyip birasını bitirdikten sonra şişeyi yakındaki çöp kutusuna attı. "Eğer bu bana yönelikse, eminim Cora kendini ifade edebilir."

"Tabii ki edebilir ama ben yakında ablasının eşi olacağım için Cora'yı korumakla yükümlüyüm ve o kesinlikle yeniden flört etmeye hazır değil. Bu yüzden flörtöz tavrını başka bir yere taşımanı şiddetle tavsiye ediyorum."

Jason hoşnutsuz bir kahkaha atarken Lily de kendi kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Kesinlikle eğlenmiş gibiydi. Cora ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana öfkeli bir şekilde bakıyordu. Yanakları kızarmış, çenesi gerilmişti. "Ne halt ediyorsun, Dean? Ben de buradayım."

"Biliyorum," dedim.

Jason ellerini kalçalarına koyarak bana döndü. "Dinle dostum, sizin ikinizin bazı sıkıntılar yaşadığınızı biliyorum ve koruyucu olmanı anlıyorum ama-"

Ona doğru dönerek, "Bazı sıkıntılar yaşadığımızı mı?" diye tekrarladım. Umursamaz şerefsizin tekiydi. "Biz üç hafta boyunca köpekler gibi zincirlendik. Hindi sandviçleriyle ve kuyu suyuyla hayatta kalmaya çalıştık. Berbat şeyler yapmaya zorlandık. Cora-"

"Dean!" Cora araya girdi.

Jason ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şeyi küçümsemeye çalışmıyorum. Sadece kızla konuşuyordum."

Daha fazla bir şey söyleyemeden Cora elimi kaptı ve beni mutfaktan sürüklemeye başladı. Biz uzaklaşırken, "Affedersiniz," diye seslenmeyi de ihmal etmedi.

Beni Mandy'nin yatak odasına çekti, kapıyı hızla kapattı ve sırtını kapıya yasladı. "Ne. Boklar. Dönüyor."

Derin bir nefes aldım, biraz olsun pişman hissetmiştim. Belki de o dört bira beni beklediğimden daha fazla etkilemişti. "Üzgünüm, sadece seni korumaya çalışıyordum."

Bardağını Mandy'nin şifoniyerine koyup bana doğru bir adım daha attı. Bakışları sert, yüz hatları gergindi. "Orada beni *utandırdın.*"

"Amacım bu değildi."

"Jason iyi bir adam. Her zaman kibar ve saygılı olmuştur. Ayrıca seks hayatım seni hiç ilgilendirmez."

"Seks hayatın mı?" Kaşlarımı kaldırdım, içimde kıskançlığa benzer bir şeyin yükseldiğini hissettim. "Onunla seks yapmak mı istiyorsun?"

Yanakları daha da kızardı, bakışlarını benimkilerden kaçırmıştı. "İsteyip istememem seni ilgilendirmez."

Yutkundum. "Rahat görünmüyordun. Yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardımını istemiyorum, Dean. Artık beni korumana gerek yok." Derin bir nefes alıp gözlerini tavana dikti. "Belki de rahatsızdım. *Burada* olmak beni rahatsız ediyor. Hâlâ insanlara, gürültüye ve yeniden *yaşamaya* alışmaya çalışıyorum," derken sesi tonlarca duyguyla titriyordu. "Ama bir bakıcıya ihtiyacım yok. Sadece yara bandını bir an önce çekmem gerekiyor."

"Beni bir bakıcı olarak mı görüyorsun?" Sesimdeki şaşkınlığı bastırmaya çalışarak gözlerimi ayaklarıma diktim.

Cora uzun bir süre sessiz kaldı, bu da gözlerimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. Bakışlarını üzerime dikmişti. Bir an sonra, "Senin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi.

İlk başta incindim. Öfkelendim. *Yaşadığımız onca şeyden sonra...* Şaşkınlık ve öfkeyle cevap vermek üzereyken bir şeyi fark ettim... tamamen haklıydı. Bizim aramızdaki kahrolası şeyin adı neydi?

Hiçbir zaman arkadaş olamayacaktık. Artık düşman da değildik. Sevgili de olamazdık. Peki bu bizi ne yapıyordu?

Savaşta olan askerler. Ruh ikizleri. Hiçbir şey ve her şeyle ortak noktası olan iki kayıp, dolaşan ruh.

Ya da... belki de değil.

Belki de etiketlenmeye uygun değildik. Belki de tüm sıfatları aşıyorduk.

Ve işte bu, en çok korktuğum şeydi.

Gözlerimi Cora'nın göğsüne indirdim, göğüslerinin arasında sallanan madalyona dikkatle baktım. Yanında benim bir parçamı taşıyordu.

Yanında birçok parçamı taşıyordu.

Dudaklarımı ısırıp ayağımı bej halıya sürttüm. "Davayla ilgili son gelişmeleri gördün mü?"

Cora konuyu değiştirmem onu şaşkına uğratmış gibi görünerek bileğini kaşımaya başladı, dizi bir kez daha titremişti. "Evet. Haber akışım onlarla dolu."

Lanet olsun. Görmemiş olmasını umuyordum. "Olaylar iyice sapkınlaşmış. O adam çiftleri âşık olmaya hazırlayıp sonra öldürmüş... hasta ve sapıkça bir şey."

Gözleri büyüyüp donuk bir hal aldı, nefesini içine çekerken boğazında takıldı. "Zamanımızın neredeyse dolduğunu söyledi. Acaba... düşündüğü şey..."

Göz göze geldik.

O anda ikimizin de Earl'ün yüzünü parçalayıp onu o direğin dibine devirmeden önce olanları düşündüğümüzden emindim.

Aniden yatak odasının kapısına durmaksızın vurulmaya başlandığında irkildik. "Cor? Orada mısın?"

Gelen Mandy'ydi.

Cora, "Hemen geliyorum," derken sesi hem kısık hem de sertti.

"Küçük sürtük! Yanında bir erkek mi var?" Mandy ona sataştıktan sonra Cora'nın bir adamla birlikte olup olmadığını umursamıyormuş gibi içeri daldı. Beni görünce kısa bir süreliğine duraksadığını hissetmiştim. "Ah. Selam, tatlım."

Ellerimi ceplerime soktum. Gözlerinde anlık da olsa parlayan şüphe huzursuz olmam için yeterliydi. Mandy, Earl'ün gerçek niyetleriyle ilgili haberleri görmüştü ama henüz beni sorgulamamıştı. Yutkundum. "Selam. Sadece konuşuyorduk."

Üçümüzün arasına garip, rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve o anda yere devrilip bayılmış gibi yapmak istedim. Bazı keçiler böyle yapardı.

"Üzgünüm, bölmek istememiştim," dedi Mandy elini ağzına götürüp öksürerek. Diğer eliyle parlak pembe elbisesini aşağı çekti. "Flippy cup* oynayacağız."

Eskiden *flippy cup*ı çok severdim.

Eskiden pek çok şeyi çok severdim.

Cora, "Pekâlâ, kulağa eğlenceli geliyor," dedi ve kenara bıraktığı içeceğine uzanıp bana kısa bir bakış attı. "Ben varım."

İkisi de dışarı çıktığında nişanlımın yatak odasının ortasında tek başıma kalmıştım. Kafam karışmış, sarsılmış ve dengesiz hissediyordum.

Earl bizim göremediğimiz neyi görmüştü?

Neredeyse gece yarısıydı ve onu bulamıyordum.

Bunun yanlış olduğunu, ne kadar sapkın bir şey olduğunu biliyordum. Artık bu noktada kendimden geçmiş olduğum gerçeğini kabul etmiştim. Fakat Tanrım, neredeyse lanet olası gece yarısı olmuştu. Yeni bir yıl başlayacaktı. Ve şu anda Mandy'yi

* Flippy cup, bir tür parti oyunudur. Genellikle bir grup insan ve alkolle oynanır.

aramam gerektiğini biliyordum; on beş yıl boyunca her yılbaşını onunla karşılamıştım. Fakat Cora'yı bulmam gerekiyordu.

Bu yıl cehennemi beraber görüp gerçek dünyaya birlikte geri dönmüştük. Saat on iki olduğunda her şey sıfırlanacaktı. Kelimenin tam anlamıyla yeni bir başlangıç şansımız olacaktı.

"On... dokuz... sekiz..."

Etrafa bakındım; partideki insanlar gülümseyerek geri sayım yapıyor, içecekleri ellerinde çalkalanıyor, gürültüyle bağırıyorlardı.

"Yedi... altı..."

Çıkışı mutfaktan olan küçük balkona döndüğümde onu gördüm. Korkuluğa yaslanmış halde bana bakıyordu.

"Beş... dört..."

Ona doğru ilerledim, insanların arasından geçip sürgülü kapının kolunu tuttum ve kapıyı açtım.

"Üç..."

Soğuk havanın yüzüme çarpmasıyla saçlarının rüzgârda nasıl savrulduğunu izledim. Bluzundaki parıltılar ay ışığı altında tıpkı gözleri gibi ışıldıyordu.

Cora beni bekliyordu.

"İki..."

Balkona adım atmak üzereyken dirseğimin etrafına dolanan parmaklar yüzünden duraksadım.

"İşte buradasın!"

Sanki bir dairenin içindeymiş gibi döndürüldüğümde son rakam da söylenmişti.

"Bir!"

Bir ağız benimkine yapışırken etrafımızda kutlama çığlıkları yankılanıyordu. Mandy kollarını boynuma dolamış, beni geleneksel yılbaşı öpücüğümüz için kendine çekmişti. O anda tüm

vücudum itiraz etmek, geri çekilmek, kaçınmak istiyordu... Oysa tek yapabildiğim iki kolum yanımda dururken orada öylece dikilmek ve onun beni öpmesine izin vermek olmuştu. Çok sarhoştum, fazla direnecek gücüm yoktu. Direnseм de ne anlamı olacaktı ki?

Üzgünüm, tatlım. Aslında kız kardeşinle biraz yalnız zaman geçirmek istiyordum. Belki seneye olur, ha?

Kahrolası pisliğin tekiydim.

Dudaklarımız ayrılırken Mandy gülümsedi ve burunlarımızı birbirine sürttü. O lanet cumartesi gecesindeki doğum günü partisinden bu yana ilk gerçek öpüşmemizdi.

"Mutlu yıllar, Dean. Bu yıl daha iyi olacak... Söz veriyorum." Gömleğimin yakasını düzeltip geri çekilmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurmak için eğildi. "Bir içki daha ister misin?"

Evet demek istiyordum ama çoktan çift görmeye başlamıştım. "Sanırım böyle iyiyim. Şimdi gideceğim."

"Peki, ben seni bırakırım."

"Hayır, Uber çağırırım. Partiye ev sahipliği yapıyorsun, Mandy."

Tartışacak gibi oldu ama Cora birden yanımda belirince sustu. Cora'nın omzu koluma değiyordu. "Ben onu bırakırım. Lily, Todd'la birlikte gidiyor, ben de zaten yorulmaya başlamıştım."

Mandy'nin yüzü dedikodu yapmaya hazır bir hale büründü. "Ah, işte buna skandal derim. Ayrıntılara ihtiyacım olacak." Sonra sanki yatak odasındaki karşılaşmamızı hatırlamış gibi ifadesi değişti ve gözleri aramızda gezindi. "Emin misin, Cor? Benim için sakıncası yok."

"Saçmalama. Daireni öylece bırakamazsın."

Mandy dudağını ısırdı ve arkadaşlarından biri onu jöle içmeye çağırana kadar çelişkili göründü. "Evet, tamam. Tabii ki olur." Bana baktı. "Sabah beni arar mısın?"

Başımı salladım.

Cora çantasını karıştırıp arabasının anahtarlarını aradı, ardından başını kapıya doğru eğerek onu takip etmemi işaret etti.

Şehrin diğer ucunda, yaklaşık sekiz kilometre uzaklıktaki evime giderken ikimiz de sessizdik ve neredeyse uyuyakalıyordum. Fakat en son birlikte arabaya bindiğimiz zamanı düşünmekle o kadar çok meşguldüm ki, her kırmızı ışığa geldiğimizde camın kırılıp açılmasını ve yeni bir kâbusun başlamasını bekliyordum.

Birkaç dakika sonra eve vardık. Cora içeri girmeme yardım etti çünkü her şey dönmeye başlamıştı. Tökezleyerek yatak odasına doğru yürüdüm, bu sırada da gömleğimin düğmelerini açmaya başlamıştım. Cora kapı aralığında dururken hem sessiz hem de kararsız görünüyordu. Oyalandığını fark ederek, "Hadi," dedim.

"Gitmem gerek. Geç oldu."

Yüzüne bakmak için duraksadım. Gergin görünse de rahatsız gibi durmuyordu. Jason'la beraberken göründüğü gibi gergin değildi. Başka bir şey vardı. "Benimle biraz uzan."

Cesur bir istekti, sikik alkol resmen dilimi kontrol ediyordu.

"Dean... "

"Daha önce yapmadığımız bir şey değil."

Gözlerini kırpıştırdı. "O bir hataydı."

Ona doğru bir adım attım, gömleğim tamamen açıktı. "Görünüşe göre neredeyse iki aydır uyuduğumuz en iyi uykuya hata demek istiyorsan, elbette. Öyle olsun."

Cora başını eğip gözlerini girişteki gri halıya dikti. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Bu çok uygunsuz. Özellikle de biz..." Boğazını temizledi. "Daha önce yakınlaşmışken."

"Onlar berbat koşullar altında gerçekleşti. Başka seçeneğimiz yoktu."

"Biliyorum ama şimdi bir seçeneğimiz var. Artık kendi iradelerimize sahibiz ve bana bu durumun, ablamın nişanlısıyla yatağa girmek için iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Bu yanlış, Dean." Gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. "Üzgünüm."

Onunla tartışamazdım. Söylediği hiçbir şeye karşı çıkamazdım. Aklım bana bunun doğru olmadığını, Mandy'nin bunu asla kabul etmeyeceğini söylüyordu. Ruhum ise Cora'nın varlığını göğsümde hissetmekten, kalp atışlarının ninni gibi hissettirerek beni uyutmasından başka bir şey istemiyordu.

Mahvolmuş durumdaydım.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça başımı salladım. "Evet, haklısın. Mutlu yıllar, Cora." Ona yorgun bir şekilde gülümseyerek arkamı dönmek üzere kıpırdandım ama bir şey beni durdurdu. Haftalardır beni rahatsız eden bir şey vardı. Kapıdan çıkamadan onu durdurdum. "Hey, bekle bir saniye."

Cora meraklı gözlerle bana döndü. "Efendim?"

Başımın arkasını kaşıdım. "O gece arabada söylediğim... giyim tarzınla alakalı olan şeyler. İstemediğin türde bir ilgiyi üzerine çekmen hakkında olanlar..." Gözlerimi zorla yukarı kaldırdım ve şaşkınlıkla kaşlarını çattığını fark ettim. "Bu çok boktandı. Başımıza gelenlerin senin suçun olduğunu ya da bunu kendi başına getirdiğini düşünmeni asla istemiyorum. Söylediğim berbat bir şeydi ve bu beni çok rahatsız ediyor. Ben sadece... çok güzel görünüyordun ve sanırım sana karşı hep garip bir koruma hissettim. Erkeklerin sana nasıl baktığını görüyorum ve bu beni deli ediyor."

Cora ellerini birbirine kenetlemiş halde dudağını öyle sert ısırdı ki kan akıtmasından korktum. "Ah... Teşekkür ederim."

"Evet, rica ederim." Başımı aşağı eğerek enseme masaj yaptım. "Pekâlâ, iyi geceler."

"İyi geceler, Dean. Mutlu yıllar."

Bana en tatlı, kalbimin gerçekten yapmaması gereken şeyleri yapmasına neden olan gülümsemesiyle baktıktan sonra gitti. Birkaç dakikanın ardından yatağa girdiğimde o gülümsemeyi düşündüm, bu gece iyi uyuyamayacağımı biliyordum ama biraz daha rahat uyuyacağım kesindi.

BÖLÜM ON YEDİ

3 YIL ÖNCE

Mandy'nin parmakları, dizimin üzerinde masanın altından yukarı doğru ilerliyordu. Eli o noktaya temas etmeden önce onu yakaladım ve göz kırptım.

Küçük şeytan.

The Oar, maçı izleyen ve büyük ekran televizyonlara bağırıp bira içen gürültülü müşterilerle doluydu. Cora ve Brandon karşımızda oturuyor, meze seçmeye çalışırken birbirlerine sevgi dolu bakışlar atıyorlardı. Arkadaşım Reid, yeni kız arkadaşıyla masamıza gelip sohbet etti, bu sırada bir garson siparişlerimizi almak ve içeceklerimizi doldurmak için yanımıza uğradı.

Hayat güzeldi.

Bir gün evlenmeyi düşündüğüm güzel bir kadına, iş güvenliğine, yeni bir eve ve oldukça iyi arkadaşlara sahiptim. Nedenini bilmiyordum ama kışın rasgele bir cuma gecesinde en sevdiğimiz barda, kahkahalar kulaklarımızı doldururken ve Mandy'nin eli sıcacık bir şekilde bacağıma dokunurken kendimi mutlu hissetmiştim.

"Garsonun çekici olduğunu düşünüyor musun?"

Reid vedalaşarak yanımdan ayrıldığında Mandy'ye döndüm. Eliyle başını desteklemiş, bir parmağını açık sarı saç tutamına dolamıştı. "Ne?"

"Memeleri gerçekten büyük. Ve saç postişleri harika görünüyor." Mandy derin bir nefes alarak dudaklarını büzdü, düşüncelere dalmıştı.

"Sen delisin. Kadının farkında bile değildim."

Gerçekten fark etmemiştim. Cora büyük bir aptal olduğum için kardeşini sürekli aldattığımı iddia ediyordu. Evet, aldatan insanların koca bir aptal olduğu kesindi ama gerçekte sadece Mandy'yle birlikte olmuştum. O ve ben, ilk kez birlikte olduğumuzda ben lisenin ikinci sınıfında, o ise üçüncü sınıfındaydı. O zamandan beri birlikteydik. Üniversitede üç ay ara vermiş olsak da o zaman bile başka kimseyle olmamıştım. Doğru gelmemişti.

Aslında o şekilde düşündüğüm tek kadın Cora'ydı... Ve bu, mezara kadar götüreceğim bir sırdı. İkisi de ilk olarak Cora Lawson'ı istediğimi bilmemeliydi. Cora saf bir masumiyetle ve lavanta kokusuyla ilk kez İngilizce dersine girdiğinde, onun hakkında ne düşündüğümü kimse öğrenmemeliydi.

Lawson kız kardeşleri, gördüğüm en güzel iki kadındı ve onlardan biri şu anda masanın karşısından bana ters bakışlar atıyordu.

Sandalyemde geriye yaslanırken, "Ne?" dedim. "Nefes alışım sinirlerine mi dokunuyor?"

"Bu zaten ortada olan bir gerçek." Omuz silkti. "Ve çok yalancısın. Garsonu fark etmediğini iddia edemezsin."

"Fark etmedim, neden öyle düşünüyorsun ki?"

"Çünkü heteroseksüel bir erkeksin." Cora durdu, yeşil gözlerinde hain bir parıltı belirdi. "Eh... bu tartışmaya açık. Geçen yıl üniversite arkadaşınla yaşadığın o utanç verici olayı unutamayız."

Bu konuyu açtığına inanamıyordum. "Baş ağrım olduğunu söylediğimde bana babanın viagrasını verdiğin o olayı mı kastediyorsun? Çok tatlısın, Corabelle. Onun Advil olduğunu sanmıştım."

Neredeyse içeceğini püskürterek kahkahalara boğuldu. Lanet olası kız. Hayatımın en küçük düşürücü gecesiydi ve hâlâ ona nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Aklıma gelen her şey yetersiz kalıyordu.

Garson tavuk parçalarımızı ve peynirli patateslerimizi getirirken gözlerimi Cora'dan ayırmadım, garsonu görmezden gelmeye kararlıydım. Fakat göz ucuyla Brandon'ın neredeyse birasına tükürecek kadar ağzının sulandığını görebiliyordum.

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır," derken hâlâ Cora'ya bakıyordum.

Üzerimdeki gözlerini kıstı.

Garson uzaklaştığında tavuk parçalarına uzandım ve bir tanesini önüme koyulan küçük ranch sosuna batırdım. Büyük bir ısırık aldım.

Ve ısırığı almamla neredeyse masanın üzerine exorcist tarzında kusuyordum.*

"Siktir, bu ne? Mayonez mi?"

Mayonezden nefret ederdim. Ondan tiksinirdim. Kokusu bile midemi bulandırmaya yeterdi.

Cora'nın kahkahası yeniden duyulduğunda gözlerimi ona çevirdim. Şakaları giderek daha iyi bir hale geliyordu.

Mandy kahkahalarını gizlemeye çalışarak, "Cor, sürtüğün tekisin," dedi fakat fazla dayanamadan gülmeye başladı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, gözlerimdeki intikam parıltısıyla Cora'ya doğru eğilen Brandon'a baktım. Brandon sevgilisinin başını öpüp mırıldandı. "İşte benim kızım."

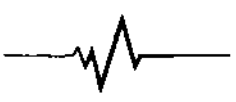

* Bu ifade "The Exorcist" adlı ünlü korku filmindeki ikonik sahneye bir gönderme yapar. Bu sahnede, şeytan tarafından ele geçirilmiş bir karakterin kontrolsüz bir şekilde kustuğu bir sahne vardır.

Mandy ve Cora yaklaşık on beş dakika önce yanımızdan ayrılmıştı. Biz de maç devam ettiği için birkaç bira daha içmeye karar verdik, ikimiz de kimin kazanacağını merak ediyorduk.

Brandon, "Tuvalete gidip geleceğim. Birkaç dakikaya dönerim," dedi ve taburesinden kayarak kalktı. Kalabalık barın içinden yolunu bulabilmişti.

Biramdan bir yudum aldım. Gözlerim maça odaklanmışken burnuma çiçeksi bir parfüm kokusu doldu. Sağ tarafıma göz attığımda garsonun dirseğini bara dayadığını; kalemiyle not defterine vurduğunu gördüm.

"Sana bir şey getirmemi ister misin, tatlım?" diye sordu.

Sesinde flörtöz bir ton, gözlerinde de niyetini belli eden bir bakış vardı. Altdudağını ısırıp dekoltesini yüzüme doğru ittiriyordu. Gözlerimi kaçırıp bardağı dudaklarıma götürdüm. "Bütün gece boyunca burada kız arkadaşımla birlikte olduğumu fark etmişsindir."

Başını yana eğip uzun kirpiklerini kırpıştırdı. Cesurca, "Kız arkadaşın şu anda burada değil," diye yanıtladı.

Cüzdanımı çıkarıp bara yirmi dolarlık bir banknot koydum ve taburemden kalktım. "İyi geceler." Ona son bir kez bile bakmadım. Hızla yanından geçip kapılardan dışarı çıkarak bir sigara içmek için durdum. Maçı evde bitirebilirdim.

Brandon'a çıkacağımı haber vermek için telefonumu çıkardım, o sırada otoparkın sol tarafından tanıdık bir erkek sesi duydum. Karanlıkta gözlerimi kıstım ve Brandon'ın cipine yaslandığını... ve kollarını esrarengiz siyah saçlı bir kadının etrafına doladığını gördüm. Gülüyor ve Cora olmayan biriyle öpüşüyordu.

Tek görebildiğim kırmızıydı.

Hiç vakit kaybetmeden aldatan herife doğru fırladım, ellerim yumruk şeklini almıştı. Brandon yaklaşırken beni gördü, afallamış ve yakalanmış gibi görünüyordu. Esmer kadına baktım ve başımla omzumun üzerinden işaret ettim. "Kaybol."

Ellerini kalçalarına koyarak, "Pardon?" dedi.

"Ya da izleyebilirsin." Omuz silktim. "Sakıncası yok." Brandon'ı gömleğinden yakaladım, ileri çekip sonra cipinin kaputuna geri fırlattım. "Seni sinsi pislik. Dört yıl, dört lanet yıl onunla birlikte oldun ve şimdi her şeyi çıtır, yeni bir üniversiteli için mi harcıyorsun?"

Brandon ellerini savunma amaçlı kaldırdı. "Siktir, sadece takılıyorduk. Ona söyleme, tamam mı? Bu onu mahveder."

Çenesine sert bir yumruk attım. "Ona sen söyleyeceksin."

Brandon acıyla yüzünü tuttu ve ellerinin arkasından bağırdı. "Sanırım lanet çenemi kırdın." Beni itmeye çalıştı ama onu sıkıca tutmuştum. "Zaten Cora'yı sevmiyorsun. Neden umurunda olsun ki?"

Onu arabaya tekrar çarptığımda yine acıyla bağırdı. "Her zaman onun senin için fazla iyi olduğunu biliyordum." Gizemli esmer kadın topukları üzerinde hızla uzaklaştı, sonra dikkatimi tekrar Brandon'a verdim. "Adi herifin tekisin. Ondan ayrılacaksın, yoksa çeneni bu defa gerçekten kırarım. Bunun sözünü verdiğimden emin olabilirsin."

Brandon sonunda beni itti ve doğruldu. Nefes nefese bir halde başını salladı. "Bu onu mahveder, dostum. Birlikte olduğu son adam onu aldattı ve bunu hâlâ atlatamadı. Hadi, bunu görmezden gel. Bir daha olmayacak."

Dişlerimin üzerinden dilimi geçirdim, söylediklerinin etkisini sindirmeye çalışıyordum. Sonra yavaşça nefes verdim. "Beni suçla."

"Ne?"

"Ona ayrıldığını çünkü seni tehdit ettiğimi söyle. Zaten benden nefret ediyor. Buna inanır."

Brandon sersemlemiş gibi bana baktı. "Tam anlamıyla delisin. Yoksa onun platonik aşkı mısın?"

Üzerine atlayıp onu tekrar kaputa çarptım. "Yap, yoksa yemin ederim yarın plastik cerraha gidip yeni bir burun yaptırmak zorunda kalacaksın." Ondan uzaklaşmadan önce yumruklayacağım çeneye son bir bakış attım. "Ve bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

Çifte randevu.

Harika.

Mandy'nin geçen haftaki partisinde Jason'la yaşananlardan sonra her şeyin bu kadar garip olacağını tahmin ediyordum. Mandy'yi bu felaketten vazgeçirmeye çalışmıştım ama Cora için iyi olacağını söyleyip durmuştu. Bizi peşimizden kovalayıp kaçırdıktan sonra ona yirmi gün boyunca tecavüz eden Earl'ün *en başta* izini sürdüğü bara getirmenin onun için ne kadar iyi olacağı konusunda endişelerim vardı. Ama fazla itiraz edersem şüphe çekerdim. Üstelik... Cora benim tüm itirazlarıma rağmen kabul etmişti.

Ve şimdi masanın karşısında otururken göz göze gelmemeye çalışıyorduk. Cora da sadece *mozzarella* çubuklarını yiyormuş gibi yapıyordu.

"Ne zaman işe geri dönüyorsun?" Jason ellerini dizlerine dayayıp rahatça arkasına yaslanırken, Cora'nın askılı bluzunun omzundan kayışını fark ettiğini belli eden bir bakış attı.

Cora askıyı yerine çekip saçını kulağının arkasına attı. "Aslında pazartesi. Biraz gerginim ama normale dönmek ve bir rutine sahip olmak iyi olacak."

Mandy'yle paylaştığımız pizzada aynı dilime uzandığımızda ona gülümsedim.

"Öğrencilerin başına gelenleri biliyor mu?"

Gözlerim Jason'a, sonra da Cora'ya kaydı.

Cora *mozzarella* çubuğunun ucuyla marinara sosunda desenler yaparak boğazını temizledi. "Bildiklerine eminim. Hâlâ en çok konuşulan haber."

"Vay canına," dedi Jason alçak bir sesle, bir yandan da başını sempatiyle sallıyordu. "Bu çok zor bir durum. Ama işin iyi

tarafı belki bir film ya da Netflix anlaşması yaparsın. Biliyorsun, Hollywood kesinlikle senin hikâyeni anlatmak isteyecektir." Devam etmeden önce birasından birkaç yudum aldı. "Hiç röportaj teklifi aldın mı?"

Cora bileğini kaşıyordu, hassas derisinin kızarıp tahriş olduğunu fark ettim.

"Evet ama henüz hazır değilim. Belki bir gün."

Göz göze geldik ama o başını eğip bakışlarını kaçırdı. Farkında olmadan bacağımı masanın altından uzattım ve onun ayağını bulana kadar hareket ettirdim, ardından bileğimi onunkine doladım. Bu hareket gözlerinin irileşmesine neden oldu. Ona yumuşak bir ifadeyle bakarak bileğimi onun baldırına doğru sürttüm, tek yapabildiğim şekilde onun kaygısını yatıştırmaya çalışıyordum. Cora geri çekilmedi.

Ve bileğini kaşımayı bıraktı. *Lanet olsun.* Sanırım yanımızda çıktığımız insanlar varken masanın altından ayaklarımızla oynaşıyorduk.

"Bu aslında bayağı havalı," dedi Jason ilgisizce. "Neredeyse ünlü sayılırsın."

Başım hızla kalkarken ayağımı geri çektim. Bu felaketle işim bitmişti.

Dişlerimi sıkarak, "Havalı mı?" diye tekrar ettim. Sesimi sakin ve kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Mandy olay çıkarmamam için uyarı niteliğinde elini uyluğuma koydu. Cora ise bacaklarını sandalyenin altına çekerek bana uyarı dolu bir bakış attı.

Jason kullandığı kelimelerden dolayı yüzünü buruşturmuştu. "Özür dilerim, yanlış ifade ettim. Sadece olumsuz bir durumda pozitiflik bulmaya çalışıyordum."

"Bize olanların hiçbir pozitif tarafı yok. Bir tane bile," diye sertçe karşılık verdim. Çatalı sanki bir tür silahmış gibi sımsıkı

tuttuğumu fark ettim. Onu ne zaman elime aldığımı bile hatırlamıyordum. Çatalı masaya bıraktıktan sonra sandalyeme yaslanarak herkesin sessizleşmesini izledim.

Elimle uyluğumda ritim tutarken bacağımı salladım, çaresizce bir sigaraya ihtiyaç duyuyordum. Kaçırıldığım geceden beri sigara içmemiştim ve üç hafta boyunca içmediysem, bu alışkanlığı tekrar başlatmanın bir anlamı olmadığını düşünmüştüm. Fakat o zamanlarda kolayca sinirlenip sabırsızlanıyordum ve nikotin beni her zaman sakinleştirmişti. Belki de tekrar sigaraya başlamalıydım. Zaten bu noktada neredeyse bir alkolik olmuştum... bir başka kötü alışkanlığın ne zararı olabilirdi ki? Bu berbat çifte buluşmanın ardından birkaç paket almaya karar verdim, o zamana kadar sadece sarhoş olmaya çalışacaktım.

Gecenin devamı Jason'ın aptalca sorular sorması, Cora'nın yemeğiyle oynaması ve Mandy'nin bana flörtöz bakışlar atıp uyluğumu tutarak beni baştan çıkarmaya çalışmasıyla acı verici şekilde yavaş geçti. Bir saat içinde beş bira bitirdim ve nihayet hafif sarhoşluk etkisi hissetmeye başladığımda göğsüm minnetle doldu.

Jason ve Cora, adını bile duymadığım bir kitaptan bahsettikleri sırada Cora konuya dalmış görünüyordu. Rahatlamıştı, dikkatle onu dinliyordu. Jason'ın söylediği bir şeye içtenlikle gülümseyerek yanıt verdi. Bir noktada Jason kolunu Cora'nın omzuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Çok tatlısın," diye fısıldadı kulağına.

Masadan fırlayıp Jason'ın boğazına yapışmamak için kalan tüm irademi zorladım. Bir süre sonra, Jason tuvaleti kullanması gerektiğini söyleyip masadan uzaklaştı. Mandy hemen heyecanlanmıştı.

Cora'ya doğru gülümseyerek, "Aman Tanrım, kardeşim. Sana bayılıyor," dedi ve kardeşinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Cora'nın cevabını bana bakmadan verdiğini gözden kaçırmamıştım. "İyi biri. Sanırım potansiyeli var."

Altıncı birayı hızla içerken, "Tam bir şerefsiz gibi görünüyor," diye homurdandım.

Cora başını bana doğru çevirdi. "Neden? Gayet nazik bir adamdı."

"Açık bir şekilde yaralı olan kasabadaki ünlü kızı yatağa atmak istiyor."

Bu sözleri söylediğim anda hemen pişman oldum. Gözleri kapattım ve hak ettiğim cevabı bekledim. Ama hissettiğim tek şey, Mandy'nin dirseğini kaburgalarıma geçirmesi oldu. İnledim. Gözlerimi açtığımda, Cora'nın bana acılı ve dolu gözlerle baktığını fark ettim. *Siktir.*

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun, Dean?" Yutkundu, elleri titriyordu. Onları hemen kucağında sakladı. "Yaralı olduğumu mu düşünüyorsun? Erkeklerin beni sadece tek bir şey için istediğine mi inanıyorsun?"

Geri adım atmaya çalıştım. "Hayır. Lanet olsun, sadece... sarhoşum ve kafam yerinde değil. Jason'dan hoşlanmadım. Sadece onun seni *muhtemelen* öyle gördüğünü söyledim."

"Çünkü başka hiçbir olumlu özelliğim yok..."

Sözlerinde ne öfke, ne kin, ne de düşmanlık vardı. Kelimeleri sadece acıdan ibaretti.

Bu da durumu lanet olası şekilde daha kötü yapıyordu.

Mandy'nin yanımda oturduğu ve tüm olanları sorgulayıcı gözlerle izlediği bir durumda, asıl söylemek istediklerimi söyleyemezdim. Cora'nın yüzündeki o ifadeyi bir saniye daha görmek

istemediğim için masadan kalktım. Geriye bakmadan banyolara doğru yürüdüm. Jason ben tam içeri girmek üzereyken dışarı çıkıyordu. Beni gördüğünde yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Bir olay çıkarmayı planlamıyordum ama *sikerler*, kimin umurundaydı ki?

Yüzümü onunkine yaklaştırarak, "Ondan uzak dur, tamam mı?" dedim ve kaşlarının çatılışını izledim. "Çok şey yaşadı. Senin onu tekrar mahvetmene ihtiyacı yok."

Jason başını öne arkaya sallarken kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Nişanlın -Cora'nın lanet olası kız kardeşi- hemen yanında otururken beni âşık olduğun kadından uzak tutmaya çalışacak kadar cesurmuşsun."

Ne sikimden bahsediyordu? Sözleri göğsüme bir yumruk gibi inerken neredeyse boğuluyordum. Aklımı kaybetmeme neden oldu ve kendimi bir tür sarmalın içinde hissettim. Hiç düşünmeden tişörtünü yumruklarımın arasına aldım ve onu döndürerek karşı duvara yapıştırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye hırlarken sesim alçak ve tehlikeliydi.

"Her şey açık ve net, aptal herif. Üstelik ben de bunun bir parçası olmak istemiyorum." Jason beni itti ve tişörtündeki kırışıklıkları düzeltmeye başladı. "Onu alabilirsin."

Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken, "Ona âşık değilim. Sen delirmişsin," diye yanıt verdim.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Jason hafifçe omzuma vurdu, ardından elini koyu sarı saçlarının arasından geçirip uzaklaştı. Giderken kendi kendine, "*Sikik herif*," diye mırıldandığını duyabilmiştim.

Uzaklaşmasını izlerken öfkem kabardı ve o anda Cora'nın koridorun sonunda, çantasının sapını sımsıkı tuttuğunu fark ettim. Gözleri ikimizin arasında dolaştı, üzgün ve kafası karışmış görünüyordu.

Aramızda birkaç metre mesafe vardı ama Jason'ın çıkış kapısından geçerken söylediği mırıldanmayı net bir şekilde duyabiliyordum. "Üzgünüm ama rekabete girmeye niyetim yok. Kendine iyi bak, Cora."

Ardından dillerimizin ucunda kaybolan sözlerle birlikte koridorun iki ucunda göz göze ve nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Fakat Cora hiçbir şey söylemeden kapılardan dışarı çıktı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Onu takip ettim.

O hızla arabasına doğru giderken, "Cora," diye seslendim. Bu sırada kilit açma düğmesine tekrar tekrar basarak farlarını yakıp söndürdü.

"Beni yalnız bırak."

Onu yakaladım ve o sürücü koltuğuna otururken, ben de yolcu koltuğuna yerleştim. "Özür dilerim."

Bana bakmadı bile. "Arabamdan çık, Dean."

Cora motoru çalıştırdı, maskarası her iki yanağında da izler bırakmıştı ve kafam biradan dolayı dönmeye başlamıştı. O anda, büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Onun değerini sorgulamasına neden olmuş, ardından randevusunu sabote etmiştim.

Peki bunun amacı neydi?

Neden?

"Corabelle, lütfen. Konuş benimle."

Omuzları titrerken ellerini direksiyona dayadı, onu öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Peki." Burnunu çekti, yeşil alevlerden oluşan gözleriyle bana bakarak devam etti. "Buraya kadar. Aramızda her ne varsa artık bitti. İyileşmek için sana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama bu zehirli... Yaptığın tek şey beni suyun altında tutmak ve nefes almamı engellemek. Sana her baktığımda

travmamı tekrar hatırlayarak iyileşemem." Cora kesik kesik nefes alarak sözlerini tamamladı. "Beni iyileştirebileceğini sanmıştım. Oysa sen beni öldürüyorsun, Dean."

Kalbim binlerce parçaya bölünmüştü, ağzımdan tek bir kelime dahi çıkmıyordu. Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Aslında bunu istemediğini, sadece üzgün, kızgın ve kafası karışık olduğunu biliyordum. Ancak kendimi tamamen savunmasız hissediyordum ve söyleyecek doğru şeyi bulamıyordum. Gururumu yok sayarak orta konsola baktım. "Bunu sensiz nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

"Denemelisin. Artık o bodrumda değiliz. Artık kendi başımızayız."

"Hayır, Cora. Biz *hâlâ* o bodrumdayız. Oradan hiç çıkamadık. Ve sorunlarımızı çözene kadar orada kapana kısılmış; çelik borulara zincirlenmiş, karanlık içinde boğulmuş olarak kalacağız. *Birlikte.*"

"Hayır!" Cora bir elini direksiyona vururken boğazından soluk soluğa bir hıçkırık kaçtı. "Hayır... *birlikte* değil. Gecenin bir yarısı gelmen için seni arayamam, aynı yatağı paylaşamayız, her gece uyuyana kadar telefonda konuşamayız." Başını öfkeyle salladı. "Beni tutmana, bana dokunmana ya da bana öyle bakmana izin veremem. Bu Mandy için hiç adil değil. Ruhum *çürüyormuş* gibi hissediyorum."

Ona ulaşmaya çalışmaya devam ettim. "Biz yanlış bir şey yapmadık."

"*Tüm* yaptıklarımız yanlışlardan ibaretti."

Arabanın loş ışığında ona baktım, gözyaşları gösterge panelini aydınlatıyordu. Yıpranmış, yenilmiş ve kaybolmuş görünüyordu. Tek yapmaya çalıştığım onu toparlamak, parçalarını bir araya getirmek ve her gün ona musallat olan hayaletleri susturmaktı.

Şu anda gözlerindeki bakışın sebebi olduğumu bilmiyordum.

Bu beni parçalara ayırdı.

Boynundaki zincire, kırmızı kaşkorsesinin altına gizlenmiş kalp madalyona baktım. Bluzu, dudaklarının rengiyle uyumluydu ama ruju yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünden lekelenmişti. Dudaklarına bakarken, onlara son kez dokunduğum zamanı hatırladım. Tüm çirkinliğin ortasında ne kadar sıcak ve yumuşak hissettirmişlerdi. İyiliğin ve saflığın sembolü gibiydiler. Gözlerine baktım. "O son gün aramızda ne oldu?" diye sordum.

Sonunda söylemiştim. Varlığımın en kafa karıştırıcı anına hayat vermiş ve şimdiye kadar -tam da bu saniyeye kadar- bunun bir rüya olduğunu iddia edebilmiştim. Bir seraptı. Belki de berbat bir fanteziydi. *Gerçek* değildi, bunu asla kabul etmediğimiz sürece, hiç olmamıştı.

Ama şimdi gerçekti. Dolu ve güçlü bir şekilde aramızda dolaşıyordu; zırhımızı, duvarlarımızı ve özenle bir araya getirilmiş katmanlarımızı parçalıyordu.

Cora'nın nefesi kesildi, gözlerini benimkilere kenetledi ve daha fazla gözyaşı akıttı. "Kendimde değildim. O anda orada değildim ve vücudumun kafası karışmıştı. Hiçbir anlamı yoktu."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. *Saçmalık.* "Yalan söylüyorsun. Yüzde yüz yanımdaydın. Bunu gözlerinde gördüm."

"Hayır."

"Evet, Cora."

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle, çenesi şiddetle titriyordu. "Lütfen git."

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta kalana dek, saçlarındaki çiçeklerin kokusunu alabilecek kadar yakın olana dek öne doğru eğildim. Çenemi sıktım. Alçak ve kararlı bir sesle, "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama

ben oradaydım," dedim. "Bunu hissettiğini biliyorum. Ve bunu anladığımı ya da bu konuda ne yapacağımı bildiğimi söylemiyorum ama *bu bir şeydi*, Corabelle."

Altdudağını dişlerinin arasına aldı. Aldığı nefesler düzensizdi, vücudu da hâlâ titriyordu. Bunun soğukla bir alakası olmadığını biliyordum. Cora bana doğru eğildi, gözleri kısa bir an için ağzıma kaysa da tekrar yukarı baktı. Ardından derin bir nefes aldı. "Bana öyle seslenme." Sesi buz gibi bir uyarıyla doluydu, adeta ölümcül bir sakinlikteydi. Koltuğa yaslandı, keskin bakışlarıyla beni parçalara ayırmaya devam ediyordu. "Şimdi... arabamdan çık."

Her şeyin başladığı günden beri yanımda taşıdığım titrek ışık -daha iyi günler umudu, bir gün her şeyin yeniden aydınlık olacağına dair umut ışığı- tam o anda söndü. Kendimi soğuk, karanlık ve boş hissediyordum.

Ve çok yalnızdım.

Yavaş ve kendinden emin bir şekilde başımı salladım, sessizce yenilgiyi kabul ediyordum. Arkama bakmadan aracından çıkmak için döndüm. Eğer istediği buysa -eğer ihtiyacı olan buysa- çekip gitmekten başka çarem yoktu. Arabanın kırık camından ağladığını, yıldızlı geceye içini döktüğünü duymama rağmen yürümeye devam ettim.

Mandy'ye doğru yürüdüm, otoparkın ortasında kendine sarılmış bir halde dururken ihanetin gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Mandy..." Yanına ulaşmak için hızımı arttırarak kendime bile açıklayamadığım şeyi ona açıklamaya çalıştım.

Ama o arkasını döndü ve saçları bir perdenin kapanışı gibi omzunun üzerinden uçtu. Mandy arabasına binip hızla otoparktan çıktı. Birkaç dakika sonra Cora'nın arabası da onu takip etti.

Soğuk bir ocak gecesinde Broken Oar'ın otoparkında tek başıma kalmıştım.

Sorun değil, dedim kendi kendime. Ayağım bir kaldırıma çarpana kadar tökezleyerek geri döndüm ve bir çim parçasının üzerine yığıldım.

Sorun değildi.

Daha kötü yerlerde de uyumuştum.

BÖLÜM ON SEKİZ

ERTESİ SABAH yakınımdaki pencereden içeri sızan güneş ışığıyla uyandığımda başım çatlıyordu. İlk başta o bodruma geri döndüğümü sanmıştım. Altmış üçüncü gündeki gibi hissettiriyordu. Sanki bitmek bilmeyen işkence ve zihin uyuşturan delilik döngüsü devam ediyordu. İçgüdüsel olarak, var olmayan zincirleri çekiştirmeye başladım ama soğuk terler içinde gerçekliğe geri döndüğümde, zincirlerin hâlâ var olduğunu fakat artık fiziksel olmadıklarını fark ettim.

Görünüşe göre görünmez olanlar en kötüsüydü.

Avuç içlerimle gözlerimdeki uykuyu sildim, ardından dirseklerimin üzerinde doğruldum ve etrafıma baktım.

Mandy'nin yatak odasındaydım.

"Günaydın."

Başımı sağa çevirdim. Mandy yanımda otururken elinde bir bardak su ve bir şişe Advil tutuyordu. Yüz ifadesi biraz hüzünlüydü. Dün gece gidişinden beş dakika sonra beni almak için bara geri dönmüştü; beni bir başıma bırakamayacak kadar suçluluk duygusuyla doluydu. Minnettardım... gerçi bu nezaketi gerçekten hak edip etmediğim konusunda şüphelerim vardı. Beni dairesine geri getirmiş, ben de Noel partisinden kalan alkolü içerek birkaç saat sonra kendimden geçmiştim.

Tamamen doğruldum ve pembe döşemeli yatak başlığına yaslandım. Üç tane Advil içip bana uzattığı suyu bir dikişte bitirerek bardağı komodinin üzerine bıraktım. Elimle yüzümü sıvazlarken iç çektim.

"Özür dilerim."

Son zamanlarda bu iki kelimeyi çok sık kullanıyordum.

Hâlâ kazanamayacağım bir savaşın içinde olduğum için özür diliyordum. Darmadağın olduğum, sorunlarımı içerek unuttuğum için özür diliyordum. Kafam sık sık beni tüketen karanlık ve depresif düşüncelerle dolu olduğu için özür diliyordum. Evlenmem gereken kadına dokunamadığım için özür diliyordum. Kalbimi bırakmayan kadını iyileştiremediğim için özür diliyordum.

Her şeyi mahvettiğim ve ikinci şansımı boşa harcadığım için özür diliyordum.

Mandy rakunu andıran gözleri ve dağınık sarı saçlarıyla bana baktı. "Kız kardeşimi arabasına kadar takip etmek için beni barda yalnız bırakman yetmezmiş gibi hesabı da ödemek zorunda kaldım, Dean."

Kahretsin.

İşte bunun için gerçekten özür dilemeliydim.

"Düşündüğün gibi değil, Mandy. Gerçekten... öyle değil. Sadece bu boku birlikte atlatmaya çalışıyoruz ve ben bunu iyi idare edemiyorum." Sert bir nefes verdim. "El kitabı, rehber ya da Aptallar İçin Earl'ün İşkence Odasından Sonra Hayatta Kalmak adlı bir kitabım yok. Dışarıda bizim gibi başka kimse yok çünkü hepsini öldürdü. Biz bir anormaliz. Burada olmamamız gerektiği gerçeği beni mahvediyor."

Mandy çekingen bir şekilde elini uzattı ve benimkinin üzerine koydu. "Gerçekten sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama sürekli

ona koşup benden uzaklaşman canımı acıtıyor. Bunu atlatmana yardım eden ben olmalıyım. Dayandığın kişi ben olmalıyım."

Sesim çatallaşırken, "Biliyorum," dedim. "Güven bana, biliyorum."

Sıcak eliyle parmaklarımı sıktı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Belki de ilaca ihtiyacın vardır..." diye bir öneride bulundu

"Ben hasta değilim, Mandy."

"Hayır, hastasın. Travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorsun... Bütün gece dönüp durdun, bazen bağırdın ve yatağı salladın. Arabanın durumunu, işe ne zaman döneceğini ya da birikimlerin bittiğinde nasıl ödeme yapacağını henüz çözemedin. Bütün gün içiyorsun. Her gün, Dean. Düğün hakkında tek kelime etmedin. Bana dokunmuyorsun ya da beni öpmüyorsun, hatta beni etrafında bile istemiyor gibisin." Mandy başını yana eğdi, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. "İyi değilsin ve sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Ben de kendime nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

"Sanırım sadece zamana ihtiyacım var."

Gözucuyla yüzümü taradığını, beni okumaya çalıştığını görebiliyordum. Mandy geri çekildi ve ellerini sıkmaya başladı. Keskin bir şekilde nefes alıp, "Benden uzakta zamana mı ihtiyacın var?" diye sordu. "Alana mı ihtiyacın var?"

Dilimi damağımda gezdirip çenemi çıtlattım. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bilmiyorum."

"Hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyip istemediğini düşünmek için mi?" Sesi korkmuş gibiydi, paniğe kapılmasına az kalmıştı.

Ona yandan bir bakış attım. "Bilmiyorum, Mandy. Artık ne istediğimi bilmiyorum."

Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Geleceğim her zaman belirlenmiş ve yaşanmaya hazır görünüyordu. Mandy'yle her zaman iyi anlaşmıştık. Kolaydı, gösterişsizdi. Drama yoktu ve minimum düzeyde kavga ederdik. Belki zaman zaman biraz sıkıcıydı ama yaklaşık on buçuk yıl aynı kişiyle birlikte olduktan sonra bu beklenen bir şeydi.

Şimdiyse... sanki bir şeyler hep eksikmiş gibi hissediyordum.

O kıvılcım.

Daha derin bir bağ.

Eğlence.

Ben değişirken Mandy değişmemiş gibi hissediyorum. Ben gelişiyordum, o ise yerinde sayıyordu. Bizi farklı kılan her şeyi, tüm kusurları, tüm eksik parçaları zihnimde ayrıştırmaya devam ediyordum. Evet, Mandy'yi önemsiyordum -elbette önemserdim- ama onu *seviyor* muydum?

Hiç sevmiş miydim?

Belki... ama eğer sevdiysem, bu her zaman ufak bir sevgi olmuştu. Rahat ve derinliği olmayan türden bir sevgi.

Ortak yara izlerimiz yoktu, aynı savaşta yaralanmamıştık. Cehenneme gidip dönmemiş, karanlıkta birbirimize sarılıp titreyerek ağlamamıştık. En derin, en kirli yanlarımızı bilmiyorduk.

İstediğim bu muydu?

Lanet olsun. Kafam karışmış ve sarsılmış bir halde bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ama Mandy parmak uçlarını nazikçe sırtıma yerleştirdiğinde irkildim.

"Gerçekten ne istediğini düşün, Dean. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Sırtımı yumuşak, sabit hareketlerle ovdu. *Yukarı aşağı. İleri geri.* "Bir saat içinde kuaför salonuna bir gelin grubu gelecek, o yüzden seni gidiş yolunda eve bırakacağım. Duş

almaktan, yemek yemekten, neye ihtiyacın varsa yapmaktan çekinme. Giyinip geliyorum."

Ayağa kalkıp ağırlığını yataktan uzaklaştırdı. Ardında bıraktığı ayak sesleriyle odadan çıktığını anlamıştım, kapı arkasından hafifçe kapandı. Orada oturmuş, birbirine geçirdiğim parmaklarımla duvarı izliyordum.

Gerçekten ne bok istiyordum?

O akşam televizyonun karşısına oturup gözlerimi kasıtlı olarak mutfaktan uzak tuttum, buzdolabının üstündeki yepyeni votka şişesi sessizce beni çağırıyordu. İki farklı fikrim vardı: Ya votkayı balkondan aşağı, suyun içine atacaktım ya da hepsini bitirip uyuşacak ve kendimden geçecektim.

Belki de seçeneklerimden biri ölmekti.

Muhtemelen ölecektim ve işin tedirgin edici kısmı bu düşüncenin beni ne kadar az rahatsız ettiğiydi.

Belki de Mandy ilaç konusunda haklıydı.

Hâlâ ne yapacağıma karar vermeye çalışırken yanımdaki küçük ahşap masanın üstündeki telefonum titredi. Telefona uzandım, ekranda Cora'nın adının yanıp sönmesi ve birbiri ardına gelen bir dizi kısa mesajı görmek beni şaşırmıştı.

Cora: Söylediğim şeyler için özür dilerim.

Cora: Sanırım.

Cora: Gerçek şu ki birkaç kadeh şarap içtim,
bu yüzden biraz sersemledim ve kafam karıştı.
Normalde şu anda telefonda konuşuyor olurduk
ama konuşmuyoruz çünkü sana beni yalnız
bırakmanı söyledim... ve bundan pişmanlık duyuyorum.

Cora: Bu berbat cümle için beni yargılama.
Gözlerime sadece bakınca bile kanıyor.
Lütfen mesajımı sil.

Cora: Neyse, uyumaya çalışacağım. Senden nefret etmiyorum. Beni suyun altında tuttuğunu söylediğimi biliyorum ama beni su üstünde tutan tek şey sensin.

Cora: İyi geceler.

Cora: Lütfen bütün bu gevelemelerimi sil.

Kendimi telefonuma bakıp gülümserken buldum. Cevap vermeli miyim, onu aramalı mıyım, yoksa evine gidip uyuyana kadar ona sarılmalı mıyım diye düşündüm.

Belki de onu görmezden gelmeliydim.

Belki de söylediği her şeyde haklıydı.

Başparmağımı telefonumun kenarına vurdum, bir sonraki hamlemi düşünürken dudaklarımı büzdüm.

Sonra ona hızlı bir cevap gönderdim.

Ben: İyi geceler, Cora.

O gece yatağa votka içmeden girdim.

BÖLÜM ON DOKUZ

ERTESİ HAFTA işe döndüğüm ilk gün tam bir rezaletti. Karayollarında Ağır İnşaat Ekipmanı Operatörüydüm, bu da en basit haliyle aklımın başımda ve zihnimin açık olması gerektiği anlamına geliyordu. Beton yama yapmak, otoyollarla köprüleri onarmak ve zehirli maddeleri taşımak için traktör römorkları, buldozerler, vinçler ve diğer çeşitli büyük araçları kullanıyordum. Görünüşe göre işe dönüşümün ilk günü gökyüzü bunun şerefine bir buz fırtınası yağdırmaya karar vermişti. Bu yüzden endişem üç kat daha fazlaydı. Bir yandan kontrolleri ve protokolleri hatırlamaya çalışıyor, bir yandan da gün boyunca sahte bir gülümsemeyle etrafa bakmak için kendimi zorluyordum. Bir de, bir seri katille yakın karşılaşmamla ilgili binlerce soruyu yanıtlamak zorunda kaldığım için odaklanmanın neredeyse imkânsız olduğu gerçeği vardı.

Ama bir şekilde başarmıştım.

Baretimi çıkarıp sigorta şirketim tarafından sağlanan kiralık arabaya atladığımda gökyüzündeki bulutlar gitmişti. Boktan bir Honda'ya biniyor olabilirdim ama şimdilik iş görüyordu. Bütün gün içimde tuttuğumu hissettiğim nefesi serbest bıraktım ve sürücü koltuğuna çöktüm. Bitkin ve tükenmiştim. Ayrıca alkol detoksu nedeniyle yerimde duramayacak kadar öfkeli

hissediyordum. Bir hafta önce The Oar'daki cehennemden gelen çifte randevudan beri bir damla likör bile içmemiştim.

Deniyordum. Kahrolası şekilde deniyordum.

Arabayı çalıştırmak üzereyken telefonum çalmaya başladı ve Bluetooth ekranımda Cora'nın adıyla numarası belirdi. Doğru gördüğümden ve yoksunluğun görme bozukluğu tarzında bir yan etkisi olmadığından emin olmak için gözlerimi kıstım. Cora ve ben geçen hafta boyunca birkaç sıradan mesaj ve Facebook etkileşimi dışında pek konuşmamıştık. Bana okuldaki öğretmenlik görevine geri döndüğü ilk günleri anlatmıştı, ben de ona işe başlama tarihimden bahsetmiştim. Sıradan bilgileri paylaşmıştık. Normaldi.

İki ay önce ölümden kıl payı kurtulduğumuzu gösterecek hiçbir şey yoktu. Ayrıca kesinlikle arabasında onu rahat bırakmamı çünkü onu öldürdüğümü söylediği duygusal karşılaşmamızın konusunu açmamıştı.

Sözünü geri almış olsa da ona hâlâ alan tanıyordum.

Cora ve kendim için.

Geri döndüğüm ilk gün hakkında bilgi almak için aradığını düşünerek *yanıtla* tuşuna tıkladım.

"Efendim?"

Hattın diğer ucundan gelen hafif burun çekme sesini seçebiliyordum.

"Dean?"

"Cora?" Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğsüm binlerce felaket senaryosuyla dolup taşıyordu. "İyi misin?"

"Seni aradığım için özür dilerim. İşe döndüğün ilk gün olduğunu biliyorum ve sana sesli mesaj bırakacaktım ama..." Nefesini tutmaya çalıştığında küçük bir hıçkırık araya girdi. "Konu Blizzard."

Gözlerimi kırpıştırıp söylediklerini sindirmeye çalıştım.

Ah, sikeyim.

"Blizzard mı? Ne oldu?"

"Nöbet gibi bir şey geçirdi. Çok kötüydü, Dean. Onu eski haline getiremedik. Acil kliniğindeyim ve tamamen tepkisiz olduğunu söylüyorlar." Cora ağlamaya başladı, kelimeleri hıçkırarak söylüyordu. "Ötenaziyi önerdiler."

Siktir. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Burnumun kenarını sıktım, sonra parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip köklerini çekiştirdim. "Kahretsin, Corabelle. Bana hangi klinikte olduğunu söyle. Hemen geliyorum."

"Emin misin? Çalıştığını biliyorum..."

"Vardiyam bitti. Orada olmak istiyorum."

Rahatlamış iç çekişi kulağıma konan bir öpücük gibiydi. "*Care*'deyiz."

"Yirmi dakika içinde oradayım."

Telefonu kapatıp zihnimi toplamaya çalıştım ve hız sınırının en az on katına çıkarak otoparka girdim. Ayrıca tam olarak bir ahmak gibi iki yer kaplayacak şekilde park ettiğim de ortadaydı. Ana girişe doğru koştum ve Cora ile ailesini bekleme odasında bir araya toplanmış halde buldum. Cora ona doğru geldiğimi görür görmez ayağa kalktı. Tıpkı bir mıknatıs gibi birbirimize çekildik ve gözyaşları içinde sarıldık. Cora'nın omzunun üzerinden Lawsonlara gülümsedim.

Bridget burnunu bir mendile silerken Derek elini karısının dizine koymuştu.

Kulağına, "Çok üzgünüm, Cora," diye fısıldadım ve yanıt olarak belimi sıkıca kavradığını hissettim. "Ne kadar zamanımız var?"

"Bizi... odada bekliyorlar." Burnunu çekip kırmızı gözleriyle bana bakmak için geriye doğru bir adım attı. Elmacıkkemiği boyunca uzanan gözyaşlarını sildi. "Mandy işte. Burada olmanın

çok zor olduğunu söyledi. Annem ve babam burada bekleyecekler ama... benimle içeri gelmek ister misin? Veda etmek için?"

"Tabii ki."

Hiç tereddüt etmedim. Bu köpeği birlikte kurtarmıştık ve Blizzard son nefesini verirken Cora'nın yanında olmazsam lanetlenirdim.

Kahretsin.

Cora hızla başını salladıktan sonra görevlilerden birine içeri girmeye hazır olduğumuzu söyledi. Onu takip ettim, aramızda ağır bir sessizlik asılıydı. Elektronik mumlar ve yumuşak bir müzikle süslenmiş sessiz, huzurlu bir odaya girdik. Blizzard zeminin ortasındaki köpek yatağında kıpırdamadan yatıyor, pofuduk göğsü her nefeste yavaşça kabarıyordu. Son on yıldır kendi köpeğim gibi hissettiğim bu köpeği gördüğümde duygularımın sıkıştığını hissettim. Lawsonlar ailece tatile çıktıklarında ona bakmıştım. Mandy ve Cora'yla birlikte onu köpek parkına götürür; tenis toplarını kovalamasını, yeni arkadaşlar edinmesini izlerdim. Blizzard, Mandy'yle ön kapıdan içeri girdiğimde beni her zaman ilk karşılayan olurdu. Ayaklarımın üzerine yığılır ve karnını okşamam için yuvarlanırdı.

Yemek masasında her zaman yanımda oturur, kaçınılmaz olarak ona sunacağım atıştırmalığı bekler ve Lawsonların oturma odasında karaoke yaparken daima hayranlıkla kuyruğunu sallardı.

Diğerleri şarkı söylerken kuyruğunu hiç bu kadar heyecanlı sallamazdı.

Teknisyen nazik bir ses tonuyla süreç boyunca bizimle konuştu ve ihtiyacımız olduğu kadar zaman tanıyacağını söyledi. Hazır olduğumuzda basmamız gereken bir düğme vardı.

Onu bırakmaya hazır olduğumuzda.

Cora köpeğinin yanında diz çöktü, titreyen avuçlarını Blizzard'ın fildişi kürküne yasladı. Ben de onun yanına diz çöküp aynısını yaptım, kendi anılarımıza dalmışken omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Mandy'yle onun doğum günü partisi için hazırlanırken tuhaf davranıyordu. Bir şeylere çarpıyor, daireler çizerek yürüyor, her zamankinden daha fazla nefes nefese kalıyordu," diye fısıldadı Cora. Blizzard'ın karnını okşarken parmaklarımız birbirine sürtünüyordu. "Sence hastaydı ve bizim eve dönmemizi mi bekledi?"

İri gözleriyle bana bakarken, gözyaşları pembeleşmiş yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yutkundum, kendi acımı yok sayıp güçlü olmaya çalıştım. "Evet. Favori insanlarıyla vedalaşmadan gidemezdi."

Cora işaretparmağını serçeparmağımla birleştirdi ve vücudu taze gözyaşlarıyla titrerken başını omzuma yasladı. Diğer kolumu ona dolayarak olabildiğince kendime yaklaştırdım, sonra başımı çevirerek dudaklarımı saçlarına bastırdım

Gözyaşlarını koluyla silmeden önce, "Burada olmana sevindim," diye mırıldandı.

"Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

Parmağı benimkini sıkarken attığı küçük, boğuk kahkahanın tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra düğmeye bastım ve veteriner arabasıyla içeri girdi. Bu bir ölüm arabasıydı. Doktor neler olacağını, bunun huzurlu ve acısız olacağını, ilacın Blizzard'ın kalbini durduracağını, sonra da sonsuzluğa karışacağını açıkladı.

İstemesem de bunun mükemmel bir ölüm şekli olduğunu hissettim.

Köpeğin son nefesini verene kadar göğsünün yükselip alçalmasını izlediğimiz duygusal birkaç dakikaydı. Etrafı kurtarıcıları tarafından sarılmış, sevgi ile kuşatılmıştı.

Kahretsin, bir an için kendimi tutamayacağımı düşünmüştüm.

Doktor kaybımız için ne kadar üzgün olduğunu söyleyip arabayı odadan çıkarmaya başladı. "Blizzard harika bir aile üyesiydi, Bayan Lawson. Kaybınız için çok üzgünüm. Şimdi size ve erkek arkadaşınıza son vedalarınızı etmeniz için izin vereceğim. Hazır olduğunuzda dışarı çıkmakta özgürsünüz. Aceleye gerek yok."

Erkek arkadaş. Yas için birbirilerine tutunmuş, parmakları iç içe geçmiş iki âşık gibi göründüğümüzü düşündüm. Kapı tıkırdayarak kapanırken Cora doktorun hatasını düzeltmedi.

Odayı ürkütücü bir sessizlik kapladı. Bakışlarımı Blizzard'a çevirdiğimde, cansız ve hareketsiz olduğunu görmek kalbimde bir şeyleri sıkıştırdı. Kemiklerim fiziksel olarak sızlıyor, göğsüm anlaşılması güç bir acıyla daralıyordu. Arkamdaki tahta sıraya yaslandım, birkaç titrek nefes alıp bıraktım. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken avuçlarımı yüzüme bastırdım ama dökülüp parmaklarımın arasına sızdılar. Cora hemen yerde geriye doğru kayarak yanıma geldi ve bana doğru eğildi. Her iki kolunu da etrafıma dolayıp yanağını göğsüme bastırdı, ben pofuduk küçük arkadaşımı ve çok daha fazlasını özleyeceğim için hüngür hüngür ağlarken tek yaptığı bana sarılmak oldu.

"Siktir, özür dilerim," diye soludum. Elimi yüzümde gezdirirken sesimin çatlamasından nefret etmiştim.

"Onu seviyordun," diye fısıldadı Cora neon rengi iş yeleğime doğru. Parmakları altındaki gömleği sıkıca kavrıyordu. "Bunun için özür dilemene gerek yok."

Bana bakmak için başını kaldırdığında, bakışlarımız birbirine kenetlendi. Ruhlarımız arasından ağır, güçlü ve emredici bir şey geçtiğine emindim. Cora parmak uçlarıyla yüzümün yan

tarafına dokundu, yüzüm hâlâ hüznümün izleriyle nemliydi. Dişlerimi sıktım. Bu anı ya da havada asılı duran tuhaf, büyüleyici enerjiyi nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum.

Ona baktım; akmış makyajını, parlak gözlerini ve pembe dudaklarını inceledim. Elmacıkkemikleri üzüntüden kızarmıştı ve saçları dağınıktı, sanki az önce bir şey tarafından çarpılmış gibi duruyordu.

Belki de tıpkı düşündüğüm gibi olmuştu.

Cora dizlerinin üzerinde eğilmeden önce hiçbir uyarıda bulunmadı ve usulca dudaklarını benimkilere bastırdı... Neredeyse hissetmeyecektim, tüy kadar hafif bir öpücüktü.

Bir çırpınıştı; belki de sinekkuşunun kanatlarından çıkan bir vızıltıydı. *Güzel ve meraklı bir dokunuş.*

Geri çekildiğinde gözleri hafifçe irileşmiş ve kaşları çatılmıştı. Sanki hem sersemlemiş hem de şaşırmış gibiydi. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve göz temasını kesip kendini yere bıraktı.

Boğazını temizlemeden önce, "Özür dilerim," dedi. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve avucumu ensemde gezdirerek dağınık saçlarımı kaşıdım. Arkadaştık -sanırım- ve hayatın boktan, kalp kırıcı anlarında onlar bazen böyle yapardı.

Öyle değil mi?

Yanımdaki banka yaslanmış olan Cora'ya baktım, gözleri kapalıydı ve dudakları sanki benimkilere karşı hissettiklerini tekrarlıyormuş gibi birbirine bastırılmıştı. Parmaklarımın dans eder gibi eline doğru gitmesine izin verdim ve onunkilerin arasından geçirdim. O anda benden uzaklaşmadığı için minnettardım. Blizzard'a dönüp baktığımda eli benimkini sıktı. O kadar huzurlu ve sevecendi ki kendimi, "Bunun için özür dilemene gerek yok," derken buldum.

Kar yağmaya başladığında Cora'yı eve bırakmayı teklif ettim. Martin Luther King Günü* olduğu için çalışmak zorunda değildi. Blizzard uzun süren bir nöbet geçirdiği sırada ailesinin evinde öğrencilerinin ödevlerine not veriyordu ve hâlâ o anın etkisinden kurtulabilmiş değildi.

Hastaneden ayrılmadan önce emin olmak için ona, "Ailenle gitmek istemediğine emin misin?" diye sormuştum. "Bu kadar üzgünken yalnız kalmanı istemiyorum."

Cora başını sallamakla yetinerek, "Yalnız kalmayacağım," demişti.

Bunu söylediğinde bir süre onunla kalmamı istediğini düşündüm ve araba yoluna girdiğimizde onu içeri kadar takip ettim. Otoparktan çıktığımızda sadece hafif sağanak halinde yağan kar şimdi sert bir hal almıştı. Karlı patika yoldan ön kapısına doğru ilerlerken iri kar taneleri saçlarımızı ve ceketlerimizi örtüyordu.

İçeri girmeden önce duraksadım, gökyüzüne baktım ve yüzüme yağan beyaz tabakaya doğru göz kırptım. Yüzümdeki kasvetli havayı dağıtacak bir gülümsemeye engel olamadım. "Kar fırtınası** var."

Cora verandadaki basamakta sendeledi. Ardından bana dönüp o güne kadar gördüğüm en iri, en büyülü gözlerle baktı. Aşağı inip yürüyüş yolunda yanıma gelip kollarını kaldırdıktan sonra benimle birlikte yukarı baktı. "Aman Tanrım. Sence... ?" Sesi kısılırken gülmeye başladı. *Güldü.*

Burnu gökyüzüne dönük bir şekilde daireler çizerek dönerken dudaklarından çılgınca kahkahalar dökülüyordu. "Bu o, Dean. Bize veda ediyor."

---

* Martin Luther King Günü, Amerika Birleşik Devletleri'nde her yıl ocak ayının üçüncü pazartesi günü kutlanan bir resmî tatildir.

** Kelimenin orijinal karşılığı Blizzard olduğu için, köpeğin ismine gönderme yapılmıştır.

Lanet olası kalbimin patlayacağını sandım.

Duygularımı içime çekerek soğuk havayı geri üfledim. Hangisinin beni daha çok boğduğundan emin değildim; Blizzard'ın bize verdiği veda hediyesinin mi, yoksa Cora'nın beyazlar içinde, tamamen büyülenmiş ve o anın içinde kaybolmuş bir halde beceriksizce daireler çizerek etrafta süzülüşünü izlemenin mi?

İyileşiyordu.

İyileşiyor gibi görünüyordu.

İçeri girmenin bir yolunu bularak üstümüze yapışan kışlık kıyafetlerimizi çıkardık. Hem zihinsel hem de duygusal olarak tükenmiş bir halde kanepeye yığılmıştık. Blizzard her zaman kanepede tam aramızda otururdu. Daima. Birbirimizi öldürmemizi engellemeye çalıştığı şeklinde şakalar yapardık.

Şu anda acaba bize bir şey mi söylemeye çalışıyordu diye merak ediyordum.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve başımı minderlere yasladım, uzun ve yorucu günün etkisi geçerken içgüdüsel olarak gözlerim kapandı. Bir elin dizimi sıktığını hissettiğimde neredeyse tamamen kendimden geçmiştim.

"Gidip biraz uzan. Yorgun görünüyorsun."

Kulağa harika geliyor ama hareket etmek istemiyorum anlamına gelen bir *hmmph* sesi çıkardım.

Cora bu sesin sırrını çözmüş gibiydi. Bacaklarımı çekiştirmeye başladı ve ben kanepenin tamamını kaplayacak şekilde yayılana kadar onları gerdi. Ardından üzerime bir battaniye örttü ve onu çeneme kadar çekiştirirken nergislerin hafif aromasını fark ederek etrafıma doladım. Dudaklarını yanağımda hissettiğimde dalıp gitmeye başlamıştım, tıpkı önceki gibi hafifti. Bir gıdıklama, bir fısıltı, belki de kısacık bir öpücük.

İyileşmek.

Cora iyileşmek gibi hissettiriyordu.

Nerede olduğumu anlamaya çalışırken bir çığlık beni kanepeden doğrulmaya zorladı. Kafam karışmıştı, gözlerimin kardığını hissettim.

Nane rengi duvarlar, mercan rengi bir kanepe, ayaklarımın altında tüylü bir battaniye vardı.

Nergisler.

Cora.

Cora'nın kanepesindeydim.

Cora çığlık atıyordu.

Ayağa fırlayıp hızla koridordan aşağı, loş yatak odasına doğru koştum. Onu orada kıvranırken buldum. Yorganı tekmeliyor, başının arkasındaki iki yumruğunun arasına hapsettiği yatak direklerini sertçe kavrıyordu.

Tekrar çığlık attı. "Hayır! Lütfen, hayır..."

Gözleri sımsıkı kapanmıştı ama görebildiğini biliyordum.

Geceleri gözlerimi kapattığımda gördüğüm tüm dehşeti o da görüyordu.

Hemen başucuna koştum ve onu ürkütmemeye dikkat ederek kendimi yatağın üzerine bıraktım. "Cora... Corabelle, rüya görüyorsun." Kolumu beline dolayıp onu kendime çektim ve kulağına, "Bana geri dön," diye fısıldadım.

Hâlâ yatakta kıvranmaya devam ederken yüz ifadesi acı ve dehşet içindeydi. Tekrar denedim.

"Cora... "

Çeneme bir yumruk indirdi.

Cora kendini oturur pozisyona getirirken yüzümün yan tarafına masaj yaparak, "Siktir," diye mırıldandım.

Cora'nın gözleri kocaman açıldı, göğsü gergin nefeslerle inip kalkıyordu. "Dean? Dean... Aman Tanrım..." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve karıncalanan çene çizgime öpücükler kondurmaya başladı. "*Çok* özür dilerim. Rüya görüyordum. Çok özür dilerim."

"Sorun değil. Güvendesin."

Cora kollarını boynuma doladı, beni olabildiğince yakınına çekti ve omzuma yaslanarak hıçkırdı. "Sen gerçek misin?" diye ağlarken başını eğerek sıcak dudaklarını boynumun kenarına bastırdı.

Bir anlığına donakaldım, içimi bir ürperti kaplamıştı. Ne yapacağımdan, ne söyleyeceğimden ya da onu nasıl teselli edeceğimden emin değildim. Fakat içgüdülerim devreye girdi ve onu tekrar yatağa yatırdım. Kollarımla bedenini kavrayarak yanına yerleştim.

"Ben gerçeğim. Sen de gerçeksin. Her şey yolunda, Corabelle. Sadece bir rüyaydı."

Kolları hâlâ boynuma dolanmış bir haldeydi, gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Sana dokunmaya devam etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum... Çok gerçekti..." Cora ellerini sırtımda, sonra da göğsümde gezdirdi. Tıpkı onu zincirlerinden ilk kez kurtardığımda yaptığı gibi yapıyordu. "Seni incittim mi?"

Başımı sallayıp alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ben iyiyim."

"Tanrım, Dean... Çok özür dilerim. Aptalın tekiyim."

Gözlerini benimkilerle buluşmaya zorladığımda, yüzü bir anda avuçlarımın arasında kaldı. "Sen aptal *değilsin*. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Başparmaklarımla gözyaşlarını silerken Cora'nın çenesi titriyordu.

"Ben güçlü değilim. Mahvoluyorum."

"Sen çok güçlüsün. Beni *büyülüyorsun.*" Benim gördüğümü o nasıl göremezdi? Nasıl bilemezdi? "Bunu bir daha asla söyleme, beni duyuyor musun?"

Hâlâ titremeye devam ederken burnunu çekti. Gözlerinde buğulu ve savunmasız bir bakış vardı. "Hepsi benim hatammış gibi hissediyorum. Tüm o hatıralar, kâbuslar ve delilik hissinin yanı sıra... midemin çukurunda bir suçluluk duygusu var. Orada olmamalıydın, Dean." Cora kesik bir nefes alırken bacağı benimkinin üzerinden kaydı. "O gece seni aramamalıydım..."

Kaşlarımı çattım, itirafı beni şaşırtmıştı. Saçma konuşması karşısında sarsılmıştım. "Bu çok boktan bir şey. Onu harekete geçiren bendim. O piç benim kızım olup olmadığını sorduğunda yalan söylemeliydim. *'Tabii ki evet, o benim kızım,'* demeliydim çünkü sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Zümrüt yeşili gözleri şaşkınlıkla dolarken bana baktı. Dudakları aralandı ve bakışları bir an için ağzıma kaydı.

"Cora, beni dinle," derken hâlâ yüzünü ellerimin arasında tutuyor, hâlâ ona son kez sarılıyormuşum gibi kollarımı etrafına doluyordum. "Hayatımın en kötü üç haftasıydı ve sonsuza dek aklımdan çıkmayacak." Yutkundum. "Ama orada olduğum için mutluyum. Ve sırf sen o boku tek başına yaşamayasın diye her şeyi binlerce kez tekrar yapmaya hazırım. Orada seninle olduğum için mutluyum."

Nefes nefese bir inilti duyuldu. Bana daha önce hiç böyle baktığını görmemiştim.

Gözlerimi kapatıp alnımı onunkine yaklaştırdım. "Ve bana bunun ne anlama geldiğini sorma, Corabelle. Çünkü hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, sırf seni güvende tutmak için o orospu çocuğunu defalarca kez öldürebileceğim. Tanrım, kâbuslarını kovup sana huzur getireceğini düşünsem yüz adamı bile öldürürdüm. Bunun kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum.

Güven bana, gerçekten biliyorum ama bir dakika daha kendini suçlu, sorumlu ya da zayıf hissetmene izin veremem. Sen bir savaşçısın."

Tanrım. Bu ilkel ve filtrelenmemiş gerçekleri sanki aklım başımdan gidecek kadar sarhoşmuş gibi sayıklıyor, adeta haykırıyordum.

Ama kendimi hiç bu kadar ayık ya da kafam yerinde hissetmemiştim.

Ya da *dehşete düşmüş.*

Cora ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Kahretsin... Bir şey söyle, Cora." Alınlarımız hâlâ birbirine yapışıktı, burunlarımız birbirine değiyordu. Gözlerimi kapatıp bana aptal olduğumu söylemesini beklerken nane kokulu nefesini ağzımda hissettim.

Cora uzun bir süre sessiz kaldı. Her zaman karşılık vermekte, bana hakaretler yağdırmakta, sözlerini cephane olarak kullanmakta hızlı olan kadın, alışılmadık bir şekilde sessizdi. Elleri göğsümdeydi, biri tam kalbimin üzerindeydi ve bacakları benimkilere dolanırken gömleğimin kumaşını yumrukluyorlardı. Vücutlarımız yakındı, *çok* yakındı. Kasıklarımız neredeyse birbirine değiyordu ve ellerim sanki özenle tutulması gereken bir şeymiş gibi çenesini kavrıyordu.

Neden konuşmuyordu?

Cora sonunda uzun, kararsız bir nefes aldı. Ardından yüzü, göğsümün ön tarafına yapışana kadar yatakta kaydı. "Bana şarkı söyle."

Bir an için o bodrum katına geri döndüm. Aramızdaki kara delikten onu zar zor görebildiğim o karanlık kasım gecesini düşündüm. Ona dokunamamak beni öldürüyordu. Uzanıp onu tutamıyor, kollarıma alamıyor, rahatlamasına yardımcı olamıyor ya da kulağına her şeyin yoluna gireceğini fısıldayamıyordum.

O anlarda sahip olduğu tek şey sesimdi.

Bir elimle başının arkasını okşarken *Hey Jude* şarkısını söyledim. Her sesli notada minik saçlarının çenemi gıdıkladığını hissedebiliyordum. Birlikte kıvrılmış, birbirimize sarılmış, kalp atışlarımız aynı hizada uyuyakalmıştık ama bu sefer uyku hapı yoktu. Alkol yoktu. Kendimiz ve kalplerimizde yer etmiş kafa karıştırıcı duygular dışında hiçbir kötü alışkanlık, bahane ya da suçlanacak bir şeye sahip değildik.

Beynimde hâlâ bir sürü soru dolaşırken, sonunda bunlardan birine yanıt bulduğumu hissettim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ

15 YIL ÖNCE

Bay Adilman pisliğin tekiydi.

Bir elime başımı yaslayıp diğer elimle kalemimin silgi tarafını defterimin boş sayfasına doğru aşağı yukarı salladım ve esnedim. Bay Adilman bir yandan okumamız gereken bir kitap hakkında konuşuyor, bir yandan da Bayan French'i süzüyordu ki Bayan French ona yeni bir öğrenci hakkında mesaj vermek için durduğunda işi yarım kaldı. İğrençti.

Bay Adilman, "Herkes buraya baksın. Bugün aramıza katılan yeni bir öğrencimiz var. Ona Cary-Grove Lisesi'nde kendini evinde gibi hissettirelim," diye seslendi.

Not tutmak konusunda pek yetenekli olmadığım için başımı kaldırıp baktım ve aniden ağzım kurudu.

İçeri bir melek girdi.

Şaka yapmıyordum. Kanatları, halesi, hatta belki bir yıldızı bile olan gerçek bir melek olduğunu düşünmüştüm.

Kesinlikle ortada bir yıldız vardı.

Saçları altın sarısıydı ve yarısı çiçekli bir tokayla toplanmıştı. Kot eteği neredeyse dizlerine değiyordu ve bebek mavisi bluzunun üzerine lavanta rengi bir blazer ceket giymişti. Kalın topuklu

sandaletler giyiyordu ve hayatımda gördüğüm en tatlı gülümsemeye sahipti.

Bay Adilman minyon sarışını benimkinden çok uzaktaki bir masaya yönlendirirken gözümü dikmiş, muhtemelen ağzımın suyu akarak ona bakıyordum. Gergin elleriyle kitaplarını göğsüne bastırdı ve sessizce yerine oturdu.

"Millet, Corabelle Lawson'a merhaba deyin. Ailesi Rockford'dan buraya yeni taşındı."

Boğazını temizledi. "Adım Cora."

"Ah." Bay Adilman notlarına baktı. "Özür dilerim. Burada Corabelle yazıyor."

"Evet ama ben Cora'yı kullanıyorum."

Ben zihnimde geleceğimizi planlamaya devam ederken sınıf sıkılmış bir şekilde merhaba diye mırıldandı. Mezuniyet ve balo hayallerimi tamamlamıştım. Birlikte aynı üniversiteye gidersek harika olurdu ama uzak mesafeli ilişkiler o kadar da kötü olmazdı. Yürütebilirdik. Otuz yaşına kadar evlenir, banliyöde büyük bir ev alır ve otuz beş yaşına kadar üç sarı saçlı bebek sahibi olurduk.

Bol bol seyahat edecek, emekli olunca da okyanus kıyısına taşınacaktık.

Okyanusu sevip sevmediğini merak ettim.

Cora bana doğru baktı ve gözlerimiz ilk kez buluştu.

Yeşil.

Demek meleklerin gözleri yeşildi.

Bana gülümsedi. Aynı tatlı gülümsemeyle yüzüme bakmaya devam ettiğinde bu seferki tamamen bana ait diye düşündüm. O gülümseme göğsümü doldurup beni yaktı ve biliyordum, sadece biliyordum ki...

Bir gün bu kızla evlenecektim.

O cuma iş çıkışı Mandy'nin kanepesinde oturmuş, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir yandan da su şişesini kafama dikiyordum. Şişeyi avucumun içinde sıkıyor, buruşan plastiğin sesiyle Mandy'nin apartmanda dolaşan neşeli sesinin karışmasını dinliyordum.

"...Margo'nun emekli olduğuna inanamıyorum..."

Boş su şişesinin etrafına sarılı parmaklarımı açıp kapattım.

Çıt. Çıt. Çıt.

"...Bizim için bir anne gibiydi..."

Çıt. Çıt. Çıt.

"...Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum... Dean? Beni dinliyor musun?"

Mandy ellerini bulaşık havlusuna silerek salona girdiğinde başımı kaldırdım. "Evet. Üzgünüm."

"Her şey yolunda mı?" Başını iki yana eğdi, ela gözleri endişeyle parlıyordu. "Biraz solgun görünüyorsun."

Bunun nedeni muhtemelen son on beş dakikadır kusmuğumu tutuyor olmamdı.

Yutkunurken boğazım düğümlendi. "Konuşmamız gerek, Mandy." Şişeyi yanıma bırakıp ellerimi kot pantolonumun ön kısmına sildim.

Mandy bir anlığına bana bakıp kelimelerimi algılamaya çalıştı. Havluyu parmaklarının arasında sıkarken üstdudağını dişledi. "Ne hakkında?"

Ne hakkında olduğunu biliyordu. Yüzünün tüm kıvrımları bunu söylüyordu.

Siktir.

"Kahretsin... Bu hayatımın en zor konuşması."

"Dean." Adım dudaklarından küçük bir çığlık, bir yalvarış olarak döküldü. "Bunu yapma."

Kanepeden kalkıp ellerimi uzatarak ona doğru yürüdüm. Uzanmamı engellemek için geri çekildiğinde duraksadım. Kollarım iki yanıma düştü, yenilmiş hissediyordum. "Seni incitmek istemiyorum..."

"O zaman yapma. Beni incitmeni istemiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu, vücudu çoktan titremeye başlamıştı. "Bunun üstesinden gelebiliriz."

"Yapamayız. Ve bu seni önemsemediğimden değil... Harika bir dönem geçirdik ve son on beş yılın tek bir anından bile pişmanlık duymadım."

"Lütfen dur..."

"Ama şu anda kendimi tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum. Sadece üç hafta olduğunu biliyorum. Anlıyorum ama bana ne olduğunu açıklayamıyorum. Ben sadece... O bağı, o kıvılcımı hissetmiyorum ve sen bunu hak ediyorsun. Benim sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Tanrım, umarım bu söylediklerim ona saçmalık anlatıyormuşum gibi algılanmazdı çünkü sikik gerçek buydu.

Mandy gözlerini kapattı ve duyguları sınıra yaklaşana dek onları kapalı tuttu. Ellerinin yumruk şeklinde kıvrıldığını gördüm. "Onun yüzünden mi?" diye sordu.

"Ne? Kimin yüzünden?"

"*Kız kardeşim.*"

Bunu söylemesi neredeyse imkânsızmış gibi dişlerinin arasından tıslayarak konuşmuştu.

Cevap olarak çenem kasıldı. Bu Cora'yla ilgili değildi. Bu Mandy ve benimle ilgiliydi. Birbirimize uygun değildik. *Yürümüyordu.*

Artık olmuyordu.

"Hayır," diye karşılık verdim.

"Yalancının tekisin. O bodrumda ikinizin arasında bir şeyler oldu," dedi. "O adama *Çöpçatan* diyorlardı, Dean. Kendime ikinizin birbirinizden nefret ettiğinizi ve hiçbir şey olmayacağını söylemeye çalıştım ama şimdi kendimi kocaman bir aptal gibi hissediyorum..."

İç çektim. "Cora'yla aramda güçlü bir bağ olmadığını söylemiyorum. Çünkü var. Birlikte korkunç bir travma atlattık ve oradan farklı bir şekilde geri dönmemiz mümkün değildi." Bir elimi boynumda gezdirdim, ikimiz için de anlamlı olan kelimeleri ve cümleleri bir araya getirmeye çalışırken ensemi kaşıdım. "Boktan şeyler yapmaya zorlandık ve... bu bizi birbirimize bağladı."

Yutkundu, neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Ona karşı duyguların mı var?"

Duygular.

Tanrım, tabii ki ona karşı duygularım vardı. Bana pek çok şey hissettiriyordu. Hep hissettirmişti.

Ama Mandy'nin daha spesifik bir şeyden bahsettiğini fark ettim.

Daha yıkıcı.

Romantik anlamda duygularım olup olmadığını bilmek istiyordu. Cinsel duygular. *Arkadaşça* duygulardan daha fazlası var mı bunu bilmek istiyordu.

"Bu biraz karmaşık."

Mandy bana ters bir bakış attı. "Karmaşık değil, Dean! Ya kız kardeşimi becermek istersin ya da istemezsin."

Tanrım.

İş botlarıma baktım ve onları ön kapıda çıkarmam gerektiğini fark ettim. Muhtemelen dairesini çamur içinde bırakmıştım.

"Kusacak gibi hissediyorum."

Mandy'nin eli hissettiği dehşeti bastırmak için ağzının üzerinde gezinirken tekrar yukarı baktım. Başımı sallayarak, "Bu Cora'yla ilgili değil," dedim. "Bunu sana söylemiştim."

"O zaman neyle ilgili? Yirmi gün içinde bana olan aşkından vaz mı geçtin? Diğer binlerce gün bir şey ifade etmedi mi?"

Derin bir nefes vermeden önce tereddütle duraksadım. "Aramızda hep bir şeyler eksikmiş gibi hissetmiyor musun? Sanki yeterince yoğun şeyler hissetmemişiz gibi?"

Dişlerini sıktı. "Bu da ne demek şimdi? Bana *evlenme* teklifi ettin, Dean. Yoğun şeyler hissettiğini sanmıştım."

"Siktir, bilmiyorum. Sanırım sadece rahattım... Her şey rutine binmişti ve kolay bir hale gelmişti, anlıyor musun? Ailenle yakınım, aynı arkadaşlarımız var. Blizzard..." Yeniden toparlanmak için bir anlığına gözlerimi kapattım. "Değişim çok korkutucu, Mandy. Seni önemsiyordum, bir geçmişimiz vardı, anlaşıyorduk ve gayet uyumluyduk. Her şeyi bir kenara atmaya değmezdi."

"Peki, şu anda farklı olan ne?"

"Değişim beni buna *zorladı*. Bir seri katilin bodrumunda üç hafta boyunca çürümeye zorlandım ve bu gerçekten her şeye bir anlam kazandırdı."

Mandy huzursuzca ayağını halıya vuruyor, uzun tırnaklarını kollarına batırıyordu. "Orada benden ayrılmak için nasıl sabırsızlandığını düşündüğünü bilmek harika."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun." Ona doğru küçük bir adım attım. "Tanrım, Mandy. Zamana bırakmayı *denedim*. Sadece kafamı toparlamaya ve tüm bu saçmalıkların üstesinden gelmeye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Bunu nasıl düzeltebileceğimi ve yürütebileceğimi düşünerek sayısız saatler geçirdim. Yürümesini istedim ama..." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Artık birbirimiz için doğru insanlar değiliz."

Gözlerinden dökülen yaşlar, mükemmel makyajını lekeledi. Gözleri göğsümle aynı hizadaydı, suçlu bakışlarımla

buluşamıyordu. Mandy parmaklarını saçlarında gezdirdi, ardından onları geriye doğru çekti ve kederini kontrol etmeye çalışırken ensesini avuçladı. "On beş yıl. Hayatımın on beş yılı senin için mahvoldu."

Tanrım.

Şerefsizin tekiydim.

Kocaman, lanet bir şerefsizdim.

"Sen o bodrumda, birbirimize göre olmadığımızı düşünüp kız kardeşimle *bağ kurarken* benim ne yaptığımı bilmek ister misin?" Sonunda bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde küçümseyici bir ifade vardı. "El ilanları hazırlıyordum. Arama ekiplerine liderlik ediyordum. Polisle, arkadaşlarımla ve akrabalarımla, konut şirketi ve kamu hizmeti sağlayıcılarıyla telefonda konuşuyordum. Ödemelerinizin gecikebileceğini bildiriyordum... Lanet olası düğün koordinatörleriyle, *eve* döneceğiniz için randevumuzu iptal etmemeleri adına yalvarıyordum." Yanakları kıpkırmızıydı ama bu kızarıklığın sebebi küçümsemeydi. "Her gün şehirde dolaşıp arabanı arıyordum. Yemek yemedim. Uyumadım. Tek yaptığım ağlamak ve seni aramaktı. İyi olman için dua etmek ve... o koridorun sonunda durduğunu hayal etmekti."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bir elimi ağzıma götürüp derin bir nefes aldım. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığının farkındaydım. Acısını azaltmak ya da durumu anlamasını sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Zamanda geriye gidip ona bir gün kalbini kıracağım için benden uzak durmasını söyleyemezdim.

Tek yapabileceğim bunun ikimiz için de doğru şey olduğuna inanmak ve onun da bunu görmesini umut etmekti. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Yarım öpücüklerden ve içi boş konuşmalardan daha fazlasını hak ediyordu. *Benden* daha iyisini hak ediyordu.

"Seni her zaman önemseyeceğim, Mandy. *Daima.* Bir gün yeniden âşık olacağını ve o koridorda yürüyeceğini biliyorum. Senin en korkunç, en karanlık yanlarını gören ve yine de seni deli gibi seven birini bulacağını biliyorum. Seni zorlayan, teninin altına sızan, seni en iyi şekillerde çıldırtan biri hayatına girecek. Seni o kadar canlı hissettirecek ki onunla tanışmadan önceki kabuğuna geri dönmeyi hayal bile edemeyeceksin. Hayatında seni *gerçek seni* gören, soyunmuş ve ilkel halini fark eden, tüm kırık parçalarını toplayıp güzel bir şeymiş gibi onlara değer vermek isteyen biri olacak."

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha.

Kalbim göğsümü tekmeliyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Mandy bana bir anlığına Nicholas Sparks* tarafından ele geçirilmişim gibi baktı.

Siktir.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve yüzünü ellerimin arasına alıp alnını öpmek için onu kendime çektim. "Mandy, Mandy, şeker gibi tatlı,**" diye fısıldadım. Ergenliğimizde ona bu tekerlemeyi söylerdim. "Seninle olduğum için pişman değilim. Bir gün beni affedip tekrar arkadaş olabilmemiz için dua ediyorum çünkü kalbim sen olmadan aynı şekilde atmayacak. Ama eğer beni affetmezsen bunu anlayıp saygı duyarım." Ona verdiğim bu yükün altında ezilmiş gibi gözleri sımsıkı kapalıydı. "Bunun hayal ettiğin gibi *sonsuza dek mutlu* bir hayat olmadığını biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Ama *yemin ederim* beni anlayacaksın ve anlayıp geriye dönüp baktığında her şey çok daha anlamlı olacak."

Saç çizgisine son bir öpücük kondurdum ve gözyaşlarının sessizce yanaklarını ıslatmasını izledim.

Sonra da geri çekilip kapıdan çıkıp gittim.

---

* Romanlarında aşk, trajedi ve keder temalarını işleyen Amerikalı yazar/senarist.

** Orijinalinde kullanılan "Mandy, Mandy, sweet as a candy" ifadesi bir kafiye oluşturduğu için karakter bu şekilde seslenmektedir.

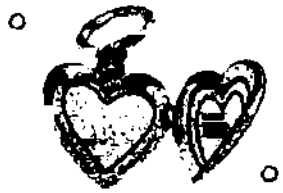

BÖLÜM YİRMİ BİR

Cora: Ben bir şey yaptım.

Cora'nın mesajı aldığım o cumartesi günü mutfak masamda oturmuş, dondurulmuş makarna ve peynir yemeklerinden birini yiyordum.

Ben: Ne kadar rezil bir şeyden bahsediyoruz?

Cora: Hmm. Orta-üst seviye?

Ben: 'Saçıma perçem kestim" ile
'Bir lama çiftliği satın aldım' arasında
bir seviyede mi?

Cora: Lamaları çiftlikten aldım diyelim.
İki tane.

Ben: Ne halttan bahsediyorsun?

Tam onu aramak üzereydim ki fotoğraflı bir mesaj geldi. Neredeyse yediğim bir erişte parçasında boğuluyordum. Cora tüyleri dağınık, Yorkie karışımı bir köpeği kolunda tutuyordu. Diğer kolunu da bir Alman Çoban Köpeği'nin göğsüne sararak selfie çekinmişti.

Ben: ... ...

Cora: Bir seri katilin iki köpeğini sahiplendim sayılır. Jude ve Penny Lane'e merhaba de.

Yirmi dakika sonra, oturma odasında dikiliyordum.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Minyatür yatakları boş dururken devasa köpek yatağına birlikte kıvrılmış iki köpeğe baktım. "Earl'ün köpeklerini mi sahiplendin? Bizi yiyecek olanları mı?"

Su kaplarını doldurduktan sonra ayağa kalktı, saçlarını atkuyruğu halinde topladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bizi yiyeceklerinden şüpheliyim. Earl sadece bizi korkutmaya çalışıyordu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hatırladığım kadarıyla adam oldukça dürüst ve açık sözlüydü."

"Yuvaya ihtiyaçları vardı, Dean. Başka kimse onları istemedi. Zaten bir köpek sahiplenmeyi planlıyordum ve bu bana yapılacak en doğru şey gibi geldi. Şunlara bir baksana."

İkimiz de başımızı çevirdiğimizde, kendimizi inkâr edilemeyecek kadar sevimli olan bu görüntüye hayran hayran bakarken bulduk. Küçük olan Penny Lane, Jude'un göğsüne yaslanmış ve minik bir top gibi kıvrılmıştı. İkisi de derin bir uykudaydı ve hallerinden oldukça memnunlardı.

"Tamam, kahrolası derecede tatlılar. Ben kalpsiz bir canavar değilim. Sadece kafam karışık." Başımı kaşıdım, tüm bu olanları anlamaya çalışırken başımı yana doğru eğdim. "Onlar... biraz sorunlu değil mi?"

Cora'nın kafası tekrar bana döndüğünde bunun yanlış bir kelime tercihi olduğunu anladım. "Bizden daha sorunlu olmadıkları kesin. Olanlar yüzünden sevilmeyi ve önemsenmeyi hak etmediğimizi mi söylüyorsun?"

Lanet olsun. Ona hak vermemi sağlamıştı. Derin bir nefes alıp omuzlarımı silkerek yavaşça nefes verdim. "Evet, sanırım haklısın. Sadece agresif olabileceklerini ya da bazı sorunları olabileceğini düşünmüştüm, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Cora başını ileri geri sallayarak dinlenen hayvanlara baktı. "Tam bir kontrolden geçtiler. Ayrıca veteriner istismara uğradıklarını düşünmüyor. Sadece ciddi şekilde ihmal edilmişler. Birbirlerine çok bağlılar, bu yüzden bağlı bir çift olarak geldiler."

Bağlı bir çift. Bu konuda yalnız değillerdi.

Dalgınca gülümsedi. "Sanırım iki köpek almam konusunda haklıymışsın."

Benim de yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kalbi düşündüğümden de büyüktü. "Sanırım öyle."

"Çok tatlılar. Sadece birkaç saattir yanımdalar ama sanırım eve adım attıkları anda her şeyin yoluna gireceğini anladılar," dedi Cora. "Sanki yuvalarında olduklarını biliyorlardı."

Onu izlerken gülümsemem düşünceli bir hal aldı. Çıplak ayak parmakları tüylü halının üzerinde kıvrılıyordu, gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Ev kelimesinin bir gün tek bir anlama gelirken, ertesi gün bambaşka bir anlama gelmesi çok tuhaftı. Sanırım bunun nedeni evin bir yer değil, bir duygu olmasından kaynaklanıyordu.

"Son zamanlarda Mandy'yle konuştun mu?"

Mandy'nin adını duyunca hayallerim yerle bir oldu. Cora'nın henüz bilmediğini fark ederek dilimi ısırdım. "Şey... evet."

Cora oturma odasındaki yastıkları kabartıp battaniyeyi katlamaya başladı. "Dün gece benimle film izlemeye gelecekti ama hiç gelmedi. Mesajlarıma da cevap vermedi ki bu çok garip. Genelde telefonuna yapışıp kalır." Cora mutfağa gidip bir şişe cam temizleyicisi aldı ve onu sehpaya sıkıp yeni bir bezle silmeye başladı. "Belki geç saate kadar çalışması gerekti ve unuttu."

"Sana söylemedi mi?"

Cora doğrulup yüzüme baktı ve göğsüne kadar inen tuniğini düzeltti. "Neyi?"

Lanet olsun. Bu konuşmayı ikinci kez yapmak zorunda kalmamayı umut etmiştim. Hâlâ Mandy'nin gözlerindeki hayal kırıklığının etkisinden kurtulmaya çalışıyordum ve Cora'nın bu habere nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Dün ondan ayrıldım."

Cora gözlerini kırpmadan bana bakarken bez elinden kaydı.

"Sana söylemiştir diye düşündüm. Zor bir geceydi ve görünüşe göre bunu iyi idare edemedi. Ben sadece-"

"Geri al."

Gözleriyle karşılaştığımda kaşlarımı çattım. "Ne?"

Cora cebinden telefonunu çıkardı ve bir fırtına gibi yanıma yaklaşarak onu göğsüme vurdu. "Vazgeç."

Telefonu elimle yakalayıp ona geri uzattım. "Hayır. Sen neyden bahsediyorsun?"

Hızla arkasını dönerken onu tüketen duyguları, omuzlarının sertçe inip kalkmasına neden oluyordu. Cora birkaç saniye sessiz kaldı, etrafımızdaki havada yankılanan tek ses onun kesik kesik nefesleriydi.

Omzuna dokunmak için uzandım. "Cora..."

Vahşi gözlerle topuklarının üzerinde geri döndü. "Benim yüzümden mi? Benim yüzümden mi kız kardeşimin kalbini kırdın?"

"Hayır." Neden bu kadar öfkelendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Yalan söylüyorsun."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Tanrım, Cora. Ne sikim oluyor? Ben sadece... artık yürütemiyoruz. Aramızda bir şey yokken varmış gibi davranamam. Bu ikimiz için de adil olmaz."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana doğru mekanik bir adım attı. "Aptalın tekisin."

"Pardon?" Hızla koridorda uzaklaşırken peşinden gittim, öfkem birden alevlenmişti. "Cora!"

Omzunun üzerinden, "Aptalın tekisin dedim!" diye tekrarladı.

"Neden böyle davranıyorsun?" Arkasından seslenirken yüzüme çarpmadan hemen önce yatak odasının kapısını ittim ve içeri daldım. "Saçmalıyorsun!"

"On beş yıl!" diye bağırırken etrafında döndü. Atkuyruğu da onu takip etmiş, dudağındaki parlatıcıya yapışmıştı. O tutamları kenara itti, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Az önce on beş yıldan vazgeçtin."

"Yirmi yıldan vazgeçmemi mi tercih ederdin? Yoksa otuz mu? Eğer bunun kaderim olmadığını biliyorsam, yeniden başlayıp mutluluğu bulabilecekken neden onu oyalayayım?" Kollarımı havaya kaldırarak karşı çıktım.

"Korkaksın."

"Ne?" Küçümseyici bir kahkaha atarak başımı salladım. "Önce aptaldım, şimdi de korkağım. Teşekkürler."

Tükürürcesine, "Evet," diye bağırdı. Ayak parmaklarımız birbirine değene kadar bana doğru ilerledi. "Sen aptal korkağın tekisin. Bunun için emek vermekten deli gibi korkuyorsun. Çift terapisine gittin mi? Herhangi bir şeye? Hiç *denedin* mi, Dean?"

"Siktir, kes şunu. Anlamıyorsun."

"Onunla evlenmen gerekiyordu! Bunu nasıl yapabildin?" Cora ağlamaya başladığında gözyaşları hızla yanaklarından

süzüldü. "Mutluydun. Daha önce mutluydun..." Çenesini titrerken sesi kısıldı ve gözlerini yere indirdi.

İç çekerek yüzümü sıvazladım. "Mutluydum ama aslında *mutlu* değildim. Üç hafta boyunca hayatının sona ermek üzere olduğuna inanırsan, ruhunun derinliklerine inip yeni değerlendirmeler yapma eğiliminde olursun. Mandy'yle idare ediyorduk ama tam olarak yürütemiyorduk. Tutku yoktu."

"Tutku mu? *Tutku* için mi on beş yılı çöpe atıyorsun?"

"Hiçbir boku çöpe attığım yok!" Artık ben de bağırıyordum. "Güzel bir on beş yıldı, hiçbir pişmanlığım yok ama yollarımıza ayrı devam edeceğiz."

"Sebebi *benim*."

"Hayır, Cora. Sebebi artık kız kardeşine âşık olmamam."

"Yalan söylemeyi kes!" Sesi çaresizlikle doluydu, neredeyse paniklemişti. "O gece arabada söylediklerimde haklıydım. Bu zehirli. Çok yanlış. Birbirimizle iletişim kurmamalıyız bile. Mandy'nin hayatı mahvoldu ve hepsi benim suçum." Cora ellerini yüzüne kapatarak hıçkırmaya başladı. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Corabelle, kes şunu..." Ona tekrar uzanmaya çalıştım ama sanki vücudunu yakacakmışım gibi geri çekildi.

"Dokunma bana. Sana bakamıyorum bile."

"Neden?"

"Çünkü bu doğru, tamam mı?" Sesi çatallaşmıştı, titriyordu ve yenilmiş gibiydi. "O son gün aramızda bir şey oldu. Ben de hissettim. Ve bunun sadece o bodrumda bıraktığım berbat bir savunma mekanizması olduğunu düşündüm... Ama kahretsin, Dean. Bu his benimle birlikte geldi. Hâlâ hissetmeye devam ediyorum." Cesaretle gözlerime baktı. "Bu his her şeyi mahvediyor ve bunun için *senden* nefret ediyorum."

Kalbim göğsümü sıkıştırırken elim yüzünü kavradı.

"Corabelle..."

Koluma vurarak beni uzaklaştırdı. "Bana öyle seslenme. *Dokunma.* Beni rahat bırak."

"Benden nefret etmiyorsun."

"Evet, ediyorum!" Yeni gözyaşlarıyla birlikte ses tonu yükseldi. Beni geriye doğru itti. "Senden nefret ediyorum. Her zaman ettim."

"Hayır."

"Senden *nefret* ediyorum!" Beni tekrar itmeden önce avuçlarını göğsüme dayadı ve sendelememe neden oldu. "Senden nefret ediyorum... Senden nef-"

"Hayır." Bileklerini yakaladım ve oraya yaslanıp titreyerek ağlayana dek onu duvara yürüttüm. Islak yanaklarını avuçlarımın arasına alıp dudaklarına şefkatli ve yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bana âşıksın. Bana kahrolası bir şekilde âşıksın, Cora."

Bedeni bana doğru kıvrılırken ağlaması kesik bir soluğa dönüştü. Onu aynı şekilde yeniden öptüm. Yumuşak ve tatlı bir öpücüktü. Sonra bir kez daha öptüm fakat bu seferki parmaklarını boynumun arkasına dolayıp beni sertçe dudaklarına çekene kadar uzadı.

Onu *öptüm* ve bu defa bunun hata denecek hiçbir tarafı yoktu.

Özür dilemek yoktu.

Dudaklarımız kaos ve özlemle birbirine karıştı, dillerimiz adeta açlıktan ölüyormuşuz gibi birbirine dolanıyordu. Onu daha derinden tatmak için başımı eğdim ama yetmiyordu, hiçbir zaman yetmeyecekti. İnlemelerimiz bir olurken kalçasını kavrayıp vücudunu yukarı, belime doğru çektim. Bu his o kadar tanıdık, o kadar içgüdüseldi ki... Cora parmaklarını saçlarımın arasından geçirip boynumdan göğsüme, oradan da karnıma

doğru sürükleyince boğazımdan bir inilti koptu. Dudaklarım, gözyaşlarıyla vaftiz edilmiş çenesini takip ederek boynunun kıvrımını buldu. Dilim onu tatmaya başladığında her şey daha da yoğunlaştı. Cora kasıklarını ereksiyonuma doğru bastırırken elleri de gömleğimi tırmalıyordu.

"Sana âşık değilim, Dean."

Öpücüklerimi sıcak, yumuşak ve mükemmel ağzına doğru kayırdıktan sonra altdudağını dişlerimin arasına aldığımda inledi. "Evet, âşıksın."

"Hayır," diye soludu. Kelime boğuk bir hıçkırıktan ibaretti, sanki bunun doğru olmaması için yalvarıyordu. "*Lütfen doğru olmasın.* Yapamam..."

"Sorun yok," diye fısıldarken başını ellerimin arasına aldım. Kafası sanki bu düşünceyi reddetmek ister gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. "Her şey yolunda."

Cora yüzümü tekrar aşağı çekti ve dudaklarımız şiddetle birbirine çarptı; dişlerimiz, dillerimiz açgözlü ve vahşiydi. Elimle yüzünün yanını kavrayıp başparmağımı dişlerinin arasına sokarak çenesini açmaya zorladım. Şaşkınlıkla yumuşak bir ses çıkarsa da ağzını tamamen kendi ağzımla bütünleştirdim. Dilimle onu doldurdum ve her bir santimini tattım. Bu an hem şehvet dolu hem de erotikti; fakat ne kadar tadarsam tadayım doymak imkânsızdı. Kahrolası şekilde *boğuluyordum.*

Nefesini toplamak için geri çekildi, gözyaşları akarken hâlâ apaçık olan gerçeği inkâr etmeye çalışıyordu. Ayak bileğini kalçamın arkasına sürterek, "Bu gerçek değil!" diye bağırdı. Parmakları gömleğimin kollarını sıkıca kavramış, beyaz boğumları belirginleşmişti. Sanki beni bırakmaktan korkuyordu.

"Bu gerçek." Parmaklarımızı iç içe geçirip ellerimizi başının üzerine kaldırırken önce alnını, sonra burnunu, ardından kalp şeklindeki üstdudağını öptüm. Alınlarımızı birbirine bastırdım,

vücutlarımızın nasıl da zahmetsizce birleştiğini hissettim. *Mükemmel bir şekilde uyumlu.* Onu tekrar öpmek üzereydim; kendimi ağzında, dilinde ve muhteşem sıcaklığında kaybetmek üzereydim ki gözlerim uzun kolundan dışarı fırlayan bileğine takıldı.

İlkel bir şekilde çizilmiş, şişmiş ve tahriş olmuştu, muhtemelen enfeksiyon kapmıştı.

Gerçek, başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettirirken kolunu tuttum ve bileğini parmaklarımın arasına alıp yarayı inceledim. Cora uzaklaşmaya, gördüklerimi silmeye çalıştı ama onu sıkıca tuttum. "Corabelle, kendine zarar mı veriyorsun?"

İç geçirerek, "Yapma..." derken sesi titriyordu. Gözyaşlarını görmemek imkânsızdı. "Ben iyiyim. Sorun yok."

Başparmağımı bileğindeki yaralı derinin üzerinde gezdirirken, "Tanrım, Cora," diye fısıldadım. Kelepçelerin iz bıraktığı yeri ona unutturmak için hafifçe masaj yapmaya başladım. Ardından bileğini dudaklarıma götürüp acısını öpücüklerle hafifletmeye çalıştım. Yaraya daha fazla özen göstererek kolu boyunca narin öpücükler kondurdum.

"Lütfen yapma." Cora kendini kurtarmaya ve ağzımı onunkine yönlendirmeye çalıştı ama ona izin vermedim. Hayal kırıklığı içinde duvara doğru yığıldı. "Bırak beni, Dean."

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı parmak uçlarına kadar kaydırdım. "Benden nefret etmediğini söyle."

"Hayır."

Kaçmak için hamle yapsa da onu kendime çekip alnımızı bir kez daha birbirine bastırdım. "Söyle."

Cora gözlerimizi birleştirirken elimin altında titriyordu. Başını iki salladı. "Senden nefret ediyorum."

"Kahretsin, Cora." Parmaklarımla kolunun üstünü kavrayıp ona yapışırken çenemi sıktım. Farklı bir cevap için yalvarıyordum. "Lütfen."

"Ben..." Nefesi kesilip yüzü buruştuğunda gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Kendimden nefret ediyorum."

Cora canımı yakan hıçkırıkları arasında kollarımda gevşedi. Düşmeden önce onu yakalamak yerine düşmesine izin verdim. Onunla birlikte ben de düştüm. Bacaklarımız kıvrıldı ve yere çarptık. Cora kucağımda oturuyordu, yüzü göğsüme gömülü haldeydi. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki kırmaktan korkuyordum, gözyaşlarının gömleğimden sızıp tenime aktığını hissettim. Bana yapışmıştı, gözyaşları ve hıçkırıkları arasında öpücüklerini göğsümde gezdiriyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip sırtından aşağıya doğru kaydırdım ve serbest kalmasına izin verdim.

"Yanındayım," diye fısıldadım saçlarına doğru. "Her zaman."

Benden nefret ediyormuş gibi davranabilirdi. Eğer acısının bir kısmını bile azaltacaksa, istediği kadar rol yapabilirdi.

Ama bunun aşk olduğunu biliyordum... Öyle olmak zorundaydı çünkü eğer bu aşk değilse...

O zaman aşk diye bir şeyin var olmadığına emindim.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

UZUN KORİDORDA YÜRÜYÜP iki yanımdaki kapalı kapıların önünden geçtim. Hepsi sanat eserleri, güzel çelenkler ya da ev yapımı el işleriyle süslenmişti. Sanat eserlerinin çoğu çocukçaydı, torunlar ve onların torunları tarafından yapılmıştı. Gururla sergileniyordu.

Ayaklarım boş ve çıplak olan bir kapıda durdu. Neşesi olmayan bir kapıydı.

Hüzünlü.

Hiç torunu yoktu. Benden başka kimsesi yoktu ve ben onu yılda bir kereden fazla ziyaret edemeyecek kadar korkaktım.

İçeri girerken kapının pervazına vurdum ve onu küçük dairenin karşısında, yatağının ayakucunda gecelikle televizyon izlerken gördüm.

Televizyon ekranından gözlerini ayırmadan, "Kapının yanına bırak, Frank," dedi.

Yutkunup odanın içinde tereddütlü adımlar attım. "Benim, anne."

Hareket etmedi. Gözünü kırpmadı ya da irkilmedi.

Holly Asher güçlü bir kadındı. Pek çok yönden nazik ve yumuşaktı ama bakışlarında her zaman bir savaş olurdu. Ruhu, ailesini koruma ve değer verdiği insanlara duyduğu sevgiyle

doluydu. Annem babamı bin güneşin ateşiyle severdi, babam da ona aynı şekilde karşılık verirdi. Çocukluğum onların birbirlerine delice âşık oldukları canlı anılarla dolu; evde birbirlerini kovaladıkları, öpüştükleri, gıdıklayıp Hootie and the Blowfish şarkıları eşliğinde mutfakta dans ettikleri anlardan ibaretti. Arkadaşlarım eve geldiğinde utanırdım çünkü ebeveynlerimin kötü dans figürleri ve detone şarkı söylemeleriyle kendilerini rezil edeceklerini bilirdim. Annem her zaman beni de dansa katmaya çalışırdı ve ben kaçıp, "Siz ikiniz çok tuhafsınız!" diye bağırırdım. Onlar ise gülüp dururlardı ve benim utancımdan etkilenmeden umursamazca öpüşürlerdi.

Elbette kavga da ederlerdi. Hem de çok fena kavgalar ederlerdi. Ben yatağımın örtülerine sarılır, evin öbür ucundan onları gecenin bir yarısı tartışırken duyardım.

"Sen aptalın tekisin, Mark!"

"Beni deli ediyorsun, Hol!"

Ayaklarını yere vurmaları, düşmanca sözleri odama kadar uzanır ve kalbimi gıdıklardı. Kulağa hep çok kötü gelirdi, öyle ki ertesi sabah uyandığımda babamın gitmiş olacağını düşünürdüm.

Ama böyle bir şey asla olmazdı.

Sanki olanları rüyamda görmüşüm gibi gün doğmadan her şey normale dönerdi.

Sonra bir gün uyandığımda gitmişti. Lise mezuniyetimden iki gün sonraydı, annemin bugün bile aklımdan çıkmayan dehşet dolu çığlıklarıyla yataktan fırlamıştım. Babam, uykusunda kalp krizinden vefat etmişti.

Çok aniydi.

Çok çabuktu.

Ve hiç adil değildi.

Annem bu kaybın etkisinden hiçbir zaman kurtulamamıştı ve sonraki birkaç yıl boyunca ruhsal durumu iyice kötüleşmişti. Henüz elli iki yaşındayken hafızası zayıflamaya başlamıştı. Kendi kendime sürekli, *hayatının aşkını unutmak çok korkunç olmalı* diye düşünürdüm.

Şimdi ise, acaba başa çıkmasının tek yolu bu muydu diye düşünmeden edemiyordum.

Belki de böyle bir şeyin telafisi yoktu. Belki de iyileşmek ya da devam etmek diye bir şey yoktu. Unutmak yoktu.

Gerçekten *unutmadığınız* sürece.

Annemin yanına yaklaştım, açık kahverengi saçlarının arasına gümüş tutamlar serpilmiş ve omuzlarının hemen üstünden kesilmişti. Birkaç adım uzağında durup ellerimi ceplerime soktuğumda başını kaldırıp bana baktı. "İyi görünüyorsun, anne."

Holly gülümsedi; bebek mavisi gözlerinden bir sıcaklık akıyordu, sanki beni tanımış gibiydi. "Randall. Ziyarete gelmene çok sevindim."

Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Doktorların hepsi ona yardım edemeyeceğini söylemişti. Babam mezardan yeni kalkmış bir halde burada duruyor olsa bile, annemin kafası yine de karışık olurdu. "Anne, ben Dean. Oğlun."

Başını salladı. "Gel otur." Holly yanındaki işlemeli yorganı okşayarak beni de ona katılmaya teşvik etti. "Frank çay getirdi. Ön kapının yanında."

"Teşekkürler."

Bir anlığına sessizce oturduk, annemin dikkati tekrar televizyona dönmüştü. Yorgun bir şekilde iç çekti. "O kulelerin yıkılmış olması ne kadar üzücü. Çok fazla ateş, epey yıkım var. Çok büyük bir kayıp." Holly başını iki yana salladı, ekranda görüntüler oynarken gözleri parlıyordu.

Televizyona baktım. Bulaşık deterjanı reklamı vardı.

Parmaklarım koyu renk saçlarımın arasında gezinirken, annemin stresimi hafifletmek ya da sinirlerimi yatıştırmak için parmak uçlarıyla kafa derimi okşayışını hatırladım. Bazen bunu özlüyordum.

Boğazımı temizledim ve yataktaki ağırlığımı kaydırdım. "Ne söylediğimi anlamayacağını biliyorum ama sanırım sadece birinin beni dinlemesine ihtiyacım var. Birkaç ay önce gerçekten çılgınca şeyler yaşadım ve bununla pek iyi baş edemiyorum. Kafam çok karışık. Hâlâ kâbuslar görüyorum. Kendimi içkiyle öldürmemek için tüm irademi kullanıyorum. Ve..." Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. "Sanırım dünyada bana tamamen yasak olan tek kadına âşık oluyorum. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bu harika olmalı, öyle değil mi? Bu, insanların kitaplara konu ettiği türden bir şey."

Holly kıpırdamadan oturdu, sanki söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi televizyon ekranına bakıyordu.

"Ama bizimki gibi bir hikâye yok, anne. İnsanlar bizim yaşadıklarımız hakkında yazmıyor. Gecenin bir yarısı hasta bir orospu çocuğu tarafından kaçırıldığımızı, üç hafta boyunca borulara kelepçelendiğimizi, aç, kirli ve korkudan aklımızı kaçırdığımızı, kafama silah dayayarak ona tecavüz etmeye zorlandığımı yazmıyorlar." Devam etmeden önce duraksadım. "Parmak eklemlerim kafatasındaki parçalarla kesilene kadar çıplak ellerimle bir adamın yüzünü nasıl parçaladığımı yazmıyorlar. Böyle bir şeyden sonra ne yapmamız gerektiğini yazmıyorlar. Hayat normale döndü ve etrafımızdaki herkes gülümsüyor. Mutlular ama biz hâlâ o cehennem çukurunda sıkışıp kaldık, birbirimize tutunuyoruz çünkü sahip olduğumuz tek şey biziz." Kendimi kaybetmemeye çalışırken ellerimle yüzümü sıvazladım. "Ve asıl can sıkıcı olan şey, onun *kız kardeşiyle* nişanlı olmam. Bu ne tür bir sapkınlık?"

Yüce İsa. Ne lanet bir karmaşaydı bu böyle? Bir yanım, annemin ne söylediğim hakkında hiçbir fikri olmamasına seviniyordu.

Dirseklerim dizlerimin üzerindeyken ellerime doğru derin bir nefes verdim. Tanıdık parmakların boynumun arkasından yukarı doğru ilerleyip saçlarımın içine girdiğini, başımı hafifçe ovarak içimdeki acıyı yatıştırdığını hissettiğimde irkildim. Titrek bir nefes aldım, ardından doğrulup anneme baktım. Dikkati hâlâ ekrandaydı ama parmakları saçlarımın üzerinde yatıştırıcı gezintisine devam edip gözlerimi huzurla kapanmaya zorluyordu.

"Her aşk hikâyesi yazılmaya değerdir, ne kadar karmaşık olursa olsun," dedi Holly dalgınca. Hâlâ saçlarımı okşamaya devam ediyordu. "Senin kitabını okumak isterim."

Kaşlarım çatıldı, kafam tamamen karışmıştı. Acaba söylediklerimi gerçekten anlamış mıydı? Annemin zaman zaman net ve her şeyin farkında olduğu anları olurdu ama artık nadiren bu anlara şahit oluyordum. Son ziyaretimde -tanrı aşkına mart ayıydı- hiç sağlıklı değildi. Bütün süre boyunca bana Gator diye seslenmişti ki bu on yıl önce ölen Beagle cinsindeki köpeğimizin adıydı. Holly, uyluğumun üzerinde duran elime uzandı ve soğuk avucunun içine hapsetti. Hâlâ televizyon ekranındaki görüntülere dalmış gibi görünüyordu. "Bir keresinde korkunç bir kâbus görmüştüm. Ama seninkinden çok farklıydı." Parmaklarımı sıkıp hafifçe iç çekti. "Tamamen yalnızdım."

Devam etmesini bekledim.

Hikâyenin ortaya çıkmasını, dehşet verici olayların yaşanmasını, kâbusun canlanmasını bekledim.

Ama başka bir şey söylemedi ve anladım ki... asıl kâbus *buydu.*

Annemin sözleri içimde bir şeyleri sızlattı. Tam olarak anlamadığım bir acı ve sıkışıklık hissi midemi burktu. Annem bana

hafif bir tebessümle baktıktan sonra ellerini kucağında birleştirerek beni bıraktı. "Evrak işlerini gün sonuna kadar halletmiş olurum. Uğradığın için gerçekten minnettarım," dedi.

O öğleden sonra eve dönerken söylediklerimi, onun söylediklerini ve bazen tek ihtiyacımız olan şeyin iyi bir bakış açısı olduğunu düşündüm.

Bundan daha kötü kâbuslar da vardı.

Yapayalnız kalabilirdim.

Tam o anda annemi daha sık ziyaret etmeye karar verdim. Artık saklanmak, daha fazla korkmak yoktu. Suçluluk duymayacaktım.

Çünkü annemin durumu ne kadar üzücü olursa olsun, o boş kapıya doğru yürümekten daha üzücü bir şey olamazdı.

Elektrikler kesildiğinde saat akşam dokuzu biraz geçiyordu. Televizyonum da ışıklar gibi titreyerek kapandı ve beni tamamen karanlıkta kanepede oturmak zorunda bıraktı.

Aklıma ilk gelen şey Cora oldu.

Karanlığı sevmezdi. Geceleri yatak odasında bile ışıkları açık tutardı ki onu suçlamıyordum. Şehrin diğer ucundaydım ama her ihtimale karşı telefonuma uzandım. Sadece onu kontrol etmek istiyordum.

Ben: Elektriğin kesildi mi?

Cevap vermesini bekledim.

Onu en son gördüğümden beri bir hafta geçmişti. Yatak odasındaki öpüşmemizden, ağlayarak sarılmamızdan ve gerçeklik geri dönene kadar orada kaldığımız o anlardan sonra, eve dönmek zorunda kalmamın üzerinden geçen bir hafta geçmişti.

Hepsi bu kadardı. O zamandan beri konuşmamıştık ve bu berbat hissettiriyordu. Mandy'den ayrılmam konusunda kendini suçladığı için ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Her ne kadar bunun gerçeğin tam tersi olduğunu bilsem de benden defalarca nefret ettiğini söylediğinde ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eğer birbirimizi yeniden istekli ve çaresizce tadıp bir kere daha öpüşseydik çok daha fazlasını yapacak olmanın ağırlığı altında eziliyordum. Ayrıca şimdi ne yapmam gerektiğini hiç ama hiç bilmiyordum.

Her şey karmakarışıktı.

Telefonum kucağımda titreşti ve hızla gelen mesajı açtım.

Cora: Evet

Kahretsin. Muhtemelen çok korkmuştu.

Ben: Mum gibi bir şeyin var mı?

Cora: Çakmağımı bulamıyorum.
Telefonumun el fenerini kullanıyorum
ama şarjım bitmek üzere. Biri beni öldürsün.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirip seçeneklerimi tarttım. Sadece iki seçenek vardı ve birini seçmem uzun sürmedi.

Ben: Yoldayım

Cora: Buna gerek yok.

Ben: Karanlıktan korkuyorsun.

Cora: Birçok şeyden korkuyorum.
Sen de onlardan birisin.

Mesajına baktım, kalbim göğsümü sıkıştırıyordu.

Benden korkuyor muydu? Bu da ne sikimdi böyle?

Ben: Vay canına. Pekâlâ.

Cevabı gelene kadar birkaç dakika geçti.

Cora: Öyle demek istemedim.
Bana hissettirdiklerinden korkuyorum.

Bunu kastettiğini anlamalıydım. Parmağımı telefonuma vurup ayakkabılarımı ve montumu almadan önce cevap gönderdim.

Ben: Anlıyorum. Ama bundan çok daha korkunç şeyler olduğunun da farkındayım. 15 dakika sonra görüşürüz.

Cora ön kapıyı açtığında üzerinde karanlıkta zorlukla seçebildiğim bir atlet ve pamuklu şort vardı. Gözlerindeki tereddütlü bakışı aydınlatmak için telefonumun ekranını havaya kaldırdım.

"Buraya gelmene gerek yoktu, Dean."

Hafifçe gülümsedim. "Yalnız kalmanı istemedim."

Yumuşak bir iç çekişin ardından kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi. Hiçbir şeye çarpmamak için ellerimi uzatarak temkinli adımlar attım. "Kahretsin. Gerçekten çok karanlık."

"Genelde ışık olmadığında böyle olur."

Mırıltılı bir ses çıkardım ve kapı kapandığında ona doğru döndüm.

Gözlerimiz alışıp birbirimizin yüzünü bulana kadar birkaç dakika sessizce durduk.

Cora boğazını temizleyip yanımdan geçerek mutfağa doğru ilerledi.

"Market alışverişi için küçük bir servet harcadığım gün elektriklerin kesileceğini tahmin etmiştim. Bir şey ister misin?"

Tek aydınlatıcımız ay ışığıydı. Bir şişe çıkarmak için buzdolabına uzanan kıvrımlarını belirsizce seçebiliyordum. "Böyle iyiyim."

"Ben bir kadeh şarap içip sızmaya çalışacağım."

Mutfağa doğru ilerlerken yol boyunca sadece bir kez masaya çarptım. Odanın öbür ucundan bir köpek tasmasının şıngırtısını duydum ve karanlık sisin içinden bana bakan dört gözle karşılaştım. "Köpekler nasıl?"

"Aslında gerçekten harikalar. Jude şimdiden patisini bana nasıl uzatacağını öğrendi. Penny onu her yerde takip ediyor, çok sevimli."

"Bu harika, Cora. İşlerin yolunda gitmesine sevindim."

"Evet, kesinlikle beni yavru köpek yemine çevirmek istediklerine dair bir işaret almadım. Sanırım güvendeyim."

Gülümseyip yanına yaklaştım ve şarabı doldururken onu izledim. Şişeyi yere bırakıp kadehini avuçladıktan sonra kenarını dudaklarına götürdü ve bir yudum alırken gözlerini bana dikti.

Altdudağını dişleyip kadehi indirdi. "Bütün hafta senden haber alamadım."

Ses tonu suçlayıcıydı ama gözleri daha yumuşak bir şeyle beni esareti altına almıştı.

"Ah..." Başımı kaşıdıktan sonra elimi yüzümde gezdirdim. "Benden haber almak istediğini bilmiyordum."

Bardağın üzerinden kirpiklerini kırpıştırıp çenesini eğdi. Arkasını dönüp oturma odasına doğru yürüdü ve cevap vermeden kanepeye oturdu.

Ben de onu takip ederek yanına yerleştim. "Cora, defalarca kez benden nefret ettiğini söyledin. Sonra da kendinden nefret ettiğini söyledin ki bunun benim yüzümden olduğunu varsayabilirim."

Omuzlarını silkip bir yudum daha aldı. "Üzgündüm."

"Eh, seni daha fazla üzmek istemedim."

"Öpüştük, Dean." Cora dalgalanan kirpiklerinin arasından bana baktı. Karanlıkta onu daha iyi görebilseydim, yanaklarının pembeleşmiş olacağından neredeyse emindim ve bunun sebebi şarap olmayacaktı. "Gerçek bir öpücüktü. Kafana silah dayanmamıştı."

"Biliyorum."

Cora bakışlarını kaçırarak çorabını çekiştirmeye başladı. "Bunun bir arama, mesaj ya da başka bir şey gerektireceğini düşündüm."

Onun karanlıkta kalan hatlarının gölgesini inceledim. Dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçlarına baktım. Bakışları, gergin parmaklarının arasında çevirdiği şarap kadehine kaymıştı. Dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırdı. Meme uçları pamuklu atletinin üzerinden çakıl taşları gibi görünüyordu.

Lanet olsun.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak kanepeye yaslandım. "Eğer bir fark yaratacaksa, seni aramak istedim. Seni görmek istedim." Sözlerimi bitirmeden önce bakışlarıma karşılık vermesini bekledim. "Seni tekrar öpmek istedim."

Yumruğunun bardağın alt kısmını kavrayışını ve ağzından kaçan küçük nefesi yanlış yorumlamak mümkün değildi.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Hayır," diye katıldım. "Muhtemelen değil."

Fakat buna rağmen gözlerim ağzına kaydı. Onunkiler de dudaklarımı bulmuştu. Aynı anda tekrar yukarı baktık.

Cora şarabının kalanını bitirip boş bardağı yanına koydu. Bileğini kaşımaya başlayacağını düşünmüştüm ama yeni bir bandaj sardığı için bu onu engellemişti. Onun yerine elini kolunda gezdirdi. Neredeyse üşümüş gibiydi.

"Yatağa gitmeliyim. Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum."

Bana baktı, bunun bir davet olup olmadığından emin değildim. *Kahretsin.* Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Ama buraya gelmemin bir nedeni vardı. Bu yüzden, "Elektrik gelene kadar yanına uzanabilirim," dedim.

Cora dudağını ısırdı ve teklifi düşünürken dişlerini gıcırdattı. Ardından başıyla onaylayıp koltuktan kalktı.

Görünüşe göre onu karanlık kadar korkutmuyordum.

Ayağa kalkarak Cora'nın koridorda ilerleyişini izledim, yatak odasına doğru giderken görebildiğim tek şey beyaz atleti ve şortuydu. Yatağa doğru ilerlerken hiçbir şeye takılmamaya dikkat ettim. Yorganın altına girdikten sonra ellerimi çarşafların üzerinde gezdirdim. Yatağın ortasında vücudunun sıcaklığını hissedince ona doğru ilerledim ve kolumu beline doladım. Cora sanki bu temas karşısında şaşırmış gibi bir anlığına kasıldı.

"Üzgünüm... bu iyi mi?"

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi yanıma yaklaşıp göğsüme sokuldu. Ardından uzun bir nefesle, "Sorun yok," dedi.

Neredeyse ikimiz de gerginliği üzerimizden atmış gibiydik. Burnum onun yumuşak saçlarına gömülmüştü, sıcak vücudu yapbozumun eksik parçasıymış gibi benimkine dolanmıştı. Cora sırtüstü yatıyordu, dudaklarım kulağına yakındı ve her nefes verişimde titrediğini hissedebiliyordum. Karanlığı birlikte kucaklarken parmakları kolumda dans ediyordu.

Aniden, "Hayatımın en kötü gecesini bilmek ister misin?" diye sorarken sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti. Fakat sessiz odada oldukça fazla gürültü yaratmıştı.

Gerçek şuydu ki, bilmek istediğimi sanmıyordum... Ama bunu anlatmak istediğini varsaydım. "Hangi geceydi?"

Cora'nın parmakları aşağıya doğru kayarken kolumu gıdıkladı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Bizden

sonraki geceydi... yani senin ilk kez..." Yutkundu. "Benimle konuşmadığın, şarkı söylemediğin gece. Çok karanlıktı."

Tanrım, kalbimi yerinden söküp atacağını düşündüm. Gözlerimi kapatıp onu kendime doğru çektim, parmak uçlarım bilinçsizce atletinin içine dalmıştı. Parmaklarımı göbek deliğinin hemen altındaki deride gezdirdiğimde dudaklarından tiz bir ses kaçtı.

"Hayatımın en kötü günü ve gecesiydi, Corabelle. Ne diyeceğimi bilemedim." Yeni yıkanmış saçlarının kokusunu içime çektim ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Ne söyleyebilirdim ki?"

Kendini bana biraz daha yaklaştırarak, "Kızgın değildim," diye soludu. "Bunu yapman gerektiğini anlamıştım."

"Hayır." Başımı salladım, altın rengi saçları burnumu gıdıklıyordu. "Anlaman mümkün değil. Bütün geceyi beni öldürmesine izin vermiş olmayı dileyerek geçirdim."

Cora başını sola doğru çevirip gözlerini bana dikti. "Böyle söyleme."

"Gerçek bu."

"Hayır, Dean. Bunu bir daha asla söyleme. Aklından bile geçirme." Birbirimize bakana kadar döndüğünde elim arkasına kayarak sırtının küçük kısmını okşadı. Cora çenesini eğip kesik bir nefes almadan önce uzun bir süre bakışlarını benden ayırmadı. "Birbirimize bir şeyler itiraf ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. Bakışlarını kaçırmıştı.

Başımı salladığımda burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Hatırlıyorum."

Dili dudaklarının üzerinde kaydı, kelimeleri bir araya getirirken gözleri kapanmıştı. "Sen bana iki itirafta bulundun ama ben sadece tek bir şey itiraf ettim."

Elim içgüdüsel olarak sırtına doğru yükseldi, ardından omurgasına masaj yaparak ön tarafına doğru kıvrıldı. Parmaklarımı karnının üzerinde gezdirdim, vücudunun avucumun içinde eridiğini hissettiğimde nefeslerim kalbimin ritmine uyacak şekilde hızlandı.

"Başka bir itirafın mı var?"

Cora çekingen bir şekilde başını salladı, dudakları aralanırken vücudu elime doğru kıvrıldı. Parmaklarım memesinin alt tarafını sıyırana kadar elimi yukarı kaydırdım.

Kahretsin, sertleşiyordum. Muhtemelen ona dokunmayı bırakmalıydım.

Ama ona dokunmaya devam etmek istiyordum. En son karanlıkta mahsur kaldığımızda ayak parmaklarımızı bile birbirine dokunduramamıştık.

"Söyle," diye fısıldayıp elimi indirerek beline doladım. Elimin orada dinlenmesine izin verdim, konuşmasını bekliyordum.

Cora'nın gözleri irkilerek açıldı, sanki benimkilerle buluşması için tüm cesaretini toplaması gerekmişti. Keskin bir nefes aldıktan sonra bıraktı ve hava dudaklarımı sıyırıp geçti.

"Kendimi güvende hissettiğim tek zaman senin içimde olduğun zamandı."

Sözleri doğrudan kasıklarıma inen bir darbe olmuştu. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak, aletimin kot pantolonumun içinde seğirmesini sağladı. Sadece... Onun iğrendiğini sanmıştım. Öfkelendiğini. *Dehşete kapıldığını.*

"Benim de." Elim tekrar yukarı kaydı ve memesini avuçladı. Onu, dudaklarından bir inilti çıkarmaya zorlarken güçlükle cevap verebilmiştim. Kasıklarını benimkine doğru ittiğinde yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmeye başladım. Dilim dudaklarını aşıp içeri sızdığında eskisi gibi çaresizdi. Aynı vahşi ve ilkel halindeydi. Anılarımız, travmalarımız, arzularımız ve

ihtiyaçlarımız bizi birbirimize çekiyordu. Cora bacağını kalçama dolayıp kollarını boynumu sararken kendini iyice yakınıma itti. Dili ağzımda, sıcak ve talepkârdı. Elleri saçlarımı avuçluyor, ben inleyene kadar tutamları çekiştiriyordu. Onu sırtüstü yatırdığımda dudaklarımız sadece atletini yukarı, başının üzerinden kaydırabilmem için ayrıldı. Uzun saçları altın bir hale gibi yastığa dökülmüştü.

Bir melek gibiydi.

Üzerinde Noel'de ona hediye ettiğim kolyeden başka bir şey kalmayana kadar şortunu ve külotunu aşağı çektim. Bu sırada dudaklarım tekrar onunkileri buldu. Cora tişörtümü kavrıyor, bacaklarını kalçamın etrafına doluyordu. "Seni hissetmeye ihtiyacım var..." diye inlerken tişörtümü yukarı çekti. Elleri çıplak göğsümde, omuzlarımda ve kollarımda yukarı aşağı geziniyor, ardından tekrar yukarı çıkıyordu. Uzanıp boynumu öptükten sonra dişlerini tenime geçirdi. Sanki beni sahipleniyor gibiydi.

Ve Tanrım, bu bana çok fena şeyler yaptı.

Boğazımdan bir ses yükseldi, neredeyse bir hırıltı gibiydi. Birkaç saniye içinde kemerimin tokasını gevşetip *boxer*ımı ve kot pantolonumu tekmeleyerek çıkarıp çıldırtıcı bir hızla tekrar üzerine yerleştim. Ağzım meme uçlarını yakalamıştı. Koyu ve gergin uçların altımda kıvranışını hissederken dilim her birinin üzerinde gezindi. Elleri yine saçlarımı buldu; tırnakları kafa derime batıyor, bu da beni iyice çılgına çeviriyordu. "Kahrolası şekilde çok güzelsin," diye mırıldandım tenine karşı. Ardından dudaklarımı düz karnının üzerinde gezdirdim ve bacaklarının arasına kadar indim. Sadece kokusu bile beni tahrik etmeye yetiyordu ama kalçalarının yüzüme karşı sallanışı ve hâlâ saçlarımı çekmesi daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla onun sıcaklığına dalmamı sağladı. Cora sırtını dikleştirirken beni çarpan bir zevk çığlığı attı. Bacaklarının üst kısmını kavrayıp onları ayırdım

ve olabildiğince geniş bir açıyla durmasını sağladım. Bana karşı tamamen *savunmasız* olmasını istiyordum.

Ağzım klitorisiyle ilgilenirken iki parmağımı da içine soktum. Onun tatlı ve sarhoş edici tadı, ıslaklığıyla karışıyordu. Aletim zonkluyor, tekrar içinde olmak için can atıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. Vücudu eğilmiş ve titriyordu, kendini yüzüme doğru iterken memesini avuçlamak için uzandım. "Dean, Dean, Dean..." diye bağırana kadar dilimi onun kaygan kıvrımlarının üzerinde gezdirip klitorisini emdim.

Yüce İsa. Adımın onun ağzından pek çok kez, pek çok farklı şekilde çıktığını duymuştum: öfkeyle, kızgınlıkla, rahatsızlıkla, espriyle, cüretle, korkuyla, kafa karışıklığıyla, hüzünle, kalp ağrısıyla... ve Tanrı'ya yemin ederim ki *aşkla.*

Ama bu şekilde duymamıştım.

Asla böyle olmamıştı.

O dönmeden önce emekleyerek tekrar vücuduna yaklaştım ve Cora onu tatmin olmadan bıraktığım için şaşkınlıkla cıyakladı. Ama itiraz etmesine fırsat vermeden kalçalarını kavradım.

Kulağına, "İçine girdiğimde boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Bununla beraber Cora göğsümü itip beni sırtüstü çevirdi, üstüme tırmandı ve kasıklarıma oturdu. Aletim kıçının kıvrımını sıyırırken onu üzerimden kaldırmak istedim ama o arkasına uzanıp aletimi okşamaya başladı. Diğer eli ise karnımda geziniyordu. Birkaç saniye sonra eğilip beni öptü.

Dili ağzıma girerken elinin aletimi kavradığını hissetmek çok fazlaydı, bu yüzden sırtüstü yatana kadar onu tekrar çevirdim. Sanki bir çeşit güç oyunu oynuyorduk.

Ama ben, kontrolün bende olmasını istiyordum.

Önünde diz çöktüm. Bacaklarından birini tutarak omzuma yaslamadan önce dilimi uyluğu boyunca gezdirip tenini ısırdım.

Diğer elimi göğsünü kavramak için yukarı uzattım ve meme ucunu parmaklarımın arasına aldığımda inledi. Sonra kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim, aletim sadece girişinde dolanıp ona sataşıyordu. Cora kalçalarını aşağı doğru hareket ettirdi ve ucu içeri girdiğinde nefes nefese bir inilti çıkardı.

Lanet olsun, bu gerçekten oluyordu.

Seks yapacaktık.

Üstelik bu, kendi seçimimizle olacaktı.

Silahlar, zincirler, prangalar olmayacaktı. Odanın diğer ucundan bizi izleyen, bir zehir gibi bizi lekeleyen şeytani gözler yoktu.

Sadece *biz* vardık.

Cora'nın bileği sırtımın üst kısmına dolanırken öne doğru eğildim, bacağı hâlâ omzumun üzerinden sarkıyordu. Genişçe açılmıştı ve beni bekliyordu.

Ay ışığı yüzünü aydınlatırken gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum. Aletimi tamamen geriye çektiğimde hayal kırıklığıyla kalçalarını kaldırdı.

"Bana bak, Corabelle."

Cora'nın gözkapakları uzun kirpiklerinin altında çırpınarak açıldığında yüz yüze geldik. Göğüs göğse. Kalp kalbe. Daha önce içine girerken gözlerinin içine asla bakamazdım. O zamanlar çok fazla utanç ve suçluluk vardı. Çok fazla kalp kırıklığı vardı. Görebileceğimden korktuğum çok şey vardı.

Şimdi hepsini görmek istiyordum.

Bakışlarımız sabitlenip birbirine sımsıkı sarıldığında aletimi içine soktum. İkimizin de boğazından aynı anda bir inilti kaçtı. Son on beş yılın zirvesine birlikte sürüklenirken gözlerinin hafifçe genişleyerek donuklaşmasını izledim. Bir kalp atışı boyunca donup kaldık; her şeyi içimize çekip olanları her şeyiyle özümsedik.

Ve sonra kendimizi bıraktık.

Aletimi çekip tekrar içine ittim, hareketlerim sert ve talepkârdı. İşin içine her şey karışmıştı; dişler, tırnaklar, inlemeler ve ter. Cora kollarımı tırmalıyor, kalçalarını iterek beni karşılıyordu.

İnleyip derin bir nefes alırken boynunu yastığa yasladım. Ellerimi göğsünden boynuna doğru kaydırdım ve parmaklarım kolyesini yakalarken onun içine daldım. Parmaklarım boğazının etrafında nazikçe kıvrılmıştı. Dudaklarım kulakmemesini ısırırken, "Beni özledin mi?" diye fısıldadım.

Cora tırnaklarını kıçıma geçirerek, "Evet..." diye inledi ve bacaklarını etrafımda sıkıştırdı.

Lanet olsun.

Kendimi tamamen çektim ve yüzüstü yatana kadar bedenini çevirip bu defa ona arkadan sahip oldum. Titrediği sırada kolumu karnının altına sokup onu yukarı çektim. Cora çarşafları yumruklarının arasına alırken hiçbir uyarı olmadan içine girmeye başladım.

Bana tamamen yaslanana kadar saçlarını geriye doğru çektim. Artık sırtını göğsüme yaslıyor, inliyor ve neredeyse mırlıyordu. Ellerimden biri memelerinin üzerinde gezindi, her bir meme ucunu tek tek bükerken diğer elim boğazını kavradı. Yüzünü kendime çevirdim. Ağızlarımız omzunun üzerinden çarpışırken çıkardığım her güzel sesin tadını alabiliyordum.

Bedenlerimiz birbirine çarptığı sırada dillerimiz de birbirine dolanıyor ve açlıkla her şeyi tüketiyordu.

Sağ elim bacaklarının arasından kayarak klitorisini bulurken dudaklarım tekrar kulağına doğru ilerledi. "Sen benimsin, Corabelle," diye soludum ve onu sahiplendim. Onu damgalıyor, kendiminmiş gibi işaretliyordum. Klitorisine masaj yaparken ıslaklığı parmaklarımı kaydırıyordu. Titrediğini, kıvrandığını ve

serbest kalmak için yalvardığını hissedebiliyordum. "Söyle. Bana benim olduğunu söyle."

Cora bir kolunu başımın arkasına dolamıştı ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyordu. Bu sırada yumuşak tenini dişlerimin arasına alıp ısırdım. İnledi, çıkardığı sesler beni deli ediyordu. Şehvet dolu bir sesle, "Ben seninim," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun. Hep biliyordun."

"Siktir..." Gerçekten buna inanıyor muydu? Peki ya ben buna inanıyor muydum? Gözlerine bakma ihtiyacı hissederek geri çekildim ve onu döndürüp yatağa bastırdım. Üzerine çıktım, yüz yüze geldiğimizde kollarım başının iki yanına dayalıydı. Sertliğim girişine değdi. Cora kalçalarını yukarı kaldırarak beni içine davet etti, onu doldurmamı istiyordu.

Kendini bana sürterken, "Lütfen," dedi. Beni çıldırtıyordu.

Ona sataşmayı hep sevmiştim. "Lütfen ne?"

İnledi. "Lütfen beni sik. Lütfen boşalmamı sağla."

Yüce İsa. Ellerimi bileklerine doladım ve alnımı onun alnına bastırarak yavaşça kendimi içeri ittim. Gözlerimiz birbirlerinden ayrılmıyordu. Arzunun rengi yeşildi, etrafımı tamamen sarıyordu. Ben de zümrütler, yeşim taşları ve deniz dalgaları arasında boğuluyordum. Şişmiş, pembe dudaklarını öpmek için eğildim. Cora yukarı doğru kıvrıldı, bacaklarını belime doladı ve bileklerini kıçımda bağladı. Ellerimi aşağı indirip uyluklarını kavradım. Onları sıktığım sırada tırnaklarını sırtımda gezdirdi, ardından saçımı tutup çekti. Ritmi hızlandırdım, bir tür deliliğin içinde boğuluyordum. *Onun* içinde kayboluyordum.

Tekrar bu duruma kendi isteğimizle geleceğimize asla inanmazdım. *Gerçekten.* Bunu düşünmüştüm. Sikeyim, *elbette* düşünmüştüm. Hatta itiraf etmek istediğimden daha fazla düşünmüştüm. Ve bu anı hayal ettiğimde -tekrar onun içinde olmanın ve onu etrafımda hissetmenin- daha nazik şartlar

altında olacağına inanıyordum. Yavaş ve nazik bir şekilde sevişeceğimize, bizi tüm o şiddetten arındıran bir hatıra yaratacağımıza inanıyordum. Tüm o *karanlıktan* arınacaktık.

Ama bunun naziklikle bir alakası yoktu.

Bu sert, ilkel ve kirliydi. Vahşi hayvanlar gibi tırnaklarımızı birbirimize geçiriyor, tenimizde ısırık izleri bırakıyorduk. Tüm bunlar içgüdüsel hırıltılar ve çaresiz itişlerle doluydu.

Doğru, diye düşündüm.

Sonuçta... biz karanlıkta yaratılmıştık.

Bu bizim kanımızda vardı.

Kalçalarımı Cora'nın hassas sinir yumağına çarpacak şekilde ayarlarken parmaklarımın bacaklarında iz bıraktığına emindim. Onu tekrar tekrar sertçe, hızla içime çektim. Bu durum vücudu altımda gerilene, nefesleri sıklaşana ve zirveye ulaşmaya başlayana kadar sürdü.

Son seferinde o zevkle inlerken, sesi havaya karışmadan önce dudaklarım onun dudaklarını bulmuştu. Onu duymayı ne kadar istesem de, sesin içime işleyip kemiklerime kadar ulaşmasını ne kadar arzulasam da, Earl'ün bunu duymasına izin veremezdim. Bunu *ona* veremezdim. Bu yüzden onu öpüp sesini içime hapsetmiştim.

Ancak şu anda onun kendini bırakışını izliyordum. Utanmadan, özgürce bağırmasına izin vermiştim. O kadar yüksek sesli, vahşi ve savunmasızdı ki daha fazla dayanamadım. Orgazm beni ele geçirdi ve onun içine boşaldım. Vücudu titreyip boşalırken yüzümü boynunun o tanıdık kıvrımına gömerek inledim.

Birbirimize sarıldık, bacakları altımda uzanmışken ayak parmakları baldırlarım boyunca gezinip beni gıdıklıyordu. Ellerimi saçlarına götürdüm ve parmaklarımı yumuşak tellerin arasına geçirip kokusunu içime çektim. Derin bir nefes aldığımda

kollarının belime sarıldığını hissettim. Beni kendine doğru çekince başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Sonra ışıklar geri geldi; bir spot ışığı gibi, birbirine karışmış bedenlerimizi ve kızarmış derimizi aydınlattı. Isırık izlerimiz, çiziklerimiz ve terimiz her yerdeydi. Dağınık saçlarımız, irileşmiş gözlerimiz, bütün kusurlarımız, kırıklarımız ve zayıflıklarımız aramızda görünür ve çırılçıplak bir halde duruyordu.

İkimiz de konuşmadık. İçinden çıkıp yanına uzandım, kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. O da sırtını göğsüme yaslayarak bana sokuldu. Sessiz bir şekilde kaşık pozisyonunda uzandık. İkimiz de şimdi ne olacağını düşünüyorduk.

Kısa bir süre geçtikten sonra titremeye başladığını hissettim, gözyaşlarını benden saklamaya çalışırken kollarımda sarsılıyordu. Onu sıkıca tuttum, omzunu öpüp kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadım.

Ona karanlık geçene kadar yanında kalacağımı söylemiştim ve bu yalan değildi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

SONRASINDA NE OLACAĞINI bilmediğiniz sabahlar kafa karıştırıcıydı.

Yakınlardaki bir pencereden güneş içeri giriyor, Cora benden birkaç santim uzakta dinlenirken pürüzsüz tenini aydınlatıyordu. O bodrumda defalarca uyuyakalışını izlemiştim. Bu yüzden vücudunun her düzensiz nefeste yükselip alçalmasından ne zaman uyanık olduğunu anlayabiliyordum. İnce sırtının üstüne, çarşafın kalçasından aşağıya doğru inişine baktım ve önceki gecenin her muhteşem detayını canlı bir şekilde hatırladım.

Ama kucağımdan kayarak indikten sonra hâlâ uyuyormuş gibi davrandığını düşününce, aynı ayrıntıları unutmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Cesaretimi toplayarak kaçınılmaz olanı yaptım ve ona doğru kaydım. Bir kolumu etrafına sarıp onu göğsüme çektim. "Günaydın," diye fısıldadım ve dudaklarım kulağına değdiğinde ürperdiğini fark ettim. Parmaklarımı karnında, memelerinin arasında gezdirdim ve boynuna yakın bir yerde durdum. Yanıtını beklerken kalp şeklindeki kolyesiyle oynamaya başladım.

Cora temastan sonra donup kaldı. "Hey."

Omzunu öpüp büyümekte olan ereksiyonumu kıçına doğru ittim. "Beni gördüğüne benim seni gördüğümde olduğu kadar heyecanlanmamış gibisin."

Sessizlik.

Hareketsiz kalıp ruh halini okumaya çalıştım. Hayatımızın en güzel gecesinden çok, garip bir tek gecelik ilişki yaşamışız gibiydi. "Cora?"

Cora sırtüstü yuvarlandı ve yorgun gözlerle bana baktı. Yüzümü incelerken çarşafı göğsünün üzerine çekti, dudağını dişlerinin arasında sıkıştırmıştı. "Bugün yapmam gereken bazı işler var."

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırdım, yaşadığımız geceden sonra ağzından çıkan ilk şeyin bu kadar küstahça olmasını beklemiyordum. "Şu anda mı?"

"Evet," diye omuz silkti. "Bugün pazar. Ufak tefek işlerin halledildiği gün."

"Aynı zamanda akıllara durgunluk veren seksimizin ertesi günü ve muhtemelen bunun hakkında konuşmamız gerek."

Cora yanakları pembeye boyanmış bir halde doğruldu ve battaniyeyi de beraberinde sürükleyerek yatağın kenarına ilerlemeye başladı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Dean."

Ne halt oluyordu böyle?

"Cidden mi?"

"Evet. Cidden."

Attığı kıyafetlerini yerden toplayışını, atletini başından geçirişini ve iç çamaşırını arayışını izledim. Kalbim, içimde yükselen duygularla sıkışırken ben de aynısını yaptım ve *boxer*ım ile kot pantolonumu yukarı çektim. "Bir şey olmamış gibi davranamazsın."

Cora omzunun üzerinden bana kısa bir bakış atıp şortunu giydi. "Duşa gireceğim. Biraz daha köpek maması almam gerekiyor ve dükkân dokuzda açılacak."

Bu acıtmıştı.

Yatağın diğer tarafında üstsüz ve duygusuzca dururken şaşkınlıkla ona baktım. "Cora... beni öldürüyorsun."

Yatağının kenarında, şarjda duran telefonuna uzanırken duraksadı. Omuzları ağır bir iç çekişle inip kalktı ve parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tararken yatağa oturdu. "Biz... korunmadık bile."

Başının arkasına bakarken parmaklarım kalçalarımın etrafında kıvrıldı. Buna itiraz edemezdim, kesinlikle haklıydı. "Üzgünüm. Bu benim hatamdı." Tereddütlü adımlarla ona yaklaştım ve yatağa oturdum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor muydun?"

"Evet... Ama birkaç dozu kaçırmıştım. Son zamanlarda pek çok şeyi unutuyorum ve bunu beklemiyordum..." Tekrar iç çekti ve bu kez gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bu benim de hatamdı. O kadar ileri gitmesine engel olmalıydım."

Yanağımı kaşıdım. "Ertesi gün hapı için sana para vereceğim. Her ihtimale karşı."

Cora yutkunup bana yandan bir bakış attı. "Sen..?"

"Ben ne?" Kaşlarım havaya kalktı. "Temiz miydim?"

Başıyla onayladı.

Normalde olsa bu soru beni rahatsız etmezdi, biraz geç de olsa cinsel partnerinize sormanız gereken sorumlu bir soruydu. Ama karşımdaki kişi Cora'ydı. Son on beş yıldır kız kardeşiyle birlikte olduğumu biliyordu. Ayrıca esaret altında geçirdiğimiz sürenin ardından test yaptırmıştım ve her şey temiz çıkmıştı, bu yüzden o sik kafalının ona hiçbir şey bulaştırmadığını biliyordum. "Tabii ki temizdim. Mandy'yi aldattığımı mı düşündün?"

Omuz silkti.

Lanet olası omuz silkti.

"Vay canına. Bu saçmalığa *gerçekten* inandığını hiç düşünmemiştim." Yüzüme yayılan acıyı gizlemeye çalışarak ondan uzaklaştım. "Tüm ilişkimiz boyunca ona sadık kaldım, Cora.

Üniversitedeyken birkaç aylığına ayrıldığımızda bile. Hayatım boyunca sadece bir kişiyle seks yaptım... ta ki sana kadar."

Bakışlarını önünde sabit tutarken gözyaşlarının sessizce yanaklarından aşağı süzüldüğünü görmek için ona döndüm. "Şaşırtıcı bir şekilde testlerim de normal çıktı. Her ihtimale karşı beni eve antibiyotikle göndermişlerdi ama..." Cora nefes verirken başını eğdi. "Bu tam bir karmaşa."

Saçlarını geriye doğru itti, boynundaki çok sayıda pembe lekeyi ve dün gece ağzımın olduğu yerdeki renkli morluğu ortaya çıkardı. Yutkundum. "Evet."

"Korkunç bir insanım. Mandy bunun için beni asla affetmeyecek."

Gerçeklik göğsüme sızmaya başladığında içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Mandy'yle on beş yıllık bağımızı kopardıktan bir hafta sonra kız kardeşiyle yatmıştım. Bunu kabul edilebilir kılacak tek bir açıklama bile bulamazdık.

Ayrıca ilişkimizi yeterince tanımlayacak tek bir açıklama bile yoktu. Kimyamızı. Geçmişimizi. Bağımızı. Bunların hiçbiri normal değildi; hiçbiri ilişkilendirilebilir değildi, hepsi çok kafa karıştırıcıydı.

Yanına kaydım ve çıplak kolum onunkine değdiğinde Cora'nın nefesi kesildi. "Corabelle, daha güçlü olamadığım için özür dilerim. Böyle hissetmenden nefret ediyorum ve bunun benim hatam olmasından da nefret ediyordum. Ben sadece... Senin için kahrolası *deli* oluyordum." Başını bana doğru eğdi, gözleri şişmişti. "Bunu yok sayamadım. Ve koşullar uygun değil diye seni önemsemekten vazgeçemezdim."

"Bu *uygun değilden* daha fazlasıydı, Dean. Yanlıştı. Uygunsuzun da ötesinde bir şeydi."

"Ama *gerçekti*, yoğundu ve bizi bütünüyle içine çekiyordu."

"Öyle miydi?" Cora titrek bir nefes aldı. "Gerçek miydi?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım, sorusu beni şaşırtmıştı. "Tabii ki gerçekti."

Atletinin ucunu terli avuçlarının arasında yumruklayarak başka tarafa baktı. "Belki de bu sadece travma ve hayatta kalma mücadelesinden doğdu. Kurtulmuş olsak dahi hâlâ birbirimize ihtiyacımız olduğunu düşündük. Yaşadıklarımızı yaşamamış olsaydık, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Başımı sallayarak, "Aynı fikirde değilim," diye karşı çıktım. "Belki şu anda değil ama... bunun kaçınılmaz olduğunu düşündüm."

"Hayır. Travma ortadan kalktığında *biz* de solup gidecektik. Bu geçici bir şeydi."

Öfkenin içimde titreştiğini hissedebiliyordum. "Dün gece senin içindeyken söylediğin bu değildi. Her zaman benim olduğunu söyledin."

Cora çenesini dikleştirdi, yanakları alev alev yanıyordu. Ayağa kalkıp hızla benden uzaklaştı. "O anın heyecanı içindeydim, Dean. Bu konuyu açtığına inanamıyorum."

Onu takip etmek için ayağa kalktım ve tişörtümü yerden alıp başımın üzerine geçirdim. "Neden olmasın? Bunu söyledin."

Patlamaya hazır bir dizi yeni duyguyla bana doğru döndü. "Bunu yapamam!"

"Cora..."

"Hayır! Fikrimi değiştirmeye çalışma ya da bana o peri masalı, *bir gün olacaktı* saçmalıklarını anlatma. Bir *hafta* önce kız kardeşimle nişanlıydın. Onunla *on beş yıldır* birlikteydin." Gözyaşları yanaklarından süzülüp dudaklarının kenarında birikti. "Ardından onu benim için terk ettin ve şimdi bununla yaşamak zorundayım."

Ellerine uzandım ama onları geri çekti. "Sana çoktan söyledim. Mandy'yle ilişkimi bitirmemin seninle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da bizimle."

"Bunlar sadece yalanlardan ibaret."

"Kes şunu, Cora. O anda benden uzaklaşıp bittiğini söyleyebilirdin ve ben yine de Mandy'ye geri dönmezdim. Bitti çünkü *biz* bittik. Bunu değiştiren sen değilsin."

Cora öfkeyle kızarmış bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. Başını yavaşça, kasıtlı olarak salladı ve gözlerini benimkilere dikti. "Sanırım göreceğiz." Bir adım geri çekildi ve kollarını iki yanına indirdi. "Bitti, Dean. Bunu Mandy'ye yapamam."

Benden uzaklaşarak geriye doğru yürümeye devam etti ve ben acı bir kahkaha atarak başımı salladım. *İnanılmazdı.* Elimi cebime attım ve cüzdanımdan bir tomar para çıkararak ona doğru yürüdüm. Yakınına eğildikten sonra bileğini kendime doğru çektim ve avucunu açtım. "Muhtemelen bunu beni becermeden önce düşünmeliydin." Gözlerinde parlayan acıyı görmezden gelmeye çalışarak parayı eline sıkıştırdım. "Hap için."

Kanepenin arkasından paltomu aldım, ayakkabılarımı giydim ve evinden çıkarken kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Gece olmuştu ve bütün gün Cora'dan haber alamamıştım.

Oradan ayrıldığımdan beri hem öfkeli hem de kırgındım. Zihnimde dönen tüm saçmalıkları unutmaya çalışmak için bazen kısa aralıklarla uyuyor, dikkatimi dağıtmak için Netflix izleyip duruyordum.

Şimdiye kadar ikisi de işe yaramamıştı. Saçmalıklarda boğuluyordum.

Kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Yatağa girip ertesi gün uyanacağımıza, ardından yeni ve büyülü bir hayata

başlayacağımıza inanmamıştım. Siktir, tabii ki inanmamıştım. Bunların kolay ya da büyülü kelimeleriyle alakası yoktu. Dağınıktı, kirliydi, kafa karıştırıcıydı ve *zordu*.

Ama bunu biliyordum. Yol boyunca karşılaşacağımız tüm tümsekleri ve virajları düşünmüş, her şeyi hesaba katmıştım. Onunla birlikte tüm engellere göğüs germeye istekli ve hazırdım. Zaten birlikte çok şey atlatmıştık. En çalkantılı fırtınalardan sağ çıkabilmiştik. En korkusuz insanları bile geceleri uykusuz bırakacak şeylerle yüzleştiğimiz olmuştu. Ölümün gözlerinin içine bakıp geri adım atmamıştık.

Tüm bunlara rağmen... Cora kaçmıştı.

Benden.

Ama sanırım söz konusu kalp olduğunda, her şey çok korkutucu olabiliyordu.

Kanepeye uzanıp battaniyemi çektim ve bir Çin yemeği siparişi verdim. Cora'nın adına ve son mesajlarımıza baktım. Ondan gelen ve hiç açmadığım bir mesajı fark ettim. On beş dakika içinde onun evinde olacağımı söylediğimde yanıt olarak vermişti.

Cora: Muhtemelen bu iyi bir fikir değil

Bu beni gecenin bir yarısı oraya gidip karanlıkta onu teselli etmeye çalışmaktan alıkoyar mıydı?

Muhtemelen hayır.

Denemişti. Beni durdurmaya çalışmıştı.

Aramızda olanların gerçek, kaçınılmaz ve rızaya dayalı olduğunu bilmeme rağmen kendimi suçlu bir şerefsiz gibi hissettim. İkimiz de bunu istemiştik. İkimiz de bunun için *deli olmuştuk*.

Ama Cora'nın kalbini tanıyordum, kız kardeşine olan sadakatinin aramızda her zaman keskin bir engel olacağının da farkındaydım. Belki çok üstüne gitmiştim. Belki de çok erkendi.

Ekranımdaki ismini kaydırdım ve anında pişman olacağımdan emin olduğum bir mesaj yazdım.

Ben: Seninle kavga etmek istemiyorum.
Neden korktuğunu anlıyorum,
yemin ederim ki anlıyorum. Ama aramızda
her ne varsa bir anda gitmeyecek.
Dün gece benim için her şeydi ve bunu
senin de hissettiğini biliyorum. Daha yavaş gidebiliriz.
Baştan başlayabiliriz. Sadece beni dışlama...
Bu işte birlikteyiz :)

Gülen suratı ekledim çünkü Mandy her zaman bunun mesajlaşmada doğru duyguları ifade etmenin anahtarı olduğunu söylerdi. Bir keresinde benimle sadece emojiler kullanarak konuşmuştu ve bu hem garip hem de kafa karıştırıcı hissettirmişti.

Mesaj neredeyse anında *okundu* olarak göründüğünde nefesimi tutup bekledim. Bana düşündüğünü, yanıt verdiğini söyleyen o küçük zıplayan noktaların belirmesini bekledim... ama hiç gelmediler.

Kung Pao tavuğu ve *Sons of Anarchy** maratonu arasında telefonumu belli aralıklarla kontrol ettim ama hâlâ yanıt yoktu.

Lanet olsun.

Telefondan saate baktığımda akşam onu geçtiğini gördüm. Altı saat içinde işe gitmem gerekiyordu. Hayal kırıklığıyla inleyerek telefonu kanepede yanıma fırlattım ve iki elimi saçlarımda gezdirerek yorgun bir yenilgiyle iç çektim. Ayağa kalkıp battaniyemi de yanımda yatak odasına sürüklerken kanepedeki telefonumun çaldığını duydum.

* Amerikan yapımı, suç ve drama içerikli bir televizyon dizisi.

Duraksayıp battaniyeyi bıraktım ve telefonuma doğru koştum. Ekranda Cora'nın adının parladığını görünce kalbim beklenti ve rahatlamayla çarptı.

Aramayı kabul etmek için ekranı kaydırdım. "Efendim?"

Bir süre telefonda sessizlik oldu. Ardından sersemlemiş ve bulanık sesi kulağıma ulaştı. "Sen... uslanmazın tekisin."

"Sanırım." Yanağımın içini ısırdım, göğsüm endişe dolu bir ürpertiyle kasılmıştı. "İyi misin, Corabelle?"

"Hayır... hayır, iyi değilim. Ama *sen* oldukça iyisin. Her ne kadar uslanmazın teki olsan da."

Sesi cılızdı. Halsizdi. Sanki sarhoş gibiydi. "İçiyor muydun?"

"Düşünüyordum."

"Tamam..."

Cora iç çektiğinde arka planda bir şeyleri devirmiş gibi takırtılar duydum. "Başıma gelen en iyi şey olabilirdik diye düşünüyordum."

Olabilirdik kısmı dikkatimi çekmişti. "Hâlâ olabiliriz, Cora. Bunun bitmesi gerekmiyor."

"Bitmek zorunda, Dean. Çünkü sen bir aslansın ben ise bir fareyim."

"Ne?"

Hatta bir süreliğine sessizlik oldu; daldı mı, yoksa uyuya mı kaldı diye düşünürken diğer uçtan yumuşak sesi yükseldi. "Sen bir aslansın, korkusuz ve güçlüsün. Ben ise sadece bir fareyim." Cora devam etmeden önce tekrar duraksadı. "Ben küçük ve zayıfım, karanlıkta gizlenen her şeyden korkuyorum. İstediğim şeyler ölümcül tuzaklarla gizlenmiş ama yine de baştan çıkarılıyorum."

"Cora..." Oturma odamın etrafında volta atmaya başladım, midem huzursuzdu.

Uzun uzun iç çekti, ağır nefesleri sözlerinin uğursuz melodisi gibiydi. "Farelerle ilgili sorun, onları hep öldürmendir."

Bu alıntıyı *Fareler ve İnsanlar* kitabından hatırlamıştım. Tüylerim diken diken oldu. "Bu doğru değil. İçmediğinden emin misin?"

Cora hafifçe güldü ama bu sadece geçici, öylesine bir kıkırdamaydı.

"Hoşça kal, Dean."

"Bekle. Senin için endişeleniyorum, Corabelle. Konuş benimle."

"Harika olabileceğimizi düşünmüştüm," diye bitirdi. "Eğer sen bir aslan, ben de bir fare olmasaydım."

Arama kesildiğinde telefona bakakaldım. Kalbim sıkışıyor, bana onun iyi olmadığını söylüyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. *Yanlış* olan bir şeyler vardı.

Gecenin bir yarısı, açıkça yalnız kalmak isteyen bir kadını teselli etmek için evine giden bir sapık gibi görünebileceğimi fark ettim. Ama bu riski almaya hazırdım çünkü içgüdülerim gitmem gerektiğini bağırıyordu.

On dakikanın ardından, iki kırmızı ışığı aşarak hızla oraya varmıştım ve ön kapısını çalıyordum. Mutlu görünen turkuaz rengi kapı, diğer tarafında oturan kederli kadın için aldatıcı bir görünüm sağlıyordu. "Cora!" diye seslendim. Kapıyı açmayınca parmak boğumlarım yumruklara dönüştü. "Cora, aç kapıyı. Senin için endişeleniyorum."

Diğer taraftan duyabildiğim tek şey girişte volta atan hayvan pençeleriydi, cıyaklamaları birbirine karışıyordu. Kapı kolunu açmayı denedim ve açıldığında rahat bir nefes aldım. Ama sonra Cora'nın kapılarını asla kilitlemediğini fark ettim ve rahatlamam yerini endişeye bıraktı.

Jude ve Penny Lane beni ilk kez kapıda karşıladılar, daireler çizerek volta atıyorlardı. Eşikten adımımı attığımda, iki köpek de koridorda Cora'nın yatak odasına doğru koşmaya başladılar, sanki beni takip etmem için çağırıyorlardı. "Cora?" Onu ürkütmemek için varlığımı belli etmeye çalıştım. "Cora, benim. Seni kontrol etmeye geldim."

Hiçbir şey.

Siktir. Oturma odasından geçip koridordan aşağı indim ve Cora'nın odasının önünde durdum. Işığı yanıyordu ama uyanık olmadığı belliydi. Yorganın üzerinde sırtüstü yatıyordu, bir kolu yatağın kenarından sarkarken diğer kolu ise yatağın üzerine yayılmıştı ve hâlâ telefonunu tutar haldeydi. İki köpek de yatağın kenarını eşeleyip inliyordu.

"Cora."

Odadan içeri adım attım, ayaklarım ilk başta temkinliydi. Kararsızdı.

"Corabelle."

Hareket etmedi. İrkilmedi bile.

Kahrolası nefes alıyor muydu ki?

"Hayır, hayır, hayır..." Aklımdan bu düşünce geçtiği anda ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissettim ve yatağının yanına koşarak onu sarstım. "Cora. Cora!" Cevap vermedi. "Lanet olsun... Yüce İsa..."

Gözlerim komodinin üzerine devrilmiş boş bir uyku hapı şişesine takıldı ve kendimi kaybettim. Üstüne çıktım, dizlerimle belini kavradım ve onu sarsmaya devam ederken kulağımı göğsüne bastırdım.

Bu gerçek değildi.

Bu kötü bir şakaydı, tıpkı ona mısır nişastalı donut verdiğim ve onun bayılma numarası yaptığı zamanki gibiydi. Uyanmak üzereydi ve bana *seni kandırdım* diyecekti. Sonra kahkahalarla

gülecekti ve ben de ona çok kızacaktım ama iyi olduğu için de rahatlayacaktım.

Ama öyle olmadı.

Hâlâ cansızdı. O anda hastane odasının ortasındaki köpek yatağında yatan ve ürkütücü bir şekilde ona benzeyen Blizzard'a geri döndüm.

"Hayır... Tanrım, hayır, Cora. Bana geri dön. Lütfen bunu yapma..."

Telefonumu çıkardım, ellerim şiddetle titremeye başladığında neredeyse onu düşürecektim. 9-1-1 numaralarını tuşladım ve operatöre durumu anlatmaya başladım. Sesim bana değil, aklını kaçırmış çaresiz bir adama aitti.

O adam bendim.

Operatör ona kalp masajı yapmamı istedi. Cora'yı yataktan kaldırıp yere yatırdım ve filmlerde gördüğüm gibi göğsüne bastırdım. Ardından başını geriye yatırdım, burnunu sıktım ve ağzına nefesimi üfledim.

Operatör hoparlörden, "Nefes alıyor mu?" diye sordu.

Bileğine uzanıp nabzını bulmaya çalıştım. Kulağımı tekrar kalbine dayadım.

Tanrım, anlayamıyordum.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum..."

"Tamam. Sadece hatta kal. Yakında yardım gelmiş olacak. Göğüs kompresyonlarına devam et, hızlı ve sert..."

Ben göğsüne bastırmaya devam edip ara sıra durarak bir yaşam belirtisi ararken hattın ucundaki ses kayboldu. "Beni bırakma, Corabelle. Sana lanet olası şekilde âşığım. Sakın beni terk etme." Minyon bedenini kollarımın arasına alıp onu göğsüme çektim ve saçlarına doğru hıçkırarak ağladım. Ona sıkıca sarıldım, yaşam gücümle onu kendine getirmeye çalışıyordum. Gözyaşlarım, kelimelerim ve sevgim dışında bir şeyim olmadan

Cora'nın bana geri dönmesini sağlamayı denedim. "Geri dön," diye fısıldadım acıyla. Ardından göğüs kompresyonlarına devam etmek için onu tekrar yere yatırdım.

Ben ağlayarak ve titreyerek üzerine çöktüğümde uzaktan siren sesleri geliyordu.

Ben ne yapmıştım böyle?

Ben ne halt etmiştim?

Üçüncü Kısım

DALGALAR

Cora

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"MUHTEMELEN BUNU beni becermeden önce düşünmeliydin."

Dean sanki bir tür fahişeymişim gibi avucuma para sıkıştırdı. Ona irileşmiş gözlerle baktım, incinmiştim.

"Hap için," diye ekledi.

Ön kapımdan fırtına gibi çıkmasını izledim; kapıyı öyle sert çarpmıştı ki menteşeleri takırdamış, köpekler yerlerinden sıçramıştı. Ayaklarım oturma odamın ahşap zemininde donakaldı. Gözlerim kapıdan ayrılmıyordu ve içten içe tekrar açılmasını, Dean'in koşarak içeri girmesini umuyordum.

Buna ek olarak gelmemesini de umuyordum.

Boğulmadan önce boğazımdaki keskin yumruyu yuttum. Minik bir pençe çıplak baldırımı okşadığında, Dean'in ertesi gün hapı almam için bana verdiği bir tomar buruşuk banknotla en az beş dakikadır kapıya baktığımı hatırladım.

Çünkü seks yapmıştık.

Çünkü Dean ile seks yapmıştım.

Bunu hatırlamak neredeyse ayaklarımı yerden kesti. Geri gelmeyeceğini anlamıştım ama bunu sorun edip etmeyeceğime karar verememiştim. Yavaşça nefes alıp verdim ve mırıldanır gibi

bir ses çıkardım. Aklımı başımdan alan bir acı boğazıma doğru ilerlerken ve bir çıkış yolu ararken başka bir ses çıkaramıyordum.

Yüce Tanrım, Dean Asher ile seks yaptım.

Ama sonra ona bunun bittiğini söylemiştim çünkü kendi bencil eylemlerimin sonuçlarıyla başa çıkamayacak kadar zayıf ve hazırlıksızdım.

Kanepeye ulaşana kadar geri geri yürüdüm ve hissettiğim acıyla kanepeye yığıldım. Parayı sehpanın üzerine fırlatıp bacaklarımı göğsüme doğru çekerek yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. Hıçkırıklar dalgalar halinde içimden dökülürken kaburgalarım ağrımaya başlamıştı.

Jude önümde belirdi, şımarık kulakları ve hızla hareket eden kuyruğuyla kanepenin kenarında oturuyordu. Penny küçük bacaklarıyla yanımda zıpladı ve çenesini kalçakemiğime dayadı. Hak etmediğim halde bu tatlı hayvanların beni teselli etmeye çalıştığını bilmek ağlamamı arttırıyordu. Her şey benim suçumdu.

Her şey benim suçumdu, kız kardeşimin eski nişanlısıyla yatan bendim.

Ve Tanrım, çok iyiydi. Çok, çok iyiydi. Ateşliydi, yoğundu ve sertti. Fiziksel ve duygusal olarak daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Dean'in kullandığı terim *akıllara durgunluk vericiydi* ve bunu ona söyleyemesem de tüm kalbimle katılıyordum. Çünkü aramızda olanları kabul etmek bile Mandy'nin yüzüne atılmış bir tokat gibi geliyordu. Bir de kendi gururuma.

Penny'yi kucağıma alırken parmaklarımı Jude'un kulaklarının arasında gezdirdim ve bacaklarımı geriye doğru uzattım. Daha önce hiç bu kadar parçalanmamış, ikiye bölünmemiş, iki farklı yöne çekilmemiştim. Bir şeyi hem bu kadar çok isteyip hem de ondan bu kadar çok kaçmamıştım.

Dean okyanus gibiydi.

Sınırları zorlayan, davetkâr, ulaşabileceğim bir yerde...

Sihirliydi, güzelliklerle doluydu.

Ruhumun ağrıyan her katmanıyla istediğim bir şeydi.

Fakat hâlâ o küçük kızdım; kumda donakalmıştım, önümdeki karanlık sulardan korkuyordum. Çok fazla belirsizlik vardı. Göremediğim çok şey vardı.

Kendimi çalkantılı dalgalara kaptırıp sürüklenmekten, suyun üzerinde zar zor ilerlemekten, nefes almakta zorlanmaktan korkuyordum.

Her şeyimi kaybetmekten korkuyordum. Kız kardeşimi, ailemi, kendimi...

Boğulmaktan korkuyordum.

Burada, kıyıda olmak daha güvenliydi.

Eczanede büyük boy güneş gözlüklerimi takarken utancımdan ölmemeye çalıştım. Bir yandan da alnımda *Dean'i becerdim* yazıyor olma ihtimaline karşı beremi olabildiğince aşağıya çektim.

Daha sonra evi temizlerken telefonumu kontrol etmedim. Dün zaten temizlemiştim ama dikkatimi dağıtmak için tekrar süpürüp camları sildim.

Ona mesaj atmadım. Onu aramadım.

Ona mesaj atma ya da arama korkusuyla buzdolabındaki şarap şişesinin yanına bile yaklaşmadım.

Bunu yapabilirdim.

Ama o akşam kız kardeşim beklenmedik bir şekilde Meksika yemeğiyle çıkageldiğinde neredeyse endişeden bayılacaktım.

"Bok gibi görünüyorsun." Mandy de aynı şekilde görünerek girişten geçti. Ona yardım edemedim ama bu halimizden sorumlu olan ortak bir payda olduğunu hissettim. "Bir ton *taco* getirdim. Kişnişin temizleyici gücü varmış."

"Çünkü tadı bulaşık deterjanı gibi."

Mandy dizüstü çizmelerini çıkarırken alaycı bir ses çıkardı. Oturma odasından mutfağa doğru yürüdü ve kahverengi kâğıt torbaları yemek masasının üzerine fırlattı. Ardından tereddütle birkaç adım geri çekildi ve odanın köşesine doğru baktı. Yüzünü bana çevirdiğinde, "Köpeklerin var," dedi.

Omuz silkip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bütün hafta aramalarımdan ve mesajlarımdan kaçmasaydın bunu bilirdin."

Aramıza kasvetli bir sessizlik çöktü. Mandy'nin her zamanki ışıltısından yoksun, koyu halkalarla çevrili gözlerini yere indirişini izledim. Saçları son derece dağınık bir topuzla tutturulmuştu, tutamları kenarlardan çıkıyordu. Topuzundan kurtulan bir tutam saçı geriye doğru savurdu ve kalçasını kanepenin arkalığına yasladı. "Senden kaçıyordum."

"Fark ettim." Parmaklarımı kazağımın tüylü kumaşına geçirirken içim huzursuzlukla sıkıştı. Mandy'ye tüm rezil günahlarımı itiraf etmeden bu geceyi nasıl atlatacağımdan emin değildim. Boğazımı temizledim ve birkaç adım öne çıkmaya cesaret ettim. "Nasılsın?"

Mandy'nin telaşlandığını hissedebiliyordum. Omuz silkerken gözleri tekrar yüzüme kaydı. "Görünüşe göre Dean sana söyledi?"

Adını söylemesi bile yüzümün kızarmasına neden oldu. "Facebook'ta karşıma çıktı. İlişki durumunu 'bekâr' olarak değiştirmişsin ve birkaç saatte bir üzücü, iç karartıcı alıntılar paylaşıyorsun."

"Başa çıkmama yardımcı oluyor. Yani bu konudan hiç bahsetmediğini mi söylüyorsun?"

Göğsümde bir şey titrerken yanaklarım yanmaya başladı. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedikten sonra yiyecekleri düzenlemek için mutfağa döndü. "Aranızda bir bağ olduğunu

söyledi. Farklı bir bağ. İkinizin de boktan şeyler yapmaya zorlandığınızı söyledi."

Ah, Tanrım.

Midemdeki safra yemek boruma yükseldiğinde onu geri yuttum. "Bu biraz karışık bir durum"

"Bunu da söyledi." Mandy arkasını döndü ve folyoya sarılı bir şey uzattı. "İki biftekli *taco*, kişnişsiz."

Yutkundum, kız kardeşime doğru birkaç tereddütlü adım daha attım ve *taco*lara uzandım. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesi gergindi. Zorakiydi. Mandy *taco*larından birini açıp bir ısırık aldı ve başını Jude'la köşede kıvrılmış olan Penny'ye doğru salladı. Dudağındaki ekşi kremayı yalamadan önce, "Neden iki köpek aldın?" diye sordu. "Korunmak için mi?"

Yemeğimi mutfak adasına bıraktım, yiyemeyecek kadar midem bulanıyordu.

"Sanırım bana eşlik etmeleri için. Daha önce bir köpek almayı planlamıştım... Yani her şey olmadan önce." Başımın arkasını kaşıdım. "Onlar, mülkte el konulan köpeklerdi."

Mandy lokmasının ortasında duraksadı. "O psikopatın mülkü mü? Seni kaçıran adamın köpeklerini mi sahiplendin?"

"Sayılır."

"Bu çok boktan, Cor." Çiğnemeye devam etti ve masamın üzerinde zıplayarak bacaklarını ileri geri salladı. "Seni o bodruma bağlayan şeyleri bırakmakta zorlanıyor gibisin."

Gözlerini üzerime dikmişti. Biliyor ve bildiğini gösteriyordu. Bahsettiği şey sadece köpekler değildi. Bir korkak gibi geri çekildim. "Öyle bir şey değil. Onların bir yuvaya, benim de acıdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Dışarıda sahiplenebileceğin milyonlarca başka köpek vardı."

Hâlâ köpeklerden bahsetmediğinden oldukça emindim.

Kahretsin.

"Mandy..."

Masadan zıpladı. "Yemeğin soğuyor."

Kız kardeşimin mutfakta dolaşmasını, dolaptan bir şarap kadehi çıkarmasını ve buzdolabımı karıştırmasını izledim. Yüzeyin hemen altında patlamaya hazır histerik gözyaşlarını görebiliyordum. Mandy elinde dolu bir kadeh şarapla geri dönerken korkumu, sinirlerimi ve suçluluk duygumu dizginlemek için uğraşarak yavaş, sakinleştirici bir nefes aldım. Mutfak adasına yaslandı, dirseklerini tezgâha dayadı ve ben karşı tezgâhın arkasında dururken bana baktı.

Kadehinin kenarından bana bakarken ellerimi birbirine kenetledim. Aramızda sadece küçük bir mutfak adası vardı ama sanki bir kıta gibiydi.

"Akşam yemeği için uğramana minnettarım. Çok naziksin." *Tanrım, acınacak haldeydim.*

Mandy şarabını yudumlarken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yemeğine dokunmamışsın."

"O kadar aç değilim. Yarın öğle yemeği için işe götürürüm." Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim ama çirkin bir şekilde ağlamaya başlayacakmışım gibi göründüğüme emindim. Mandy mükemmel bir şekilde boyanmış tırnağını cama vurdu. Bakışları benimle içeceği arasında gidip geliyor, sanki bir sonraki cümlesini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ela gözleri bir çukuru andırıyordu, benimkilerde oyalanırken başını hafifçe yana eğdi. "Peki, hangi boktan şeyi yapmaya zorlandınız?"

Soruyu oldukça sıradan bir şeymiş gibi soğukkanlı bir şekilde sormuştu.

Fakat içimde bir fırtına yarattı ve tüm kırılgan iç organlarıma zarar verdi. Tenim karıncalandı, ellerim kenetlendi, bacaklarım yerinde sallanmaya başladı. Nefesimi tutarken kendimi sabit kalmaya zorlamak için tezgâhın kenarına tutundum. Uzun süre

orayı kavradım ve sadece aldığım nefeslerin bile tüm sırlarımı ortaya dökmesinden korktum. Başım dönene, midem bulanana ve sersemleyene kadar oraya tutundum. Ardından üzücü bir itiraf gibi olanları ağzımdan kaçırdım. "B-bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Kişisel ve travmatik bir olaydı, ayrıca o üç haftayı unutmaya çalışıyorum..." Daha fazla şey söylememi engellemek için dudağımı ısırdım.

Mandy'nin gözleri şarabının geri kalanını yudumlarken kısıldı. Sonra bardağı tezgâha çarparak beni irkiltti.

"Orada bir şey oldu, Cora. Ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Hiçbir şey olmadı. Önemli değil."

"*Söyle bana.*"

"Yapamam!" Gözyaşlarım dökülmeye başladı. Sesim hem titriyor hem de kırılıyordu. "Yapamam."

Mandy tam saldırıya geçmek üzereyken bir adım ötemizde duran telefonum titreşti. İkimiz de ona baktık.

Dean'in adı bir mesajla birlikte ekranda parlıyordu.

Mandy'ye baktım. O da bana baktı.

Ardından aynı anda ikimiz de telefona doğru hamle yaptık ama kazanan Mandy oldu. Neredeyse karşı koymak ister gibi çığlık atacaktım. "Hayır!" Mandy'nin sırtı bana dönük bir şekilde mesajı okuduğu yere doğru koştum. Yüzünü bana dönmesini bekledim. Omuzlarım çökmüştü, o anda keşfedeceği şeyin dehşetine düşmüştüm. Midem bulanıyordu.

Mandy ihaneti andıran bir nefes verdi. Arkasını döndüğünde öfkeyle parlayan gözlerinin sulandığını gördüm. "Seni kaltak."

Panik içinde mesaja göz gezdirirken ellerim titreyerek telefonu elinden aldım.

Kavga etmek istemiyorum. Korktuğunu anlıyorum. Dün gece benim için her şeydi. Baştan başlayabiliriz. Bu işte birlikteyiz. :)

Dün gece her şeydi.

"Dün gece ne oldu, Cora?" Mandy'nin gözyaşları yağmur gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Onunla yattın mı?" Sesinin tonu değişmiş, her kelimede daha çaresiz ve tiz çıkmaya başlamıştı. "Nişanlımı becerdin mi?"

"Ben..."

"Söyle!"

Başımı sallarken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

"Bunu senin yalancı, pis ağzından duymak istiyorum."

Mandy'yi hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Hiç bu kadar bir nefret yaydığına şahit olmamıştım. Kusacakmışım ya da hissettiğim aşağılanmışlıktan ve içimi tüketen suçluluk duygusundan yere yığılıp ölecekmişim gibi hissediyordum. "Biz... biz o bodrumda seks yapmaya zorlandık."

Mandy'nin yüzü solarken kaşları çatıldı. "Ne?"

Göğsüm genişledi. Sert ve hızlıca inip kalkıyordu. "Earl, Dean'in kafasına silah dayadı ve ona bunu yaptırdı. Başka seçeneğimiz yoktu. Biz..." Parmaklarımı kafa derime geçirip saçlarımı geriye doğru çektim. "Korkunç, iğrenç ve ahlaksızlığın da ötesindeydi ama..."

"Ama..?" Mandy'nin sesi dehşete düşmüş gibiydi. *Korkmuştu.*

Tam da olması gerektiği gibiydi.

"Ama bir şey oldu, tamam mı? Aramızda bir şeyler değişti ve bunu açıklayamıyorum. Normal hayatlarımıza döndüğümüzde duyguların geçeceğini düşünmüştüm ama aramızdaki bağ hâlâ olduğu yerde duruyordu. Bundan kurtulamadık. Bunun olmasını hiç istemedim, Mandy..." Çatlamaya, kırılmaya ve parçalanmaya devam ettim. Tüm vücudum kendini kapatmıştı. "Bunların hiçbirini istemedim!"

Mandy'nin gözleri beni sessiz bir öfkeyle değerlendirdi. Göğsü kıpkırmızıydı; sıcaklık boynundan yukarı tırmanıyor, yanaklarını ve kulaklarını boyuyordu. "Dün gece seks yaptınız mı?"

Titremelerini engellemek için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Sonra çenemi indirip, "Evet," diye fısıldadım. Gözlerinin içine bakamıyordum.

Sadece bir kalp atışına yetecek saniyelerin ardından eli havalandı ve yüzüme çarptı. Keskin, ürkek bir nefes aldım. Tokadının acısı kemiklerimi sızlatıyordu. Mandy bana daha önce hiç vurmamıştı. Ben de ona hiç vurmamıştım.

Tartışmış, didişmiş ve haftalarca konuşmamıştık ama... bu farklıydı.

Bu *düzeltilemezdi.*

Ona bakarken gözlerim şokla parlıyordu. Bakışlarındaki kalbi kırık, terk edilmiş ifadeyi silebilmeyi diliyordum. Parmak uçlarım yanağımdaki el izine dokunmak için kalktı, pişmanlığım ve vicdan azabım içimi kemiriyordu. "*Çok* özür dilerim, Mandy."

Başını öfkeyle sallayarak bir adım geri çekildi. "Kız kardeşim olduğuna inanamıyorum. Baş nedimem olacağına inanamıyorum." Mandy elmacıkkemiklerinin üzerinde biriken gözyaşlarını sildi. "İğrençsin. Pisliğin tekisin. Tanıdığım en bencil insansın ve seni bir daha asla görmek istemiyorum. Annem ve babam bu yüzden seni evlatlıktan reddedecek."

Ona bakakaldım, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

Mandy hışımla uzaklaşmadan önce son bir iğneleme daha yaptı. "Umarım siki buna değmiştir."

Ön kapı o gün ikinci kez çarparak değer verdiğim bir kişiyi daha, kızgın ve ihanete uğramış bir şekilde benden uzaklaştırdı. Mutfak fayanslarının üzerine yığıldım, panik atak ciğerlerime doldu ve beni ele geçirdi. Histerik ve çıldırmış bir şekilde hıçkırarak ağladım. Verdiğim zarardan utanıp şaşkınlıkla ağladım.

Kırık dökük bir kemik yığınıydım ve başarısızdım. Yere yığılmıştım, ölmek istiyordum.

Sadece ölmek istiyordum.

Onca hafta yaşamak için bu kadar mücadele etmiştim, peki sonra ne olmuştu?

Cehennem beni evime kadar takip etmişti.

İçimde yaşıyor; tüm şeytanlarıma, hayaletlerime ve affedilmez kusurlarıma bir çatı veriyordu.

İki ıslak köpek burnu yanaklarımı gıdıkladı ve gözyaşlarım endişeli diller tarafından öpülerek uzaklaştırıldı. Tepemde daireler çizerek dönen tavan vantilatörüne baktım.

Dolandı, dolandı ve dolandı.

Sonsuza kadar dolanabilir, ben kapatmaya karar verene kadar kontrolden çıkabilirdi.

Nefesimi tutmaya çalıştım, burnumu silerken çirkin hıçkırıklara boğuldum ve dengesiz ayaklarımın üzerinde yükseldim. Kaplarına mama ve su doldururken köpekler de mutfakta beni takip etti. Koridordaki banyoya doğru ilerlerken ön kapıyı kilitleme zahmetine girmedim ve köşeyi dönmeden önce tavan vantilatörünü kapattım.

Aynalı ecza dolabını açıp uyku haplarıma uzandım.

Kapıyı kapatırken tamamen uyuşmuş hissederek yansımama baktım. Gözlerim kızarmış ve şişmiş, burnum da top gibi olmuştu. Her yerim çizilmiş ve morarmıştı.

Dean'in dişleri ve dili, boynumda yer edinmişti.

Mandy'nin yüzüme attığı küçümseyici tokat da oradaydı.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırdıktan sonra yumruğumun içindeki ilaç şişesine baktım.

Hayatım boyunca okyanustan korkmuştum. Soğuk ve karanlık bir denize sürüklenmekten, dalgalar tarafından yutulmaktan, göğsümü tutup nefes nefese kalmaktan korkarak yaşamıştım.

Ama bu deniz sudan yapılmamıştı.

Ve belki de boğulmak tek çıkış yoluydu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

"CORABELLE."

Biri sahilin diğer tarafından adımı söylüyordu. O korkunç addan nefret etmeme rağmen, onun dilinde yankılanışı çok daha tatlı geliyordu. Ellerimi havada sallayarak dikkatini çekmeye çalıştım. "Dean!"

Bakışlarını etrafta gezdirdi, sonunda kumlarda ona doğru koştuğumu fark etti. "İşte buradasın," derken şeytani bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Kollarına atladığımda beni bacaklarımın altından yakaladı. Burnumuz birbirine dokundu, gülümsemesi bulaşıcıydı. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Söz mü?"

Başımı salladım ve dudaklarına hafifçe dokunmak için eğildim. Geri çekilip gözlerine baktım. "İyi olacak mıyız?"

Dean alnıma bir öpücük daha kondurdu. Beni tekrar yere indirdiğinde parmaklarım kumların içinde kayboldu. Elini kalbime koyarken benim elimi de alıp göğsüne yerleştirdi. Elim onun göğsündeydi ve onun eli de benimkindeydi. Kalp atışlarımız parmak uçlarımızda yankılanırken, "Hâlâ atıyorlar," diye fısıldadı. "Atmaya devam ettikleri sürece, iyiyiz."

Gülümsemem genişledi ve gözlerim yaşlarla doldu. Cevap vermek üzereydim ki bir kez daha adımın sahil boyunca yankılandığını duydum.

"Corabelle."

Dean iç çekti ama sesi esen tuzlu rüzgârla birlikte ortadan kayboldu. "Gitme vakti," dedi içtenlikle.

"Ama burayı sevdim."

Avucunu yanağıma koyup başparmağıyla tenimi sevdi. "Geri geleceğiz."

"Corabelle."

Gözlerim yapay ışığı reddederken gözkapaklarım titredi. Okyanus dalgalarının şiirsel sesi yerini sinir bozucu bip seslerine, vızıldayan makinelere ve karmaşık seslere bıraktı. Kurumuş ve çatlamış dudaklarımı konuşmak için araladım. "Dean?"

Bir anlık sessizlikten sonra tanıdık bir el saçlarımı geriye itti. "Benim, tatlım."

"Baba?"

Yatağımın kenarına, iğneler ve monitörlerle bağlı yattığım yere başka biri daha yaklaştı. "Ah, Cora, bebeğim." Bu annemdi, babamın yanına oturmuştu.

Bulanık yüzlerine odaklanmaya çalıştım. "Buraya nasıl geldim?"

Şu ana kadar neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Neden bir hastane yatağında yattığımı, ebeveynlerimin neden gözyaşları içinde üzerimde belirdiğini hatırlamayı denedim.

"Uyku haplarından aşırı dozda almışsın. Dean kontrol etmek için evine gitmiş ve seni baygın halde bulmuş. 9-1-1'i arayan oydu," dedi annem. "Ah, tatlım."

Hemşireler içeri girip beni kontrol etmeye başladıklarında karnıma sarıldı ve ağlamaya başladı.

Aman Tanrım.

Anılar yavaş yavaş zihnime doldu ve bir anda kendimi hasta gibi hissettim.

Ölmek istemiştim.

Kelimenin tam anlamıyla *ölmek* istemiştim.

Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı ve aldığım nefeslerle birlikte kalp monitörümün sesi yükseldi. Hemşire ebeveynlerime Charlie Brown'daki* yetişkinler gibi sesler çıkararak bilgi verirken şaşkınlık ve dehşet içindeydim. Hâlâ suyun altında olup olmadığımı merak ettim.

Hemşireler hayati bulgularımı kontrol edip dışarı çıktıklarında anneme baktım. "Özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Omzuma elini koyarak, "Tatlım, şu an bunların hiçbiri önemli değil," dedi. "Tüm bunları sonra konuşuruz. Şimdi iyileşmen gerekiyor."

"Mandy nerede?" diye sorarken sesim kulağa kırılgan geliyordu. "Ölmemi mi istedi?"

Babam uzun, derin bir nefes aldı. "Tabii ki hayır, Cora. Kız kardeşin mahvoldu. Aşağıda kahve alıyor."

Boğazımda asit tadındaki yumruyu geri yuttum. Bir sonraki sorumu sormak istedim ama kelimeleri çıkaramadım, pek doğru gelmiyorlardı. Ancak sorular gözlerimde yazılı olmalıydı ki annem başını eğip bana nazikçe sarıldı.

"Durumu göz önünde bulundurarak, burada olmamasının daha iyi olacağını düşündük, tatlım. Ama seni çok merak ediyor."

Yanaklarım utançla kızardı. Onun burada olmasını istememem gerektiğini biliyordum. Dean'in sessizce beni kollarına almasını, gözyaşlarımı öperek silmesini ve karanlığı şarkılarıyla

* Charlie Brown'daki yetişkin karakterler genellikle net bir şekilde konuşmazlar. Onların sesleri, izleyicilere "waw waw waw" gibi boğuk ve anlaşılmayan sesler şeklinde duyurulur. Bu, çocuk karakterlerin yetişkinlerin ne söylediğini anlamadıklarını vurgulamak için kullanılan bir tekniktir.

kovmasını istememem gerektiğinin farkındaydım. Ebeveynlerim sadece gözlerime bakarak tam da bunu istediğimi bilmemeliydi.

Babam elimi tuttu. "Kız kardeşin olanları anlattı. Kendini sorumlu hissediyor. Bu, ikiniz için de zorlu bir yol olacak ve annenle ben kimsenin tarafını tutmuyoruz. İkinizi de seviyoruz. Kalbimiz her ikiniz için de kırılıyor." Parmaklarımı öptü. "Sadece hayatta olduğun için çok minnettarız."

Gözyaşları yanaklarımdan süzülerek çatlamış dudaklarımı ıslattı. Kesik bir bir nefes aldım. "Ne kadar süredir buradayım?" Panikle ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Yeni yıl olmuş muydu? Yoksa bir asır mı geçmişti?

"Dört gündür baygındın," diye yanıtladı babam.

Daha uzun olmadığını öğrenince rahatladım ama sonra gözlerim korkuyla büyüdü. "K-Köpeklerim. Jude ve Penny. Onlar iyi mi?"

Annem hızlıca başını salladı. "Onlar gayet iyi. Lily evine göz kulak oldu."

Şükürler olsun.

Rahatladığımı ifade eden bir şekilde başımı sallarken Mandy elinde bir kahve fincanıyla içeri girdi. Uyanık olduğumu fark ettiğinde iki kez gözlerini kırpıştırdı. "Aman Tanrım..."

Başımı diğer tarafa çevirdim, ona bakamıyordum.

Babam boğazını temizledi. "Bridge, onlara birkaç dakika verelim."

Ebeveynlerim odadan çıkarken pencereden kışın kasvetli gününe bakmaya devam ediyordum. Yeni kâbusuma uygun bir arka plan olduğunu düşündüm. Kız kardeşim soluma oturduğunda yatak hafifçe hareket etti.

Mandy bana sarılmak için eğildi, yanağını üzerimdeki örtülü göğsüme bastırdı. "Sana zarar gelmesini asla istemedim."

Gözlerimi kapattım, yeni bir gözyaşı selini bastırmaya çalışıyordum. Eskiden pek ağlamazdım ama şimdi hep ağlıyormuş gibi hissediyordum. "Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledin ve seni suçlamıyorum."

Burnunu çekti ve doğruldu. "Bu, *ölmüş* olmanı istediğim anlamına gelmez," diye karşılık verdi. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Artık yaptığım berbat şeyler listesine bir yenisini daha ekleyebiliriz."

Mandy'nin iç çekişi göğsümde yankılandı. Bir anlık tereddüttün ardından, "Dean," dedi. "O ilk gece buradaydı. Mahvolmuş durumdaydı."

Kalbim istemsizce hızlandı.

"Doktorlar, seni tam zamanında bulduğunu söylediler. Birkaç dakika daha geçse ölmüş olacaktın."

Dean hayatımı kurtarmıştı.

Bir kez daha.

Yaşlarla ıslanmış yanaklarımı sildim. "Özür dilerim, Mandy. Seni incittiğim için çok özür dilerim."

Birkaç sessiz saniye daha geçerken ona bakmaya cesaret edemedim. Onun yaralı ve öfkeli gözlerini görmekten korkuyordum.

Mandy ayağa kalkarken yatak hafifçe hareket etti, nihayet ona doğru bir bakış atabildim. Karışmış saçlarını kulağının arkasına itti. Gergin parmakları arasında kahve bardağını çevirip duruyordu. "Seni seviyorum, Cora. Ve iyi çok olmana sevindim. Yine de... bu olanları silemez. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Bu... çok fazla." Bardaktan güç alır gibi onu sıkıp gözlerini kapattı. "Olan oldu ve seni ne zaman affedebileceğimi bilmiyorum."

Gözyaşları özgürce omuzlarıma süzülürken başımı salladım. "Anlıyorum," derken sesim bir fısıltı halindeydi.

Mandy gözlerini açıp bana odakladı, ifadesi oldukça ciddiydi. "Ama cidden, Cor. Bir daha sakın böyle bir şey yapma. Yardım al. Yeni bir terapist bulman gerekiyorsa bul. Bir destek grubuna katıl. İlaç al. Ama... asla bizsiz daha iyi olacağını düşünme."

Bir kez daha başımı salladım.

Mandy başını eğdi. "Anlamaya çalışıyorum, kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum, yaşadıklarının seni bu noktaya nasıl getirdiğini anlamaya çalışıyorum..." Çenesi kasıldı ve yutkundu. "Ama hâlâ kızgınım. Sana çok kızgınım, Cora."

"Biliyorum," derken burnumu çektim. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Olanları asla tam olarak açıklayamayacağım çünkü ben bile ne olduğunu anlamıyorum."

Mandy dudaklarını ısırıp bana doğru bir bakış attıktan sonra başını eğdi. "Sana tokat attığım için özür dilerim. Sana vurmaya hakkım yoktu."

"Bunu hak ettim."

"Hayır," dedi. Ardından iç çekip bir kolunu indirdi ve kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Neyse, seni dinlenmen için yalnız bırakayım. İyi olmana sevindim, asla bunun aksini düşünme."

Yüzümde gözyaşlarıyla kaplı bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler, abla."

Gülümsemem karşılık bulmadı ama gözleri artık nefretle parlamıyordu. Belki bir gün aramızı düzeltebileceğimize dair bana bir umut vermişti.

Mandy birkaç adım geriye çekildi ve odadan çıkmak için döndü ama birkaç saniye sonra adımları duraksadı. Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri taze bir acıyla parlayarak dolmuştu. "Bunun durumu daha iyi mi, yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim ama... sanırım seni gerçekten seviyor."

Mandy dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçarken odadan çıktı ve ben tenimi kaşındıran yatak örtülerine gömülerek ağlamaya başladım.

Bir an için nerede olduğumu anlamadım. Yatağın yeni bir ağırlıkla çöktüğünü hissettim ve bir kol belime dolandı. Sanki bedenimin yarısı rüyada, diğer yarısı da gerçeklikteydi. Sedir ve deri kokusunu içime çektim. Vücudum onu tanıdı ve solumdaki sıcak bedene içgüdüsel olarak sokuldum. Hâlâ gerçek olup olmadığından emin değildim.

"Benim tatlı Corabelle'im."

Kulağımda hissettiğim nefesi beni ürpertti. Gözlerimi açarken oda netleşmeye başladı, başımı yana çevirip onun gözlerine baktım.

Gerçekti.

"Dean." Adı dudaklarımdan kırık bir fısıltı gibi döküldü, bakışlarımız birleştiğinde duygularımız yükseldi. *Tanrım...* Eğer beni bulmasaydı, bir daha bu gözleri göremeyeceğimi düşündüm. "Özür dilerim."

Dean parmak uçlarıyla şakaklarıma dokundu, ardından gevşemiş bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yorgun ve perişan görünüyordu ama bebek mavisi gözlerinde belirgin bir rahatlama vardı. Eli boynuma yerleşirken başparmağı çenemi hafifçe okşadı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Sözlerinin tanıdıklığı kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Söz mü?"

Dejavu zihnimi sarmalarken nefesimi tuttum. Bu, öne eğilip onu öpmem gereken an olmalıydı ama dudaklarımı sıkıca kapatıp sadece başımı salladım.

"Beni ölesiye korkuttun, Cora. Bu şekilde hissettiğini bilmiyordum ki bu da beni daha kötü hissettiriyor çünkü her şey ortadaydı. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum." Dean kelimelerine karışan acıyı yutkunarak bastırmaya çalışırken boynumu daha sıkı kavradı. "Eğer mesafeye ihtiyacın varsa, sana mesafe veririm. Zamana ihtiyacın varsa, zaman veririm. Eğer bir daha beni görmek istemezsen, valizlerimi toplar ve Meksika'ya taşınırım, tamam mı? Ama bir daha asla, uğruna bu kadar mücadele ettiğin tek şeyden vazgeçmeye çalışma."

Dean hastane önlüğüyle örtülü göğsüme elini yerleştirip gözlerini kapattı, kalp atışımı avucunun içinde hissederken yüzünde huzurlu bir ifade belirdi. Elimi onun elinin üzerine koydum, gözlerimde yeni yaşlar birikti. *Çok fazlalardı.* Yanımdaki kablolara dolanmamaya çalışarak yana döndüm ve alnımızı birbirine yasladım. "Mandy bizim hakkımızda her şeyi öğrendi. Mesajını gördü. Çok kızgındı, çok öfkeliydi ve ben de aklımı kaybettim, Dean. Mantıklı düşünemiyordum." Kesik bir nefes aldım. "Hayatımın en dip noktasındaydım. Her şeyi kaybettiğimi düşündüm."

Dean yavaş ve kararlı bir nefes verirken elini göğsüme daha sıkı bastırdı. "Her şeyi sadece *bunu* kaybettiğinde kaybedersin, Corabelle."

Başımı salladım, onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir süre öylece birbirimize sarılıp sadece yüz yüze bakarak ve düşünerek yattık. Bir noktada, "Buraya nasıl girdin?" diye sordum.

Dean hafifçe gülümsedi. "Annen bana mesaj attı. Uyanık olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Annemin beni görmene izin vermesi nasıl mümkün oldu?"

"O gece ne kadar kötü olduğumu gördü. Seni getirdiklerinde aklımı kaybetmek üzereydim. Öldüğünü düşündüm." Yatakta hareket ederken beni daha sıkı sardı. "Annen beni bir kenara çekip Mandy'nin iyiliği için uzak durmamın daha iyi olacağını söyledi ama durumunla ilgili beni bilgilendireceğini belirtti. İnan bana, Cora eğer seçim hakkım olsaydı yanından bir an olsun ayrılmazdım."

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı yanağına bastırdım ve çenesinden aşağı doğru gezdirdim. Gözlerinin mutlulukla kapanışını izledim. Duygularım beni ele geçirirken bu kadar güzel, bu kadar güçlü ve bu kadar *doğru* bir şeyin nasıl böylesine yanlış olabileceğini düşündüm.

Ama doğru ya da yanlış olsa bile emin olduğum bir şey vardı. "Bu gerçek, değil mi?"

Bunu inkâr etmeye çalışmıştım. Kör edici gerçeklerden kaçmış, kendime hâlâ Earl'ün bodrumundaki o duygusal hapishanede kapana kısılmış olduğumuzu söylemiştim. *Bu duygular gerçek değil,* diye düşünmüştüm. Travma ve yalnızlık tarafından yaratıldığına inanmıştım. Bu, Earl'ün sapkın planının bir parçasıydı ve fazlasıyla başarılı olmuştu.

Ancak... buna inanmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Gerçek, Dean'in beni tutuşunda, uykuya dalmamı sağlayıp şeytanlarımı nazik bir dokunuşla susturuşunda saklıydı. O yanımdayken kalbimin farklı atmasında gizliydi. Hayalini kurduğum, asla sahip olamayacağım bir gelecekte saklıydı ve o gelecek birkaç adım ötemdeydi. Hep orada olmuştu.

Bana şu anda bakış şeklinin bir anlamı vardı.

Dean beni dikkatle inceledi; gözleri yüzümdeki her ince çizgiyi, her çatlağı ve her kıvrımı ezberliyordu. Dudaklarına hafif

bir gülümseme yerleşti, sanki ikimiz de zaten bildiğimiz gerçeği sonunda kabulleniyorduk. "Evet, Corabelle. Bu gerçek."

Kendimi göğsüne gömdüm, burnumu gömleğine bastırıp kokusunu içime çektim. "Uyuyana kadar bana sarılır mısın?"

"Tabii ki."

Saçlarımın üzerinde, ninni söyler gibi mırıldandı. Sıcaklığını içime çekerken soğuk ve yalnız olan her köşemi doldurmasına izin verdim.

Asla benim olmayacak olana sıkıca tutundum.

Gözlerim kapanırken vücudum sakinleşmiş, zihnim geçici bir huzur bulmuştu. Denize doğru sürüklendiğimi hissettim. O sahile geri dönmüştüm, kollarına doğru koşarken martılar başımızın üzerinde uçuyordu. Batan güneşin altında beni döndürüşünü izliyordum.

Sözlerin nereden geldiğinden hâlâ emin değildim.

Bir büyülü rüyada rüzgârın fısıldadığı kelimeler miydi? Yoksa saçlarıma söylenmiş, asla gerçekleşmeyecek her şeyin yumuşak bir itirafı, ürkütücü bir sözü müydü?

Her ne olursa olsun, sözlerin içime işlemesine izin verdim. İçimde hayat buldular ve ben huzurlu bir uykuya daldım.

"Seni seviyorum."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"BU GECE benimle dışarı gelmelisin."

En sevdiğim kafede en yakın arkadaşımla oturmuş, sanki iki hafta önce intihar girişiminde bulunmamışım gibi *latte*mi yudumluyordum. Lily'ye bakarken sıcak demliği avuçlarımın arasına aldım ve dudağımı ısırıp teklifini değerlendirdim.

"Bilmiyorum. Pazartesi günü işe dönüyorum, muhtemelen bu hafta sonu dinlenip rahatlamam en iyisi."

Lily bir omzunun üzerinden sarkan uzun, koyu renk örgüsüyle oynadı. "Bence bu senin için iyi olurdu. O zamandan beri inzivaya çekildin..." Gözlerini indirdi. "Şey, bilirsin işte. Bunun seni sadece umutsuzluğun kara deliğine çektiğini hissediyorum. *Eğlenceye ve arkadaşlara* ihtiyacın var."

İçgüdüsel olarak bileğime uzandım ama onu kaşımaya başlamadan önce kendimi tuttum. Onun yerine kolyemi avucuma alıp çevirdim. "Özür dilerim ama bu kelimeleri bilmiyorum. Yeni kelimeler mi?"

Gülerek başını salladı. "Hadi ama, Cora. Amy ve çocuklarla şehir merkezindeki yeni bira fabrikasında buluşacağım. Herkesin seni görmeyi çok isteyeceğine eminim."

"Berbat durumdayım, Lily. Bu sabah haftalardır ilk kez beli lastikli ve üzerinde köpekbalığı deseni olmayan bir pantolon giydim."

"Ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Kendini tekrar öncelik haline getirme zamanın geldi." Lily bistro masasının karşısından muzipçe göz kırptı. "Jason da orada olacak."

Ah. Jason.

"Bu iyi bir fikir değil. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama..." Kahve fincanımı biraz fazla sıktığımda *cappuccino* üstten dışarı sızmaya başladı. "Şu anda duygusal olarak başka biriyle ilgileniyorum."

Lanet olsun. Sonunda söylemiştim. Sonunda korkunç, utanç verici gerçeğimi itiraf etmiştim.

Lily'nin Dean'den haberi yoktu. Çıldıracaktı ve ağzıyla *o şeyi* yapacağından emindim.

"Ne? Kim?" Boynunu bana doğru uzatırken sanki inanmıyor gibiydi.

Elimin içine öksürdüm. "Dean."

"Irene mi?" Gözlerini kırpıştırdı. "Favorisi olan fen bilgisi öğretmeni mi?"

Yine öksürdüm. "Dean."

"Öksürmeyi bırak!"

"Dean." Sonunda yüksek ve net bir şekilde söyledikten sonra kızarmış yüzümle koltuğumda geriye kaydım.

Lily gözlerini kocaman açarak bana şaşkın şaşkın baktı. "Lütfen bunun bir Supernatural göndermesi olduğunu söyle. O Winchesterlar bazen geceleri yalnızken gerçek gibi geliyor, vibr-"

"*Dean.* Dean Asher. Kız kardeşimin eski sevgilisi, neredeyse eniştem olacak olan adam, uzun zamandır düşmanım, son on beş yıldır çektiğim neredeyse her migrenin kaynağı, spagetti

konusunda bir takıntı geliştirmemin sebebi... ve şu anda sana günah dolu sırrımı anlatıyor olmamın tek nedeni." Her şeyi tek nefeste söyledim ve yanaklarımdan ateş fışkırırken ellerimi yüzüme koydum. Derin bir nefes aldım, utanç ve özlem birbirleriyle savaş halindeydi.

Utanç, hastaneden taburcu edildiğimden beri onun aramalarından kaçındığım içindi. Oysa dünyada sesini duymak için can attığım tek kişi oydu. Endişelenmemesi için ona iyi olduğumu söyleyerek birkaç mesaj gönderdim ama mesajları kısa ve duygusuz tuttum. Ve dün gece, bu hafta sonu öğle yemeğine çıkıp konuşup konuşamayacağımızı sorduğu mesajını tamamen görmezden geldim.

Lily şaşkınlıktan konuşamıyordu ki bu nadir bir durumdu. Bakır gözleriyle bana bakarak söylediklerimin saçmalığını sindirmeye çalıştı. "Vay canına."

"Evet. Vay canına."

"Bu..." Derin bir nefes verdi.

"Bende bir sorun var." Koltuğa daha da gömülerek, beni içine çekmesini umdum. "Bende bir sorun var, değil mi?"

"Belki biraz."

Ah. Kazağımın tüylü ipliklerini çekiştirdim, sonra kollarımı ellerimin üzerine çektim. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum," diye fısıldadım.

Lily *chai* çayından bir yudum alıp bardağı masaya koydu. "Mandy'nin Yılbaşı partisinde biraz enerji sezmiştim ama her şeyin üstüne biriken gerginlikten kaynaklanıyordur diye düşünmüştüm. Hiç böyle olacağını düşünmedim..." Yanaklarını şişirip nefesini verdi, ardından gözlerini düşünceli bir şekilde kaçırdı. "Yani, bunu anlayabiliyorum galiba. Adam aşırı seksi ve her zaman tuhaf bir şekilde seni koruyor gibiydi."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, öyle değildi. Daima pisliğin tekiydi."

"Evet ama sevimli bir şekilde."

"Hayır."

"Hadi ama, Cora. Aranızda hep bir çekim vardı. Sadece bunu birbirinize eziyet ederek ortaya koydunuz." Lily omzunu silkti, kâğıt bardağının yanına tırnaklarıyla hafifçe vurdu. "Ve tabii ki, koşullar aksine izin vermezdi."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımaya başlamıştı. Gözlerimi *latte*me indirdim ve köpüğün üzerine yapılmış küçük desenin beni içine çekmesini umdum çünkü koltuk bu konuda başarısız olmuştu. "Böyle bir şey olmamalıydı."

Lily'nin dudaklarına anlayışlı bir gülümseme yayılırken dirseklerinin üzerinde eğildi. "Arkadaşlığımızın gerçekten bana korkunç bir ikilemle gelip bilgece tavsiyeler aldığın ve tüm cevapları vermemi beklediğin anına mı geldik?"

"Evet. Kesinlikle."

Omzunu silkti. "Eh, siktir. Hiç hazır değilim. Hiçbir şeyim yok."

Ellerimle yüzümü kapatıp inledim. "Harika."

"Daha kötüsü olabilirdi?" diyerek bana zafer dolu bir başparmak işareti yaptı.

Parmaklarımın arasından ona bakarken başımı sallayıp homurdandım. "Hayır, olamaz. Bu tam anlamıyla en kötüsü."

"Ah, yani... bu da artık iyi şeyler yaşayacağın anlamına geliyor."

"Berbat bir terapist olurdun."

Lily sandalyeye geri yaslanırken yumuşak bir şekilde gülümsedi, bu berbat durumu hafifletmeye çalıştığını biliyordum.

Kollarını V yaka kazağının üzerine çaprazladı ve iç çekti. "Gerçekten tavsiyemi mi istiyorsun?"

"Artık emin değilim."

Fincanına uzanırken kıkırdadı. "Ben olsam bunun peşini bırakmazdım, hanımefendi. Adamı al, biraz ateşli seks yap ve geri kalan her şeyi unut."

"Bu korkunç bir tavsiye," derken gözlerimi kısıp dudaklarımı büzdüm.

"Evet, işte bu yüzden sadece arkadaş olarak sana sahibim."

Bir anlığına Lily'ye bakakaldım, sonra aniden kahkahalara boğuldum. Çıkardığım ses, beni bile şaşırtmıştı.

Lily fincanının üzerinden bana göz kırptı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ama gerçekçi olmak gerekirse... Seni mutlu eden şeyi yap. Hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşadın ve biraz mutluluğu hak ediyorsun. Dean mantık çerçevesinde en doğru seçenek olmayabilir ama bu senin hayatın. Başkalarını kızdırma ya da duygularını incitme korkusuyla kalbini yok sayamazsın. Bazen sıradan bir hayattan kaçınmak için biraz bencil olmak zorundayız."

Parmaklarım içeceğimi sıkıca kavradı. "Bu fazla derin bir konuşmaydı."

"Öyle değil mi? Bana göre tam isabet oldu." Lily dramatik bir reverans yapıp bana gülümsedi. "Ayrıca... aramızda kalsın ama rollerin tersine döndüğünü düşün. Mandy tereddüt etmezdi."

Bu dikkatimi çekti ve başımı hızla kaldırdım. "Bunu neye dayanarak düşünüyorsun?"

Lily, "İçgüdü," diyerek omzunu silkti. Örgüsünü omzunun üzerinden attıktan sonra devam etti. "Şöyle soralım: Dean'le ayrıldıkları birkaç ay boyunca senin hoşlandığın o adamla yatmadı mı?"

Burnumu kırıştırdım. "Avukat Benjamin mi? O farklıydı. Ben, onunla hiç birlikte olmadım. Sadece bir hoşlantıydı. Mandy hayatının yarısını Dean'le geçirdi."

Ellerini havaya kaldırırken, "Anlıyorum," dedi. "Tam olarak aynı şey değil... sadece söylüyorum. Adamdan hoşlandığını *biliyordu* ve senin duygularını hiç düşünmedi. Onu hep biraz hilekâr bulmuşumdur."

Kazağımın ucunu ellerimle bükmeye başladım. "Ayrıca bu uzun zaman önceydi. O zamandan beri çok olgunlaştı."

"Tamam," diye mırıldandı Lily. "Haklısın. Söylemeye çalıştığım şu ki hiç kimse mükemmel değil. Kalp meselelerinde bazen herkes biraz bencildir."

Başımı eğdim, göğsüm daralmıştı.

"Ayrıca... ben de biraz bencil olacağım ve seni bu gece dışarı çıkaracağım. Seni özledim."

Hazır değildim.

Işıklar, gürültü, müzik, *ilgi*...

Herkes bana bakıyor, beni tanıyordu. Haber akışlarında benim yüzümle karşılaşıyorlardı. Televizyon ekranlarında ben vardım. İsmim, sıradan konuşmalarda ağızlarından dökülüyordu. Travmam, sosyal medya hesaplarında gündem olan bir hikâyeydi.

Kalabalık bara bakarken bedenim donakaldı, diğer elimle bileğimi sıkarak nabız noktamı ovdum. Dudaklarımdan telaşlı nefesler dökülüyor, kalp atışlarımı kulaklarımda yankılanıyordu.

Lily kolunu benimkine geçirip beni öne doğru çekti. "İyi misin?"

Yalan da olsa başımı sallayıp onayladım. "İyiyim."

"Gergin görünüyorsun."

Bir grup arkadaşın yanına yaklaştık. Biri hariç hepsini tanıyordum: Amy ve erkek arkadaşı Trevor'ın yanında, siyah gözleri ve uzun siyah saçları olan bir adam vardı.

Amy'ye sarılırken, "Jason nerede?" diye sordu Lily.

Amy bol bir tişört ve siyah tayt giymişti. Tarzı hep maskülen olmuştu. Lily'yi kucaklarken parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Son anda iptal etti. Emin değilim." Geniş, meraklı gözlerle dikkatini bana çevirdi, gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. "Harika görünüyorsun, Cora. Seni gördüğüm için çok mutluyum."

Amy bana sarılmadı ve bunun sebebinin beni kirli sanması olup olmadığını merak ettim. Bir şekilde lekelenmiştim. *Bulaşıcı.* Zoraki bir şekilde hoş bir ifade takındım ve el salladım. "Teşekkürler. Kesinlikle zor birkaç ay oldu."

Trevor'ın elini sıktım, onunla daha önce birkaç kez konuşmuştum. Ardından sağda duran gizemli adama döndüm.

"Bu Trevor'ın arkadaşlarından biri, Lars," diye tanıttı Lily.

"Merhaba, ben Cora." Elimi uzattığımda parmaklarımı kavradı. Bakışları göğsüme kaydıktan sonra tekrar yukarı çıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Selam," dedi.

Bluzumu yukarı çektim. Haftalarca eşofman ve pijama içinde süründüğüm için şirin bir şey giymeye çalışmıştım ama çok fazla dekolte vermek istememiştim. Ancak kalp yaka bluzum, henüz geri kazanamadığım kilodan dolayı üzerimde düşük duruyordu ve istediğimden daha fazla dekolte vermemi sağlıyordu.

Gece boş muhabbetler ve birkaç içki turuyla devam etti. Tüm zaman boyunca bir rom ve kola ile idare ettim. Arkadaşlarım sohbet edip şakalaşırken görünmez olmaya çalışıyordum. Lars sessizdi, pek konuşmuyordu ama bakışları deliciydi ve sık sık üzerimde sabitleniyordu. Bu beni öfkelendirmiş, bileğimi tekrar

kaşımaya başlamama neden olmuştu. Oysa bunu bırakacağıma dair kendime söz vermiştim.

Lars bir anda, "Gözlerini beğendim," diyerek tüm dikkatimi üzerinde topladı. "Zambak yapraklarına benziyorlar."

Lily* isminin geçtiğini duyunca birden canlandı. "Yapraklarıma ne olmuş?"

Amy onun koluna vurdu. "Seni kastetmiyor, kızım."

Lars'a yarım bir gülümseme gönderdim ve boğazımı temizleyip hafifçe kahkaha attım. "Teşekkürler. Bu çok tatlı bir iltifat."

Bir şey bana Lars'ın hiç de tatlı olmadığını söylüyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sorduğunda cevabımı beklemeden parmaklarını bileğimin etrafında doladı.

Geri sıçrayıp bardağımı düşürdüm.

Herkes konuşmayı kesip bana baktığında şu anda çıkışa doğru koşsam, burada olduğumu unuturlar mı diye merak etmeden edemedim. "Ü-Üzgünüm, sakarın tekiyim," diye mırıldandım. Eğilip bardağı almak için uzandım ama bir barmen elinde süpürgeyle çoktan bardağa doğru yürüyordu.

Lars'ın parmakları hâlâ bileğimi sıkıca kavramış durumdaydı. Tepkim onu hiç etkilememişti ve geniş çehresine yayılmış muzip bir gülümsemeyle beni dans pistine doğru çekiyordu. Gözüm Lily'ye ilişti̇ğinde bana göz kırptı. Ben de tanımadığım bu adamı körü körüne kalabalığın içinde takip ettim. Büyük avucu sırtıma dokunarak orada durdu. Müzik daha da gürültülü hale gelirken kalabalık büyüyor, ışıklar flaş gibi etrafımda yanıp sönerek başımı döndürüyordu.

"Rahatla, bebek," diye fısıldadı Lars. Sesi ipek kadar yumuşaktı.

Bu sadece bir dans. İyiyim. Güvendeyim.

* Lily ismi aynı zamanda zambak anlamına da gelmektedir.

Derin bir nefes alarak tedirginliğimi bırakmaya çalıştım.

Bu ben değildim. Eskiden eğlenceli ve flörtöz biriydim, erkeklerin ilgisinden hiç korkmazdım. Sosyal ve dışa dönüktüm. Dans etmekten, samimi dokunuşlardan ya da iltifatlardan çekindiğim hiç olmamıştı.

Lars beni geniş göğsüne çekmeden önce, "Hikâyeni duydum," dedi. O devasa bir adamdı, bir seksenden çok daha uzundu. Ayrıca kaslı ve dövmeliydi. "Tam bir savaşçısın."

Bir adım geri çekilip aramızda biraz boşluk bıraktım. Elimi sıktığını hissederken, "Zor oldu," diye yanıtladım. "Eğer biraz garip görünüyorsam, özür dilerim. Hâlâ uyum sağlamaya çalışıyorum."

"Özür dilemene gerek yok, kedicik."

Kanım dondu. Ona kirpiklerimin altından çekingen bir bakış attım. Lars bana gülümserken, parmakları sırtım boyunca yavaş ve ürpertici bir şekilde kayıyordu.

Bir anda, kendimi o bodrum katında bulmuştum. Earl beni kirletirken Dean bana ne yapacağımı anlatıyordu.

Bana bak, Cora. Bana odaklan. Sadece sen ve ben varız.

Bu eller bana yabancı ve tuhaf geliyordu. Gözleri çok karanlıktı, sesi o oyunbaz havayı taşımıyordu. Teni çok sert, saçı çok uzundu.

Bu yanlıştı. Her şey yanlıştı.

Her şeyin dönüyormuş gibi olduğunu hissediyordum ve ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Sımsıkı tutunmalı mıydım, yoksa kaçmalı mıydım?

Başını geriye atıp beni incelerken, "İyi misin?" diye sordu Lars.

Kesinlikle yüzümün solduğunu ve göğsümün patlayacak gibi olduğunu hissetmiştim. "B-Bunu yapamam."

"Biraz su ister misin?"

Başımı sallayıp tereddütle geri adım attım. "Sanırım gitmem gerekiyor."

Lars'ın cevap vermesini beklemedim. Hızla Lily'nin yanına gidip kendimi iyi hissetmediğimi söyledim, sonra da bir Uber çağırıp oradan uzaklaştım.

On dakika sonra, onun kapısının önündeydim.

Dört kez kapıya vurdum ve kapı açıldığında Dean karşımdaydı. Yorgun ve dağınıktı, kaşlarını çatmış bir şekilde büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Cora? İyi misin?"

Bakışlarım üzerinde dolaşırken kendimi yeniden güvende hissettim. Sadece bir eşofman altı giymişti, tişört yoktu ve saçları uykudan dolayı dağılmıştı. Gözleri, yazın gökyüzünün olduğu kadar güzel ve maviydi. Elleri, o mükemmel ve yumuşak elleri bana uzanıyordu. Bunun ne anlama geldiğinden emin olmadan, "Dean..." diye fısıldadım. Rahatlama mıydı? Özlem miydi? Hüzün müydü?

Yoksa aşk mıydı?

Elleri kollarımın üst kısmında yukarı aşağı gezinirken yüzündeki endişe derinleşti. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım, gözlerim çıplak, kaslı ve biçimli gövdesine sabitlenmişti. Dokununca yumuşaktı ama beni tuttuğunda ya da bedenlerimiz iç içe geçtiğinde güçlü ve sert oluyordu. Yeniden ona bakıp bakışlarımla çekinmeden süzdüğümde yüzünde beliren arzu kıvılcımını fark ettim.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Avuçlarımı göğsüne koyup onu nazikçe geri ittim, böylece ikimiz de onun evine doğru yürümeye başladık. Topuğumla kapıyı kapatıp kendimi tamamen ona bıraktım. Ellerimle yüzünü kavrayıp onu kendime çektiğimde, Dean şaşkınlıkla nefesini tutmuştu. Birkaç saniye sonra dudaklarım onunkilerle sertçe

çarpıştı. Onu öptüm. Öfkeyle, ihtiyaçla, arzuyla ve ona verebildiğim her şeyle dolu bir öpücüktü bu. Dillerimiz buluştuğunda, evime dönmüş gibi hissetim.

Dean hafifçe geri çekildi. Bir eli başımın arkasını okşuyor, parmakları saçlarımın arasına karışıyordu. Diğer eli ise üst kolumu sıkıca kavramıştı. "Ne yapıyorsun?" diye soludu şaşkınca.

Avuçlarım göğsünün genişliğinden yukarı kıvrılıp omuzlarına kaydı.

Bakışlarımızı ayırmadan, "Bencil oluyorum," diye fısıldadım.

Kaşlarının hafifçe çatıldığını, kafasının karıştığını fark etmiştim ama cevap vermesine fırsat kalmadan tekrar dudaklarımızı birleştirdim. Onu oturma odasında geri geri yürütmeye devam ettim, ellerim saçlarını çekip dururken dilim onunkiyle adeta savaş halindeydi. Ağzından çıkan inlemeler, onu daha da fazla istememe neden oluyordu. Ellerimi teninden çekip ceketimi ve ayakkabılarımı çıkardım, ardından pantolonumun düğmelerini çözüp kotumu ve iç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı doğru indirdim. Bu sırada en yakın mobilyaya doğru ilerlemeye devam ediyorduk.

İlk olarak kanepede durduk.

Onu hafifçe ittiğimde yastıkların üzerine devrildi. Hızla üstüne çıktım ve kasıklarının üzerine oturdum. Parmaklarım eşofmanının lastiğinden içeri girdiğinde Dean içgüdüsel olarak kalçalarını kaldırdı, bu şekilde eşofman altını rahatça aşağı çekebilmiştim. Ereksiyonu serbest kalınca onu elime aldım. Boydan boya okşadığımda çıkardığı sesler neredeyse beni delirtecekti, başındaki ıslak noktaya başparmağımı bastırıp elimi o noktada döndürdüm. Elim hareketlerine devam ederken dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım.

"Siktir, Cora..." Nefes almak için geri çekildik ama dudaklarımız birbirlerine değmeye devam ediyordu. Dişlerimiz birbirine

geçmişti, elleri sırtımda yukarı aşağı dolaşırken uzun parmakları bluzumun altına kayıyordu. "Seni çok özledim."

"Seni özledim," diye inledim. Kendimi yukarı kaldırdım ve onu merkezime yönlendirdim, girişime dokunmasıyla boğazımdan ufak bir inilti kaçtı. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. O, zihnimdeki çılgınlığı sakinleştiren tek şeydi. Karanlığımdaki tek ışık, acı hatıraların tek güzel yanıydı.

Beni dizginliyordu.

Beni *iyileştiriyordu.*

Kendimi aletinin üzerine indirdiğimde başının geriye düşüşünü, gözlerinin kapanışını ve çenesini sıkışını izledim. Ellerini kalçalarıma koydu, beni sıkıca tuttu ve onu içime alışımı hissetti. *Tanrım*, çok iyi hissettiriyordu. Büyük ve kalındı, beni tamamen dolduruyordu. *Her açıdan.*

Yukarı aşağı sallandım, ellerimi boynunun arkasında birleştirip dudaklarımızı tekrar birleştirdim. Dean istekle ağzını açtı, dilim onunkiyle temas ettiğinde parmaklarını belime gömdü. Bir an için yumuşak, sakin ve nazikti ama hareketlerim hızlandıkça ağızlarımız daha açgözlü bir hale geldi. Dişleri dudaklarımı hafifçe ısırdığında iç kaslarımı sıktı. Bu da onun saçlarımı geri çekip boynumu öpmesine neden oldu. Boynumu emip ısırırken ona sıkıca sarıldım. Ritmim hızlanmıştı. Ağzı kulağıma doğru ilerledi ve dişleri kulakmememi sıyırdı. "Hâlâ benim misin?"

"Her zaman."

Tereddüt etmedim. Muhtemelen etmeliydim ama etmedim.

Boğazından boğuk bir hırıltı yükseldi. O ses hem sahiplenici hem de ilkeldi. Parmaklarını geriye doğru çekip ellerini kalçamın altına yerleştirerek kadınlığımın sıkışmasına neden oldu. Dudaklarımdan bir zevk çığlığı kaçmasına engel olamadım. Sertliği doğru yerlere isabet ediyor, içimde coşkulu dalgalanmalar yaratıyor ve beni uçuruma doğru itiyordu. Parmaklarımı

saçlarının arasından geçirdim, alnımı onun alnına yaslayıp gözlerimizi kilitledim ve bedenim titremeye başlayana kadar aletine sürtündüm. Birkaç saniye sonra ise şiddetle boşaldım. İnledim, hıçkırdım ve vücudumu aydınlatan şok dalgaları etrafında döndüm.

Zirvenin ortasındayken, "Dean, Dean... Ah Tanrım, Dean..." diye fısıldadım. Sesim onun kendini içime daha sert itmesine, beni daha yakına çekmesine ve kalçalarını yukarı doğru iterek sertliğiyle derinlerime ulaşmasına sebep oldu.

Boğuk bir sesle, "Adımı böyle söylemene bayılıyorum," dedi. Ses tonu gergin ve hırıltılıydı. Üç kez daha kendini tamamen içime ittikten sonra boşaldı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı, elleri saçlarımın arasına dolanmış halde boşalırken vücudu titriyordu.

Onu sıkıca tutarak ağzımı boynuna bastırdım. Bedeni titremeye devam ederken inledi. Ardından onu öptüm; bana olan arzusunu tadıyor, sızlayan her parçamda bunu hissediyordum. Birlikte rahatladık, bedenlerimiz ter içinde ve aşkımızın izleriyle kaplıydı.

Dean kollarını belime sardı ve onları sırtımın arkasında kilitleyip derin bir nefes verdi. "Kahretsin, çok ateşlisin. Beni delirtiyorsun."

Dudaklarına doğru gülümseyerek ona kısa bir öpücük verdikten sonra geri çekildim. Yan masadaki peçete kutusuna uzanarak ikimizi de temizledim, sonra altımızdaki örtüyü çekip kendimi onun üzerinden kaldırdım ve büyük battaniyeyi omuzlarıma doladım.

Dean uzanıp beni de yanına çektiğinde battaniyeyi ikimizin üzerine örttüm ve koluna yaslandım. Bacaklarımı onunkilere doladım, saçlarım göğsüne ve omzuna yayıldı, o da başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Huzur.

Huzur böyle hissettiriyordu.

Bedenlerimiz rahatlayıp birbirine karışırken; onun bana şarkı söylemesine, bileğimi ovmasına ya da üzerimdeki karanlık buluttan kaçmamı sağlayacak bir şey sunmasına ihtiyacım olmadığını fark ettim.

O, benim için yeterliydi.

Dean'in kalp atışları ihtiyacım olan tek şeydi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Dean: "Şey... ?"

Ertesi sabah telefonum yanımdaki komodinin üzerinde titreşirken yüzümde kabarık bir köpek kuyruğuyla uyandım. Birkaç saniye önce gelen mesaja bakarken dişlerimle altdudağımın iç kısmını ısırıyordum.

Ben: Günaydın :)

Dean: Neredesin?

Ben: Evdeyim. Köpekleri dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Dean: Peki. Beni uyandırıp veda etmen gerekirdi.

Yutkunup bir nefes verdim.

Ben: Çok tatlı ve huzurlu görünüyordun. Uyandırmak istemedim :)

Birkaç dakika boyunca cevap alamayınca yan yattım ve Facebook'ta gezinmeye başladım. Jude karşı yastığa doğru kaydı, ben de başımı bir elimin üzerine koyarak anasayfama göz attım.

Dean: Not gibi bir şey bırakabilirdin.
Yalnız uyanmayı beklemiyordum.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırdım, cevabımı bir araya getirirken gözlerim kapalı kaldı.

Dean Asher'la yarı çıplak ve birbirimize dolanmış halde uyanışımı hatırlayınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Kaçmıştım.

Ben: Üzgünüm. O kadar geçe kalmayı planlamamıştım. Panikledim ve seni endişelendirmek istemedim.

Dean: Köpekler yüzünden mi panikledin, yoksa benim yüzümden mi?

Lanet olsun.

Telefonumu kapattım ve tekrar diğer tarafa döndüm. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken yanaklarımı endişeyle şişirdim. Ona, karanlık gecelerde duvarlarımız inmiş halde birlikte dolaşırken her şeyin ne kadar mükemmel ve doğru hissettirdiğini söylemek istiyordum.

Ama günün soğuk ışığında gerçeklik beni sertçe uyandırıyor, üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettiriyordu. Duvarlar tekrar tuğla tuğla, katman katman yükseliyordu ve beni koruyup güvende tuttuklarına inanıyordum.

Fakat, duvarlar insan yapımıydı. Elbette çatlayıp çökeceklerdi.

Yıkılmaya mahkûmlardı.

Toz duman yatıştığında, enkazın arasından hâlâ tırmanarak çıkmaya çalışanları ve... pes etmiş olanları görmekten korkuyordum.

"Adam, yirmi iki yıl tutsaklıktan sonra kaçmayı başardı."

Manşet, ailemle masada oturup akşam yemeğinde kendimi telefonumla oyalarken nefesimi kesti.

"Pembrooke yakınlarındaki Abbington Yolu kenarında kısmen çıplak halde bulunan adamın, neredeyse yirmi iki yıl önce 4 Temmuz'da kaybolan Libertyvilleli çocuk Oliver Lynch olduğu tespit edildi."

Makale karla kaplı bir caddenin kenarında cenin pozisyonunda, kanlar içinde yatarken çekilmiş bir adamın fotoğrafıyla birlikteydi.

Kalbim sıkıştı.

Yirmi iki yıl.

Yirmi iki yıl.

"Cora, tatlım? İyi misin? Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın."

İrileşmiş gözlerle anneme bakarken yutkundum. Boğazıma yapışan safra, kelimeleri çıkarmamı zorlaştırıyordu. "Yirmi iki yıl sonra bulunan kayıp çocukla ilgili bu haberi gördünüz mü?"

Ebeveynlerim bana anlayış dolu bir bakış atarken babam boğazını temizledi. "Bu sabah haberlerde görmüştük."

"Ne kadar korkunç," diye ekledi annem çatalıyla bir bezelye almadan önce. "O çocuğun hayatta kalması bir mucize."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Gerçekten öyle miydi?

Hayatta kalmayı hiç dilememiş olabilir mi diye düşünmeden edemedim. Sadece üç hafta ortada yoktum ve hâlâ kâbuslardan, peşimi bırakmayan anılardan kurtulamıyordum. Kendi hayatıma son vermeye çalışmıştım.

O, travmasını nasıl atlatıp normal bir hayat sürdürebilirdi ki?

"Affedersiniz." Mırıltıyla kendimi masadan uzaklaştırıp hızla yukarıdaki misafir odasına çıktım. Yorganın altına kıvrılıp makalenin ekran görüntüsünü aldım ve Dean'e gönderdim. Son mesajına hiç cevap vermemiştim. Bu da diğer pek çok cevapsız soruyla korkutucu bilinmezlikler gibi aramızda asılı kalmıştı.

Dean mesajımı hemen okusa da cevap vermesi on dakika sürmüştü.

Dean: Bu çok boktan. Ayrıca
her şeye başka bir anlam yüklüyor.

Ben: Ona göre biz şanslı olanlarız :(

Telefonum titremeden önce birkaç dakika daha geçti.

Dean: Konusu açılmışken...
davamızdaki yeni gelişmeyi gördün mü?

Onun sorusuna bakarken donakaldım, bedenim hissizleşti. Hiçbir şey görmemiştim. Aslına bakarsak, içinde 'Earl' ismi geçen tüm gönderi ve makaleleri hızla geçiyordum.

Ben: Hayır...

Sadece beş saniye geçmişti ki bir ekran görüntüsü geldi, resim yavaşça yükleniyordu. Manşeti okumak için yakınlaştırdım.

"Earl Timothy Hubbard'ın, 'Çöpçatan' adıyla bilinen adamın diğer kurbanı ortaya çıktı."

Tekrar okudum.

Sonra bir kez daha okudum.

İçimde bir karmaşa meydana geldi. Başka bir kurban mı vardı... hem de hayatta mıydı? Makaleyi okumadan hemen Dean'i aradım.

İkinci çalışta açtı. "Selam."

"Aman Tanrım." Elim hızla boynuma gitti, yakamı kaşırken kendimi toparlamaya çalıştım. "Aman Tanrım, Dean."

"Evet. Sen mesaj atmadan önce makalenin tamamını okuyordum."

Yutkundum. "Ne yazıyor? Röportaj mı vermiş? Nasıl kaçmış?"

Hafif bir hışırtı duyduğumda hareket ettiğini fark ettim. "Adı Tabitha Brighton. Geçen baharda yanında üniversite profesörüyle birlikte Earl tarafından kaçırıldığını iddia ediyor. İki ay bodrumda tutulmuşlar, sonra Earl adamı öldürüp kadını serbest bırakmış."

Şaşkınlıkla, "Serbest mi bırakmış?" diye tekrarladım. Kalbim göğsümü tekmeliyor, titremeye başlıyordum. "Yalan söylüyor. Kesinlikle yalan söylüyor. O adamın içinde tek bir parça bile vicdan yoktu, kurbanlarından birini serbest bırakacağına asla inanmam."

"Bilmiyorum, Cora. Hikâye hâlâ tam olarak ortaya çıkmış değil ama profesörle ilgili bilgiler doğru çıktı. Adı Matthew Gleason'mış ve mülk üzerinde bulunan cesetlerden biri ona aitmiş."

"O-Olamaz. Başka kimse yok..." Dekoratif yastıklara yaslanırken nefesim hızlandı, tavana bakıp elimi göğsüme sıkıca yasladım. "Başka kimse yok."

"Aslında, mantıklı geliyor," dedi Dean. "On bir ceset bulundu ama kurbanlarını çiftler halinde alıyordu. Sadece henüz keşfedilmemiş biri olduğunu ya da bu iğrenç şeyleri önce tek bir kişide denediğini düşünmüştüm."

"O zaman... neden şimdi ortaya çıkmayı bekledi? Kurbanlar kurtarılabilirdi. Biz kurtarılabilirdik." Yataktan kalkıp odada gezinmeye başladım. "Yalan söylüyor olmalı. İlgi peşinde ya da

para istiyor, belki de bir gün adının tarih kitaplarına karışmasını umuyor. O bir sahtekâr, Dean."

"Corabelle..." Sesi yumuşamıştı, beni telefondan rahatlatmaya çalışıyordu. "Eminim daha fazla detay ortaya çıkar ama bunun ne önemi var ki? Olan oldu. Artık hiçbir şeyi değiştiremeyiz."

"Önemli!" diye haykırdım. "Tessie ve üvey kardeşi diğerleri gibi hayatta olacaktı. Biz de gecenin bir yarısı arabanın içinden kaçırılmayacaktık, köpekler gibi zincirlere vurulup zorla..." Nefesim kesildi, parmaklarım hâlâ boynumu sıkıca kavramıştı. Duygularıma hâkim olamıyordum. "Her şey olması gerektiği gibi ilerleyecekti. Birbirimizden hâlâ nefret edecektik, sen kız kardeşimle evli olacaktın ve ben de burada nasıl sana âşık olmaktan vazgeçebileceğimi düşünmek zorunda kalmayacaktım."

Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık dökülürken elimi ağzımın üzerine kapattım, gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyordu. Boğuk nefeslerim küçük misafir odasının her tarafında yankılanıyordu. Acımın kulaklarımızda tek ses olarak çınlamasını engelleyecek bir şey, herhangi bir şey söylemesini diliyordum.

"Cora... her şey olması gerektiği gibi gerçekleşti. Olaylar bu şekilde gelişti. Ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar çabuk iyileşebilirsin."

Derin bir nefes alıp kelimelerinin içimde yankılanmasına izin verdim. Elbette haklıydı. Sürekli olarak "ya olsaydı" ve "olması gereken" durumlarına takılıp kalmıştım. Olanı kabul edip bununla başa çıkmaya çalışmıyordum. Hayatta kalan bir kurbanın ortaya çıkması, yalnızca karmaşık düşüncelerimi daha da bulanıklaştırıyordu. Başımla onaylayarak iç çektim ve fısıldayarak konuştum. "Evet, haklısın." Ardından saçlarımı düzeltip, "Gitmem gerek," dedim. "İyi geceler, Dean."

Dean kısa bir duraksamadan sonra hayal kırıklığına benzer bir tavırla iç çekti. "Dün geceyi konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Yanaklarım, dün gecenin anısıyla yanıyordu. "Bu gece değil. Üzgünüm."

"Cora, bunu yapamam."

Dudaklarımı ısırdım ve kolyemdeki madalyonu parmaklarımın arasında çevirdim. "Neyi yapamazsın?"

"*Bunu.* Şu anda her ne yapıyorsak."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Pekâlâ, bunu yapamam. Bir ileri bir geri gidemem. Bu beni mahvediyor."

Vereceğim yanıtı düşünerek gözlerimi kapattım. Bu sırada annem kapı eşiğinde belirdi, parmak eklemleriyle kapı çerçevesine hafifçe vurdu. Dudaklarını oynatarak, "*İyi misin?*" diye sordu.

Başımı salladıktan sonra kelimeleri yutarak Dean'e, "Gitmem gerek," dedim.

Kulaklarımda hayal kırıklığıyla dolu bir başka iç çekiş yankılanınca kalbime bir hançer saplanmış gibi hissettim. "Peki. İyi geceler."

Aramayı sonlandırdı ve tüm irademi kullanarak çökmemek için kendimi tuttum.

Annem hızla yanıma geldi, elini sırtımda gezdirip beni okşuyordu. "İyi misin, tatlım? Konuşmak ister misin?"

Evet. Muhtemelen konuşmam gerekiyordu.

Ailem, en sevdikleri kızlarına karşı işlediğim korkunç suça rağmen bana her zaman destek olmuşlardı. Ama gerçekten bana mı sempati duyuyorlardı, yoksa beni dışlarlarsa tekrar hayatıma son vermeye çalışacağımdan mı korkuyorlardı emin değildim

Konuşmalıydım... Tanrı biliyordu ki şu anda annemin tavsiyesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Fakat hazır hissetmiyordum.

Başımı salladım. "Hayır. İyiyim."

Annemin eli omzuma kadar çıkarken kavrayışı sıkılaştı. "Tatlım, hastaneden taburcu edildikten sonra yatılı tedaviden kaçınmak için elimizden gelen her şeyi yaptık ama bunun seni iyileştireceğini düşünüyorsan, lütfen bana söyle."

"Akıl hastanesine kapatılmaya ihtiyacım yok, anne. Sadece uyum sağlamaya çalışıyorum."

Taburcu edildikten sonra bir yatılı tesise transfer edilmediğim için minnettardım. İlk girişimim olduğu için, geçmişte herhangi bir akıl hastalığı öyküm olmadığı ve ne bir intihar notu ne de önceden tasarlanmış bir niyet olmadığı için eve gitmeme izin verilmişti. Üstelik bir daha böyle bir şey yapmayacağımı biliyordum, her ne kadar işler kötüleşse ve korkutucu bir hal alsa da yaşamak istiyordum. O gece, hafızamda sonsuza kadar bir leke olarak kalacaktı. En büyük pişmanlığım olacaktı.

"Cora, yardım istemekte utanılacak bir şey yok. Bu hizmetler bunun için var. Geçtiğimiz birkaç ayda inanılmaz bir travma yaşadın. Sadece kaçırılmandan ve aşırı dozdan bahsetmiyorum. Aynı zamanda hamileydin, tatlım. Tüm bunların hepsi... o kadar ağır ki."

Kaskatı kesildim. Hamileliği düşünmemeye çalışıyordum. Kasım ayından beri aldığım diğer inanılmaz darbelerle birlikte onu da derinlere gömmüştüm. Dean'den olabileceğini düşünmüyordum. Bir gün her şeyden çok anne olmayı istiyordum ama bu şekilde değildi. Hiçbir çocuk, o bodrumun dehşetinden doğmayı hak etmiyordu. "Sana söyledim, iyiyim. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var," dedim annemin kavrayışından kurtulup yanından geçerken. "Akşam yemeği için teşekkür ederim."

"Cora..."

Çatı katından geçip merdivenlerden aşağı indim ve montumla anahtarlarımı aldım. "İyi geceler," diye bağırıp hızla ön kapıdan dışarı çıktım.

Arabamı garajdan çıkarıp ana kavşağa doğru ilerlediğimde, bir şerit seçmeden önce tereddüt ettim. Eve *gitmemeyi* düşünürken kalbim gerginlikle hızlandı.

Güneş batmıştı ve karanlık, doğru sandıklarımı gizleyerek etrafımı sarıyordu.

Çok fazla düşünmemeye çalışarak sola kırdım ve kasabanın diğer ucuna doğru yol aldım.

Dean'in evinin beton kaldırımında yürüdüğüm ikinci geceydi, ondan uzak duramamıştım. Ancak bu kez, kapısının ön basamağında oturmuş sigara içiyordu. Gözlerimiz buluştuğunda adımlarım durdu. Dean dumanı yıldızlara doğru üfledi.

Ellerimi montumun cebine sokup ortada olan bir gerçeği dile getirdim. "Tekrar sigara içiyorsun."

Çenesi sıkılıydı, sigaradan uzun bir nefes çekip elindeki dala hayat verdi. Onu en son sigara içerken gördüğümde Camaro'sundaydık. Kaçırıldığımız geceydi. Earl camımı kırmadan hemen önce.

Ve de ruhumu.

"Biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

Başımı eğip dudaklarımı sıkıca kapattım. "Seni rahatsız eden ben miyim?"

Dean doğrudan bana baktı. Burun deliklerinden duman çıkarken gevşek bir taş parçasına tekme attı. "Evet, Cora. Sen rahatsız ediyorsun." Ben yavaş adımlarla ona doğru yaklaşırken dikkati üzerimdeydi. "Neden buradasın?"

Bu soruyu sormamasını gerçekten umuyordum. Cevap olarak omuz silktim.

Dean bir nefes daha alıp gözlerini kırpıştırdı. "Bu ne halt demek oluyor?"

"İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır. Sigara içiyorum."

Kendimi savunmasız bırakıp merdivenlerde ona doğru yaklaştım. Dizlerinin arasına oturdum, onları iterek araladım ve sigarasına uzandım. Gevşek tutuşundan sigarayı kurtardım ve onun yerine dudaklarımla yer değiştirdim. Dean bir an için eriyip bana teslim oldu, ardından geri çekilip ayağa kalktı.

"Yapamam... geç oluyor. Eve gitmelisin."

İçeriye dönüp giderken onu takip etmeyeceğimi düşünüyordu ama peşinden gittim. Sigarayı yere bastırıp söndürdüm ve içeri girip kapıyı kapattım.

"Seni özledim."

Bu içinde bir şeyleri tetikledi ve aniden geri dönüp kapının eşiğinde donup kalan bana doğru öfkeyle yürüdü. "Saçmalık. Buraya sadece bir dürtüyü tatmin etmek için geldin."

Bu varsayımı beni sarstı. Geri çekildim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"İkimiz de bunun *doğru* olduğunu biliyoruz, aksi takdirde bu sabah benden kaçmazdın. Gün boyu mesajlarıma cevap vermedin. Konuşma davetimi reddettin." Dean kollarını havaya kaldırarak hayal kırıklığını belli etti. "Senin kirli, küçük sırrın olmayacağım, Cora. Sadece seks oyuncağın ya da lanet olası kaçışın olmayacağım."

İçimde bir acı kıvılcımı patlayıp tenimi ürpertti ama bu hissi bastırdım. Montumun düğmelerini açıp kollarımdan düşmesine izin verdim ve botlarımı çıkardım. Elleri kalçalarında gevşekçe dururken ve her ağır nefesiyle göğsü inip kalkarken, oturma odasının ortasında durduğunda ona yaklaşıp karşısına geçtim. Sadece bir adım ötedeyken bluzumu yukarı çekip başımdan

çıkardım. Çenesi kasıldı, gözleri bedenimi tararken kararda ve merakla doldu. Sutyenimin kopçasını açtığımda kumaş yere düştü, gözlerim hâlâ onunkilerden ayrılmıyordu.

Burun delikleri genişlerken parmakları kalçakemiklerine batı ama bakışlarını indirmedi. "Kes şunu."

"Beni istemiyor musun?"

Ateşle oynuyordum ama bu alevler beni sıcak tutan tek şeydi.

Dean derin bir nefes aldı. "Seni tamamen istiyorum, Corabelle."

Aramızdaki boşluğu kapattım, ellerini tuttum ve memelerimin üzerine yerleştirdim. Başparmakları göğüs uçlarıma değdiğinde boğazımdan küçük bir inleme kaçtı.

"Tam buradayım."

"Hayır." Bu kelime dudaklarından neredeyse acı çekiyormuş gibi dökülmüştü. Sağ eli göğsümün yukarısına, tam kalbimin üzerine kaydı. "Senin *her şeyini* istiyorum."

Bunu ben de istiyordum.

Akşam yemeği randevularını, film gecelerini ve büyülü gecelerden sonra evde kahvaltı yapmamızı istiyordum. El ele tutuşmayı, yolculuklara çıkmayı, okyanusu görmeyi ve karnımız ağrıyana kadar gülmemizi istiyordum.

Ama o Dean'di.

Ve ben de Cora'ydım.

Biz bu tür şeyler için yaratılmamıştık.

Elini mememi kavrayana kadar aşağı çektim. Başımı geriye yasladığımda kasıklarımız birbirine değdi ve göğüslerimi avuçlamaya başladı. Artık kontrolü elinde tutan arzusuydu. "Lütfen."

Bu sınırlarını aşıp öfkeyle homurdanmasına yetti. "Sikeyim."

Kolları bacaklarımın altından dolanıp beni kaldırdığında bacaklarım beline dolandı. Beni yatak odasına taşıdı; dudaklarımız

birbirine kenetlenmişti, bedenlerimiz hazırdı ama kalplerimiz çok daha fazlasını istiyordu.

Bu yeterliydi. Bu iyiydi.

Kendime bunu söyleyip duruyordum, Dean beni yatağında arkadan becerip saçlarımı çekerken, dişleriyle tenimi hafifçe ısırırken ve kulağıma edepsiz sözler fısıldarken kendime bunu söylemeye devam ettim.

Eğer onu tamamen elde edemiyorsam, o halde bir kısmıyla yetinecektim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"BAYAN LAWSON?"

Kalem eteğimi düzeltip gözlerimi tahtadan ayırdığımda üzerimde fazlasıyla çok gözün olduğunu fark ettim. Sorgulayıcı gözler. Meraklı gözler. Bazıları endişeli, bazıları büyülenmiş gözler. Atkuyruğumdan hafifçe çekip zoraki bir gülümseme verdim. "Evet, Jenna?"

Sınıfa yeniden dönüşümün ilk günüydü. *Yine*. İlk önce kaçırılma, sonra bir intihar girişimi. Eğer öğrencilerime bir şey öğreteceksem, umarım bunlar değerli hayat dersleri olurdu. Tabii bir de Gatsby'nin ne kadar muhteşem olduğunu öğrenmeleri kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyordu.

"Kanıyorsunuz."

Derin bir nefes alıp kendime baktım. Beyaz düğmeli bluzum, kırmızı damlalarla lekelenmişti. Gözlerim bileğime kaydı ve bandajın altından kanın sızdığını fark ettim. Kaşındığını bile fark etmemiştim. Boğazımı temizledim, şaşkın ve utanç içinde masamdaki bir mendile uzandım. "Aman Tanrım, fark etmemişim. Teşekkür ederim, Jenna."

Sınıftan, kulağımda kalan fısıltılar ve konuşmalar eşliğinde kısa bir süreliğine ayrıldım. Banyodaki bir kabine kendimi kapatıp derin, sabit nefesler alarak toparlanmaya çalıştım ve ellerimi kapıya bastırıp öne eğildim. Gözlerim beyaz kumaşa işleyen kan

lekelerine kaydı; bu lekeler acımın uğursuz bir hatırlatıcısı olarak beni damgalıyordu. Bana gülüp benimle alay ediyor, bunun asla bitmeyeceğini söylüyordu.

Derin bir nefes al. Derin bir nefes al.

Gözyaşlarım dökülmeden önce banyo kapısı gıcırdayarak açıldı ve iki meslektaşım içeri girdi. Kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı. İsmim dudaklarından döküldüğünde hareketsiz kaldım.

"...ona acıyorum. Böyle bir şeyden sonra normale dönmek zor olmalı."

"İntihar mı? Demek istediğim, cidden mi yani? İkinci şansını tamamen mahvetmenin güzel bir yolu diye buna derim. Böyle bir şeyden sağ çıkıp sonra her şeyi çöpe atmaya çalışmayı aklım almıyor."

Kabinin arasındaki boşluktan onları izliyordum. Nemli avucuma hapsettiğim kolyeyi sıkarken iki kadının aynada saçlarını düzelttiğini ve rujlarını tazelediğini gördüm.

"Çok sert davranıyorsun. Böyle bir şeyden sağ çıkmayı hayal bile edemiyorum. Nasıl başa çıkardım, hiçbir fikrim yok."

"Normal insanlar gibi alkol ve dondurmayla? Ayrıca Maryann'nin, Kara'dan duyduğuna göre olay kaçırılmayla ilgili bile değilmiş. Cora kız kardeşinin kocasıyla yatmaya başlamış, o da onunla birlikte kaçırılan adam. Kız kardeşi öğrenmiş. Delirmiş ve Cora da aşırı dozla intihar etmeye kalkmış."

"Vay canına. Ciddi misin?"

"Benim duyduğum bu."

"İnanamıyorum... Cora o tip biri gibi görünmüyor. Çok tatlı."

"Yıllar önce Troy Adilman ile olan ilişkisini duymuştun, değil mi? Kızın skalası geniş."

Kadınların ikisi de kahkaha attığında kusacak gibi hissettim.

"Aslında onu suçlamıyorum. Dean denen adam çok çekici. Facebook profilini gizlice inceledim. Dürüst olmak gerekirse, onunla üç hafta zincirlenmeye hayır demezdim..."

Kadınlar lavabodan çıkarken konuşmaları duyulmaz oldu, ben ise klozete eğilip öğürüyordum. Kolyem hâlâ avucumdaydı, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve kendi kendime defalarca aynı şeyi fısıldıyordum. *"İyiyim. Kalbim hâlâ atıyor. İyiyim."*

Bu planladığım bir şey değildi.

İsterseniz delilik olarak adlandırın, isterseniz de yakınlaşmanın çarpık bir anlayışı. Her ne olursa olsun, planladıklarımın arasında bu yoktu.

Arabamı Hawthorne Lane'in kenarına park ettim, kaldırım olmayan ve yapraksız ağaçlarla dolu eski bir yerleşim alanıydı. Çizmelerim, soğuk havanın etkisiyle buzlanmış ince kar tabakasının üzerinde çıtırdıyordu. Atkımı boynuma dolarken yürüyüş yolunda ağır ağır ilerledim, beni ısıtan tek şey gerginliğimdi. Ön kapıya ulaştığımda parmak eklemlerim metal kapıya ulaşmadan önce elim havada asılı kaldı. Kapının üzerinde hâlâ bir Noel çelengi gururla sergileniyordu, oysa şubat ayının sonundaydık. Bu kadın geçmişteki bir neşeye tutunuyordu fakat tutunduğu şey çoktan geride kalmıştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kolum yan tarafıma düşmeden önce dişlerimi sıktım.

Bunu yapamam.

Ama ben kaçmak için bir hamle yapmadan önce kapı açıldı ve karşıma obsidyen kadar siyah, ipek gibi uzun saçları olan güzel bir genç kadın çıktı. Teninin rengi, çizmemin altındaki kar

kadar beyazdı. Çikolata rengi gözleri sanki beni tanıyormuş gibi parladı. Oysa daha önce hiç karşılaşmamıştık.

Sonra o gözlerde başka bir şey gördüm, fazlasıyla aşina olduğum türden bir şeydi. Tüyler ürpertici, ilkel ve acı doluydu... bizi kan gibi birbirine bağlayan, zincirleyen bir şeydi.

O anda hikâyesinin gerçek olduğunu anladım ve şüphe ettiğim için göğsüm suçlulukla doldu.

"Beni bulacağını biliyordum. İçeri gel."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama sadece soğuk havaya duman gibi karışan bir nefes verebilmiştim. Başımı salladım ve kapıyı açık tuttuğu sırada içeri adım attım. "Habersiz geldiğim için çok üzgünüm. Sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Benim adım-"

"Cora Lawson. Biliyorum." Tabitha hafif bir gülümsemeyle kapıyı kapattı. Duygusal, bilgece bir bakış paylaştık ve beni oturma alanındaki kahverengi bir ikili koltuğa yönlendirdi. "Otur. Eminim soruların vardır."

Eldivenlerimi sırayla çıkarıp kafamdan beremi sıyırdım. Darmadağın olan saçlarımı düzeltip oturdum. "Gerçekten özür dilerim. Bu muhtemelen çok uygunsuz."

"Benim için hiçbir şey fazla uygunsuz değildir," derken gülümsemeye devam ediyordu. Tabitha karşımdaki sallanan sandalyeye oturdu. "Sana ulaşmayı düşündüm ama yaralarının benimkilerden çok daha taze olduğunu biliyordum. İyileşme sürecini engellemek istemedim."

Dudaklarımı büzdüm, kendimi bok gibi hissediyordum. Onun kapısına dayanıp hayatına ansızın dalmanın kötü bir şey olacağını bir an bile düşünmemiştim.

Tabitha gözlerime bakarken başını hafifçe yana eğdi. "Kendini kötü hissetme, Cora. Belki konuşmamız iyi olur. Bilirsin,

terapi gibi." Ellerini kucağında birleştirip derin bir nefes verdi. "Gerçekten kimse yaşadıklarımızı anlamıyor."

Başımı sallayarak onu inceledim. Aman Tanrım, çok güzeldi. Tıpkı porselen bir bebek ya da Pamuk Prenses gibiydi... Tabii bunun için Pamuk Prenses'in gözlerinin acı dolu olması gerekirdi.

Aklımdan binlerce soru geçiyordu ama dudaklarımı ısırarak ilk sorumu sordum. "Matthew'a âşık oldun mu?"

Tabitha'nın badem şeklindeki gözleri genişleyip parladı, ilk sorum onu fazlasıyla şaşırtmıştı. "Ah, şey..." Başını sallamadan önce derin ve düzensiz bir nefes aldı. Ardından bakışlarını kaçırdı. "Evet. Hem de deli gibi."

Ah Tanrım.

Sadece bir soru sormuştum ve şimdiden ağlamak istiyordum. "Çok üzgünüm."

Gözleri yaşlarla dolarken, "Ben de," diye fısıldadı. "Matthew tüm bu süre boyunca benim dayanağımdı. Bana umut verdi. Kendimi güvende hissetmemi sağladı. O gerçekten benim..."

Aynı anda kelimeyi söyledik. "Hayat çizgindi."

Gözlerimiz buluştu. İkimizin de bakışları boş ve kederliydi.

Tabitha dudaklarını ısırıp kısa bir süre toparlanmaya çalıştıktan sonra tekrar bana döndü. "Bu sana korkunç gelebilir, Cora. Bunun için lütfen beni affet ama... hikâyen ortaya çıktığında, seni inanılmaz derecede kıskanmıştım."

"Öyle mi?"

"Evet. Siz *ikiniz* dışarı çıktınız. Birlikte." Tabitha saçlarını kulağının arkasına itip omzumun üzerinden bir noktaya baktı. "El ele tutuştuğunuz fotoğrafı görmüştüm. Sanki korkunç bir şeyin sonu ama güzel bir şeyin başlangıcı gibiydi."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmeden başımı iki yana salladım. "O benim kız kardeşimin nişanlısı. O

zaman öyleydi. Bunun güzel bir yanı yok." Acı dolu bir nefes aldım. "Tam bir kâbus."

"Senin kâbusunu yaşamak için her şeyimi verirdim. Benimki çok yalnız." Çenesini eğdi, duyguları yüzeye çıkıyordu. "Onun kanlar içinde direğe zincirlenmiş haldeyken *seni seviyorum* diye fısıldayışını hâlâ duyabiliyorum. Onu kurtarmak için tamamen çaresizdim."

Hayır. Kanepeden kalkarken zoraki bir nefes aldım. "B-Bunu dinleyebileceğimi sanmıyorum."

"Sadece sana nasıl *olabileceğini* göstermeye çalışıyorum. Gerçekten şanslısın, Cora. İkiniz de hayatta kaldınız."

Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Tek istediğim Dean'e sarılıp onu sıkıca tutmaktı. Onu o bodrumun zemininde, hayatı elinden kayıp giderken hayal edebiliyordum. Bu çok fazlaydı.

Düşüncelerimi yeniden yönlendirmeye ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Siz... kaçırılmadan önce birbirinize karşı hisleriniz var mıydı?"

Tabitha yerine otururken beni izledi. "Pek değil. Demek istediğim, o benim öğretmenimdi ve çok yakışıklıydı. Derslerde şu siyah çerçeveli gözlüklerden takardı, bu da onu Clark Kent gibi gösterirdi. Bütün kızlar ona bayılırdı." Zihnindeki anıları yeniden canlandırarak dalgın bir şekilde gülümsedi. "Ara sıra birkaç kaçamak bakış paylaşmıştık. Aramızda bir bağ vardı. Bir kimya, ne demek istediğimi anlıyor musun? Yine de ona ulaşmak imkânsızdı. Bir gece geç saate kadar bir ödev üzerinde çalıştıktan sonra beni arabama kadar götürdü ve işte o zaman..."

Sesi kesildiğinde gözlerimi kapattım. "Nasıl kurtuldun?"

Tabitha kollarını göğsüne sarıp sıkıca tuttu. "Earl bana karşı hisler beslemeye başladı. Beni öldüremedi."

"Tanrım... Ondan hiç böyle bir izlenim almamıştım. Tamamen duygulardan yoksun gibi görünüyordu."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama onunla bir bağ kurmak için çok uğraştım. Bana dokunduğunda hoşlanıyormuş gibi yaptım..." Çenesini sıktı. "Neyse, bilirsin işte. Onunla bir ilişki kurdum. Duygularını -ne kadar az olursa olsun- manipüle ettim. Bana en sevdiği evcil hayvanı olduğumu söylerdi."

Göğsüm hissettiğim hastalıklı şeylerle sıkıştı. "Neden daha önce ortaya çıkmadın?"

Uzun kollu tuniğinin altın rengi püsküllerıyle oynarken aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu. "Çıktım. Denedim."

"Ne? Sana inanmadılar mı?"

Tabitha sandalyede geriye yaslanıp ayaklarıyla sallamaya başladı. "Earl bize asla adını söylemedi, bu yüzden elimde hiçbir şey yoktu. Nerede olduğumu bilmiyordum. Beni bayıltıp yolun kenarına, elli kilometre uzağa bırakmıştı. Hikâyemi dedektiflere anlattım ve bir robot resim çizdim ama ellerinde hiçbir ipucu yoktu. Sahip olduğum tek şey o bodrumdu."

Başımı öne eğerek salladım, onu tanımadan önce bir yalancı ve dolandırıcı olarak damgaladığım için kendimi berbat hissediyordum. Geçen birkaç yıl içinde arkadaşlık kurduğum iki öğretmeni düşündüm, bana önyargıyla yaklaşmışlardı. Travmamı küçümseyip dedikodularına malzeme yapmışlardı. Başımı kaldırıp Tabitha'ya baktım, boş gözlerle renkli halısına bakıyordu. Gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekleyerek, "Çok cesursun," dedim nazikçe. "Bunu tek başıma atlatamazdım."

Tabitha hafifçe gülümsedi, ardından başını omzumun üzerinden odanın köşesine doğru salladı. "Tamamen tek sayılmam."

Kaşlarımı çatarak döndüm ve orada bir bebek salıncağını gördüğümde yüksek sesle nefes aldım. Küçücük bir bebek, sessiz ve derin bir uykudaydı. Pembe bir oyuncak ayıyla, battaniyesine sarılı halde yatıyordu. Gözyaşlarımı parmak uçlarımla sildim, göğsüm hem sevinç hem de acıyla yanıyordu. "O..?"

"Matthew'un," dedi Tabitha. "Matthew ne olursa olsun her zaman benimle olacağını söylemişti. Doğruyu söylüyormuş." Gözleri dolarken kızına hayranlıkla baktı. "Adı Hope*."

O anda kendimi bıraktım.

Yüzümü ellerimin arasına gömerken gözyaşları parmaklarımın arasından süzülüyordu. Titreyerek hıçkırıyor, nefes almadan ağlıyordum. Tabitha yanıma oturup kollarını omuzlarımın etrafına doladığında bile durmadım. Bu cesur kadın için, sevgilisinin bebeğini tek başına büyüten bu kadın için ağladım. Matthew için, o bebeği hiç göremeyen adam için ağladım. Küçük Hope için, korkunç bir şeyin ürünü olup bir o kadar da trajik bir şekilde güzel olan bebek için ağladım.

Ve asla dünyaya gelmeyen kendi bebeğim için ağladım.

Tabitha kolyemi eliyle avuçlarken nefeslerimi toparlayıp yüzümü elimin tersiyle sildim. Onu izledim, kalp şeklindeki kolyeyi açıyordu. "Kalbin hâlâ atıyor," diye okudu hayalperest bir tonda.

Hafifçe gülümseyerek burnumu çektim. "Dean, Noel için almıştı. Ne zaman işler zorlaşsa, kalbin hâlâ atıyorsa iyisin derdi. Bu, zorluklarla karşılaştığımda benim için hatırlatıcı görevi görüyor."

Oymalı harflerin üzerinden parmağıyla geçerken, "Vay canına," diye fısıldadı Tabitha. "Ne harika bir hediye."

Bakışlarım solumdaki küçük bebeğe kaydı. "İkimizin de harika hediyeleri var."

Sonraki bir saat boyunca hikâyelerimizi paylaştık. Bazıları kalp kırıcı, bazıları ise tatlıydı. Bu genç, güçlü ve cesur kadın arkadaşım olmuştu. İyileşmenin ve direnmenin bir sembolüydü. Ruhsal olarak bana yakın biriydi. Telefon numaralarımızı aldık ve iletişimde kalma sözü verdik. Bu sözümü tutmayı planlıyordum.

* (İng.) Umut.

Tabitha beni kapıya kadar geçirdi. Vedalaştıktan sonra arkamdan seslendiğini duydum. "Hey, Cora. Dean'e bir mesaj iletebilir misin?"

Karlarla kaplı yolda dönüp ona baktım. "Tabii. Ne söylememi istersin?"

"Ona o şeytani orospu çocuğunu paramparça ettiği için teşekkür ettiğimi söyle."

Gözlerimiz kenetlendiğinde gülümsemekten kendimi alamadım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Kaçınmak yeni favori kelimem haline gelmişti.

Ebeveynlerim beni görmek mi istiyordu?

Kaçın.

Lily içki içmeye çıkmak mı istiyordu?

Kaçın.

Mandy, Facebook'ta ihanet ve güvenin yıkılması hakkında belirsiz paylaşımlar mı yapıyordu?

Kaçın.

Dean konuşmak mı istiyordu?

Şey...

Hayır. Kesinlikle kaçın.

Cuma akşamı ön kapımda bir tıkırtı duyuldu. Hangi *kaçınmamın* benden bıktığını ve gelip beni pataklamak istediğini merak ediyordum. Kapıya ilerlerken köpekler de beni takip etti. Küçük kare camdan dışarı baktığımda Lily'nin cama ellerini kalp yaparak bastırdığını gördüm. Elleriyle üfledi ve ardından buğudan kalp şeklinde bir iz bıraktı.

Kapıyı açarken sinirli görünmeyi planlıyordum ama gülümsemem beni ele verdi. "Bu gece bir partiye gideceğini sanıyordum."

"Gidiyorum." Lily ayaklarının yanındaki çantaya uzanıp gururla havaya kaldırdı. "Parti sensin, Cora. Yanımda ucuz Aldi şarabı var, öyle bir baş ağrısı yapacak ki dünyaya pembe gözlüklerle bakacaksın. Hayatındaki her şey; Henry Cavill'in tek boynuzlu bir atın çırılçıplak bir şekilde gezdiği, sonsuz kurabiye hamuru dondurması tarlalarının içinde orgazm sonrası bir mutlulukla dolaştığı peri masalı gibi görünecek."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Tek boynuzlu at mı çıplak olacak? Bu biraz tuhaf."

"Hayır, aptal."

"Tamam ama şöyle demeliydin: Çıplak Henry Cavill, tek boynuzlu bir atın üzerinde."

Lily baş ağrısı getirecek çantasıyla içeri doğru ilerlerken başını iki yana salladı. "Dostum. Bana İngilizce öğretmeni gibi davranma."

"Demek istediğim, dürüst olmam gerekirse bu zihinsel görüntü biraz rahatsız edici..."

Lily çantasıyla hafifçe omzuma vurduktan sonra botlarını çıkardı. "Ayrıca mikrodalgadaki patlamış mısır ve şarabın getireceği duygulara yenik düştüğümüzde kullanmamız için bir kutu kâğıt mendil de aldım."

Lily oturma odasından mutfağa doğru yürüyüp çantayı masanın üzerine koydu ve şarap şişelerini çıkardı. Bu jest karşısında yumuşamaktan kendimi alamadım, içten içe de olsa yanımda olduğu için kendimi minnettar hissetmiştim. Kaçınmanın bir diğer tatsız yan etkisi de aşırı yalnızlık oluyordu. *Ne kadar da şaşırtıcı.*

Üç kadeh şarap ve Dead to Me*'nin izlenen iki bölümü ardından, Lily kanepede dönüp bana dedikoducu bakışlar attı.

* Christina Applegate ve Linda Cardellini'nin terapi sırasında yakınlaşan iki kederli kadını canlandırdığı bir televizyon dizisidir.

Ona bir göz attım, ardından hızlıca bakışlarımı televizyona geri çevirip ağzıma bir avuç patlamış mısır attım. "Bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl?"

"Sanki ruhumdan sırları çekip alıyormuşsun gibi."

Lily ayaklarını kanepenin üzerine çekip bana bakmaya devam etti. "O halde sırların olduğunu kabul ediyorsun."

"Hayır."

"Yalancı. Dean'le neler olup bittiğini anlat."

Daha fazla patlamış mısır ağzıma tıkıştırdım.

Kaçın.

Kendimi dizinin dünyasına kaptırmaya çalıştım ama James Marsden'in saçları ve o muhteşem mavi gözleri biraz Dean'i andırıyordu. Ayrıca lanet olsun ki Lily hâlâ bana bakıyordu. "Hayır. Git buradan."

"Peki. Ama şarabı da alıp gidiyorum."

"Tamam."

İtiraz dolu bir iç çekişle dizimi ayak parmaklarıyla dürttü. "Şarabı almıyorum, sana bunu yapmazdım. Ayrıca diziye kendimi fazla kaptırdığım için şu anda gidemem. Yine de... anlat."

Kaçın.

"Cora, Tanrı aşkına yemin ederim..."

"Tamam, peki, her neyse." Dean'le ilgili düşünceler zırhımın arasından sızarken yanaklarım ısınmaya başladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Şey, ilk kez o mezarlık çukurunda birleştiniz?"

Şarabımı püskürttüm. "Bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama kulağa oldukça sapkın geliyor."

"Yatakta dans ediyor musunuz?"

"Kes şunu."

"Sosisini sana doğru sallıyor mu?"

"Senden gerçekten nefret ediyorum."

Lily şarabın etkisiyle kahkahalarla gülmeye başladı, başı omzuma yaslanmış bir halde yan yatıyordu. "Bu kadar utangaç olma," diye alay ederken boştaki eliyle beni hafifçe dürttü.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken gözlerim arkadaşımın üzerine kaydı. "Utangaç olduğumu söyleyemem..."

"Tamam, *şimdi* bir yerlere varıyoruz." Lily beklentiyle doğruldu ve tamamen bana döndü. "Gerçekten utangaç değilsin, değil mi? Aman Tanrım, Cora. Sen ve Dean? Aman Tanrım."

"Bunu iki kere söyledin."

"Bir daha söyleyeyim: *Aman Tanrım.*" İki gencin öpüşme deneyimlerini paylaştığı andaki gibi heyecanla zıpladı. "Tüm detayları duymam gerektiğini biliyorsun, başta penis boyutu olmak üzere. Başla."

Uslanmazın tekiydi.

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım, hem heyecanlı hem de gergin hissetmeye başlamıştım. "Bu tam bir karmaşa, Lily." Başımı eğip gülümsemeye başladım. "Ateşli bir karmaşa."

"Tanrım, muhtemelen *alev* alıyorsunuzdur. Hayat ve ölüm durumlarıyla harmanlanmış tüm o birikmiş cinsel gerilim?" Yavaşça nefes verip kendini dramatik bir şekilde yelpazeledi. "Peki, birlikte misiniz? Yani, resmi olarak?"

Ve işte o alevi söndüren buz gibi su. "Hayır. *Hayır.* Tabii ki değil... sadece seks."

"Birlikte yaşadıklarınızdan sonra nasıl *sadece* seks olabilir? Hiç mi duygu yok?"

Ah, duygu vardı. Hem de tonlarca duygu vardı. Aslında, o duygular şu anda göğsümde yükselip boğazımın düğümlenmesine sebep oluyordu. "Bu... gerçek bir karmaşa. Duyguların

olduğu kesin ama bu duygularla yapabileceğim bir şey yok. Onu biraz uzakta tutuyorum."

Lily gözlerini kısarak bana baktı, sanki söylediklerimin arasındaki satırları okumaya çalışıyordu. "Yani sadece oynaşıp kaçıyorsun?"

Soruyu geçiştirmeye çalışarak, "Kelime haznen beni endişelendiriyor," diye şaka yaptım.

Kaçın, kaçın, kaçın.

Diğer yandan, bir metre ötemde Taylor Swift çoraplarıyla oturmuş ve gözlerini üzerime dikmiş birinden kaçınmak zordu. "Sanırım böyle denebilir," diye itiraf ettim. "Haftada birkaç kez kapısına gidiyorum ve çılgınlar gibi harika ve sert bir şekilde düzüşüyoruz. Sonra güneş doğmadan önce kaçıyorum ve bir dahaki sefere kadar onu görmemeye çalışıyorum. Başta konuşmaya çalışıyordu ama sanırım artık kaderimizi kabulleniyor."

Dudaklarımı dişlerimin arasında sıkıştırdım, böyle söylemek kendimi koca bir fahişe gibi hissetmeme neden olmuştu. Bunda yanlış bir şey olmasa da böyle biri olmaktan çok uzaktım. Seks yapmayı seviyordum ama Dean'den önce sadece üç erkekle birlikte olmuştum. İkisinde ciddi ilişkilerim vardı ve bana ihanet etmişlerdi. Sonra da Troy Adilman vardı; sarhoşken yaşadığım, tuhaf bir tek gecelik ilişkiydi. Onda da bekâretimi kaybetmiştim. Ama Dean... onun kendine has bir kategorisi vardı.

Lily'nin gözleri iyice kısıldı, bu da hâlâ beni anlamaya çalıştığını *ve* muhtemelen berbat olacak bir tür en iyi arkadaş tavsiyesi oluşturmaya çalıştığını gösteriyordu. Birkaç dakika düşündükten sonra, "Bu kulağa hem ateşli hem de üzücü geliyor," dedi. "Mandy biliyor mu?"

Mandy'nin adını duymak, midemde bir sarsıntıya neden oldu. Hastalıklı bir his tüm vücuduma yayıldı. "Bizim seks yaptığımızı biliyor ama *hâlâ* yapmaya devam ettiğimizi bilmiyor.

Hastaneden beri onunla hiç konuşmadım. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Peki ya ailen? Onlar kimin tarafında?"

Kanepede rahatsızca kıpırdandım. "İkinizin de yanındayız diyorlar ama bu muhtemelen *Mandy'nin yanındayız ama bunu Cora'ya söyleyemeyiz* demek. Son birkaç haftada onları sadece bir kez gördüm ve neredeyse hiç konuşmadan garip bir akşam yemeği yedik."

"Her zaman ailenin Mandy'yi senden daha çok sevdiğini düşünmüşsündür ama seni çok uzun zamandır tanıyorum ve hiç öyle bir izlenim almadım. Muhtemelen ikinizin de yanındalar."

İçimdeki acıyı bastırmaya çalıştım. "Mandy onların gözünde asla hata yapmaz. Mükemmel bir mezuniyet kraliçesiydi, mükemmel lise aşkıyla birlikteydi. Ben de uyumsuz, inatçı ve inek çocuktum. Mandy her zaman gösterişli doğum günü partileri yapar ve abartılı övgüler alırdı: 'Tebrikler! Mandy ayakkabılarını bağlamayı öğrendi, hem de dokuz yaşında. Aman Tanrım! Mandy final sınavından B- aldı. Vay canına! Mandy ehliyet aldı ve sadece bir kez kaza yaptı, o da küçücük bir kazaydı.'" Nefes almak için durdum, içimdeki hüzün yüzeye çıkıyordu. "Benim ise her zaman sadece sırtım sıvazlandı. Şimdi ise ailenin yüz karasıyım. Bir psikopat tarafından kaçırılan kız, kız kardeşinin eski sevgilisiyle yatan kız ve uyku haplarıyla aşırı doz alan kız."

Lily ellerini kaldırarak geri çekildi. "Hassas bir noktaya dokundum. Pekâlâ."

"Üzgünüm." Fazla paylaşımcı olduğum için yüzümü buruşturdum. "Bu şarabın etkisi."

Mendil kutusunu havaya kaldırdı. "İşte bu yüzden bunları getirdim," diye şaka yaptı. "Ve şunu da belirteyim, tek kusurun

NSYNC*'i Backstreet Boys*'a tercih etmen oldu. Bunun dışında gayet mükemmelsin."

Birbirimize gülümsedik, o an için bu iltifat içimdeki tüm karmaşayı yok etmişti. Tam karşılık vereceğim sırada cebimdeki telefonum titredi.

Dean'den bir mesaj gelmişti.

Dean: Seni özledim.

Lily telefonumu kaptı ve mesajı okuyarak anında kendinden geçti. "Aman Tanrım, bu çok tatlı. Adamlar bana sadece vajinamı özlediklerinde mesaj atıyorlar."

Omuz silktim. "Eminim o da bunu ima ediyordur."

"Hayır, etmiyor."

Lily mesajı yanıtlamaya başladığında paniğe kapılarak telefonu almak için üzerine atladım.

"Kesinlikle olmaz. Onu geri ver."

Lily kanepeden atlarken kahkahalarla güldü. Başparmakları hızla klavyede kayıyordu. Onu neredeyse bir savunma oyuncusu gibi yere sermek üzereydim.

"Tamam, tamam. Bu kadar psikopat olma. Al."

Lily telefonu bana geri fırlattığında hemen saçma bir şeyler yazıp yazmadığını kontrol ettim.

Lily: Sosis tekneni istiyorum.

Mesaja bakarken, "Lily! Kahretsin!" diye bağırdım. Öfkelenmiş olmama rağmen arkadaşım kahkahalarla iki büklüm olmuştu. "Senden nefret ediyorum."

Telefonuma bir bildirim geldiğinde kendimi mesajı açmaya zorladım.

* Bu cümlede geçen N*SYNC ve Backstreet Boys, 1990'larda ve 2000'lerin başlarında popüler olmuş iki Amerikalı erkek pop müzik grubudur.

Dean: Merhaba, Lily

Başımı iki yana sallayarak Lily'nin çocukça hareketlerinden utandım ve kendi mesajımı yazmaya başladım.

Ben: Üzgünüm. Çok kötü biri.

Dean: Aslında komikti.

Ben: Hayır

Lily gülme krizinden çıkarken telefonumu koltuk minderlerinin üzerine fırlattım. "Nasıl aynı anda hem en kötü hem de en iyi olabiliyorsun?" Sesli bir nefes alarak yerime oturdum.

Omuz silkerek bana katıldı. "Alfabeyi tersten söylemek ve bahçe işleriyle uğraşmakla birlikte pek çok yeteneğimden biri."

Arkadaşımın dirseği kaburgalarımı dürttüğünde dikkatimi tamamen kaçırdığımız televizyon programına vermeye çalıştım. "Ahh. Ne?"

"Ne ne?"

Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Onu davet edecek miydin?"

Alaycı bir tavırla dikkatimi tekrar ekrana döndürdüm. "Hayır. Kötü bir fikirdi."

"Aldi şarabı içmek de öyle ama yine de yaptık."

"Bu gece benim için tek bir kötü karar yeterliydi."

Lily iç geçirdi ama konuyu uzatmadı. Yastıklarımdan birine kıvrılarak, "Sen nasıl dersen," demekle yetindi.

Bir saat sonra Dean mutfak masasının üzerine eğilmemi sağlamış, tırnaklarım tahtayı çizerken beni arkadan beceriyordu. Saçlarımı geriye doğru çekip yüzümü kendisine doğru

çevirdiğinde dudaklarına karşı adını söyledim. Bunun onu çılgına çevirdiğini biliyordum.

Elini göbeğimin etrafında dolaştırdı, bacaklarımın arasındaki hedefine ulaşana kadar karnımdan aşağı ilerledi. Eşofmanım ayak bileklerimdeydi, parmakları klitorisimi bulduğunda inleyerek dokunuşuna doğru eğildim. "Ah, Tanrım..."

Dean aklımı kaybetmeme neden olurken dudaklarını benimkilerden ayırdı ve diliyle boğazıma saldırdı. "Her zaman çok ıslaksın. Buna bayılıyorum."

Yüksek sesle nefes aldım, kendimi masaya bastırırken çoktan zirveye doğru ilerliyordum. Dean parmaklarını ensemde gezdirdi, uzun saçlarımı arkadan topladı ve yumruğunu sıkarak daha sert bir şekilde içime girdi, bir yandan da diğer eliyle beni parmaklamaya devam etti.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu kadar iyi hissetmemeliydim.

Neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

"Benim için boşal, Cora," derken üstümden öne doğru eğildi. Şimdi göğsünü sırtıma dayamış, aletini inanılmaz bir açıyla içime itiyordu.

Paramparça oldum.

Tırnaklarımı mutfak masasına geçirirken kesinlikle iz bıraktığıma emindim. Onun etrafında sarsıldığım sırada dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Dean ben zirveden inerken hızını yavaşlattı ve kulağıma eğildi. Konuştuğunda sesi saçlarımı uçuruyordu. "İşte benim kızım."

İçimden çıkıp beni döndürdüğünde ve beni masanın üzerine kaldırıp bacaklarımın arasına yerleştiğinde henüz kendime gelememiştim. O beni öperken ayak bileklerimi sırtında çaprazladım. Dean ellerini iki yanıma koyarak tekrar içime girdi. Yavaş

ve ritmik bir şekilde hareket etmesine rağmen gözlerime bakmak için öpücüğü kestiğinde, tekrar boşalacak gibi hissettim.

Tanrım, gözleri... Felaketim olacaklardı.

Anında başka tarafa baktım, içimde dönen hisler çok fazla olduğunu kanıtlıyordu. Çok samimi, çok güçlü, çok *gerçekti*.

Bu seksten daha fazlası olamazdı.

Dean çenemi başparmağı ve işaretparmağı arasında hafifçe sıkıştırarak yüzümü ona doğru çevirdi. "Neden bana bakamıyorsun, Cora?" Hâlâ içimde hareket etmeye devam etse de artık o kadar sert ve hızlı değildi. Vuruşları yavaşlamış, sanki derin bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi daha durgun ve kasıtlı hale gelmişti.

Ama o hâlâ içimdeyken duygularımız hakkında konuşmak yapmak istediğim son şeydi, bu yüzden yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımızı birbirine bastırdım. Dilimi dudaklarının arasına soktuğumda beni içeri aldı, dillerimiz dans ederken kalçaları daha hızlı hareket etti. Kendimi kalbine saplanmış bir ok, savunmasına saplanmış bir hançer gibi hissetmiştim. Ne vermek istediğimi biliyordu ve hepsini almıştı: *her parçayı, her nefesi, her tesadüfi kırıntıyı.*

Ve sonra birbirimize sürtündük. Tırnaklarımız izler bırakırken, dillerimiz hırçın ve öfkeliydi. Bedenlerimiz ilkel bir çaresizlikle doluydu. Konuşmak için ağzımı açtım, aniden daha fazlasını arzulamıştım. Lanet olası şaraptan mı, yoksa geri dönülmez bir şekilde kırıldığımdan mı asla bilemeyecektim ama ağzımdan Dean'i hareketsiz bırakan iki kelime döküldü. "Beni bağla."

Bana baktı, alnını hafif bir ter tabakası kaplamıştı. Mavi gözleri genişlemiş ve sıkıntılıydı. Tüm hareketleri durmuş, nefes alışı bile sığlaşmıştı. Onu izlerken keşke o sözleri söylememiş olsaydım diye düşündüm.

O anda Dean'in yüzünde patlayan balonunu görmüş bir çocuğun ifadesi vardı. Yaralı bir hayvan gibi bakıyordu. Sanki onun ellerinden çok değerli bir şeyi almışım gibi hissettim. Hâlâ bacaklarım ona sarılı bir şekilde sessizce otururken, Dean benden uzaklaşıp alnını benimkine yasladı. "Siktir," diye mırıldandı ama öfkeden ya da kinden değildi. Bu kelime, umutsuzluk doluydu. Kendini benden çekip uzaklaştı.

Kot pantolonunu kalçalarına kadar çekmişti. Dirseklerimin üzerindeydim, savunmasızca ve bir kartal gibi uzanırken yanaklarım alev almıştı. Sanki içimi; varlığımın işkence dolu merkezini, tüm içgüdülerimi, hayaletlerimin ve en karanlık kısımlarımın tamamen savunmasız olduğu yeri görebiliyormuş gibi hissetmiştim. Hemen masadan aşağı kaydım ve gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemeden eşofmanımı yukarı çektim.

"Bu kahrolası ne anlama geliyor, Cora?"

Saçlarımı düzeltirken Dean'e en ufak bir bakış bile atmadım. Orada durmuş bana bakıyordu; parmaklarını kalçalarına dayamıştı, bakışlarıysa endişe doluydu.

"Önemli bir şey değildi. Unut gitsin," diye mırıldandım ve hızla yanından geçip yatak odasına yöneldim. "Sanırım burada işimiz bitti, o yüzden istediğin gibi dışarı çıkabilirsin."

Beni takip etti. "Hayır. Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bileğimden tutup yatak odasına girerken beni döndürdü. Sesi ayıklaşmış, duruşu çökmüştü. "Bu hiç normal değil."

"O zaman git. Seni burada tutmayacağım."

Dean hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken çenesini sıkıyordu. "Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Bu her ne haltsa, bana vermeye razı olduğun kırıntılarla yaşayabileceğimi sanmıştım... ama bu beni *öldürüyor*. İkimizi de öldürüyor."

İfademi daha düz tutup her kelimeye vurgu yaparak tekrarladım. "*O zaman git.*"

"İstediğin bu mu?" Elleri havalanmış, omuzlarıma dayanmıştı. Kesik nefesler alıyordu. "Çünkü o kapıdan çıktığımda bir daha asla geri dönmeyeceğim."

Sözleri kalbime bir şeyler yaptı; kanayan organımı sarıp adeta içindeki yaşamı sıktı. "İstediğime sahip olamam." Sesim kulağa hem zayıf hem de bitkin geliyordu.

Dean çenesini eğerek bir nefes verdi. "Bu sağlıklı değil, Corabelle. Bu şekilde ilerleyemeyiz. Bu şekilde iyileşemeyiz. O gece arabanda bana seni suyun altında tuttuğumu, nefes alamadığını söyledin ve ben de kendimi bunun doğru olmadığına inandırdım. Birbirimize ihtiyacımız olduğunu düşünmek istedim. Bu durumdan birlikte çıkabilmek için birbirimize tutunmamız, savaşmamız ve tırnaklarımızla kazımamız gerektiğine inanmak istedim." Başını salladı, bakışlarında bir tür teslimiyet vardı. "Ama sen haklıydın. Burada boğuluyoruz... ve eğer yüzeye çıkmazsak seni kaybedeceğim."

Duygularım, ruhumu acı gerçeklere boğan dalgalar gibi yükselmeye başladı. "Seni kaybetmek istemiyorum ama nasıl tutacağımı da bilmiyorum." Gözyaşlarım hızla düşüyor, tuzlu bir deniz oluşturmak ister gibi dudaklarıma iniyordu. "Sadece batıyorum."

"İşte bu yüzden durmak zorundayız, Cora." Dean omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı, acısı gözlerinden okunuyordu. "Sağlıklı olmana ihtiyacım var. Parçalarının tekrar bir araya gelmesine, gülümsemene, canlı olmana ve ışıldamana ihtiyacım var. Hâlâ o bodrumda yaşadığını düşünüyorum ve bana bağlı olduğun sürece oraya da bağlısın. Oradan defolup gitmen gerekiyor. Özgür olman gerekiyor."

Başımı salladım, yüzümde acımı gizleyen bir maske vardı. "Seni bırakamıyorum."

"O zaman *benim seni* bırakmama izin ver."

"Hayır. Dean... lütfen." Gömleğine uzandım, kumaşı yumruklarımla kavradım ve ona hayatım pahasına tutundum. "Yeniden başlayabileceğimizi söylemiştin. Belki de düşünmek ve yeniden toparlanmak için birkaç güne ihtiyacımız vardır ve sonra..."

"Artık çok geç." Derin bir nefes alarak alnımdan öptü. "Yeniden başlamak için çok geç."

Çenemi kaldırıp dudaklarını buldum ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Ama ben..." Sözcükler boğazımda düğümlenirken dalıp gitmiştim.

Dean elleriyle yüzümü kavrayıp dudaklarımı öptü. Öpücüğü yavaş ve şefkatliydi. "Sen ne?" Gözlerime bakmak için geri çekildiği sırada saçlarımı düzeltti.

"Seni seviyorum."

Sanırım ikimizin de kalbi *aynı anda* atmaya başladı. Ve bunun bir anlamı olması gerektiğini hissettim.

Dean'in gözleri yavaşça kapandı; sanki bu sözleri özümsüyor, zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu. Onları ruhunun en derin katmanlarına kazıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı sessizce. "Bunu lanet olası şekilde zorlaştırıyorsun."

Parmak uçlarımın üzerinde yükselip bir öpücük daha almak için uzandım. Ancak bu seferki, kalbimde olan her şeyle dolup taşıyordu: Tutku, sahiplenme, aşk, arzu, ihtiyaç. Tereddüdünü tadabiliyordum, kendisiyle bir savaşa girmişti. Doğru ve yanlış. Evet ve hayır. Kalmak ve gitmek. Dean bedenimi sıkı bir şekilde sardı, kolları etrafıma dolandı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız açlıkla ve özlemle birleşti. Dili benimkine değdiğinde bir an için kaybolduk. Her şey yolundaydı. Hâlâ suyun üzerindeydik. Ama sonra o, göğsü hızla inip kalkarken aniden geri çekildi.

Elleriyle yüzünü sıvazlayarak geriye doğru bir adım attı. "Lanet olsun. Gitmem lazım, Cora. Bu durumu ciddi şekilde düşünmem gerekiyor."

Bir adım öne çıktım. O, bir adım geri gitti.

"Dean..."

"Düşünmem gerekiyor. Özür dilerim."

Gözlerimi indirdim, çirkin bir duygusal krizi önlemek için kendimi zorladım. Ellerimi önümde birleştirdim, dizlerim endişeyle sallanıyordu. "Peki. Sadece git."

"Cora, bunu daha da zorlaştırma. Burada doğru şeyi yapmaya çalışıyorum."

"*Git.*" Öfke, inançsızlık, üzüntü, reddedilme ve buna benzer her şey yüzeye çıktı. Aşkımı itiraf etmiştim ve o hâlâ çekip gitmek istiyordu. Kendimi parçalanmış hissediyordum. Parampar-çaydım. "Git, git, git! Çık dışarı."

Bakışlarımı kaçırmaya, gözlerimi onunkilerden uzak tutmaya çalıştım ama kendime engel olamadım. Dean geriye doğru iki adım atınca yukarı baktım. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu, yüz hatları hissettiği ikilemle kararmıştı ve gözlerinin kenarlarında yaşlar gördüğüme yemin edebilirdim. Ama geri çekilmeye devam etti. Devam etti.

Uzaklaşmaya devam etti.

Ve ön kapı kapandığında yıkıldım.

Dean hava almaya çıkmamız gerektiğini söylemişti ama ben anlamamıştım. Mantıklı gelmiyordu.

O gitmişti... ve ben nefes alamıyordum.

BÖLÜM OTUZ

GEÇEN HAFTA NEREDEYSE bir sisin içinde geçmişti. İşte duygusal bir çöküş yaşamadan devam edebilmek için beynimi otomatik pilota aldım ve yüzüme aşırı yapay bir gülümseme yerleştirdim. Öğrencilerim yaklaşan bahar tatili nedeniyle huzursuz ve dikkatsizlerdi. Ki bu da işime yarıyordu çünkü gözlerimin altındaki koyu halkaları ve sürekli titreyen ellerimi fark etmemişlerdi.

O cuma öğleden sonra okulun otoparkından geçtim ve arabaya bindiğimde derin bir nefes verdim. Direksiyona sıkıca tutunduğumda tüm gün boyunca taşıdığım gerilim -maskem- yavaşça çözülmeye başladı.

Şimdi duygusal şeytanlarımla baş başaydık.

Ama telefonum yeni bir mesajla aydınlandığında bu beraberlik kesintiye uğradı. Mandy'nin adını ekranda görünce şaşırdım.

Mandy: 4.30'da dondurmacıda buluşalım.

Kaşlarım çatıldı, ekrana bakarken dizlerim titremeye başlamıştı. Saate göz attım ve dört buçuk olduğunu fark ettim, ardından arabayı çalıştırıp kasabaya doğru yola çıktım. Mandy'nin Kia Soul'unu tanıdık binanın önünde paralel olarak park etmiş olduğunu gördüm, bu yüzden onun arkasındaki yere park ettim. Mandy'yle bir aydan fazla süredir konuşmamıştık.

Ailemin akşam yemeği davetlerini reddetmiş, hastaneden çıktıktan sonra ona attığım birkaç mesajı görmezden gelmişti.

Onu suçlamadım. Bir kere bile.

Bu yüzden şimdi onunla yüzleşmekten korkmam gayet doğaldı.

Sürücü koltuğundan titreyen bacaklarla dışarı çıkarken cesaret verici bir nefes aldım. Güneş bugün parlak ve sıcaktı; kaldırımda kalan buzları eritiyor, etrafa hoş bir bahar havası sunuyordu.

Bugün başka bir mevsim değişikliği ummaktan kendimi alamıyordum.

Mandy köşe masasında telefonuyla oturuyordu. Kapıdaki küçük çanlar çalınca beni fark etti. Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, ardından dondurmalarımızı sipariş etmek için tezgâha yöneldi. Kasım ayında kaçırdığımız doğum günü geleneğini gerçekleştiriyorduk çünkü o sırada ben kaçırılmış, sonra da onun nişanlısına âşık olmuştum.

Omuz omuza durup siparişlerimizi verirken boğazım düğümlendi. Tatlılarımız hazırlandığı sırada sessizce bekledik, ardından tezgâhın üzerinden bize uzatıldılar. Her zamanki gibi, hızlı bir ısırık aldık. Onunki çilek, benimkiyse çikolatalı kurabiye hamuruyla kaplıydı. Yakınlardaki oyun alanına doğru yürürken gizli el sıkışmamızı ve bina önünde fotoğraf çekilmeyi pas geçtik.

Her zaman gittiğimiz salıncaklar, muhtemelen oturma yerlerini ıslatan ermiş buz parçaları nedeniyle boştu. Ellerimizi su birikintilerinin üzerinde gezdirdik ve oturduk, ardından gergin bir şekilde ne olacağını bekledim. Bu mide bulandırıcı sessizliği bozacak bir şey söylemek istedim ama kelimeler saklanmış gibiydi, içimde bir tür yapışkan gibi uzuyorlardı.

Solumda rahat bir tempoyla sallanan kız kardeşime baktım. Saçı mükemmel bir topuz şeklinde başının üstünde toplanmış,

makyajı kusursuzca yapılmıştı. Güzelliği her zaman nefesimi kesmişti. Neden ağır fondöten, parlak renkler ve sahte kirpiklerin arkasına saklanmak istediğini hiç anlamıyordum.

"Biliyor musun, ona ihanet etmiştim."

Neredeyse dondurma külahımı düşürüyordum. "Ne?"

"Geçen yaz Allie'nin doğum günü partisinde. Dean grip olduğu için yalnız gitmiştim. Çok fazla içmiştim ve..." Eriyen dondurma, başparmağı ve işaretparmağı arasından akarken elini yaladı. "Bu büyük bir hataydı. Kendimi berbat hissettim. Tamamen aptalca güvensizlikler yüzünden gerçekten sevdiğim birine ihanet ettim. Zaten sahip olduğum halde istenme ve takdir edilme arzusu bana bunu yaptırdı. Neden yeterli olmadığını bilmiyorum... Neden Dean yeterli değildi bilmiyorum."

Ona şaşkınlıkla bakarken dondurma kucağıma dökülüyordu. İtirafı beni sersemletmişti. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bütün bunların bana karma olarak geri döndüğünü hissediyorum. Ve derinlerde bir yerlerde olan bir parçam, Dean bunu hiçbir zaman öğrenmemiş olsa da bu aptalca kararımın kaderimizi mühürlediğini biliyordu. Sadece... bunun sen olacağını hiç düşünmemiştim." Mandy gözlerinde hem suçluluk hem de hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde bana bakıyordu. "Sen hep güçlü olan olandın. Şanslı. *İyi.* Çalıştığın her şeyi elde ettin. Aklına koyduğun her şeyi başardın. Zekiydin ve iyi notlar alıyordun, hızlı bir zekân ve mizah anlayışın vardı. Saygın bir işe sahiptin, kendine ait bir evin vardı. *Kendi evin* var, Cor... Henüz otuz yaşında bile değilsin ve harikalar yaratıyorsun." Devam etmeden önce duraksadı. "Ben lise diplomasını bile zorla aldım. Kuaför salonunda zar zor geçiniyorum. Üniversiteden beri aynı kötü, iki odalı dairede yaşıyorum."

"Mandy..."

"Tek sahip olduğum şey Dean'di. O benim tek ödülümdü... tek başarı öykümdü." Hızlı bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Senin de ona sahip olmana katlanamadım."

Tanrım.

Salıncakta ağzım açık bir şekilde, dondurma kolumdan aşağı süzülürken öylece oturdum. Duygularım taşmadan önce bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. "B-böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Her zaman tam tersi bir bakış açısına sahip oldum. Hayatım boyunca seni kıskandım; güzelliğini, popülerliğini, canlı kişiliğini. Her zaman istediğini elde ettin. Her zaman kutlandın ve hayran kalındın... ilgi odağıydın. Hep senin gölgende saklanıyordum."

Ani bir kahkaha patlattı. "Diğer taraftan nasıl farklı göründüğünü bilsen şaşırırdın."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin olmadım, bu yüzden sessizce oturup bunun üzerinde düşündüm. Tüm bu zaman boyunca, Mandy *beni* mi kıskanmıştı? Bu düşüncenin kendisi bile akılalmazdı.

Mandy birkaç dakika sonra -gerçeklik bombalarımız etkisini yitirdikten sonra- devam etti. "Bu seni affettiğim anlamına gelmiyor, Cor." Altdudağını ısırarak eriyen kar tabakasının arasından görünen çimen yamalarına baktı. "En azından henüz değil. Hazır değilim... Tıpkı kendi eylemlerimi affetmeye hazır olmadığım gibi. Ama hepimizin insan olduğunu ve hepimizin hata yaptığını kabul edebilirim. Hepimiz büyük, dağınık, hayatı değiştiren hatalar yapıyoruz. Bazen bu benim yaptığım gibi bencil, yüzeysel nedenlerden oluyor... Bazen de evren beklenmedik bir yön verip seni hiç tahmin etmediğin bir yöne sürüklüyor." Derin bir nefes aldı. "Ve bunu anlayabiliyorum, Cora. Gerçekten anlayabiliyorum ama henüz kabul edemiyorum. Aile yemeklerinde Dean'in senin yanında oturup elini tuttuğunu, seni öptüğünü düşünmeye dayanamıyorum. Tatilleri, sosyal buluşmaları ya da

çifte randevuları hayal edemiyorum. *Tanrım*, anne olacağım anı beklerken teyze olmayı düşünemiyorum."

Gözyaşlarım dondurmayla karışırken gözlerimi kapattım ve boğazımı yakan bir nefes aldım.

Mandy'nin kendi gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülerek pembe yüzünü ıslatıyordu. "Ama kabul edebileceğim şey, bizim bir arada olmamızın kaderimizde olmadığı gerçeği. Ne olursa olsun -nasıl ya da neden olduğu önemli değil- olanların geri dönüşü yok. Dean mutlu olmayı hak ediyor ve eğer bu seninle olacaksa, buna engel olmayacağım. Ama yanında da olamam... En azından şu anda değil. Kalbim tam anlamıyla iyileşene kadar bunu yapamam." Başını kaldırdı, bulutlu gökyüzüne bakarken bir eliyle külahını, diğer eliyle de salıncağı tutuyordu. "Belki bir gün."

Belki bir gün.

Yapışkan parmaklarımla boynumdaki kalp kolyeyi oynattım ve derin bir nefes alarak sözlerinin içimde yankılanmasına izin verdim. *Belki bir gün* kulağa umut gibi geliyordu ve şu an sahip olduğum tek şey oydu.

Saat yedi olmuştu ve Penny kucağımda, Jude ise yanımda kıvrılmış haldeyken HGTV izliyordum. Sanki mesajını bekliyormuş gibi telefonuma uzandım ve o sırada telefon yeni bir mesajla canlandı.

Dean: Konuşabilir miyiz?

Son birkaç haftadır her cuma gecesi görüşmüştük. Eh, pek fazla konuşmamıştık.

Ben: Tabii. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Seni arayabilir miyim?

Dean: Yüz yüze konuşmayı tercih ederim.

Ah. Belki de konuşmak seks için bir koddu.

Ben: Tamam.

Dean: Yakında orada olurum.

Kendime çekidüzen vermek için banyoya koştum; saçlarımı açtım, dişlerimi fırçaladım ve boynuma biraz parfüm sıktım. On beş dakika sonra kapıyı çaldığında köpekler beni gelişinden haberdar etti.

"Kapı açık," diye seslendim ve yanına gitmeden önce dudaklarıma biraz parlatıcı sürdüm. Dean girişte çömelmiş, Blizzard'a yaptığı gibi Jude'un karnını kaşıyordu. Penny onun bacağının etrafında dönerek ilgi göstermesi için yalvarıyor, o da hemen ilgisini veriyordu. Bu manzara karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Selam."

Başını kaldırıp bana baktı, yüz ifadesi ne düşündüğünü gizliyordu. Ayağa kalkarken, "Selam," diye karşılık verdi.

Normalde bu an birbirimizin üzerine atlayacağımız andı ama önce *gerçekten* konuşmak istediğim için nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Bu yüzden orada öylece durdum. Garip bir şekilde saçımla oynarken çıplak ayağımı ahşap zemine vurdum.

Dean beni bu dertten kurtarıp yanıma doğru yürürken iç geçirdi. "Uğramama izin verdiğin için teşekkürler. Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

"Ben de... Aslında bu hafta sonu kahve içmek için sana mesaj atacaktım. Ama bu da işe yarar." Gözlerimiz kilitlendiğinde gerginlikle yutkundum. "Şey, otursana."

Kanepeye doğru ilerledik. Dean arkamdan geldi ve tercih ettiğimden daha uzağa oturdu. Tek yapmak istediğim kollarına atlamak, onu delicesine öpmekti. Gözlerimiz tekrar kilitlendi, ikimiz de kendimizi yabancı gibi hissediyorduk. İkimiz de geçen haftanın sonuçlarıyla yüzleşmeye tam olarak hazır değildik. Başımı eğdiğimde, aynı anda konuşmaya başladık.

"Eh, ben-"

"Benim-"

Dean boğazını temizledi. "Önce sen başla."

Cesaretimi toplayıp başımı salladım ve kanepede kıpırdayarak yüzümü ona döndüm. Kalbim göğsümü tekmelerken bir bacağımı öne çekip parmaklarımı ayak bileğimin etrafında kıvırdım.

Sadece dürüst ol. Ona ne istediğini söyle. Kendini tutma.

"Ben, şey... Son birkaç haftadır seni kendi karanlık deliğime sürüklediğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Seni gölgelerde sakladığım için. Seni uzakta tuttuğum için. Seni içeri aldım ve sonra geri ittim. Bu adil değil çünkü daha fazlasını istediğini biliyorum... Sadece çok utanmıştım, kafam çok karışıktı ve bunu doğru şekilde ele almadım."

Gözlerinin yüzümde gezinmesini izledim; çenesi gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Bir şey söylemediği için devam ettim.

"Bugün Mandy'yle konuştum. Beni dondurma yemeye davet etti, parkta geleneksel doğum günü kutlamamızı biliyorsun. Uzun uzun konuştuk ve sanırım her şey yoluna girecek." Kanepede ona yaklaşıp elini uzattım. "Kolay olacağını söylemiyorum ama Mandy'nin bir gün her şeyi kabulleneceğini umuyorum. Hatta şu yeni çocukla konuştuğunu, aralarında bir kıvılcım olduğunu ve belki bir gün ikimizin de hayatımıza devam edebileceğimizi söyled-"

"Cora, ben gidiyorum."

Sözleri dünyamı altüst ederken elini bıraktım. "Ne?"

Sert bir nefes verdiğinde yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. "Bir iş transferi açıldı ve ben de kabul ettim."

İnançsızlık içimi parçalayıp göğsümü sıktı. Ne dediğini anlamaya çalışırken dudağımı ısırarak ondan uzaklaştım. Sevdiğim adamla birlikte olma ihtimalinin verdiği heyecanla çarpan kalbim şimdi ikiye bölünüyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ah." Diyebildiğim tek şey zoraki bir fısıltı, belki de bir nefesti. "Nereye gidiyorsun?"

Tereddütle gözlerini kaçırdı. "Bloomington."

Hazırlıksız yakalanmış gibi hissettim. "Orası üç saat uzaklıkta."

"Biliyorum."

"Ne zaman?" Neredeyse sormaya korkuyordum.

Dean hâlâ bakışlarımızın buluşmasına izin vermiyordu. "Bir hafta sonra. Önümüzdeki pazartesi başlıyorum... Yerleşene kadar şehirdeki evimi kiraya verip bir daire tutacağım."

Kendimi tutma çabalarıma rağmen boğazımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. Dean elime uzandı ama sanki beni yakmış gibi geri çektim. "Lütfen kalbimi kırdığın halde beni teselli etmeye çalışma." Kanepeden kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Ondan uzaklaşmak, beni ne kadar incittiğini saklamak için çaresizdim.

"Corabelle..."

Arkamı döndüğümde birkaç adım uzağımda durduğunu gördüm. "Bana öyle seslenme."

Sanki ısıracak ya da kaçacakmışım gibi bana doğru dikkatli adımlar atarak, "Beni dinle," dedi. "Bu şimdiye kadar vermek zorunda kaldığım en zor karar ve bunu yapıyorum çünkü *en iyisinin* bu olduğunu biliyorum. Seni bu durumdan kurtaran kişi olmak için çok uğraştım ama seni sadece aşağı çekiyorum. İyileşmeni engelliyorum."

"Bu saçmalık. Beni ayakta tutan tek şey sensin."

Dean bir adım daha yaklaşarak aradaki mesafeyi kapattı ve elleriyle yüzümü kavradı. "Haklısın. İşte bu yüzden gitmem gerekiyor."

Ellerinden birini parçalanmış kalbime bastırana kadar indirdi. "Sen, kendini ayakta tutmalısın. Tek yolu bu."

Elini sertçe geri çektim. "Artık bana dokunamazsın."

Sanki az önce göğsüne bir bıçak saplamışım gibi yaralı görünüyordu. "Cora, lütfen. Anlamaya çalış."

"Ah, anlıyorum. Kendini gayet iyi ifade ettin." Düşen gözyaşlarımı silerken bacaklarım titriyordu. "Eğlendin ve şimdi yoluna devam ediyorsun."

Yüzü öfkeyle parladı.

Kahretsin.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim ve beni yıkacak sözlere hazırlandım.

"Eğlendim mi?" Dean kelimemi tekrarlarken bana doğru ilerliyordu, gözleri söylediğim sözlere inanamıyormuş gibi irileşmişti. "Bir seri katil tarafından kaçırılmanın, üç hafta boyunca bir direğe zincirlenmenin, nişanlımın kız kardeşine silah zoruyla tecavüz etmeye zorlanmanın ve bir adamı soğukkanlılıkla ellerimle öldürmenin eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmakları iki yanında yumruk olmuş, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Yoksa sana âşık olmanın eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Sahip olamadığım tek kadına âşık olmak, onun gün geçtikçe elimden kayıp gitmesini izlemek, sonra da onu aşırı dozdan ölmek üzereyken bulmak mı eğlenceli?" Duraksadı. "Ya da belki seksten bahsediyorsundur. Seks her zaman eğlencelidir, değil mi? Bildiğim tek yolla sana ulaşmaya çalışmak, sen gözlerimin içine bile bakamazken seninle sevişmek ve sana *gerçekten* sahip olamadan bana attığın sevgi kırıntılarını toplamak kahrolası derecede eğlenceliydi. Her sabah boş bir yatağa uyanmak çok eğlenceliydi; çarşaflar senin gibi kokuyor, bana orada olmadığını hatırlatıyordu. Ve tüm hayatımı altüst etmek özellikle en eğlenceli kısmıydı çünkü seni o kadar çok önemsiyorum ki acı çekmeni izlemeye dayanamıyorum."

Neredeyse onun kadar ağır nefesler alıyor; suçluluk, şok ve öfkeyle boğuşuyordum. Evet, yanlış bir kelime kullanmıştım ama yaşadığımız onca şeyden sonra tüm bunlar hâlâ yüzüme

inen bir tokat gibi geliyordu. "Kurban gibi davranma, Dean. Beni gerçekten sevseydin kalırdın."

"Seni *gerçekten* seviyorum." Yine tam önümde durmuş, elleriyle omuzlarımı kavrıyordu. "Seni seviyorum. Çılgınca. Ama çılgınca âşık olmak beraberinde çılgınlık da getirir ve şu anda ihtiyacın olan şey huzur. Anlamıyor musun, Cora? Görmüyor musun?" Kavrayışı sıkılaştı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Seni sevdiğim için gidiyorum."

Anlamıyordum.

Görmüyordum.

Tek gördüğüm onun beni seçmediğiydi.

Tek gördüğüm beni terk ettiğiydi.

"Ben yetişkin bir kadınım. Benim için en iyisinin ne olduğuna sen karar veremezsin."

Dean başını eğdi, burnundan nefes alıp veriyordu. "Seni *bağlamamı* istedin."

"Yani?" Onu itip kollarımı kavuşturdum. "Pek çok çift bunu yapar."

"Biz değil. Sen ve ben değil." İki elini saçlarında gezdirip ensesinde birleştirdi. "Tanrım, Cora... Bu çok büyük bir tehlike işaretiydi. Yaşadıklarımızdan sonra benden bunu yapmamı nasıl isteyebilirsin? Bunu nasıl istersin?'

"Bilmiyorum!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Birden ortaya çıktı. Neden bu kadar büyütüyorsun?"

"Çünkü..." Dean tekrar üzerime doğru ilerlerken gözlerinde yaşlar vardı, elleri hâlâ başının arkasındaydı. Sanki bana dokunmamak için kendini tutması gerekiyordu. "Çünkü senin doldurmaya çalıştığın bir boşluk var. Bir boşluk. Ve bu kulağa tamamen saçma gelecek ama bence bir parçan o bodrumu özlüyor."

Gözlerim büyüdü, midem bulanıyordu. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Ben ciddiyim, Corabelle. Orada senden, benden ve hayatta kalmaya çalışmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sahip olduğun tek şey bendim ve birbirimize sarıldık çünkü buna iznimiz vardı. Yapmak zorundaydık. Ama şimdi gerçek dünyaya döndük. Her şey farklı ve bence bunu özlüyorsun."

Sözlerinin arasında başımı iki yana salladım ve her birini reddettim. "Bu çok hastalıklı bir düşünce. Beni hiç tanımıyorsun."

"Seni tanıyorum. Hem de çok iyi tanıyorum." Dean iç çekti, yüzünde bir yenilgi ifadesi belirirken burnunun kenarını sıktı. "Her şeyi bu şekilde bitirmek istemiyorum. Benden nefret etmeni istemiyorum."

"Eh, bu konuda seçim şansın yok, Dean," dedim acı bir kahkahayla. "Bunu bitiren sensin, sonuçlarını da kontrol edemezsin."

Geriye doğru adım atıp dilini dişlerinde gezdirdi ve ellerini ceplerine soktu. "Evet. Sanırım haklısın."

"Bence gitsen iyi olur."

Böylece önümüzdeki on yıl boyunca köpeklerimin içinde hıçkıra hıçkıra ağlayabilirim.

Dean gözlerini üzerime dikti. Orada çok fazla acı, çok fazla belirsizlik vardı. Ama yine de bunu yapıyordu. Ortak travmamızın parçalarını toplamam için beni yalnız bırakıyordu. Ona bakmaya devam edersem kederden çökeceğimden korkarak arkamı döndüm.

Ardından beni kollarının arasına alıp sıkıca göğsüne bastırdı ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Tanrım, çok üzgünüm. Bunu neden yapmam *gerektiğini* anlamanı sağlamadan kapından çıkıp gitmek istemedim... Ama ben gidene kadar anlamayacağının farkındayım. Ayrıca çok özür dilerim, Cora. Yapmak istediğim son şey sana daha fazla acı vermek ama söz veriyorum doğru olan bu." Dean bana sarılırken bedenimi sıktı, eli başımın arkasını kavradı ve saçlarımın arasından geçti. Kontrolsüzce ağlamaya

başladığımda boynuma öpücükler kondurdu. "Ağlama. Ağlama, benim tatlı Corabelle'im. Seni lanet derecede çok seviyorum."

Ağlamamı durduramıyordum. Bundan sonra durabilecek miydim hiçbir fikrim yoktu.

Dean yavaşça geri çekildi, ellerini yanaklarıma götürdü ve gözyaşlarımı sildi. Alnımı, burnumu öptü ve son bir vedayla dudaklarıma eğildi. "Hâlâ benim kızımsın. Her zaman benim kızım olacaksın."

Ardından beni bıraktı, arkasını döndü ve ön kapıya yöneldi.

Duygu seline kapılmıştım; sevgi, keder, pişmanlık ve öfkeyle doluydum. Eli kapı koluna uzanırken seslendim. "Bekle."

Dean tereddütle bana döndü.

Boynumun arkasına uzandım ve kolye zincirimi çözerek ona doğru ilerledim. Ona yaklaşırken gözleri yüzümden elimde tuttuğum altın madalyona kaydı. Gördüklerine inanmak istemeyerek başını salladı.

Elini elime aldım ve parmaklarını uzatarak madalyonu nazikçe avucunun içine yerleştirdim. Gözlerini kapattı, elini yumruk yaptı ve derin bir nefes aldı.

Arkamı dönmeden önce ona veda ettim. "Keşke o bodrumdan çıkmak için savaştığın kadar benim için de savaşsaydın."

Daha erken dönmeliydim, daha hızlı uzaklaşmalıydım ve daha çabuk koridorda gözden kaybolmalıydım... ama tereddüt ettim. Geri çekilmeden önce ona baktım ve tepkisini yakaladım.

Korkudan payıma düşeni almıştım ve birçoğu hâlâ geceleri uykularımı kaçırıyordu.

Ama hiçbir şey Dean'in ön kapımdan çıkıp hayatımdan çekip gitmeden önce gözlerinde gördüğüm bakış kadar korkunç hissettirmeyecekti.

BÖLÜM OTUZ BİR

HAFTAYI ZAR ZOR ATLATTIM.

Pazartesi günü işten izin aldım, hâlâ cuma gecesi üzerime atılan bombanın etkisindeydim. Günlerce kendimi izole ettikten, mesajlara ve telefonlara cevap vermedikten sonra nihayet dışarı çıktım ve bir sonraki pazar öğleden sonra ailemin kapısına geldim.

Annem kapıyı açtığı anda kollarına yığıldım.

"Cora... tatlım," derken saçlarımı okşadı. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Ne oldu?"

Ah, pek bir şey yok. Sadece hayatımın en kötü dört ayını geçirdim ve sonunda bir umut ışığı gördüğümde kalbim paramparça oldu.

Beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapatırken omzuna yaslandım ve bir çocuk gibi hıçkırdım.

"O gitti," diye mırıldandım.

Bunu yapmamalıydım. Mandy aracılığıyla neredeyse Dean'in annesi olacak kadının önünde yıkılmamalıydım. Bu hastalıklı bir durumdu ve bu düşünce beni daha çok ağlatmıştı.

Ama şu anda anneme gerçekten ihtiyacım vardı.

"Cora tatlım, yukarı çıkıp konuşalım."

Kendimi toparlayıp onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve misafir yatağındaki yorganın altına yığıldım. Annem yanıma kayarak ben içimi dökerken kollarıyla beni sardı. Bir hafta boyunca fırtınaya tek başıma göğüs gerdikten sonra, sonunda kendimi rahatlatmak iyi hissettiriyordu.

Eskiden Dean beni teselli ederdi ama artık o yoktu.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp alnıma doğru yatıştırıcı sözler fısıldarken saçlarım gözyaşlarımla ıslanmıştı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. Konuşmayı gerçekten istiyordum ama nasıl başlayacağımı bilmiyordum. "Seninle bu konuyu nasıl konuşacağımdan emin değilim. Kulağa bir fahişe gibi geleceğim."

"Ben senin annenim, Cora. Senin hakkında asla böyle düşünmem. Baban ve ben neler olduğunu biliyoruz. Bu ne kadar şok edici olsa da seni asla yargılamadık ya da senin hakkında kötü düşünmedik."

"Nasıl?" Gözyaşları içinde ona baktım. "Ben kendimi yargıladım. Hâlâ da yargılıyorum."

"Çünkü seni seviyoruz... koşulsuzca."

Boğazımdaki yumruyu yutarak anneme sokuldum. "Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu."

Saçımı, yanağımı ve kolumu okşamaya devam etti. Ritmik hareketleri düzensiz kalp atışlarımı sakinleştiriyordu. Bir süre sessizce oturup huzuru içime çektim. Ardından sessizliği bozan annem oldu. "Bu bana ilk yıl mono yüzünden altı gün yatalak kaldığın zamanı hatırlattı," dedi usulca, eli hâlâ üzerimde geziniyordu. "Çok hastaydın. Zar zor hareket edebiliyordun."

"Her gece bana böyle sarılır ve ninniler söylerdin. Çok utanırdım ve artık bebek olmadığım için bırakmanı söylerdim ama içten içe buna bayılırdım." Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu."

Başını salladı. "Ve her akşam odana ev yapımı şehriyeli tavuk çorbası getirirdim."

O çorbayı hatırlıyordum. Çok lezzetliydi. İştahım olmadığında bile onu dört gözle bekliyordum. İçimi ısıtıp beni rahatlatıyordu. "Hatırlıyorum. O çorbayı çok severdim."

Annem bakışlarımızı buluşturmak için geri çekildi, yüzüne kendinden emin bir gülümseme yayıldı. Saç çizgimi öptükten sonra, "O çorba Dean'dendi," diye fısıldadı.

Nefesim kesilirken göğsüm sıkıştı. "Ne?"

"Her gün okuldan sonra Mandy'yle ders çalışmaya gelir, sana o çorbayı getirirdi. Bunu hiç büyütmedi, önemsiz bir şeymiş gibi davrandı." Kolumu sıktı, yüzümdeki şaşkınlığı görünce bakışları yumuşadı. "Seni her zaman önemsedi, Cora."

Zihnimdeki çarklar dönüyor, bu açıklamayı sindirmeye çalışıyordu. Dean ile geçirdiğimiz o lise günlerinden hatırlayabildiğim tek şey şakalar ve sataşmalardı. Fen laboratuvarından tarantulayı çalıp spor ayakkabımın içine sakladığı zamanki gibi şeyleri anımsıyordum.

O gün, *ilk* günümdü.

O günü çok net hatırlıyordum. Bay Adilman'ın sınıfının öbür ucundaki Dean'le tatlı, kısacık bir bakışmayı paylaşmıştım. Kısa bir an için belki -sadece belki- arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm.

Ama olmamıştık. Ayakkabımdaki kıllı örümcek beni o kadar kötü travmatize etmişti ki günün yarısını hemşirenin ofisinde iyileşerek geçirmiştim.

Güzel sözler yoktu.

Çorba yoktu.

Kuru dudaklarımı yaladım, kafam karışmıştı. "Neden bana söylemedin?"

Annem iç çekerek yastığa yaslandı. "Emin değilim." Gözlerimdeki şaşkınlığı görünce yüzümü inceledi. "Ama ondan sonra bir şeyler fark etmeye başladım. Küçük şeyler. Bazen sana bakış şekli. Gözlerinde öyle bir şey vardı ki... Bilmiyorum. Hayranlık. Belki sevgi. Bunu fark ettiğini bile sanmıyorum. İkiniz de fark etmediniz."

"Sen... birbirimize karşı hep bir şeyler hissettiğimizi mi düşünüyorsun?"

Hayır, bu doğru olamazdı. Ben ondan, o da benden nefret ediyordu.

"İçten içe aranızda her zaman özel bir bağ olduğunu düşünüyordum," diye açıkladı düşünceli bir ifadeyle. "Mandy'ye olan sadakatini hiç sorgulamadım, birbirlerine çok değer verdiklerini biliyordum. Ama yıllar geçtikçe nasıl farklı insanlar haline geldiklerini, birbirlerine eskisinden daha az uygun olduklarını fark ettim. Elbette böyle bir şeyi öngörmemiştim ama... sonuca tamamen şaşırdığımı söyleyemem."

Gözlerimi kırpıştırdım, göğsümde bir ağrı vardı. "Ondan nefret etmiyor musun?"

Annem saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attı. "Ondan nefret etmiyorum, tatlım. Dean benim oğlum gibi. Baban ve ben bunların hiçbirinin kasıtlı olmadığını biliyoruz. Kardeşine zarar vermek için kurduğun haince bir plan değildi. Herkes için korkunç bir durumdu ve önümüzde zor seçimler olacağını biliyorduk. Kız kardeşin ve ben uzun uzun konuştuk. Zaman alacak ama hepinizin kendi yolunu bulacağına inanıyorum." Alnımdan öptü. "Mandy için de senin için de üzülüyoruz. Aynı şekilde Dean için de."

Sırtüstü yatıp derin bir nefes verirken gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü. "O gitti, anne. Beni iyileşmekten alıkoyduğunu söyledi ve sırf benden uzaklaşmak için işini

Bloomington'a taşıdı. Bunun beni sevdiği için olduğunu söyledi ama bu hiç mantıklı değil..." Gerçek bir kez daha yüzüme çarptığında sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüştü. "Onsuz bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Kolları tekrar etrafıma dolanıp beni sıcaklığına çekti. "Cora, tatlım... aşk fedakârlık olmadan var olmaz. Bazen bu fedakârlıklar küçüktür, kahve yapmak için erken kalkmak gibi şeylerdir. Bazen de daha büyüktür; ailene destek olmak için ikinci bir işte çalışmak, eşin dinlenebilsin diye yeni doğmuş bir bebekle bütün gece uyumamak ya da kar fırtınasından sonra arabasını küremek gibi karşımıza çıkar." Avucunu gözyaşlarıyla ıslanmış yanağıma koydu, gülümsemesi nazikti. "Bazen büyük bir fedakârlık yapmak her şeyin daha iyi olması için gitmek anlamına gelir."

Başımı salladım, hıçkırıklarım bedenimi sarsıyordu. "Ben büyük bir fedakârlık istemiyorum. Ben kahve versiyonlu fedakârlığı istiyorum."

"Ah, tatlım." Annem bana daha sıkı sarıldı, dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçmıştı. "Bunu ihanet olarak değil, sevgiden kaynaklanan bir eylem olarak algılamalısın. Ve bence bu zamanı biraz vicdan muhasebesi yapmak, hayatının parçalarını yeniden bir araya getirmek için kullanmak iyi olabilir. İhtiyacın olan her konuda yardımcı olmak için buradayım, baban da öyle. Bu bir son olmak zorunda değil... Bunu yeniden başlamak için bir şans olarak düşün."

Burnumu çektim, düşüncelerim Dean'le oturma odasında yaptığımız son konuşmaya geri döndü. O güne kadar aldığım en değerli hediye olan madalyonu geri verdiğimde gözlerindeki o bakışa ve öfkeli sözlerime geri döndüm. Bu birlikte geçirdiğimiz son andı. Son şansımızdı ve o da en az benim kadar acı çekerken acımla korkumun onu yıkmasına izin vermiştim.

Belki de annem haklıydı. Belki de tüm bunlar aşkla ilgiliydi.

Belki de aşk, sırf uyuyabilsin diye karanlıkta en sevdiği şarkıyı söylemekti.

Belki de aşk, onu sıcak tutmak için ayağındaki ayakkabıları vermekti.

Belki de aşk, karanlıktan korktuğunu bildiğiniz için gecenin bir yarısı elektrikler kesildiğinde ortaya çıkmaktı.

Ve belki de aşk, ışığı tekrar bulmanın tek yolu bu olduğu için çekip gitmekti.

Duygularımızın gelgit gibi dalgalanmasının sebebinin içinde bulunduğumuz durum olduğuna inanmak istedim. Ama böyle duygular birkaç hafta içinde oluşmazdı. Zaman içinde oluşur, çiçek açar ve ikinizden de daha büyük bir şeye dönüşürdü.

Çektiğimiz acı bir kapıyı açmış olabilirdi o kapı daima çatlaktı. Dean ve benim aramda her zaman eşsiz bir kimya, bir bağ vardı. Şakaların, muzipliklerin ve düşmanca sözlerin ardına gizlenmişti ama her zaman orada bir şeyler vardı. Ve eğer son on beş yılı zihnimde bir film makarası gibi oynatsaydım, işaretleri görürdüm. Koşullar, bilinmezlik ve irade savaşımız yüzünden görmezden geldiğim anları fark ederdim.

O karlı otoyolda Blizzard'ı kurtardıktan sonra dikiz aynasından onun gözlerindeki bakışı tanıyabilirdim.

Mısır nişastalı çörekle bana zarar verdiğini düşündüğünde yüzündeki dehşeti ve suçluluk duygusunu görebilirdim.

Ne zaman yakınında olsam göz kırpışlarını, sırıtışlarını ve gözlerindeki parıltıyı yakalayabilirdim.

Veterinerde kollarının beni nasıl sardığını, içimi nasıl umutla doldurduğunu hissedebilirdim.

Kasım ayındaki o gece -neredeyse sabahın ikisinde- hiç tereddüt etmeden ya da soru sormadan nasıl geldiğini hatırlayabilirdim.

O bodrumdaki alçakgönüllü sözlerinin ardındaki gerçeği duyabilirdim. *"Bana ne istersen yapabilirsin. Onu rahat bırak."*

Zihinsel olarak cuma günü her şeyin yaşandığı o oturma odama geri dönecek, onu *gerçekten* dinleyecektim. Ve her şeyi farklı bir şekilde yapacaktım.

Yatakta doğrulup bileğimle gözlerimi silerken çaresiz bir inilti çıkardım. Annemin yüzüne döndüm. "B-benim gitmem gerek."

Parmaklarını son bir kez daha saçlarımda gezdirdi ve geri çekilirken omzumu şefkatle sıktı. "Biliyorum."

Anneme sarılmak için eğildim, iki kolumla onu sıkıca sardım. Ağlamaklı yüzümü boynuna gömüp vanilyalı parfümünü içime çektim. Bu koku çok tanıdık, çok rahatlatıcıydı. "Teşekkür ederim. Sana yaşattığım her şey için özür dilerim."

"Ah, Corabelle..." Beni bırakmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sadece iyileş. Mücadele etmekte utanılacak bir şey yok ama sonsuza kadar orada kalamazsın. Hepimiz senin için buradayız."

Merdivenlerden hızla inip kapıdan çıkmadan ve arabama binmeden önce son bir kez daha sarıldık. Saat öğleden sonra biri geçiyordu ve henüz gitmemiş olma ihtimali vardı.

Veda etmem gerekiyordu.

Gerçek bir veda.

Muhtemelen yarım düzine trafik kuralını çiğneyerek şehri hızla geçtim ve onun evinin önüne park ettim. Arabamın kapısı açıldığında dışarı fırladım ve tanıdık yürüyüş yoluna doğru koştum. Kapıyı çalıp yan camdan içeri baktım. Tozlu camın ardından gözlerimi kıstım ama her şey boş görünüyordu.

İçi boştu.

Toplanmıştı.

Hayır.

Çok geçti.

Arkamı dönüp sırtımı kapıya yaslayarak yere, beton basamağa kadar çöktüm. Onu aramayı düşündüm. Mesaj atmayı.

Ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Her şeyin ağzımdan şu şekilde çıkmasından korkuyordum:

Seni istiyorum.

Sana ihtiyacım var.

Geri dön.

Ve şimdi bir şekilde *biliyordum* ki... gerçekten geri dönmesi gereken kişi bendim.

On beş dakika sonra, içimi boşaltmış bir şekilde bitkin bir zombi gibi bahçemde dolaşıyordum. Duygusal karmaşam o kadar yoğundu ki, üzerinde adımın yazılı olduğu kapıma bantlanmış zarfı neredeyse fark etmeyecektim.

Corabelle.

Beyaz zarfı almak için uzandım, kapıdan koparıp adımın siyah mürekkeple yazıldığı yere parmağımla dokundum. Zarfın mührünü açarken derin bir nefes aldım, ardından dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı.

İçinde kolyem vardı, yanında el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu:

Hâlâ atıyor.

Hâlâ iyisin.

Ve seni hâlâ seviyorum.

- Dean

Gözyaşlarımın arasında kelimeler bulanıklaşırken boğazımdaki hıçkırığı yuttum. Zarfın içine uzanıp tanıdık altın zinciri titreyen elimle çıkardım, zarftan kalan kısmı dizlerimin arasına

sıkıştırdım ve kolyeyi saçımın arkasından taktım. Madalyon göğsümün üzerine açık bir şekilde düştüğünde, göğsümdeki o küçük ağırlığı hissetmek beni gülümsetti. Sonra parmak uçlarımı kaburgalarıma bastırıp gözlerimi kapattım, kalp atışımın içimde titreşmesine ve bana huzur vermesine izin verdim.

Aşk hiç düşünmediğim, beklemediğim, *bilmediğim* birçok şeydi... ve bu şeylerden biri de, ne kadar çok engel olursa olsun mümkün olan en iyi versiyonum olmaktı. Seni çamura geri çekmeye çalışan ne kadar çok darbe ya da aksilik olursa olsun önemli değildi. İyileştiğiniz yolun ne kadar karanlık, ne kadar zor ya da ne kadar acı verici olabileceği önemli değildi.

En başta kendi kalbimizi sevmeden onu bir başkasına veremezdik.

Ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

8 AY SONRA

KASIM AYININ ılık geçmesine minnettardım çünkü bisikletime atlayıp saçlarım savrularak burnumu gıdıklarken serin esintiyi yüzümde hissedebiliyordum. Beni gülümseten küçük şeylerdi.

Şehir merkezindeki şirin kafeye yanaştım, bisikletimi metal rafa kilitledim ve rüzgârda uçuşan saçlarımı düzelttim. İşyerindeki haftam yorucu geçmişti, dönemin ilk çeyreğindeki ödevleri tamamlamış ve Şükran Günü tatilinden önceki sınavları hazırlamıştım. Aylık kahve randevumuz haftanın en önemli anıydı, o sabah çalar saatim beni rüyamdan uyandırdığından beri dört gözle beklediğim bir şeydi; ayak parmaklarımın arasında kum ve dalgaların üzerinde *onun* dans eden kahkahası.

Başımı sallayıp zihnimi temizledim ve kazak şeklindeki elbisemi düzelttim. Ardından dizime kadar uzanan botumdaki başıboş bir yaprağı iterek çantamı omzuma atıp kafenin kapısından içeri girdim. Bakışlarım arkadaşlarımı bulmak için etrafı taradı.

"Cora!"

Soluma baktım ve onları köşedeki bir masada gördüm. Yanlarına giderken el sallayıp gülümsedim. "Geciktiğim için özür dilerim," dedim, sekiz kilometrelik yolculuktan dolayı hâlâ biraz

nefes nefeseydim. "Son dakikada bisikletle gelmeye karar verdim, hava çok güzeldi."

Ben yaklaşırken Tabitha'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yirmi dakikalık bir kardiyodan sonra ancak sen bir film yıldızı gibi görünebilirsin."

"Pek sayılmaz. Yolda bir düzine insanla göz göze geldim ve saçımın yarısını yuttum," diye dalga geçtim. V yakalı kazak elbisemi aşağı çekiştirirken seçimimden dolayı pişmanlık duymuştum. Koltuğa yerleştim ve hâlâ araba koltuğunda rahatça oturup mutlu bir şekilde üstündeki sallanan oyuncaklarla oynayan bebek Hope'a baktım. "Çok hızlı büyüyor."

"Salı günü on aylık oldu. Çılgınca, öyle değil mi?" Tabitha gururla gülümsedi.

"Vay canına."

Hope kesinlikle muhteşemdi, tıpkı annesininki gibi ipeksi siyah saç tutamları vardı. Safir mavisi gözleri parlıyordu ve yuvarlak, pembe yanakları ona meleksi bir ışıltı veriyordu. Masanın karşısındaki Tabitha'ya dönüp baktığımda düşünceli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

"Ne? Saçımda böcek mi var?" Tabitha gülerken karışmış altın sarısı saçlarımı elledim.

"Böcek falan yok. Sadece güzelliğini takdir ediyordum."

Kollarımı indirip yüz hatlarımın gevşemesine izin verdim. "Ah."

"Kesinlikle parlıyorsun, Cora. İnanılmaz görünüyorsun." Ellerini kahve fincanının etrafında kavuşturdu ve başını eğerek beni biraz daha yakından inceledi. "Seninle gurur duyuyorum."

Sözlerinin üzerime çöken bir sakinlik dalgası gibi içime işlemesine izin verdim ve kendi gülümsememin çiçek açtığını hissettim. Gerçek şuydu ki, kendimi inanılmaz hissediyordum.

Daha hafif. Daha yumuşak. Özgürdüm ve artık sırtımda yükler yoktu.

Son sekiz ay zorlu mücadeleler, saatler süren terapiler, akıl sağlığı mücadeleleri ve her gün bir önceki günden daha iyi olmak için kendime verdiğim sözlerden başka bir şeyle geçmemişti.

Travma sonrası stres bozukluğundan kurtulanlar için bir terapi grubuna katılmıştım ve çok sayıda yeni arkadaş edinip benzer ruhlarla tanışmıştım. Terapi olarak bisiklet sürmeye başlamış, sağlıklı miktarda kilo ve kas kazanmıştım. Bu da özgüvenimi arttırıp yeni bir gardırop için savurganlık yapmama neden olmuştu. Tabitha ile aylık kahve randevularım, Mandy ve onun yeni erkek arkadaşıyla birlikte ailemle haftalık akşam yemeklerim, Lily ve bazen iş arkadaşlarımla yaptığımız kız kıza sinema gecelerimiz oldu. Her sabah köpeklerimi gezdirdim, meşgul olmak için yaz okulunda görev aldım ve ilham verici podcastler ile sesli kitaplarda teselli buldum. *Smoothie* içip vitaminlerimi aksatmadım.

Hatta bir dövme bile yaptırdım.

Yalan söyleyip her şeyin mükemmel olduğunu iddia edemezdim. Hâlâ kâbuslar görüyordum. Hâlâ ışık açık uyuyordum çünkü karanlık beni huzursuz ediyordu. Hâlâ biri bana beklenmedik bir şekilde dokunduğunda zıplıyordum ve bazen zihinsel olarak geri çekiliyor, konuşmaların ortasında farkına bile varmadan dalıp gidiyordum.

Ve... hâlâ onu özlüyordum.

Ama iyileşiyor, öğreniyor ve büyüyordum. Ayrıca sekiz ay önceki halime geri dönmek yoktu. Bunu asla yapmayacaktım.

Yeni röflelenmiş bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Teşekkür ederim," dedim usulca. "Sen de harika görünüyorsun. Seni her gördüğümde daha da güzelleştiğine yemin edebilirim."

Tabitha başını eğerken yanakları yumuşak bir pembelikle kızardı, sonra başıyla yanımdaki kahveyi işaret etti. "Senin için sipariş verdim."

"Ah, teşekkür ederim." Fincana uzanıp dudaklarıma götürdüm ve derin bir iç çektim. "*Vanilyalı cappuccino* ve *ekstra shotlı espresso*. Sen benim kahramanımsın."

Gerçekten de beni mutlu eden bu küçük şeylerdi.

Tabitha bileğime bakarken gevşek bilekliklerinden biriyle oynadı. "Dövmen harika görünüyor. Güzelce iyileşmiş."

Uzun kollu kazağımın altından görünen basit tasarıma baktım. Ona daha iyi göstermek için kolumu kaldırdım ve başparmağımı nabız noktamın üzerinde gezdirdim. Bu bir kalp atışı dövmesiydi. Kendi tırnaklarımla bileğime kazıdığım küçük yara izlerinin üzerine kazınmış küçük bir EKG sembolüydü. Tam olarak Dean'in beni rahatlattığı nokta boyunca uzanıyordu, yaşadığım ve üstesinden geldiğim her şeyin günlük bir hatırlatıcısıydı. Kurtuluşumdan sonra edindiğim endişeli bir alışkanlık olan kendimi kaşımayı bırakmam için beni eğitmişti. Ayrıca... bana onu düşündürüyordu.

"Teşekkürler," dedim. "Bunu seviyorum. Beni anın içinde tutuyor, bilirsin işte."

Başını salladı. "Matthew'u onurlandırmak için bir dövme yaptırmayı düşünüyordum. Belki Hope'un adının bir kelebeğin içine işlenmiş hali olabilir. Kelebekler beni gülümsetiyor." Tabitha kahvesinden bir yudum alıp yuttuktan sonra bir sonraki sorusunu sormaya cesaret etti. "Son zamanlarda Dean'le konuştun mu?"

Ondan söz edince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ara sıra," diye itiraf ederken koltukta geriye doğru kaydım ve elbisemin kemeriyle oynadım. "Bazen nasıl olduğumu öğrenmek için mesaj atıyor. Ağustos ayındaki doğum günümde bana oldukça tatlı bir sesli mesaj bırakmıştı." Sosyal medyadaki son

etkileşimimizi hatırlayarak kıkırdadım. "Geçenlerde dünyanın en büyük eşek şakaları ve kötü sürprizleri hakkında bir makalede beni etiketledi. Not aldığını söyledi."

Tabitha fincanının üzerinden sırıttı, Hope yanımızda cıyaklarken onun ayak parmaklarını gıdıkladı. "Bu harika, Cora. Tamamen sessiz olmamasına sevindim."

Ben de sevinmiştim. O gittikten sonraki ilk birkaç ay ne bekleyeceğimi bilememiştim. Ne *istediğimden* bile emin değildim. Birini görmemenin onu unutmak için işaret olduğunu söylerlerdi ama ben hiçbir zaman Dean'den kopmam gerektiğini hissetmemiştim. Benim iyileşmeye ihtiyacım vardı. Ve onun hiç var olmadığı bir geleceği hayal dahi edemiyordum.

Bu yüzden ara sıra görüşmek beni rahatlatıyordu. Konuşmalarımızın duygusallaşmasına ya da mahrem konulara kaymasına asla izin vermiyorduk. Bunu ikimiz de kontrol etmiştik. Bu yüzden birbirimize komik resimler yolladık.

Birbirimize bağlı kaldık.

Bağlıydık ama bu hayati bir önem arz etmiyordu.

Şimdilik yeterliydi.

Ama her zaman böyle olacağından emin değildim.

Hope mızmızlanmaya başladığında Tabitha ona kemirmesi için bir gofret verdi ve kahve içip kıkırdayarak sohbet etmeye devam ettik. Aylık buluşmalarımızda genellikle olduğu gibi zaman akıp geçti ve kısa süre sonra Tabitha'nın bir doktor randevusu için ayrılması gerekti. Vedalaşırken kolları beni ekstra sıkı bir şekilde sardı. Nefesi kulağıma çarparken, "Sen bir ilham kaynağısın, Cora," dedi. "Umudun gerçek anlamı sensin."

Geri çekildiğimizde gözlerim yaşardı ve ona sulu bir gülümseme sundum. "Hislerimiz karşılıklı."

Tabitha ve Hope kaldırımda gözden kaybolurken el sallayarak gidişlerini izledim. Ben de onları takip etmek üzereydim ki Jude ve Penny için eve iki *puppuccino* getireceğime söz verdiğimi

hatırladım. Aslında köpekler için bir fincan ekstra karışmış krem şanti demekti.

Başka ne ekstra karışmıştı biliyor musunuz? Ben.

Köpeklerim için çantamda krem şanti taşımanın saçmalığına güldüm ve tezgâha doğru ilerledim. Siparişimi verirken kapı arkamdan şıngırdadı, ben de beklemek için kenara çekildim. Bardakları toplayıp kapakların sıkıca kapatıldığından emin olduktan sonra döndüm ve sert bir bedene çarptım.

"Ah! Çok özür dilerim."

"Kahretsin. Üzgünüm."

O ses.

İkimiz de yukarı baktık, gözlerimiz kilitlendiğinde donakaldım.

Ardından *puppuccino*lardan birini yere düşürdüğümde krem şanti botumun her tarafına sıçradı. Muhtemelen temizlemem gerekirdi ama bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Genel olarak hareket etmek imkânsız gibiydi.

Dean'in yüzünde şaşkınlık, merak ve *ah siktir* karışımı bir ifade vardı. "Bir şey düşürdün."

Gözlerimi kırpıştırıp sözlerini yavaşça algılamaya çalıştım. Sonunda anladığımda elimde olmadan dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı; bununla birlikte onun da yüzüne bir gülümseme yayıldığında artık sırıtıyordum. "Öyle mi?" İnançsızlık, şüphe, kafa karışıklığı ve güçlü bir tanıdıklığın garip karışımını hissederek neredeyse cıyakladım.

"Pantolonumun paçasına bakarsak, evet."

Aşağıya baktım, kot pantolonundaki krem şantiyi görünce yüzüm utançtan kızardı. Tekrar yukarı baktığımda, eğlenen yüzü solmuştu ve ikimiz de pisliği temizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadık.

"Harika görünüyorsun, Cora," diye soludu. Bakışları daha sağlıklı kıvrımlarımın, daha kısa saçlarımın üzerinde oyalandı ve

sonunda gözlerimdeki yenilenen ışıltıya odaklandı. "İçeri girdiğimde seni tanıyamadım bile."

Utangaç bir şekilde başımı eğdim. "Beni eşofmandan başka bir şeyle görmeye alışık değilsin," dedim şakayla karışık.

Dean beni tepeden tırnağa incelemeye devam etti ama bunu üstünkörü bir şekilde değil, sanki tüm parçalarımı bir araya getirmiş ve onlardan zevk alıyormuş gibi yaptı. "Sorun o değil."

İkimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

Yutkundum, son sekiz aydır umutsuzca ona söylemek istediğim kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Ama şimdi karşımda durduğu için dilim tutulmuş gibi hissediyordum. Dudağımı kemirdiğimde gözlerimiz tekrar kenetlendi. "Sen de iyi görünüyorsun."

Ve yalan söylemiyordum. Gerçekten de öyle görünüyordu. Beyaz bir tişörtün üzerine siyah düğmeli bir gömlek giymişti. Altında da koyu renk bir kot pantolon vardı. Saçları dağınıktı ve hafifçe uzamıştı, yeni çıkmış kirli sakalları çenesini gölgeliyordu. Gözleri daha da mavi görünüyordu, bu mümkün müydü ki?

Cevap vermeyince boğazımı temizledim ve biraz daha konuşmaya çalıştım. "Kasabada ne arıyorsun?"

Dean içinde kaybolduğu hayalden kurtulmuş gibiydi. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken başının arkasını kaşıdı. "Annemi ziyaret ediyordum. Ve arkadaşım Reid... benimle konuşmak istediği bir şey varmış, onunla buluşacağım."

Cevabının *sen* olmasını dilemekten nefret ediyordum.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek onları diğer tarafa doğru taradım. İçimde Reid'in onunla ne hakkında konuşmak istediğini bildiğime dair bir his vardı ama bunu söylemek bana düşmezdi. Bu yüzden sadece başımı salladım ve kelimelerim tükenmiş gibi hissederek garip bir sessizlik içinde öylece durdum.

Dean sonunda dudaklarını birbirine bastırarak, "Seni görmek istedim, Cora," diye itiraf etti. Hafif bir nefes verirken yanağı seğirdi. "Hem de çok. Ben sadece... beni görmek isteyip istemediğini bilmiyordum ve düzenini bozmak istemedim. Hayatına gelip seni altüst etmek, sonra tekrar uzaklaşmak istemedim. Mesafemi korumak daha kolay geldi."

"Anlıyorum." Hızla başımı salladım ve elim hayatta kalmayı başaran *puppuccino* bardağını kavrarken kendimi gülümsemeye zorladım. O sırada kazağımın kolu dirseğime doğru kaydı ve Dean'in dikkatini çekti. Gözleri bileğimdeki küçük dövmeye takıldı, onu fark ettiğinde aldığı keskin nefesi kaçırmadım. Bileğimi uzatarak ona yeni dövmemi gururla gösterdim. "Beğendin mi?"

Bir anlığına dalıp gitti, zihni sanki çok uzaklarda bir yerdeydi. Bazen benim de gittiğim bir yer olup olmadığını merak ettim. Boğazını temizleyip başını salladı. "Evet. Çok beğendim."

Dövmeme dokunmak, başparmağıyla o küçük desenin izini sürmek istediğini anlayabiliyordum. Bunun tüylerimi diken diken ettiğini söyleyebilirdim. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ama o direnerek ellerini ceplerine soktu.

"Eh, seni tutmayayım. Eminim şehirde fazla kalmayacaksındır," diye ağzımdan kaçırdım.

Bunlar ona söylemek istediğim son sözlerdi ama yine de ağzımdan kaçmıştı.

Çenesinin gerilmesine ve bakışlarının kaymasına bakılırsa, sanırım Dean'in de duymak istediği son sözler bunlardı.

"Pekâlâ." Eliyle koyu siyah saçlarını karıştırıp çenesini aşağı eğdi. "Gitsem iyi olur."

"Tamam." Dudağımı ısırdım, ağzımdan daha fazla yalan kaçmasını engellemeye çalışıyordum.

Gergince gülümsedi. "Bu güzel bir sürpriz oldu. Gerçekten iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Bu biz değildik. Biz, önemsiz konuşmalardan ve yüzeysel sözlerden daha fazlasıydık.

Lanet olsun.

Ama sonra kot pantolonunda hâlâ krem şanti varken uzaklaşmaya başladı. Gözleri kaçırılmış fırsatlarla doluydu ve ben çaresiz bir şekilde kafenin zeminine yapışıp kalmıştım. Sıkışmış gibiydim, çelişkilerle doluydum.

Dean kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. O kısacık bakışta aramızda söylenmemiş pek çok kelime geçmişti. Kısaydı, göz açıp kapayana kadar geçip gitmişti ama kalbimi güçlü bir yumruk gibi sıkmıştı.

Sert bir nefes verip yere düşen bardağı almak için eğildim ve fayansın üzerindeki pisliği silmek için bir peçete kopardım. Çöpü kapının yanındaki çöp kutusuna atarken Dean'in kaldırımdan aşağıya doğru yürüyüşünü izledim. Sadece bir anlığına orada durdu ve botlarına bakarken eliyle ensesine masaj yaptı. Ardından yürümeye devam etti.

Gözlerimi kapattım.

Derin bir nefes aldım.

Sonra da kendi kendime *sikerler* diye mırıldandım.

Başka bir şey düşünmeden ayaklarımı zorlayarak harekete geçtim, kapıyı ittim ve kalabalık kaldırımda koşmaya başladım. Saçlarım ve çekingenliğim beni arkamdan takip ediyorlardı. "Dean!"

Aniden durup arkasına döndüğünde ona doğru koştuğumu anladı ve dudakları bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. Şaşkınlığına karışan belirgin bir rahatlama vardı.

Yavaşlayarak önünde durdum, saçlarımı geriye doğru kabarttım ve hafifçe güldüm. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Alçak sesle gülerek, "Lütfen," dedi. Ellerini kalçalarına yaslamıştı ve gözleri sonbahar güneşinin altında parlıyordu.

"Krem şantiyi yine düşürmeli miyim?"

Dean çenesini kaşıyarak bunu gerçekten düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım o kısmı atlayabiliriz."

Başımı salladıktan sonra parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. Göğsüm onunkine yaslandı, dudaklarım boğazının derisini sıyırırken kalbim onunla senkronize bir şekilde atıyordu. Onu içime çektim ve aylar sonra ilk kez kendimi *evimde* gibi hissettim.

Tanrı aşkına, hangi parfümü kullanıyordu?

Yeni miydi?

Bunu kullanması yasal mıydı?

Dudaklarımın onu ürperttiğini hissederken, "Selam," diye fısıldadım.

Dean'in kolları belimi sıkıca sararak beni kendine çekti, ikimiz de uzun zamandır taşıdığımız gerginliği üzerimizden attık. Derin bir nefes alarak şüphelerini ve pişmanlıklarını şakağıma doğru üfledi. "Merhaba."

Bu bir merhabaydı. Hoş geldindi. *Seni özledimdi.*

Hemen ayrılmadık. Orada öylece durduk, dizlerimi titreten ve göğsümde kelebekler uçuşturan bir şekilde birbirine yaslanmış bedenlerimizin sıcaklığının tadını çıkardık. Kollarımda nasıl hissettirdiğini ezberlemeye çalıştım. *Güçlü, güvenli, sıcaklık ve enerjiyle uğuldayan, inkâr edilemez bir kimyayla sarmalanmış.*

Ayak parmaklarım uzun süre üzerlerinde durmaktan ağrımaya başladığında geriye doğru adım attım. Ardından elbisemi düzelttim ve yanaklarıma kalıcı olarak kazınmış gibi hissettiren küçük gülümsemeyi gizleyemedim. "Bu daha iyiydi."

Ayakkabılarımız birbirine değerken gülümsemesi benimkinin bir yansıması gibiydi. "Çok daha iyi."

"Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?"

Ah, merhaba, kelime kusmuğu. İşte buradasın.

Bu cüretkâr istek karşısında yüzümün ısındığını hissederek geriye doğru küçük bir adım daha attım. Dean'in gözleri eğlenceli, neredeyse hınzırca bir şeyle parlıyordu.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Iy, hayır. Asla." Dudaklarımı büzerek başka tarafa baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Peki sen ediyor musun?"

"Evet."

Sırıttım. "Tamam."

"Tamam."

Orada öylece dururken bir an için sessizliğe gömüldük, ikimiz de sözlerimin ağırlığı karşısında biraz sersemlemiştik.

Bir randevu. Dean ile.

Ölümcül düşmanlardan, cehennemin kara çukurlarına birlikte atılmış iki insana dönüşmüştük. Gözyaşlarını, travmaları, öfkeli sözleri ve bir sürü ateşli, zehirli sevişmeleri paylaşmıştık. Her şeyi yaşamıştık ama yine de daha önce hiç gerçek bir randevuya çıkmamıştık.

Bu kadar basit bir şey şimdi nasıl oluyor da içimi küçük kıvılcımlarla dolduruyordu? Kalbimin içinde şimşek böcekleri çırpınıyor gibi hissediyordum. Ona gülümsedim; biraz utangaç, biraz gergin, biraz da flörtöz bir gülümsemeydi bu. "Beni yedide alır mısın?"

Dean başıyla onayladı, ardından göz kırparak geriye doğru yürüdü. "Sonra görüşürüz, Corabelle."

Kaldırımda tekrar yürümesini izledim ama bu kez adımlarında bir neşe vardı. Tereddüt yoktu.

Bu kez giderken, geri döneceğini biliyordu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

KÜÇÜCÜK BANYODA sıkışık bir halde dururken Lily saç düzleştiricimi kaptı. Hazırlanması gereken kendi randevusu vardı. Lars ile. *Lily'yle dışarı çıktığım ve sonrasında çıldırıp Dean'in kapısında dayandığım gece barda olan iriyarı, dövmeli adamla.*

Onu görebiliyordum. Karanlık ve kendi düşüncelerinde kaybolmuş birine benziyordu. Biraz göz korkutucuydu ama Lily kesinlikle ona karşı koyabilirdi. Seksi bir çift olacaklarını düşünüyordum.

Lily düzleştiriciyi çikolata rengi saçlarında gezdirirken, "İç çamaşırlı mı, yoksa iç çamaşırsız mı?" diye sordu.

Burnumu kırıştırdım. "İlk buluşmada ne kadar edepsiz olmayı planlıyorsun?"

"Sen söyle. Ben de sana soruyorum."

Omzuna bir şaplak atıp elindeki düzleştiriciyi kaptım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, işleri ağırdan almayı planlıyorum. Onunla yatağa atladıktan hemen sonra Bloomington'a dönmesini ve yeni hayatına devam etmesini istemiyorum."

Lily makyaj çantasını karıştırırken, "Lütfen," diye karşı çıktı. "Ateşli ve ağır bir cinsel ilişkiyi soğukkanlılıkla bitirdiniz,

ardından sekiz ay boyunca birbirinizi görmediniz. Bu gece çıldırmamanızın imkânı yok. Birleşme kaçınılmaz."

"Birleşme mi? Bazen beni korkutuyorsun."

Aynada dudaklarını büzdü, ruj rengine karar vermeye çalışıyordu. "Oyumu iç çamaşırı giymemekten yana kullanıyorum."

"Not edildi. Teşekkürler." Lily'nin ağzından çıkan her şeye verdiğim genel tepki olan yarı sinirlenmiş, yarı eğlenmiş bir halde başımı salladım. Ama... *birleşme* düşüncesi içimi ısıtmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Bu korkunç bir kelimeydi.

Ve berbat bir fikirdi.

Düzleştiriciyi kapattım ve aynada görünüşümü kontrol ederken saçlarımı kabarttım. Makyajım doğal ama gurur vericiydi, seçtiğim şampanya rengi elbiseyle yazdan kalma bronz tenimi tamamlıyordu. Boynumdaki madalyona dokundum, oldukça gergin hissediyordum. Lily'ye döndüm. "Sence bu kötü bir fikir mi?"

Lily kiraz kırmızısı rujunun kapağını kapatırken hiç tereddüt etmedi. "Hayır. Senin birileriyle yatman gerekiyor, kızım. Vajina arafında kalmışsın."

Ah.

"Seksten bahsetmiyorum, Lily. Dean'le vakit geçirmekten bahsediyorum. Yeniden bağlanmaktan." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Lütfen vücut parçalarının yeniden birleşmesiyle ilgili bir şaka yapma."

"Tanrım. Ne kadar ergen olduğumu düşünüyorsun?" Göz kırptıktan sonra bulunduğum tarafa doğru dönerek tüm dikkatini bana verdi. "Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Elbette. Bu konuda iyi olduğunu biliyorum."

Lily dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve kalçasını lavaboya yasladı. "Bence bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Siz ikiniz

birbiriniz için yaratılmışsınız, Cora. Ve şimdi çok daha iyi bir noktaya ulaştın. Tanrım, bir gün sevimli bebeklerinin vaftiz annesi olmak için sabırsızlanıyorum."

"Pekâlâ, bu çok hızlı oldu." Kaşlarımı çattım ama buna rağmen yüzümde bir sırıtış belirdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Bizimki gibi bir hikâyede *sonsuza dek mutlu yaşamak* tarzında bir son olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sizinki gibi bir hikâye *sonsuza dek mutlu yaşamayı* çok daha tatlı hale getirir."

Gülümsedim.

Sonra da hayal ettim: Ben ve Dean.

Bir gelecek.

Akşam yemeği randevuları, sarılmalar, film geceleri, sahilde tatiller.

Çocuklar.

Köpekler.

Daha fazla köpek.

Daha da fazla köpek.

Hepsini hayal edebiliyor ve ilk kez *gerçekten* o geleceği görebiliyordum.

Ön kapımın çalınması, midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Lily yirmi dakika önce gitmişti ve ben de kanepede oturmuş nefes alıştırmaları yapıyordum. Nefes almak iyi ve önemliydi. Bizi hayatta tutardı.

Siyah topuklu ayakkabılarımla salonda yürürken Jude ve Penny benden önce kapıya koştular. Sessizce kendi kendime

mantramı tekrarladım. Kısa bir süre gözlerimi kapatıp sinirlerimi toparladıktan sonra kapıyı açtım.

Dean gözlerini bana diktiği anda donakaldı; bakışları yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor, beni dikkatle inceliyordu. İkimiz de ne söyleyeceğimizden emin olmadan birbirimize bakarken âdemelması kıpırdandı.

En sonunda derin bir nefes verdi. "Vay canına. Sen..."

Penny verandaya sıçrayıp Dean'in ayak bileğine dolandı ve bacaklarının etrafında dönerek onu içinde bulunduğu şaşkınlıktan kurtardı. Dean iki köpeğe de ilgi göstermek için çömeldi ama ben kapı aralığında dudağımı ısırarak oyalanırken gözleri sürekli bana kayıyordu.

Boğazımı temizleyip Dean'in içeri girebilmesi için köpeklere geri çekilmelerini söyledim. "Hey, sen," diye mırıldanırken gülümsüyordum, sesimi bulduğum için rahatlamıştım. "Görünüşe göre seni özlemişler."

Ayağa kalkıp kapıdan içeri adımını attı, bakışları hâlâ sıcaktı ve benim üzerimdeydi. Tekrar yutkunarak ellerini ceplerine soktu.

Bakışlarının yoğunluğu altında tenimin neredeyse yandığını hissedebiliyordum, bu yüzden arkamı döndüm ve ceketimi almak için portmantoya doğru yürürken ellerimi birbirine geçirdim. "Peki, nereye gitmek istiyorsun? Her şeye tamamım. Eski günlerin hatırına The Oar'a bile gidebiliriz, her ne kadar ben-"

İki sıcak elin arkadan belimi nazikçe kavradığını hissettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. Muhtemelen sonsuza dek nefes alamayacağımı hissediyordum. Dudakları kulağıma değdi, kalp atışları sırtıma baskı yaptı ve yakınlığı son sekiz aydır özlediğim her şeyi acı verici bir şekilde hatırlattı.

"Bu gece uslu olacağıma dair kendime söz verdim ama beni yalancı çıkaracakmışsın gibi hissediyorum."

Alçak, boğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve karnımdaki kelebeklerin kanatları hızlandı. Aslında heyecandan ölmüşlerdi. Midem artık bir kelebek mezarlığıydı.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Net bir şekilde söyleyebilirdim ki bu nefes egzersizleri işe yaramıyordu.

Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım ve yavaşça ona doğru döndüm. Bir adım geri çekilirken elleri belimden kaydı.

Dean bana sırıtarak göz kırptı, muhtemelen ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ama tek yaptığı daha fazla kelebek öldürmek oldu. "Oar kulağa hoş geliyor."

"Tamam. Harika."

Tanrım, uzun bir gece olacaktı.

Ya da çok kısa bir gece.

Ceketimi giymeyi başarmıştım, düğmeleri iliklerken ve çantama uzanırken Dean'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Yeniden nefes alarak onu ön kapıya kadar götürdüm, dışarı çıkmadan önce Jude ve Penny'nin kulaklarının arkasını nazikçe kaşıdım.

Dean elini sırtımın alt kısmına koydu, dokunuşu sıcak ve belirgindi. "Şuna bak," dedi ve dikkatimi garaj yolunda benimkinin arkasına park etmiş olan araca çevirdi. "Bebeğimi geri aldım."

Elini çekmeden önce kalçamı hafifçe sıktı ve ben hâlâ arabadan bahsedip bahsetmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Siyah Camaro'ya yaklaştığımızda gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım. Bu... *o* araba mı?"

"Hayır. O pisliğin onu bir şekilde sıvılaştırdığına eminim ama bu birebir aynısı."

Yolcu tarafına doğru ilerledim, Dean sürücü koltuğuna atlarken ben de içeri kaydım. Arabanın içi tanıdık kokularla -deri,

nikotin ve sedir- dolup taşarken, anılar da beni zihnimin orta yerinden vurmuştu. Emniyet kemerimi bağlarken, "Çok güzel bir araba," diye fısıldadım.

Dean elinde anahtarla duraksadı ve kontağa yerleştirmeden önce tereddüt etti. Dudaklarını birbirine bastırırken omuzları çöktü ve dönüp bana baktı. "Pazartesi 8 Kasım," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım, hava duygularla yoğunlaşırken gözlerimiz birbirine kenetlendi. "Evet. Zaman hızlı geçti."

Neredeyse birinci yıl dönümümüzdü.

Ama biz nişan, evlilik ya da herhangi bir dönüm noktasını kutlamıyorduk. Hayatta kalışımızı kutluyorduk.

Ve ben bunu pazartesi günü kutlayacaktım. Erken kalkacak, köpeklerimle birlikte güneşin doğuşunu izleyecek, elime sıcak bir fincan kahve alacak ve kasım ayının berrak havasını içime çekecektim.

Sonra da gülümseyecektim.

Çünkü gülümseyecek çok şeyim vardı.

Dean konsolun karşısına uzandı ve elimi kendi elinin içinde alıp sıktı. Parmaklarını eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Kahrolası şekilde başardık."

Yüzüme kocaman, gerçek bir gülümseme yayıldı. "Evet, başardık."

O da gülümsedi ve elimi bırakarak arabayı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıktı. On beş dakika sonra The Broken Oar'ın tanıdık otoparkına girdik. İkimiz de bir süre orada oturup insanlarla, sigara içenlerle ve yüksek sesli kahkahalarla dolup taşan binaya baktık. Earl'ü ve o ilk gece bana nasıl baktığını hatırlayınca huzursuzluk hissi geri döndü. Dean'in arabasının otoparka girdiğini, dışarı nasıl fırladığını düşündüm. Kaygısız ve espriliydi, ikimiz de önümüzde uzanan dehşetten habersizdik.

Dean elimi tekrar bulup nazikçe sıktığında endişem arttı ve titrek bir nefes verdim. "Biliyor musun, benim daha iyi bir fikrim var."

Yirmi dakika sonra çimenli bir vadinin kenarında oturmuş, etrafımıza saçılmış *fast food* poşetleriyle göle bakıyorduk. Yan yana ve omuz omuza oturmuştuk; yağlı hamburger yiyor, patates kızartmalarını mideye indiriyorduk. Kendimizi tamamen gülünç ama her zamankinden daha özgür hissediyorduk.

Alayla, "Bu randevu için biraz abartılı giyinmişim, Dean," dedim. Ardından ağzıma bir kızartma daha atıp omzunu dürttüm.

Ceketimin altından uzanan çıplak bacaklarıma baktı, bakışları alevli bir şekilde titriyordu. "Biraz."

Bir göz kırpma daha. Bir ölü kelebek daha.

Dean alçak sesle güldü. "Genelde bu kadar ucuz randevular planlamam. Sadece... basit bir şey yapmam gerektiğini düşündüm."

Gülümseyerek, "Mükemmel," dedim. Ve bunda ciddiydim. Bunlar bir yıl önce özlediğim şeylerdi; temiz hava, göldeki dalgalar, ayak parmaklarımın arasındaki çimenler, ucuz *fast food*... O zamanlar bunlardan birini bile deneyimlemek için her şeyimi verebilirdim.

Koyu renkli suya bakarken bir esintiyle birlikte kendime sarıldım.

Dean ellerini kot pantolonuna silmeden önce, "Düşüncelerin için bir peniye ne dersin?" diye sordu.

Anılara dalmış bir halde ona göz kırptım. "Bu sefer yanında hiç penin var mı?"

"Hayır."

Sırıttım. "Adil olmayan bir takas."

"O halde bir düşünceye karşılık bir düşünce."

"Ya da bir itirafa karşılık bir itiraf..."

Dean ellerini topuklarına dayayarak arkasına yaslandı, deri ceketi yanlarına düşerken önünü açmıştı. Bana şeytani bir bakış atarken gözleri ay ışığının altında parlıyordu. "Geçen sefer başımı çok fena belaya soktum."

"Ah, evet." Anıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptım ancak aklımdan hiç çıkmamıştı. "Bay Adilman'ın sınıfına girdiğim anda bana âşık olmuştun, üzerimde o iğrenç mor blazer ceket vardı ve far ışığına yakalanmış bir geyik gibi görünüyordum. Bu arada, o ceketi yakmış olabilirim." Gözlerimi kıstım. "Sonra sen de spor ayakkabımın içine tarantula saklayarak sevgini gösterdin."

"Kahretsin." Dean bir kahkaha attı. "Tam bir aptaldım, Cora. Özür dilerim."

"Evet, öyleydin. Ama ben de aynı şekilde karşılık verdiğimi düşünüyorum," diye iç geçirdikten sonra uzanıp saçlarımın çimlerin üzerinde dalgalanmasına izin verdim.

"Kesinlikle hangisinin daha eğlenceli olduğundan emin değilim. Seni şakalamak mı, yoksa karşılığını beklemek mi?" Dean yanıma uzandı ve yüzünü bana doğru çevirdi. Birbirimize baktık; yüz ifadesi yumuşak, bakışları düşünceliydi. "İlk sen başla."

"Tamam..." Gözlerimi kaçırıp ceketimin bir düğmesini başparmağımla işaretparmağım arasında döndürdüm. Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda kalbim hızla çarpmaya başladı ve yumuşak bir sesle, "Başka kimseyle birlikte olmadım," diye fısıldadım.

Dean gözlerini kırpmadan bakışlarını benimkilere odakladı. "Ben de öyle."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Oysaki onun dışarıda bekâr hayatı yaşadığından oldukça emindim. "Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim." Yüzünü tam olarak bana döndürmek için yan çevirdi ve başını dirseğiyle destekledi. "Diğer kadınlar umurumda bile değil."

"Ah." Yutkundum ve bakışlarımı yıldızlı gökyüzüne çevirdim. İçimi kaplayan rahatlamayı inkâr edemezdim. Hiçbir zaman resmi olarak birlikte olmamıştık ve Dean'in başka insanlarla çıkmaya ya da yatmaya her türlü hakkı vardı. İkimizin de vardı.

Ama yapmamıştık.

Dean tekrar geriye yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirerek devam etti. "Bugün Reid'i gördüm. Benimle kişisel bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledi. Söylediğine göre kızmamdan korkuyormuş."

Reid'in tam olarak ne hakkında konuşmak istediğini biliyordum ama Dean'in bitirmesine izin vererek sessiz kaldım.

"Bana Mandy'yle mayıs ayında görüşmeye başladığını söyledi. İşler çok hızlı ciddileşmiş ve evlenme teklif etmeyi düşünüyormuş. Ama önce benim onayımı istedi."

Aman Tanrım... *Evlenme teklifi mi?* Reid ve Mandy'nin çıktıklarını biliyordum ve onlar adına çok mutlu olmuştum ama işlerin *bu kadar* ciddi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece altı ay olmuştu ki Dean'in Mandy'ye evlenme teklif etmesi on dört yıl sürmüştü. Üstelik o zaman bile asla birlikte yaşamamışlardı.

Bunların başından beri uyarı işaretleri olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Belki de aralarında her zaman bir belirsizlik vardı.

"Birlikte olduklarını biliyordum," diye cevap verdim ve sözlerini sindirmek için bir an düşündüm. "Reid'in evlenme teklif etmek istediğinden haberim yoktu. Bu... çok heyecan verici."

"Biliyorum," dedi Dean. Yüzüne içten bir gülümseme yayılmıştı. "Onun adına çok mutluyum. Her ikisi için de. Dürüst olmak gerekirse onu yumruklayacağımı düşündü, bunun kardeşlik kurallarına ya da onun gibi bir şeye aykırı olduğunu söyledi."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Sanırım bu noktada hepimiz kuralları yıktık."

Gözlerime bakıp güldüğünde aramızdan bir sıcaklık geçti. "Evet, öyle yaptık."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde uzandık, rüzgâr hızlanıp ağaç dallarını büyüleyici bir dansla sallarken yukarıdaki yıldızların parıltısını izledik. Ardından son sekiz ay hakkında konuşmaya başladık; hikâyeler paylaştık, güldük ve bir şekilde çimlerin üzerinde birbirimize yaklaştık. Bir noktada başım kolunun kıvrımına gömüldü ve o konuşurken içimde titreşen sesinin alçak gürültüsüyle yatıştım.

Ne olduğunu anlamadan iki saat geçmişti ve bacaklarım soğuk havadan donmaya başlamıştı. Çantalarımızla paketlerimizi toplayıp yakındaki bir çöp kutusuna attık. Arabasına yürüdüğümüz sırada Dean bana bir parça nikotin sakızı uzattı.

"Artık sigara içmiyor musun?" Sakızı parmaklarından alıp inceledim.

"Birkaç ay önce bıraktım. Şimdi sadece sakız kullanıyorum."

Sakızı ağzıma atınca önce hoş bir tat aldım, ardından sanki bir arı kovanı yutmuşum gibi hissettim. "Ahh, yakıyor. Berbat bir şey."

Dean gülüp yolcu kapısını benim için açtı. "Kötü bir his değil. Biraz kendine gelmeni sağlıyor." Ben içeri girdikten sonra kapıyı kapatmadan önce göz kırptı.

Lanet olası adam ve göz kırpmaları. Şu anda daha fazla *kendime gelmem* mümkün değildi.

Arabayı evimin önüne çektiğimizde tanıdık ve gergin his yeniden ortaya çıktı, aramızda bir belirsizlik vardı. Aynı anda birbirimize baktığımızda dudağımı ısırarak başımı öne eğdim.

"Seninle kapına kadar yürüyeceğim," derken sesi yine o hırıltılı tınısına geri dönmüştü.

Beni yatak odama götüreceğini mi söylüyordu?

Başımı salladım, kendime bunu yapmamamız gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum. Sabah Bloomington'a gitmek üzere yola çıktığında, diktiğim yara yeniden açılacaktı.

Ön kapıma doğru yürüdük, ölü yapraklar ayakkabılarımızın altında çatırdıyordu. Verandada oyalanıp birbirimize döndüğümüzde kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ortamın ışığı onun gözlerindeki çatışmayı, benimkilere de yansıdığından emin olduğum aynı baş döndürücü bilinmezlikleri aydınlatıyordu.

O saniyeler olasılıklarla, baştan çıkarmalarla, neyin doğru olduğu ve buna rağmen neler olabileceği gerçeğiyle doluydu.

Dean elini yüzüme doğru kaldırıp başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirdi. Anında sert bir nefes aldım.

"Şimdi ne yapacağız?" Merakımı seslendirerek yanağımı avucunun içine yasladım.

Bu hareket onda bir şeyler uyandırmış gibiydi, bu yüzden vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. Bakışları üzerimde gezindi; yoğun bir arayış içindeydi, sanki cevapları gözlerimden çekip almaya çalışıyordu.

Onları bulacaktı.

Dean elini boynuma indirdi, eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondururken parmakları saçlarımı yakaladı. Dudakları orada durup saç çizgime sürtündü. "Emin değilim, Corabelle. Tek bildiğim seni öpmeye havadan daha çok ihtiyaç duyduğum."

Dizlerim titredi ve gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı kaldırdım. "Genelde ilk buluşmada öpüşmem."

Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırdı, parmakları ensemin etrafında kıvrılıyordu. "Bir istisna yapmayı düşünür müsün?" diye sorarken ben tuğla sütuna yaslanana kadar üzerime geldi ve göğsünü benimkine yasladı.

Dudaklarımı yaladım, arkamdaki destek için minnettardım. "Sanırım ikna olabilirim."

"Öyle mi?" Dean biraz daha yaklaşıp dudaklarını boynuma değdirdi. Ilık nefesi yüzüme çarparken çene çizgime öpücükler konduruyordu. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı ve eli yüzümü kavradığında boğazımdan küçük bir inilti kaçtı. O da kulağıma doğru inledi. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Yapman gerekeni yapıyorsun," diye soludum.

Diğer eliyle yüzümü kavradıktan sonra ağzımızı birbirine yaklaştırarak beni sütuna yasladı. Dili dudaklarımın arasından kayarken ihtiyaçtan ve arzudan ona yapışmış durumdaydım. Açlıkla saldırmasını bekliyordum. İlkel ve ezici olmasını. Fakat bunun yerine Dean yumuşak ve nazik kaldı. Dili benimkini yavaşça okşadı, elleri hiç beklemediğim bir şefkatle yüzüme sarıldı.

Alnını benimkine bastırarak geri çekildi. Dean, "İçeri girelim mi?" diye sorarken parmaklarım deri ceketinin yakasına dolanıyor, nefesi tenimi ısıtıyordu.

Başımı sallayıp elini tuttum ve onu kapıya doğru götürdüm. Anahtarı kilide sokarken ellerim titriyordu. Dean o kadar yakınımdaydı ki nefesini boynumda hissedebiliyordum. Saçlarımı kenara itti ve ben orada yığılmamak için savaşırken boynumun kıvrımını öptü. Kapı açıldığı anda eşikten tökezleyerek geçerken, neşeli burunlarla sallanan kuyruklar bizi karşıladı. Kapı arkamızdan kapandı ve bir kez daha mıknatıs gibi bir araya geldik. Dean'in dudakları benimkileri bulduğunda titreyen parmaklarımla ceketimin düğmelerini açtım. Kumaşın omuzlarımdan kaymasına izin verirken kollarım hemen boynuna dolandı.

Dean bana bakmak için geri çekildi, elbisemi görünce gözlerine karanlık bir ifade yerleşmişti. "Kahretsin, Cora... Seni bu elbisenin içinde gördüğümde neredeyse ölecektim."

Dudakları boynumda bir yol çizerken başımı arkaya yatırdım, eli uyluğumun iç kısmına doğru kaydı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı ayırdım, dokunuşu için çaresizdim. "Hmm..."

Tüm söyleyebildiğim buydu.

Dean elini bacaklarımın arasına uzattığında bir anlığına duraksayıp inledi. "İç çamaşırın yok mu?"

Ona muzip bir sırıtışla baktım ve bununla birlikte ayakkabılarını tekmeleyip ceketini çıkardı. Tekrar dudaklarıma gömüldüğünde onu kanepeye doğru çekmeye çalıştım ama onun yerine beni kaldırdı ve koridordan yatak odama taşıdı.

"Seninle yatağında sevişmek istiyorum."

Odaya girdiğimizde onu öptüm. İkimiz de beceriksizce yatağın üzerine yığıldık, ağızlarımız hâlâ iç içe geçmiş durumdaydı. Aramızda sadece altın madalyonum kalana kadar giysilerimizi çıkarmak için birbirimizden ayrıldık. Dean duraksadı, bir an için onu avuçladı ve gözlerimizi buluşturdu. Aramızdaki havaya şefkat sızmıştı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, dokunuşum yumuşak ve narindi. "Onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldayıp dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum.

Dean önce burnumu, sonra alnımı öptü. Bakışlarını üzerimden ayırmadan kollarını iki yanımda birleştirdi. "Senin için savaşmadığımı söyledin ama bu gerçeklerden çok uzak."

Nefesim kesildi, onu kendime çekmeye çalışırken bileklerim boynunun arkasında birleşti.

Direndi, gözlerimizi ayırmadan parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "Corabelle... o senin için savaşan *halimdi.* Senin iyileşmen için, neşen için, gülüşün için, kahkahaların için... senin

güzel, kırık ruhun için savaşıyordum. Senin için savaşmayı asla bırakmadım ve bırakmayacağım."

Kalbim mutlulukla kabarırken gözlerim yaşlarla doldu. Ruhum karşı konulmaz bir sevgiye boğulmuştu. Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtığında bunu bir öpücükle susturdu. Birbirimizde kendimizi kaybettik. *O anın içinde, kaybedilen zamanda ve gerçek bir gelecek olasılığında.* İçime girdiğinde dudakları yüzüme, boynuma, memelerime öpücükler bıraktı... bu *farklı* hissettiriyordu.

Yavaş ve ritmikti. Başka tarafa bakamıyordum. Bedenlerimiz mükemmel bir kararlılıkla hareket ederken her hamlemiz bilinçli ve güçlüydü. Umutsuz dokunuşlar ya da korku dolu öpücükler yoktu. Ve en önemlisi birbirimize yapışıp daha fazlası fikrine tutunmaya çalışmıyorduk.

Biz sadece bizdik.

Ve belki de hep öyleydik.

Dean o gece beni sadık kollarında tuttu. Bedenlerimiz zarif bir şekilde birbirine dolanmışken rahat ve keyifliydi. Bana bir sevgili gibi sarıldı. Kendi kişisel savunucum gibiydi.

Kurtarıcım gibiydi.

Ne de olsa beni bir seri katilden ve aşırı dozdan kurtarmıştı.

Beni kendimden kurtarmıştı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Dean

CORABELLE.

Bir güneş ışını dantel perdelerinin arasından süzülüp saçlarındaki altın parıltıları aydınlattı. Hâlâ uyuyordu, şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu haliydi ve aldığı her sessiz nefesle kalbim sıkışıyordu. Ona gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyordum ama göğsünün inip kalkışı, hafifçe aralanmış dudakları ve rüya görürken kirpiklerinin titremesi beni büyülemişti.

Bu kadına acı verici bir şekilde âşıktım ve buradayken onunla geçirdiğim her anı doyasıya yaşamazsam lanetlenebilirdim.

Ellerini yanağının altına koymuştu, dudaklarında minik bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdim. Kendimi tutamayıp eğildim ve dudaklarının köşesine hafif bir öpücük kondurdum. Cora kıpırdanıp ellerine daha da yaslandı ve hareket ettikçe saçları yüzüne düştü. Tutamları parmaklarımın arasına alıp yüzünden uzaklaştırdım, dokunuşum gözleri açılana kadar sürdü.

Bir dakika sonra gülümsemesi aydınlandı, gözleri tanıma ve rahatlama hissiyle dolmuştu. "Merhaba," diye fısıldadı, sesi çatallı ve uykuluydu.

"Merhaba." Siktir, buna alışabilirdim. Her sabah onun uykulu, aşkla bakan gözleri ve kızarmış yanaklarının yanında uyanmaya alışabilirdim. "Rüyanda ne görüyordun? Gülümsüyordun."

Kollarını uzatıp esnettiğinde çarşaf kalçasının biraz daha aşağısına düştü ve dikkatimi oraya çekti. "*Shakespeare.*"

Gözlerimi kıstım. "Hmm. Bu, dün gece dilimi kullandığım yeni yollar için kullandığın bir şifre mi?"

Kızardı ve kahkaha atarak yüzünü yastığa gömdü. Onu kendime çekip burnunu göğsümün üstüne, başını da çenemin hemen altına hizaladım. Ardından saçlarının arasına fısıldadım. "Seni bir yaz gününe benzeteyim mi?"

Cora gülümseyerek başını kaldırdı. "*Shakespeare*'i biliyor musun?"

"Hiç tanışmadık. Ama sık sık ondan alıntı yapan seksi bir İngilizce öğretmenini tanıyorum."

Gülümsemesi genişledi, çeneme bir öpücük kondurdu. "Eskiden seni aptal sanırdım, biliyor musun?"

Kahkaha atarken elimi kolu boyunca kaydırdım ve kalçakemiğinde durdum. "Evet. Bir şeyi bilmiyormuş gibi yaptığımda çok sinirlenirdin. Kahrolası derecede tatlıydı."

"En kötüsüydün."

"Uslanmazın tekiydim."

Cora kıkırdarken bacaklarını kalçama doladı, gözleri parıldıyordu. "Seks yapmalıyız. Sonra köpekleri uzun bir yürüyüşe çıkarmalı, eve gelip kahvaltı yapmalı ve sen eve gitmek zorunda kalana kadar tekrar yatağa girmeliyiz."

Sonuncusu hariç hepsi kulağa harika geliyordu. Bloomington'daki ürkütücü derecede sessiz olan tek yatak odalı daireme, Cora Lawson'ın kokusuyla yalnız başıma geri dönme düşüncesi akılalmaz hissettiriyordu. Ama şu anda bundan kaçış olmadığını fark etmiştim. Ve sekiz ay önce iş transferini kabul ederek hayatımı kökünden söküp, bana ihtiyaç duyan kadından uzaklaşma kararını verdiğim için pişman değildim.

Çok *zordu.*

Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Deli bir adamın bodrumunda geçirdiğimiz o lanetli yirmi gün boyunca yaşadığımız her şeyden daha da zordu çünkü bu bir tercihti. Benim tercihimdi. Ve "lanet olsun" diyerek iradesiz olma ve gitmeme gücüm vardı. Bunu yapmak çok kolay olurdu. Bunu yapmayı çok *istemiştim.*

Ama bundan daha çok istediğim tek şey onun gülümsemesini görmekti.

Onu parıldarken, ilerlerken ve hayatını gerçekten yaşarken görmek istemiştim.

Onu tam da *şu an* olduğu gibi mutlu, iyileşen ve kendini yeniden sevmeyi öğrenen biri olarak görmek istemiştim.

Demek istediğim buna değmişti, sadece buradan nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Sertçe yutkundum ve bu bilinmezliklerin mutluluk dolu sabahı mahvetmesine izin vermemeye çalıştım. En son birlikte uyandığımızda, hayatımın en kötü günü olmuştu.

Boynumun etrafına dolanan kolunu tutup indirdim ve avuç içini yukarı çevirdim. Bileğine kazınmış küçük dövmesine, kalp atışı sembolüne baktım ve başparmağımla hafifçe üzerini okşadım. Derisi yumuşaktı ve tasarımın altındaki küçük yaralardan dolayı hafifçe buruşmuştu. Bunlar geçmişinin kalıcı bir hatırasıydı. Tıpkı geçmişte, ona verebileceğim tek tesellim dokunuşum olduğu zamanlardaki gibi parmak ucumu nabız noktasında masaj yaparak dolaştırdım.

Cora hızla nefes aldı, gözleri kapanırken hislerin içinden geçmesine izin verdi. *Anılar. Geri dönüşler. Düşünceler ve hisler.* Gözlerini açtığında içleri puslu ve dolu doluydu, bileğine dudaklarımı bastırıp damarına hafif öpücükler kondurdum.

Memnun bir şekilde iç çekip, "Seni seviyorum," dedi.

Onları bir daha duyup duymayacağımı merak ederek, o iki kelimeyi sekiz acı dolu ay boyunca zihnimde tekrar tekrar oynatmıştım.

Hiçbir şey kahrolası gerçeğinin yerini tutamazdı.

Onu kendime yaklaştırdım, nergis kokulu saçlarını ve portakal gibi kokan tenini içime çektim. Kokusu hâlâ sevişmemizin izlerini taşıyordu. "Seni kahrolası derecede çok seviyorum, Corabelle. Seni her gün düşündüm; dudaklarının tadını, dokunuşunu, saçlarının kokusunu özledim. Aklımdan hiç çıkmadın. Gerçekten iyi olup olmadığını bilmemek ya da başka biriyle devam ettiğini düşünmek beni deliye çevirdi. Cehennemi yaşadım." Alnına bir öpücük kondurdum ve geri çekilmeden önce tereddüt ettim. "Ama gözlerindeki ışığı yeniden görmek *her şeye* değer. Ve sen başka biriyle mutlu olsaydın bile... bu berbat olurdu ama seni böyle görmek yine de buna değerdi."

Cora parmak uçlarını yanağıma koyup çenemdeki sakallar boyunca aşağı kaydırdı. "Ben de seni düşündüm. Her gün. Her gece. Bazen okyanusta olduğumuzu hayal ediyordum; dalgaların sesini dinliyor, suyun yüzümüze çiselediğini hissediyordum." Dudaklarımı öptü ve bacağını daha sıkı sararak belimin üzerine attı. "Burası benim mutlu olduğum yer."

Gülümseyerek dudaklarına fısıldadım. "Benim mutlu olduğum yer ise senin olduğun her yer. Ve bunu başarmak istiyorum, Cora. Artık saklanmak yok, geri çekilmek yok. Burada bir iş pozisyonu açılana kadar bekleyeceğim ve transfer için başvuracağım. Bu birkaç ay sürebilir, belki bir yıl bile olabilir. Ama sonsuza dek burada kalana kadar her lanet hafta sonunu seninle geçireceğim."

Yeşil gözleri yaşlarla doldu ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Geri mi dönüyorsun?"

"Eğer istersen. Eğer sen de benim istediğim gibi bunu istiyorsan."

Aceleyle başını onaylarcasına salladı. "Bunu istiyorum, Dean. *Seni* istiyorum. Hak etmediğimi söylediğim her şeyi istiyorum."

"Her şeyi hak ediyorsun, Corabelle. Ve tüm lanet hayatımı sana bunu vermek için harcayacağım."

Beni yeniden öptü, sonra bir kez ve bir kez daha. "Bu hafta Mandy'yle konuşacağım. Başta ufak bir gerginlik olabilir... hâlâ bazı şeyler biraz garip. Ama artık aramız daha iyi ve o, Reid'le çok mutlu. Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Ailem seni hâlâ seviyor." Cora kendini bana iyice yakınlaştırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bunun üstesinden gelebileceğimizi biliyorum."

Gülümsedim, kalbim göğsümde delicesine atıyordu. Kollarımı ona dolayıp boynuna doğru fısıldadım. "Bir seri katilden kaçtık, Cora. Her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Cora yüzümü tutup dudaklarımı yakaladı. Bu öpücüğün diğerlerinden farklı bir tadı vardı.

Bu, yeni bir başlangıcın tadıydı.

O sabah sevişmeyi bitirip huzurla uzandığımızda ona sormam gereken bir soru daha vardı. Yatağın üzerinde bana bakarken bakışlarımı mutlulukla sarhoş olmuş gözlerine çevirdim, ardından saçından yumuşak bir tutamı parmağıma doladım. "Hâlâ benim misin?"

Cora tereddüt etmedi. Elimi tutup kalbinin üzerine koyarak, "Hâlâ atıyor," dedi. Yüzü, kalp atışlarının hissettirdiği gibi parlak bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Attığı sürece, seninim."

EPİLOG

Cora

"MANDY TEYZE VE REİD AMCA geldi!"

Aiden ve Brooklyn ön kapıya doğru hücum ettiler, köpekler de hemen arkalarından geliyordu. Çılgınca bavulumun fermuarını çekmeye çalıştım, üzerine oturdum ve aşağı yukarı zıpladım, o sırada Dean kafasına bir tişört geçirerek arkamdan yaklaştı.

"Kahretsin, Cora. Görünüşe göre kıyamet günü için toplanmışsın."

"Şey..." *Zıpla.* "...biliyorsun ben sadece..." *Sıkıştır.* "...hazırlıklı olalım istedim."

"Kıyamet için mi?"

"İki çocukla tatil için." *Zıpla.* "Kim bilir kaç kıyafet değiştirmemiz gerekecek? İyi bir fotoğraf makinesi de aldım çünkü biliyorsun, hatıralar önemlidir. Ayrıca kitaplar bir ton yer kaplıyor."

"Kaç tane kitap götürüyorsun?"

"Beş tane."

"Tanrım..."

İç çektim. "Bu bir seri, Dean."

Dean alçak sesle güldü ve beni kenara itip mücadelemden kurtardı. Avucunu bavulun üst kısmına bastırarak ilk denemede fermuarı çekti.

Saçlarımı geriye atıp dudaklarımı büzdüm. "Bu biraz ateşliydi."

Dean göz kırptı. "Sadece sen bir bavulun fermuarının çekilmesinden tahrik olursun."

Gözlerimi alaycı bir şekilde kıstım. "Öyle umalım."

Tam öpüşmek için eğilmek üzereydik ki Mandy ve Reid ayaklarının dibinde dört köpekle arkamızdan geldiler.

"Geciktiğimiz için üzgünüz," dedi Mandy. Penny Lane'i kucağına alıp burnuna öpücükler kondurmaya başladı. "Hayvanlar hazır mı?"

Jude, Lucy ve Rigby, Penny tekrar aralarına yerleştirilirken kuyruklarını sallayarak sabırla oturdular. Her zamanki köpek bakıcımız Mandy ve kocası Reid, yılda bir kez yaptığımız yıllık tatil sırasında hayvanları evlerine götürürlerdi.

Mandy ve Reid yedi yıldır evlilerdi. Reid, Dean'le yaptığı konuşmadan sadece bir ay sonra, yılbaşı gecesi kız kardeşime evlenme teklif etmişti. Mandy'yle bundan bir yıl sonra evlenmişlerdi. Sonunda kız kardeşimin düğününde baş nedimesi olarak ayağa kalkabilmiştim. Dean de Reid'in sağdıcıydı ve çok fazla gözyaşı vardı. Sevinç, bağışlama ve her şeyin yerli yerine oturması böyle hissettiriyordu. Ardından Mandy ve Reid altı ay sonra *bizim* düğünümüzde ayağa kalkmışlardı ve tabii ki daha da fazla gözyaşı dökülmüştü.

"Canavarlar hazır görünüyor," diye gülümsedim ve duvarda asılı olan tasmaları alıp etrafa bakındım. "Canavarlardan bahsetmişken, Aiden ve Brooklyn nereye kayboldu?"

Dean kayarak yanıma geldi, Mandy'ye hızlıca sarıldı ve Reid'i omzunun üzerinden yumrukladı. "Mutfakta atıştırmalık bir şeyler alıyorlar."

"Anne!"

Aiden'ın sesi beni mutfağa çekti. İki katlı evimiz hareketliydi ve çocuklar küçük, kararsız elleriyle adanın etrafında sıcak kahve fincanları taşıyorlardı. *Tanrım.*

Altı yaşındaki oğlumuz Aiden, ağzından sıcak sıvı sıçrayan bir fincanı havaya kaldırdı. "Kahvenizi hazırladık. Saat sekizi çoktan geçti ve senin nasıl olduğunu biliyorum."

Haksız da sayılmazdı.

Koyu kavrulmuş kahve parke zemine sızarken panik yapmamaya çalıştım ve fincanı elinden aldım. "Çok düşüncelisin. Ama çok sıcak, bir dahaki sefere beni ya da babanı çağır."

Beş yaşındaki kızımız Brooklyn elindeki bardağı masaya bıraktı. "Bu da seninki, baba!"

Dean, Reid'le futbol dolu sohbetinden uzaklaşıp bize katıldı ve kupasına uzanırken bana göz kırptı. "Teşekkürler, prenses. Çok naziksin."

Dean'le birlikte kahvelerimizden birer yudum aldık.

Ardından aynı anda tükürdük.

Her yere.

Dean gömleğini silerken ben öğürmeye başladım. Birbirimize suçlayıcı bir şekilde baktık, gözlerimiz kınamayla dolup taşıyordu ki aniden iki çocuk da yanımızda histerik kahkahalar atmaya başladı.

"Sizi hazırlıksız yakaladık!" diye bağırırken kıkırdama nöbetleri içinde iki büklüm olmuşlardı.

Dean'le birbirimize bir kez daha baktık. Bu sefer dudaklarımıza hafifçe daha büyük ve parlak gülümsemeler yayılmıştı. Tıpkı bizim gibi sinsi küçük şakacılar yetiştirmiştik. Başlarımızı sallayarak lavaboya koştuk, dillerimizdeki tuzlu kahveyi kâğıt havlularla sildik ve su içtik.

Mandy ve Reid'in bu hafta için yanlarına fazladan iki küçük canavar alıp almayacaklarını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Büyükanne Asher için eve biraz deniz kabuğu getirebilir miyiz?" Brooklyn, kolları narin deniz kabuklarıyla dolu bir halde kıyı şeridinde zıplayarak yanıma geldi.

Havaalanına giderken, Dean'in annesi Holly'yi ziyaret etmek ve çocukların ev yapımı şaheserlerini teslim etmek için destekli yaşam tesisinde durmuştuk. Aiden ve Brooklyn, hafıza kaybına rağmen onunla vakit geçirmeye bayılıyorlardı. Kapısı artık inşaat kâğıtları, el işleri ve çocuklardan gelen sevgi notlarıyla kaplıydı. Her ay birkaç kez onu ziyaret ediyor, şarkılar söylüyor ve hikâyeler anlatıyorduk. Holly'nin özellikle şarkı söylediğimizde berraklaştığı anlar oluyordu.

Hey Jude'un her kelimesini biliyordu ve sık sık şarkının benim için olduğu gibi onun da karanlıkta yol almasına yardımcı olup olmadığını merak ediyordum.

Brooklyn'e gülümseyerek başımı salladım. "Bence bu harika bir fikir. Onları çok sevecek. Büyükannen ve büyükbaban için de biraz almayı unutma."

"Evet! Büyükannem deniz kabuklarına bayılır. Onlarla kolye yapabiliriz."

Kardeşinin yanına gitmek için koşar adımlarla yanımızdan uzaklaştı, kumral saçları rüzgârın etkisiyle arkasında dalgalanıyordu.

O anın içinde kaybolmuştum, iki bebeğimin dağınık plaj havlularının üzerindeki kovaları kumla doldurmasını izliyordum. Sonra Dean'in kollarının belime dolandığını, parmaklarının bikini altıma hafifçe sızdığını hissettim. Çenesi omzumun

kıvrımına yerleşirken, sırtım göğsüne gelecek şekilde onun içinde eridim. Uzun bir süre öylece durduk; birbirimizin varlığını içimize çektik, anılarımızı düşündük ve bu keyifli anın tam ortasında kaldık.

Kucağında döndüm, parmak uçlarım çıplak göğsünde gezindi. İki ayağımın üzerinde sallanırken onu çıplak, sıkı karın kasları ve geniş omuzlarıyla görmek beni kendimden geçirdi.

Dean başını eğerek benimkine bir öpücük kondurdu. "Gözlerinde yine o bakış var," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Kollarım beline dolanıp onu sıkıca tuttu. "Ne bakışı?"

"Sanki bana yeniden âşık oluyormuşsun gibi."

Göğsüne doğru sırıttım, elleri kalçalarımdan aşağı inerken deniz kokan tenine yumuşak öpücükler kondurdum.

Bu bakışı çok iyi tanıyordu.

Dean elime uzanıp beni suya çekti. "Hazır mısın?"

Kalbim göğsümde dans ediyor, sinirlerim karıncalanıyordu. Onu denizin kenarına, kumun suyla buluştuğu yere kadar takip ettim ve adımlarımızı yavaşlatarak kükreyen dalgalara baktık.

8 Kasım'dı.

Her yıl bugün okyanusa giderdik. İlişkimizi resmileştirdikten bir yıl sonra yaptığımız ilk geziyi hâlâ hatırlıyordum. Dean, birbirimizi sadece hafta sonları görebildiğimiz on bir aylık uzun bir bekleyişin ardından nihayet eski yerine transfer olabilmişti. Aramızdaki mesafe bizi daha güçlü ve geleceğimizden daha emin yapmıştı.

Birlikte yaşamaya başladıktan üç hafta sonra, ayak parmaklarımı ilk kez denize sokabilmek için Santa Monica'ya uçmuştuk. Duygusal bir andı, Dean yanımdayken hislerim daha güçlü bir hale gelmişti. El ele dalgalara doğru koşmuştuk ve soğuk su beni içine çektiğinde çığlık atmıştım.

Ardından duygusal bir patlama yaşamıştım.

Göğsüne doğru yığılırken bunun gücü ve *güzelliği* beni ele geçirmişti. *Hayatımı ele geçiren korkuyu yenmenin gerçekliği.* Kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayıp soğuktan ve o anın yoğunluğundan titrerken, Dean bir dizinin üzerine çökmüş ve bana evlenme teklif etmişti. Bunu ben tam olarak okyanusun ortasında hüngür hüngür ağlarken yapmıştı. Gözyaşlarım deniz suyuna karışmış, içimdeki tüm ölüler her dalgayla birlikte okyanusun dibinde kaybolup gitmişti.

Kollarına atlamış, bacaklarımı beline dolamış, boynuna doğru tekrar tekrar *evet* diye bağırmıştım. Dalgalar bizi devirmeye çalışırken ona tutunmuştum. Ama birbirimize sıkıca sarılmış, her dalgayla savaşmıştık. Her zaman yaptığımız gibi güçlü durmuştuk.

Her zaman yapacağımız gibi.

Dean ve ben ufka bakıp güneşin batışını izlerken keskin bir nefes aldık. Parmak eklemleri yumuşak bir öpücük, kendinden emin bir dokunuş, bir *yemin* gibi benimkilere sürtündü. Parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hissettim. Orada el ele durduk. Tıpkı yıllar önce kurtarılmayı beklerken yaptığımız gibi geleceğimizin ne getireceğinden emin değildik.

Dean'e baktım, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünü aydınlatan gülümsemeyi içime çektim. Elimi sıktı ve dünya harikası olan göz kırpma hareketini yaptı. "Mutlu yıldönümleri, Corabelle."

"Nice yıllara," diye fısıldarken gözyaşlarım dökülmek üzereydi.

Boştaki elimle madalyonuma uzandım, diğer elimle kocama sarılırken kalp kolyeyi parmaklarımın arasına aldım.

Ardından üçe kadar sayarak okyanusa doğru koştuk; gözyaşları kahkahalara karıştı, aşk gelgitten daha fazla kabardı ve suya atladık.

Birlikte.

YAZAR NOTU

Karanlık romantizm türündeki romanım Kalp Attığı Sürece'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu kitap gerçekten büyük bir emek ve sevgiyle yazıldı, beni oldukça duygusal bir noktaya taşıdı. Bu hikâyeyi yazmayı uzun bir süre ertelemiştim ve başlangıcındaki bazı tabu içerikler nedeniyle onu bir takma adla yayımlamayı bile planlamıştım. Ayrıca sadece erotik bir novella olacağını düşünmüştüm.

Sonra hikâyeye biraz kalp ekledim, ardından biraz daha derinleştirdim ve birdenbire bu güzel ve trajik aşk hikâyesi ortaya çıkmaya başladı. Güvendiğim bazı beta okuyucularına birkaç bölüm gönderdim ve bu kitabı kendi adımla yayımlamam için ısrar ettiler. İyi ki de öyle yapmışım.

Cora ve Dean bu hikâyeyi benim için yazdı ve umarım bu yolculuğun tadını çıkarmışsınızdır.

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce, sonsuz sevgimi ve ebedi minnettarlığımı inanılmaz kocam Jake'e borçluyum. Bu kitabın onun sayesinde var olduğunu garanti ederim. Bu kitabı tamamlamak için otuz üç gün boyunca kendimi tamamen karanlık bir deliğe çekmiştim. Üç çocuk annesi olarak, kocam *Süper Baba* moduna geçti ve ben bu hikâyeyi hayata getirirken evi ayakta tuttu.

Jake ayrıca, kitabımın ilk kapağını yarattığı için tüm övgülerin en büyüğünü hak ediyor. Şunu hayal edin: oyuncaklarla dolu bir oturma odası, pantolonlarımızı çekiştirip tavuk *nugget* isteyen küçük bir çocuk, neredeyse aç çocuk tarafından defalarca devrilme tehlikesi yaşayan bir tripoda yerleştirilmiş bir kamera, kolumun düşeceğinden şikâyet eden bir eş ve kollarımız zincirlenmiş halde fotoğrafı düzgünce çerçevelemeye çalışırken 938749324234 farklı çekim. Nasıl oldu bilmiyorum ama o fotoğrafı çekmeyi başardık. Sonra kocam onu düzenledi ve artık yüz binlerce kişinin gördüğü kitabımın ilk kapağına dönüştürdü. Sevgili kocam, hayallerimin gerçekleşmesine verdiğin koşulsuz destek ve katkın için teşekkür ederim. Sen benim sağlam dayanağım, ilham kaynağım ve fikir danışmanım oldun. Ayrıca kurtarıcımsın. Belki beni bir seri katilden kurtarmadı ama kesinlikle sıradan bir hayattan kurtardı. Ben bile henüz inanmazken bana ve yazarlık hayallerime inandığın için, sana minnettarım.

Bu hikâyeyi yazarken okuma şansı bulan erken beta okuyucularıma teşekkür ederim: Amanda Jesse, Rachel Wanland, Vanessa Sheets ve Lyndsey Farrar. Siz hanımlar, bu kitaba birçok açıdan çok önemli katkılarda bulundunuz. Kitaba dikkatimi vermemi sağlayıp istikrarlı olmama neden oldunuz. İlham verdiniz. Konfor alanımın dışına çıkmam ve geri çekilmemem için beni cesaretlendirdiniz. Bu karakterlere benimle birlikte kök saldınız ve onları desteklediniz. Beni bu kelimeleri sahiplenmeye ve bu kitabı gerçek adımla yayımlamaya ikna ettiniz. Size sonsuza dek minnettarım.

Geri bildirimleri, önerileri, sevgileri ve güzel sözleriyle destek veren tüm diğer beta okuyucularıma teşekkür ederim: E.R. Whyte (küçük notların beni gülümsetti), Nicole Marie, Stephanie Goodrich, Emily Gutzmann, Gisell Butler, Ashley Marie Santorius, Amber Pardue, Megan Lick, Nicole Vaughn, Autumn Black ve Ali Herlihy. Ve erken ARC okuyucularıma, bıraktığınız muhteşem yorumlar için teşekkür ederim, hıçkırıklar eşliğinde gözyaşlarımı kahvemin içine akıttım.

Yazarlık yolculuğumda ve genel olarak hayatımda beni destekleyen okuyucu grubumdaki inanılmaz Queens topluluğuma teşekkür ederim. İlham verici kadınlardan oluşan topluluğumu seviyorum. Sizler her zaman beni güldürüyor, moralimi yükseltiyor, beni odaklanmış tutuyorsunuz.

Harika çocuklarıma ve aileme her zaman beni zorladıkları ve en büyük destekçilerim oldukları için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Bir eseri ortaya çıkarmak için sağlam bir ekip gerekir ve ben benimki için minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Hartmann, sadık kocası Jake ve üç çocuğu Willow, Liam ve Violet ile birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktır. Duygusal aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Günbatımını (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmeyi, Illinois dışında herhangi bir yere seyahat etmeyi, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemeyi ve günün o saatinde şarabın kahvenin yerini almasını sever. Jennifer kocasıyla birlikte düğün fotoğrafçılığı yapmaktadır ve aynı zamanda kendini sevmeyi savunanlardan biridir. Kelime oyunlarında başarılıdır ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulma yeteneğine sahiptir. *Taco*ları çok sever. Ayrıca köpeğinizi gerçekten, gerçekten, gerçekten sevmek istediğine emin olabilirsiniz. Sevgiler.